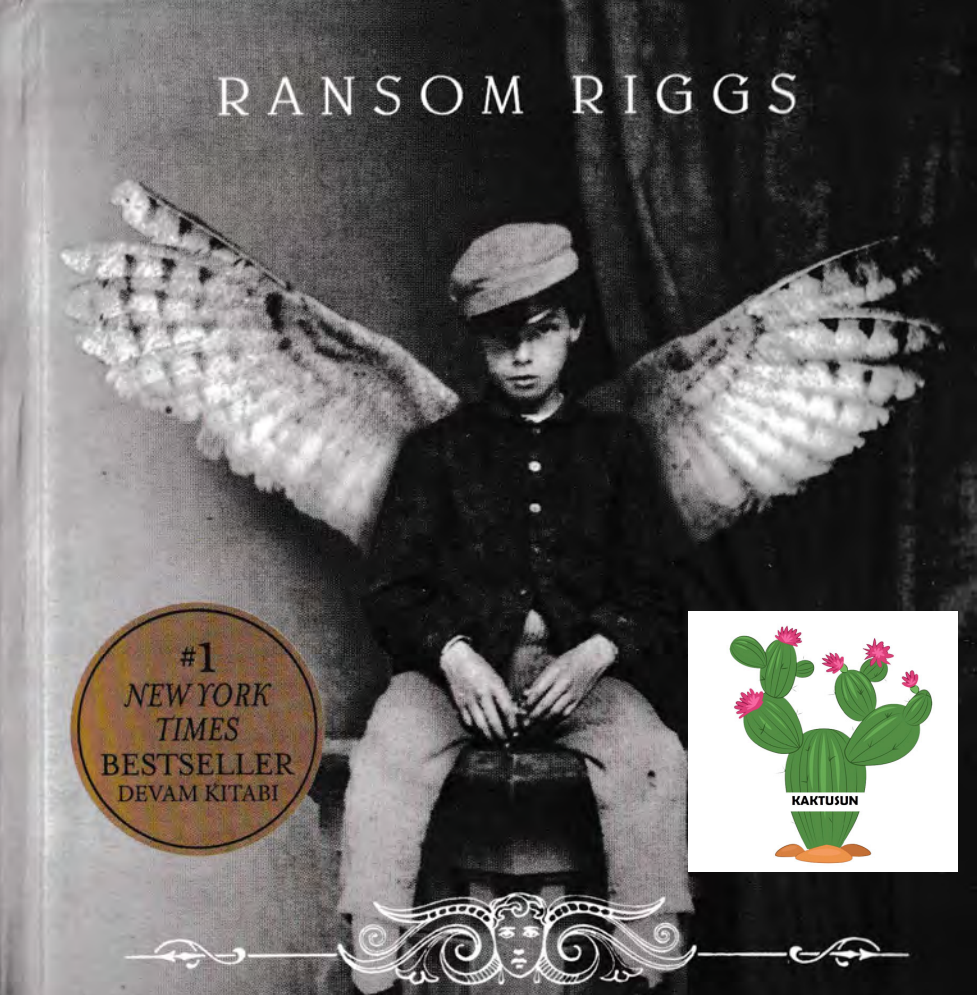
RANSOM RIGGS

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER DEVAM KİTABI

RUHLAR KÜTÜPHANESİ

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

ÜÇÜNCÜ KİTAP

ithaki

OLAĞANÜSTÜ GÜÇLERE SAHİP BİR ÇOCUK.

ÖLÜMCÜL CANAVARLARDAN
OLUŞAN BİR ORDU.

TUHAFLARIN GELECEĞİ İÇİN VERİLEN
DESTANSI BİR SAVAŞ.

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları ile başlayan ve *Gölge Şehir* ile devam eden macera, *Ruhlar Kütüphanesi*'nde nefes kesici bir son buluyor. Öykümüz on altı yaşındaki Jacob'ın yeni bir özel güç keşfedip, tuhaf yoldaşlarını sıkı korunan bir kaleden kurtarmak için tarihin içine dalmasıyla başlıyor. Bu yolda Jacob'a, ateşi kontrol edebilen Emma Bloom ve kayıp çocukları bulmakta bir usta olan Addison MacHenry adlı bir köpek eşlik ediyor.

Günümüz Londra'sından, Viktorya İngilteresi'nin en korkunç mahallesi olan Şeytanın Arka Bahçesi'nin labirentvari arka sokaklarına seyahat edecekler. Burada, bütün tuhaf çocukların kaderleri belirlenecek. Serinin önceki kitaplarında olduğu gibi, *Ruhlar Kütüphanesi* heyecan verici fantazi ile daha önce hiç basılmamış eski fotoğrafları ve eşi benzeri olmayan bir okuma deneyimini kusursuz biçimde bir araya getiriyor.

◆ ◆ ◆

Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları için övgüler

"Gergin, duygusal ve tuhaf mı tuhaf. Fotoğraflar ve metin birbirini tamamlayarak unutulmaz bir hikâye yaratıyor."
–John Green, *Aynı Yıldızın Altında*'nın çoksatan yazarı

"Bu, hipsterlar için yazılmış bir Harry Potter kitabı. Geçtiği dünyaya ve verdiği hisse bayıldım."
–Felicia Day

Çeviren: Aslı Dağlı

www.ithaki.com.tr
ithaki

8. BASKI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Ransom Riggs çocukluğunu Florida'da geçirmiş olsa da artık tuhaf çocukların diyarı Los Angeles'ta yaşamaktadır. Bu süre zarfında Kenyon Üniversitesi'nden ve Güney California Üniversitesi'nin Sinema ve Televizyon Bölümü'nden mezun olmuş, evlenmiş ve ödüllü kısa filmler çekmiştir. Bunun yanında blog yazarlığı yapmaktadır ve *Strange Geographies* isimli seyahat yazısı dizisine mentalfloss.com ya da ransomriggs.com adreslerinden erişilebilir. Yazarın ilk romanı olan *Bayan Peregrine'in Tuhaf Çocukları*'nın **Tim Burton** yönetmenliğindeki film uyarlaması 2016 yılında vizyona girmiştir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

RUHLAR KÜTÜPHANESİ

BAYAN PEREGRINE'İN

TUHAF ÇOCUKLARI

ÜÇÜNCÜ KİTAP

RANSOM RIGGS

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ruhlar Kütüphanesi
Ransom Riggs

Orijinal Adı: *Library of Souls*

İthaki Yayınları - 1136

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Emre Aygün*
Düzelti: *Ömer Ezer, Su Akaydın*
Kapak Uygulama ve Grafik: *Aslıhan Kopuz*

8. Baskı, Kasım 2020, İstanbul
ISBN: 978-605-375-589-0

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Aslı Dağlı, 2016
© İthaki, 2016
© Ransom Riggs, 2015

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
İngilizce olarak ilk kez Philadelphia, Pennsylvania'da bulunan
Quirk Books tarafından yayımlanmıştır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Moda Cad. Neşe Sk. 1907 Apt. No:31 34710 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

RUHLAR KÜTÜPHANESİ

BAYAN PEREGRINE'IN

TUHAF ÇOCUKLARI

ÜÇÜNCÜ KİTAP

RANSOM RIGGS

Çeviren

Aslı Dağlı

ithaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

ANNEM İÇİN

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sınırları yeryüzünün, derinlikleri denizin,
karanlığı zamanın; sen üçünü birden seçtin.

—E. M. Forster

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TUHAF KELİMELER

SÖZLÜĞÜ

TUHAFLAR Doğaüstu özelliklerle kutsanmış –ya da lanetlenmiş– hayvanlardan ya da insanlardan oluşan gizli topluluk. Kadim zamanlarda saygı gorseler de yakın geçmişte kendilerinden korkulan ve zulüm gören tuhaflar gölgelerde yaşayan, toplum tarafından dışlanmış kimselerdir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

DÖNGÜ Tek bir günün sonsuza dek sil baştan yaşandığı sınırlı bir alandır. Vesayetleri altındaki tuhafları tehlikelerden korumak için ymbryneler tarafından yaratılıp yönetilen döngüler, sakınlerinin yaşlanmasını süresiz olarak geciktirir. Ancak döngü sakinleri kesinlikle ölümsüz değildir: "Atladıkları" her gün hesaba yazılır ve döngülerinin dışında uzun süre başıboş dolaşmaları halinde bunun bedelini korkunç bir hızla yaşlanarak öderler.

YMBRYNELER Tuhafların dünyasının biçim değiştirme becerisine sahip anaerkil önderleri. İstedikleri zaman kuş suretine bürünebilirler, zamanı bükebilirler ve tuhaf çocukların güvenliğinden sorumludurlar. Kadım Tuhaf dilde *ymbryne* kelimesi (*imm-brinne* şeklinde telaffuz edilir) "devir" ya da "çevrim" anlamına gelir.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

GÖLGE HALKI. Geçmişte birer tuhaf olmalarına rağmen eski kardeşlerinin ruhlarına karşı açlık duyan canavarlar. Cesede benzerler ve içinde dokunaca benzer güçlü dillerini barındıran kaslı çeneleri dışında tepeden tırnağa çürümüşlerdir. Birkaç tuhaf dışında kimse tarafından görülemedikleri için bilhassa tehlikelidirler. Jacob Portman onları görebilenler arasında bilinen tek kişidir. (Büyükbabası da bunlardan biriydi.) Yakın geçmişte meydana gelen ve yeteneklerinin pekişmesiyle sonuçlanan olaya dek gölgeler döngülere giremiyorlardı; tuhafların döngüleri mesken bellemesinin nedeni de buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

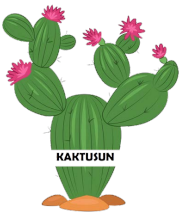
HORTLAKLAR Gözbebeği olmayan bembeyaz gözleri dışında sıradan insanların tıpatıp aynısı olan ve herkes tarafından görülebilen canavarlardır. Yeterince tuhaf ruhu tüketen gölge halkı hortlaklara donuşur. Çevrelerindekileri kolaylıkla kandırabilen, insanların arasına karışmakta hiç zorluk çekmeyen ve çok zeki yaratıklar olan hortlaklar, yıllarını hem sıradan hem de tuhaf topluluklara sızarak geçirmişlerdir. Herkes olabilirler: manavınız, bindiğiniz otobusün şoförü, psikiyatristiniz. Suikastçıları olarak tüyler ürpertici gölge halkını kullanan hortlaklar cinayet, korku ve kaçırma olaylarıyla tuhaflar arasında korku saçar. Asıl amaçları tuhaflardan intikam alıp onlar üzerinde hâkimiyet kurmaktır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KAKTUS TEAM
BELONGS TO

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Pörsümüş zihninden bizi öldürmekle ilgili fantaziler geçtiğini saklama gereğini duymayan canavar, gözlerini boğazlarımıza dikmiş halde bizden bir dil boyu uzaklıkta duruyordu. Hava, bize karşı duyduğu açlıkla yüklüydü. Gölgeler tuhafların ruhlarına düşkünlükleriyle bilinirdi. Oysa biz tıpkı bir açık büfe gibi önünde dizilmiştik: Tek lokmalık Addison cesur bir şekilde ayağımın dibinde duruyordu; aldığı darbeden ötürü kibrit bile yakamayacak kadar sersemlemiş olan Emma destek almak için bana tutunuyordu. Sırtlarımızı harap haldeki telefon kulübesine yaslamıştık. Kasvetli grubumuzun ötesindeki yeraltı istasyonu gece kulübünde yaşanan bir patlamanın sonrasını andırıyordu. Çığlığı andıran sesler çıkararak patlamış borulardan etrafa yayılan buhar, hayaletimsi perdeler oluşturuyordu. Paramparça olmuş ekranlar boyunları kırılmışçasına tavandan sarkıyordu. Cam kırıklarından oluşan koca bir deniz tren raylarına dek uzanıyor, devasa bir disko topunu andıran kırmızı acil durum ışıkları panik içinde yanıp söndükçe parıldıyordu. Adeta bir kutunun içinde kapana kısılmıştık; bir tarafımızda duvar, diğer tarafımızda ise kavalkemiği kalınlığında bir cam vardı. Doğal içgüdüsü bizi parçalara ayırmak olan yaratığın tekinden yalnızca iki adım uzaklıktaydık ama yine de aradaki mesafeyi kapatmak için kılını bile kıpırdatmıyordu. Bir sarhoş ya da uyurgezer gibi topuklarının üzerinde sallanan yaratık, öne düşmüş kafası ve her nasılsa

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uykuya dalmaya ikna ettiğim, bir yılan yatağını andıran dilleriyle dikildiği yere adeta kök salmıştı.

Ben. Bunu ben yapmıştım. Jacob Portman. Florida'dan gelen, hiçbir işe yaramayan oğlan. Eğer şu anda bizi katletmiyorsa ya da uyuyan çocuklardan hasat edilen kâbuslardan ve zifiri karanlıktan yapılma dehşetin içinde boğulmuyorsak, bunun tek nedeni ondan yapmamasını istememdi. Son derece kararlı kelimelerle boynuma doladığı dillerini çözmesini söylemiştim. *Geri çekil*, demiştim. *Dur*, demiştim. Hem de bir insanın ağzından çıkamayacağını düşündüğüm seslerden oluşan bir dilde. Ve o da mucizevi bir şekilde söylediğimi yapmıştı; bedeni itaat ederken gözleri adeta bana meydan okuyordu. Her nasılsa kâbusu ehlileştirmiş, ona büyü yapmıştım. Ama uyuyan şeyler uyanır ve büyüler güçlerini yitirirdi. Özellikle de kazayla yapılanlar. Uysal görüntüsünün ardında gölgenin içten içe öfkeden köpürdüğünü görebiliyordum.

Addison burnuyla baldırımı dürttü. "Peşimizde bir sürü hortlak olmalı. Canavar geçmemize izin verecek mi?"

"Onunla tekrar konuş," dedi Emma sersem sersem. "Basıp gitmesini söyle."

Doğru kelimeleri aradım ama sanki benden utanıp gizlenmişlerdi. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Az önce yaptın," dedi Addison. "Kulağa tıpkı içinde bir iblis varmış gibi geliyordu."

Az evvel, yeteneğimin farkına varmadan önce kelimeler dilimin ucunda söylenmeyi bekliyorlardı. Şimdi onlara tekrar hükmetmeyi istemek ise çıplak elle balık yakalamaya çalışmaya benziyordu. Ne zaman onlardan birine dokunsam parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlardı.

Defol, diye bağırdım.

Sözcükler ağzımdan İngilizce çıkmıştı. Gölgenin hareket etmediğini görünce sırtımı dikleştirip gözlerimi yaratığın mürekkep karası gözlerine dikerek tekrar denedim.

Git buradan! Bizi rahat bırak!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine İngilizce. Gölge, meraklı bir köpek edasıyla hafifçe yana eğdiği başı dışında heykel gibi dikilmeye devam ediyordu.

"Gitti mi?" diye sordu Addison.

Diğerlerinin gölgenin gidip gitmediğinden emin olmasına imkân yoktu; onu sadece ben görebiliyordum. "Hâlâ burada," dedim. "Sorun ne, bilmiyorum."

Kendimi havası sönmüş bir ahmak gibi hissettim. Yeteneğim böylesine çabuk yok olmuş olabilir miydi?

"Dert etme," dedi Emma. "Ne de olsa gölgeler mantık yoluyla ikna edilebilen yaratıklar olarak bilinmez." Elini uzatıp ateş yakmayı denese de başarılı olamadı. Harcadığı çaba onu tüketmiş gibiydi. Beline doladığım kolumla onu daha sıkı kavrayarak olduğu yere yığılmasını engellemeye çalıştım.

"Gücünü boşa harcama, kibrit çöpü," dedi Addison. "Daha sonra ona ihtiyacımız olacağından eminim."

"Gerekirse soğuk ellerle de dövüşürüm," dedi Emma. "Önemli olan tek bir şey var. O da çok geç olmadan diğerlerini bulmak."

Diğerleri. Tren raylarının yanındaki görüntüleri hâlâ gözümün önündeydi: Horace'ın derbeder haldeki şık giysileri; Bronwyn'in hortlakların silahlarına karşı koymaya yetmeyen gücü; patlama yüzünden sersem vaziyetteki Enoch; Olive'in ağır ayakkabılarını çıkarıp onu oradan uzaklaştırmak için kargaşadan faydalanmaya çalışan Hugh; ulaşamayacağımız kadar yükselmeden önce topuğundan yakalanıp aşağı çekilen Olive. Silah zoruyla trene bindirildikleri sırada hepsi dehşet içinde gözyaşı döküyordu. Bulmak uğruna ölümden döndüğümüz ymbryneyle birlikte gözden kaybolmuşlardı. Şu anda Londra'nın bağırsaklarında, ölümden bile beter bir kadere doğru yol alıyor olmalıydılar. *Çoktan geç kaldık*, diye düşündüm. Caul'ün askerleri Bayan Wren'in buz tutmuş saklanma yerine daldığı anda zaten çok geç kalmıştık. Bayan Peregrine'in lanetli kardeşini sevgili ymbrynemiz sandığımız gece zaten çok geç kalmıştık. Ama bedeli ne olursa olsun, sadece cesetlerine ulaşacak olsak bile arkadaşlarımızı ve ymbrynemizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulacağımıza dair kendi kendime ant içtim. Bu, yığına kendi cesetlerimizi de eklemek anlamına gelse dahi.

Durum şuydu: Parıldayıp sönen karanlığın içinde bir yerlerden sokağa çıkmak mümkün olmalıydı. Karşıdaki duvarın devamında kapı, merdiven ya da yürüyen merdiven bulabilirdik. Ama oraya nasıl ulaşacaktık?

Şansımı son kez denemeye karar vererek, *hemen yolumuzdan çekil*, diye bağırdım gölgeye.

Tabii, doğal olarak İngilizce. Gölge tıpkı bir inek gibi homurdandı ama kılını dahi kıpırdatmadı. Bunun işe yarayacağı yoktu. Sözcükler yitip gitmişti.

"B Planı," dedim. "Beni dinlemiyor. Bu nedenle etrafından dolaşıp hareket etmemesini umacağız."

"Nereden dolaşacağız?" dedi Emma.

Ondan uzak durmaya dikkat ederek etrafından dolaşmaya kalkacak olursak cam kırıklarından oluşan yığınların içinden geçmek zorunda kalacaktık ama cam parçaları, Emma'nın çıplak ayaklarını ve Addison'ın patilerini dilim dilim doğrardı. Diğer seçenekleri düşündüm: Köpeği kucağıma alıp taşıyabilirdim ama hâlâ Emma vardı. Kılıca benzer bir cam parçası bulup karşımda duran yaratığın gözüne saplayabilirdim ki bu teknik geçmişte epey işime yaramıştı. Ama eğer onu ilk hamlede öldürmeyi başaramazsam, o anda kendine geleceğinden ve ölenin biz olacağımızdan emindim. Etrafından dolaşmak konusunda geriye kalan tek seçenek, gölgeyle duvar arasındaki cam kırıklarının ulaşamadığı küçük boşluktu. Ama dardı; otuz, belki de kırk santim genişliğindeydi. Sırtlarımızı duvara bastırsak bile duvarla yaratık arasında sıkışıp kalabilirdik. Gölgeye o denli yaklaşmanın ya da daha da beteri, yanlışlıkla dokunmanın onu kontrol altında tutmamı sağlayan kırılgan trans halinden koparacağından kaygılanıyordum. Fakat aniden kanatlarımızın çıkması ve oradan uçup gitmemiz mümkün olmadığından tek seçeneğimiz bu gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biraz yürüyebilir misin?" diye sordum Emma'ya. "En azından aksayarak yürümeyi denesen?"

Dizlerini kilitleyip belimdeki elini gevşeterek kendi ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını test etti. "Topallayabilirim."

"O zaman şöyle yapacağız: Sırtımızı duvara dayayıp şuradaki boşluktan geçerek onu ardımızda bırakacağız. Pek geniş olduğu söylenemez ama eğer dikkatli olursak..."

Addison ne demek istediğimi anlayınca korkuyla büzülerek telefon kulübesine sığındı. "Ona o kadar yaklaşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Büyük olasılıkla hayır."

"Biz oradan geçerken uyanırsa..."

"Uyanmayacak," dedim yapmacık bir özgüvenle. "Sadece ani hareketlerde bulunmayın ve ne yaparsanız yapın, sakın ona dokunmayın."

"Artık bizim gözümüz sensin," dedi Addison. "Kuşlar bizi korusun."

Yerden uzun bir cam parçası alıp cebime sokuşturdum. Duvara doğru güçlükle iki adım attık ve sırtlarımızı soğuk fayanslara verip yavaşça gölgeye yaklaşmaya koyulduk. Biz ona doğru ilerlerken benden ayırmadığı gözleri hafifçe kıpırdandı. Ayaklarımızı sürüye sürüye attığımız birkaç adımın ardından kendimizi, gölgenin gözlerimin yaşarmasına neden olacak kadar mide bulandırıcı kokusu tarafından sarılıp sarmalanmış halde bulduk. Addison öksürdü ve Emma tek eliyle burnunu kapattı.

"Biraz daha ileride," dedim ama sesim zoraki sakinliğimden ötürü tiz çıktı. Cebimdeki cam parçasını alıp sivri ucu karşıya bakacak şekilde tuttum ve bir adım daha attım. Sonra bir adım daha. Artık kolumu uzatsam gölgeye dokunabileceğim kadar yaklaşmıştık. Kaburgalarının ardında çarpan kalbinin sesini, attığımız her adımla hızlanan nabzını duyabiliyordum. Bana karşı koymaya çalışıyor, beceriksiz ellerimi kumandasından çekmek için tüm sinir hücreleriyle mücadele veriyordu. *Sakın kıpırda-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ma, dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak. Yine İngilizce. *Sen benimsin. Sana hükmediyorum. Sakın kıpırdama.*

Karnımı içeri çektim ve tüm omurlarımı ip gibi dizip duvara yasladım. Sonra duvarla gölge arasındaki daracık boşlukta yengeç gibi ilerlemeye koyuldum.

Sakın kıpırdama, sakın kıpırdama.

Adımını at, diğer ayağını yanına çek, adımını at, diğer ayağını yanına çek. Gölgenin burun deliklerinden etrafa yayılan pis kokulu, siyah bir pusu andıran ıslak ve hırıltılı solukları hızlanırken nefesimi tuttum. Bizi mideye indirme arzusu ona işkence ediyor olmalıydı. Tıpkı benim koşarak oradan uzaklaşma isteğim gibi. Ama onu görmezden geldim çünkü oradan kaçmak efendi gibi değil, av gibi davranmak anlamına gelirdi.

Sakın kıpırdama. Sakın kıpırdama.

Birkaç adım daha atıp birkaç metre daha ilerlediğimizde onu arkamızda bırakmış olacaktık. Omzu göğsümden kıl payı uzaklıktaydı.

Sakın...

Kıpırdadı. Gölge benimle yüzleşmek için seri bir hamleyle önce başını, sonra vücudunu bana çevirdi.

Kaskatı kesildim. Bu defa yüksek sesle, "Sakın kıpırdamayın," dedim diğerlerine. Addison yüzünü patilerinin arasına gömdü. Emma donakaldı; kolu benimkini adeta bir kerpeten gibi sıkıyordu. Kendimi az sonra olacaklara hazırladım: dillere, dişlere, sona.

Geri çekil, geri çekil, geri çekil.

İngilizce, İngilizce, İngilizce.

Hayret verici bir şekilde öldürülmediğimiz saniyeler akıp geçti. Göğsünün alçalıp yükselişine bakılırsa yaratık bir kere daha taş kesilmişti.

Her defasında yalnızca birkaç milimetre kat ederek temkinli bir şekilde duvar boyunca ilerlemeye devam ettim. Gölge başını hafifçe çevirerek pusula iğnesi misali bana kenetlenmiş gözleriyle beni takip ediyordu; bedeni benimkiyle kusursuz bir uyum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içindeydi fakat ne peşime düştü ne de çenesini açtı. Eğer ona yaptığım büyü etkisini yitirmiş olsaydı çoktan ölmüştük.

Gölge yalnızca beni izlemekle yetiniyordu. Nasıl vereceğimi bilmediğim talimatları bekler gibiydi. "Yanlış alarm," dediğim anda rahatlayan Emma'dan derin bir oh sesi yükseldi.

Boşluktan geçip duvardan ayrıldıktan sonra Emma'nın topallayarak bize ayak uydurabileceği hızda oradan uzaklaşmaya koyulduk. Gölgeyle aramızdaki mesafe biraz açıldıktan sonra arkama baktım. O da dönmüş, beni izliyordu.

Orada kal, diye mırıldandım İngilizce. *Güzel.*

* * *

Bir buhar perdesinin içinden geçtikten sonra yürüyen merdiven görüş açımıza girdi; elektriği kesildiğinden basit bir merdivene dönüşmüştü. Zayıf gün ışığı yürüyen merdivenin tepesinde hale misali parıldıyordu. Yukarıdaki dünyanın baştan çıkarıcı bir temsilcisi gibiydi. Yaşayanların dünyasının, şimdinin dünyasının... Annemle babamın olduğu dünyanın. İkisi de burada, Londra'daydılar ve benimle aynı havayı soluyorlardı. Benden yalnızca kısa bir yürüyüş mesafesi uzaklıktaydılar.

Ah, ikinize de selam!

Düşünülemez bir şey. Daha da düşünülemez olanı: O da beş dakikadan kısa bir süre önce babama her şeyi anlatmış olmamdı. En azından konu başlıklarını anlatmıştım: *Ben de Büyükbaba Portman gibiyim. Ben tuhafım.* Ne demek istediğimi anlamaları mümkün olmasa da en azından artık biliyorlardı. Söylediklerim, yokluğumun biraz daha az ihanet kokmasını sağlayacaktı. Eve dönmem için yalvaran babamın sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Topallaya topallaya ışığa doğru ilerlediğimiz sırada aniden içimde beliren utanç verici dürtüye karşı koymak zorunda kaldım. Ona karşı koymasaydım, Emma'nın elini bırakıp babama koşacak, boğucu karanlıktan kurtulup ailemi bulacak ve beni affetmeleri için onlara yalvardıktan sonra, kaldıkları lüks otel odasındaki yatağa kıvrılıp uyuyacaktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu en düşünülemez olan seçenekti. Asla böyle bir şey yapamazdım: Emma'yı seviyordum ve ona da böyle söylemiştim. Ne pahasına olursa olsun onu terk etmeyecektim. Bunun nedeni asaletim, cesaretim ya da mertliğim değildi. Ne asil, ne cesur, ne de merttim. Yalnızca onu terk etmenin beni ortadan ikiye ayırmasından korkuyordum.

Ve diğerleri, diğerleri. Zavallı, kaderine terk edilmiş arkadaşlarımız. Onların peşinden gitmeliydik. Ama nasıl? İstasyona, onları kaçıran trenden başka tren girmemişti ve yeri göğü inleten patlamayla silah seslerinin ardından başka trenin gelmeyeceğinden de adım gibi emindim. Bu bize birbirinden beter iki seçenek bırakıyordu: Ya tüneller boyunca yürüyerek peşlerine düşecek ve karşımıza daha fazla hortlağın çıkmamasını umacaktık ya da yürüyen merdiveni tırmanıp yukarıda bizi her ne bekliyorsa onunla yüzleşecektik ki bu, büyük olasılıkla hortlaklardan oluşan bir temizlik ekibi olacaktı. Ardından tekrar bir araya gelip durumu yeniden değerlendirecektik.

Hangi seçenekten yana olduğumu biliyordum. Karanlıktan bıkmış, hortlaklardan usanmıştım.

"Hadi, yukarı çıkalım," dedim Emma'yı hareketsiz yürüyen merdivene doğru çekiştirerek. "Bir sonraki hamlemizi planlarken gücünü tekrar kazanabileceğin güvenli bir yer bulalım."

"Kesinlikle olmaz!" dedi. "Diğerlerini öylece terk edemeyiz. Benim kendimi nasıl hissettiğimi boş ver."

"Onları terk etmiyoruz. Ama gerçekçi olmamız gerekiyor. Yaralıyız ve savunmasız durumdayız. Diğerleri şimdiye dek kilometrelerce uzakta olmalı; çoktan yeraltından çıkıp yolu yarılamışlardır. Onları nasıl bulmayı planlıyorsun?"

"Seni bulduğum gibi," dedi Addison. "Burnumla. Tuhaflar etraflarına yalnızca kendilerine özgü bir koku yayar. Sadece benim gibi köpeklerin izini sürebileceği kokular. Ve şansımıza, sizin de pek kötü kokulu tuhaflar olduğunuz söylenebilir. Sanırım korku kokuyu güçlendiriyor ve kaç gündür yıkanmadığınız da düşünülürse..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman onların peşinden gidiyoruz!" dedi Emma.

Ondan beklenmedik bir güçle beni raylara doğru çekti. Ona karşı koydum; birbirine dolanmış kollarımız gerildi. "Hayır, hayır. Trenlerin hâlâ işliyor olması mümkün değil ve eğer yürüyerek peşlerine düşmeye kalkarsak..."

"Tehlikeli olup olmaması umurumda değil. Onları terk etmeyeceğim."

"Yalnızca tehlikeli değil, aynı zamanda manasız da. Onlar çoktan gitti Emma."

Kolunu benimkinden kurtarıp topallayarak raylara doğru ilerlemeye koyuldu. Tökezlese de kendini toparlamayı başardı. Yalnızca dudaklarımı oynatarak, *bir şey söyle*, dedim Addison'a. Emma'yı durdurmak için etrafından dolandı.

"Korkarım Jacob haklı. Eğer yürüyerek onları takip etmeye kalkarsak arkadaşlarımızın kokusu daha biz onları bulamadan dağılıp yok olacaktır. Benim engin becerilerimin bile bir sınırı var."

Emma boş gözlerle tünelin derinliklerine baktıktan sonra bakışlarını bana kaydırdı; yüzündeki ifade ıstırap doluydu. Elimi ona doğru uzattım. "Lütfen, yukarı çıkalım. Bu vazgeçtiğimiz anlamına gelmiyor."

"Pekâlâ," dedi ağır ağır. "Pekâlâ."

Tam yürüyen merdivene doğru hareketleneceğimiz anda karanlığın içinden, rayların diğer tarafından biri seslendi.

"Buradayım!"

Ses zayıf olsa da tanıdıktı; Rus aksanı vardı. Bu katlanan adamdı. Gözlerimi kısıp karanlığın derinliklerine baktığımda tek görebildiğim, tek kolunu havaya kaldırmış halde rayların yanında yatan eğri büğrü bedeniydi. Arbede sırasında vurulduğundan hortlakların onu da diğerleriyle birlikte trene binmeye zorladığını sanmıştım. Ama işte orada yatmış, bize el sallıyordu.

"Sergei!" diye feryat etti Emma.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Addison kuşkulu bir tavırla.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Wren'in tuhaf mültecilerinden biriydi," dedim. O sırada yüzeyden gelip yeraltında yankılanan siren sesleri kulağıma çalındı. Bela geliyordu. Hem de büyük olasılıkla yardım kılığına girmiş bir bela. Kimseye görünmeden oradan çıkma şansımızın ellerimizin arasından kayıp gittiğini düşünerek endişelendim. Fakat onu öylece bırakıp gidemezdik.

Addison derin cam resiflerinden uzak durmaya çalışarak adama doğru atıldı. Emma tekrar elini tutmama izin verince biz de Addison'ın peşine takıldık. Sergei yan yatıyordu; cam kırıkları arasında kalan bedeninin her yeri kan içindeydi. Kurşun hayati organlarından birine isabet etmiş olmalıydı. Tel çerçeveli gözlükleri kırılmış olsa da bana dikkatlice bakmak için onları düzeltmeye çalıştı. "Mucize... Bir mucize," dedi soluk soluğa; sesi iki kere süzülmüş çay poşeti kadar ahenksizdi. "Canavarın dilini konuştuğunu duydum. Bir mucize."

"Hayır, değil," dedim yanına diz çökerken. "Gitti bile. Daha şimdiden ondan mahrum kaldım."

"Sana bahşedilen yetenek içindeyse, sonsuza dek oradadır."

Merdiven boşluğunda ayak sesleri ve konuşmalar yankılandı. Kollarımı katlanan adamın altına sokabilmek için cam parçalarını elimle öteledim. "Seni de yanımızda götürüyoruz," dedim.

"Beni bırakın," dedi kurbağalarınkini andıran bir sesle. "Çok yakında öleceğim..."

Söylediğini duymazdan gelerek kollarımı gövdesinin altından geçirip onu kaldırdım. Sırık gibi uzun olmasına rağmen tüy kadar hafifti. Dirseğimden aşağı sallanan bacakları ve omzuma yasladığı başıyla onu tıpkı bir bebek gibi kollarımın arasında taşıyordum.

İki siluet, yürüyen merdivenin son birkaç basamağını paldır küldür inip merdivenin dibinde durdu. Solgun gün ışığı hatlarını belli ederken karşılarındaki yepyeni karanlığa bakıyorlardı. Emma yere işaret edince hepimiz sessizce dizlerimizin üstüne çöktük. Bizi fark etmemelerini, yalnızca trene binmek için gelen siviller olduklarını umuyorduk ama sonra, telsizlerinden gelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cızırtıları duydum. İkisi de el fenerlerini yaktığı anda ışık huzmeleri yansıtıcı parlak ceketlerini aydınlattı.

Acil durum müdahale ekibinin üyeleri ya da onların kılığına girmiş hortlaklar olabilirdiler. İki siluet gözlerini tamamen örten güneş gözlüklerini sanki sözleşmişçesine aynı anda çıkarana dek neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin olamadım.

Şaşırdık mı?

Seçeneklerimiz bir anda yarıya inmişti. Artık rayları takip ederek tünellere dalmaktan başka çaremiz yoktu. Yaralıların durumunun ne kadar ağır olduğu düşünüldüğünde onlardan hızlı koşmamız mümkün değildi ama eğer bizi görmezlerse kaçmak için bir şansımız olabilirdi. Neyse ki harabeye dönmüş istasyonda hüküm süren kaos sayesinde hâlâ fark edilmemiştik. Fenerlerinden yayılan ışık huzmeleri yer döşemelerinin üzerinde adeta düello yapıyordu. Emma'yla birlikte raylara doğru geriledik. Eğer fark edilmeden tünellerden birine girebilseydik... ama Addison, lanet köpek, yerinden kıpırdamıyordu.

"Hadi," dedim dişlerimin arasından.

"Bunlar ambulans şoförleri ve arkadaşınızın yardıma ihtiyacı var," dedi gereğinden yüksek bir sesle ve o anda, ışık huzmeleri yerden yükselerek üzerimize doğru savruldu.

Adamlardan biri silahını kılıfından çıkarırken, "Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdı. Diğeriyse telsizini bulmaya çalışıyor gibiydi.

Sonra, birbiri ardına beklenmedik iki şey oldu. Bunlardan ilki, katlanan adamı rayların üstüne bırakıp Emma'yla birlikte yere yatmaya hazırlandığımız anda tünelin içinde gök gürültüsü misali yankılanan düdük sesi ve aniden görüş açımıza giren kör edici parlaklıktaki ışıktı. Bayat hava akımı, tabii ki, patlamaya rağmen işlemeye devam eden bir trene aitti. İkincisini ise midemdeki acı verici kasılmaya bakarak anlamıştım; gölge serbest kalmış, hızla bize doğru geliyordu. O tanıdık sızıyı hissettiğim anda yaratığı gördüm. Buhar dalgasını yarıp geçerek süratle üze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rimize geliyordu; olabildiğince açtığı kapkara dudaklarının arasından sarkan dilleri havayı kamçılıyordu.

Kapana kısılmıştık. Eğer merdivene doğru koşarsak vurulup yaralanabilirdik. Rayların üstüne atlarsak trenin altında ezilirdik. Üstelik trene binip kaçmamız da mümkün değildi çünkü trenin durması en az on saniye, kapıların açılması on iki saniye ve nihayet kapıların tekrar kapanması on saniye daha alırdı ve o zamana kadar en kötü ihtimalle ölmüş olurduk. Ben de elimdeki seçenekler tükendiğinde sık sık yaptığım şeyi yaptım: Emma'ya baktım. İçinde bulunduğumuz durumun umutsuzluğunu fark ettiği anda kapıldığı çaresizliği yüzünden okuyabiliyordum. Çenesini sıkıyor olması da her ne pahasına olursa olsun hareket geçmeye hazır olduğunu gösteriyordu. Avuçlarını yukarı çevirmiş halde sendeleyerek öne çıkana dek gölgeyi göremediğini unutmuştum; ona söylemeye, ona uzanmaya, onu durdurmaya çalıştım ama ne yaparsam yapayım sözcükler dudaklarımdan dökülmeyi reddediyordu ve önce katlanan adamı yere bırakmadan onu yakalamam da mümkün değildi. Derken Addison ileri atıldı ve Emma tıpkı gazı bitmiş bir çakmak gibi kıvılcımdan başka bir şey çıkaramayarak beceriksizce ateş yakmaya çalışırken hortlağa havlamaya başladı.

Hortlak kahkahalara boğuldu, silahının horozunu kaldırdı ve Emma'ya nişan aldı. Gölge ise arkamdaki trenin freninden yükselen tiz sesi bastırmak istercesine uluyarak bana doğru koşuyordu. Sonumun geldiğini ve olacakları engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladığım dakika oydu. O an içime tuhaf bir rahatlama çöktü. Ben gevşeyip hafiflerken ne zaman yakınlarda bir gölge olsa hissettiğim sancı da yitip gitti. Bu acı, kulakları sağır edecek kadar tiz bir iniltiyi andırıyordu ve suskunlaştığı sırada onun ardına gizlenmiş başka bir sesin, bilincimin kıyısında duran bambaşka bir mırıltının varlığını keşfettim.

Bir *kelime.*

Kelimenin üstüne çullandım. İki kolumu da ona doladım. Gerindim, gerindim ve birinci ligde oynayan atıcılarınkine denk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir güçle bağırdım. *O*, dedim bana ait olmayan bir dilde. Tek bir heceden ibaret olsa da çok fazla anlam ifade ediyordu ve daha ağzımdan çıktığı anda etkisini gösterdi. Gölge bana doğru koşmayı kesti ve adeta patinaj çekerek durdu, sonra süratle yana dönerek dilini savurdu ve kırbaç misali havayı yaran dil, hortlağın bacağına üç defa dolandı. Dengesini kaybeden hortlak tetiğe bassa da kurşun tavana çarpıp geri sekti. Göz açıp kapatıncaya kadar tepetaklak oldu. Hezimete uğramış halde gölgenin dilinden kurtulmaya çalışırken beyhude çığlıklar atıyordu.

Arkadaşlarımın neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Onlar küçük dillerini yutmuş halde olan biteni izlerken diğer hortlak bağırarak telsizine bir şeyler söyledi. Tam o sırada trenin kapılarının ıslığı andıran bir sesle arkamda açıldığını duydum.

Bu, şansımızın döndüğü andı.

"ÇABUK OLUN!" diye bağırdım. Hepimiz aceleyle trene doğru koştuk; Emma topallayarak koşuyor, Addison onun ayaklarına dolanıyor, bense kan revan içindeki uzun ve ince katlanan adamı daracık kapıdan sokmaya çalışıyordum. Nihayet hep beraber yuvarlanarak eşiği geçip kendimizi vagona atmayı başardık.

Gölgeye körlemesine ateş açan hortlakların tabancalarından gelen sesler boşlukta çınlamaya devam ediyordu.

Kapılar yarıya kadar kapanmıştı ki tekrar açıldı. "Lütfen kapıların önünden uzaklaşın," dedi önceden kaydedilmiş neşeli bir anons.

Katlanan adamın uzun bacaklarının ucuna iliştirilmiş ayakkabılara işaret ederek, "Ayağı!" dedi Emma; adamın parmakları kapının dışında kalıyordu. Ben Sergei'in ayaklarını kapıdan kurtarmak için öne doğru sürünürken hâlâ havada sallanan hortlak, kapının kapanmasından önceki bitmek tükenmek bilmeyen saniyeler boyunca sağa sola ateş etmeyi sürdürdü. Ta ki gölge onunla uğraşmaktan sıkılıp onu duvara savurana dek. Hortlak duvara çarpıp külçe gibi yere yığıldı.

Diğer hortlak hızla çıkışa yöneldi. *Onu da*, demeye çalıştıy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sam da artık çok geçti. Kapılar kapanıyordu ve tren beygir gibi sarsılarak harekete geçti.

Etrafıma baktım, apar topar daldığımız vagon boş olduğu için minnettardım. Sıradan insanlar bizi görse hakkımızda kim bilir ne düşünürlerdi?

"İyi misin?" diye sordum Emma'ya. Kesik kesik soluk alarak doğrulurken gözlerini yüzümden ayırmadı.

"Senin sayende," dedi. "Gölgeyi öyle davranmaya zorlayan gerçekten sen miydin?"

"Sanırım," dedim pek de kendime inanamayarak.

"Bu harika," dedi usulca. Korkmuş muydu, etkilenmiş miydi, yoksa iki duyguyu da aynı anda mı yaşıyordu emin olamıyordum.

"Hayatlarımızı sana borçluyuz," dedi Addison başını tatlı tatlı koluma sürterek. "Sen çok özel bir çocuksun."

Katlanan adam güldü. Ona baktığımda duyduğu acıya rağmen bana sırıttığını gördüm. "Gördün mü?" dedi. "Söyledim sana. Bir mucize." Sonra yüzündeki ifade ciddileşti. Elimi tuttu ve avucumun içine kare şeklinde küçük bir kâğıt parçası sıkıştırdı. Bu bir fotoğraftı. "Karım ve çocuğum," dedi. "Uzun zaman önce düşman tarafından kaçırıldılar. Eğer diğerlerini bulursanız belki onları da..."

Fotoğrafa baktığım anda beynimden vurulmuşa döndüm. Portre, kucağında bebeğiyle poz vermiş bir kadına aitti. Sergei'in fotoğrafı uzun zamandır yanında taşıdığı ortadaydı. Her ne kadar fotoğraftaki kişiler oldukça mutlu görünse de fotoğrafın kendisi ya da negatifi ciddi bir şekilde hasar görmüştü. Fotoğraf yanmaktan kıl payı kurtulmuş olmalıydı; öylesine büyük bir ısıya maruz kalmıştı ki fotoğraftaki yüzler eğri büğrü bir hal almış, parçalarına ayrılmıştı. Sergei şimdiye dek ailesinden hiç bahsetmemişti; onunla karşılaştığımızdan beri diline doladığı tek şey, tuhaflardan oluşan bir ordu kurmaktı. Yağmalardan ve akınlardan sağ çıkan tuhafları ordusuna almak için döngü döngü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolaşmayı planlıyordu. Fakat ordu kurmayı *niçin* böylesine istediğini hiç anlatmamıştı: Görünüşe göre asıl amacı, onları geri almaktı.

"Onları da bulacağız," dedim.

İkimiz de bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu biliyorduk ama bunu duymaya ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim," dedi ve etrafa yayılmakta olan kan birikintisinin içinde gevşeyiverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Pek fazla zamanı kalmadı," dedi Addison, Sergei'in yüzünü yalamak için harekete geçerken.

"Hâlâ yarayı dağlamaya yetecek kadar gücüm olabilir," dedi Emma. Adama doğru kayarak avuçlarını birbirine sürtmeye koyuldu.

Addison burnuyla katlanan adamın üstündeki gömleğin karın kısmına işaret etti. "Burası. Buradan yaralanmış." Emma ellerini Addison'ın gösterdiği noktanın iki yanına koydu ve yaradan yükselen cızırtıları duyunca kendimi bayılacakmış gibi hissedip ayağa kalktım.

Pencereden dışarı baktım. Rayların üzerindeki enkaz birikintilerinden ötürü yavaşladığımızdan hâlâ istasyondan çıkamamıştık. Yanıp sönen acil durum ışıkları, karanlığın içinde rasgele sahneleri aydınlatıyordu. Beline dek cam kırıklarına gömülmüş ölü bir hortlağın cesedi. Yepyeni becerimi keşfettiğim viran haldeki telefon kulübesi. Platformda tıpkı bir koşucu gibi hiç zorlanmadan tutturduğu hızıyla bizi yalnızca birkaç vagon geriden takip eden gölge. Sonuncusu dehşete düşmeme neden oldu.

Dur. Orada kal, diye bağırdım pencereden. Yine İngilizce. Zihnim bulanıktı; acı ve o inilti bir kez daha ayağıma dolanıyordu.

Hız kazanıp tünellerden birine daldık. Yüzümü cama yapıştırıp gölgeyi son bir kere görmek için geriye doğru baktım. Karanlık, hatta kapkaranlıktı ama sonra, tünelin içinde şimşek çakmışçasına patlak veren ani bir parlamayla gölgeyi yalnızca bir anlığına havada uçarken gördüm; ayakları platformdan yükselmiş, dilleriyse kement misali son vagonun raylarına doğru savruluyordu.

Mucize. Lanet. Henüz bunların arasındaki farkı pek kavrayamamıştım.

* * *

Ben bacaklarından, Emma da kollarından tuttuktan sonra Sergei'i nazikçe kaldırıp evde pişirilmeye hazır pizza reklamının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

altına dizilmiş koltuklara yatırdık. Çoktan kendinden geçmiş, trenin her hareketiyle sallanıyordu. Ölecek olsa bile son nefesini yerde vermesi üçümüze de yanlış görünmüştü.

Emma adamın incecik gömleğini yukarı sıvadı. "Kanaması durdu," dedi, "ama eğer kısa zaman içinde hastaneye gitmezse ölecek."

"Her halükarda ölebilir," dedi Addison. "Özellikle de şimdiki zamana ait hastanelerde. Düşünsenize: Üç gün sonra uyandığında yarası iyileşmiş olsa bile iki yüz ya da, kuşlar bilir, kaç yıl yaşlanmış olacağından tüm diğer organları iflas edecektir."

"Olabilir," diye yanıtladı Emma. "Ama yine de şartlar ne olursa olsun hiçbirimizin üç gün daha hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Onun için başka ne yapabileceğimizden emin değilim."

Bu zaman kısıtlamasından daha önce de bahsettiklerini duymuştum: İki ya da üç gün, döngüde yaşayan tuhafların hızla yaşlanmaya başlamadan önce şimdiki zamanda geçirebileceği en uzun süreydi. Bu, şimdiki zamanı ziyaret etmeleri için yeterli olsa da orada kalmalarını imkânsız kılıyordu; döngüler arasında seyahat edebilecekleri kadar uzun, günümüzün cazibesine kapılıp etrafta dolaşmayı göze alamayacakları kadar kısaydı. Yalnızca gözünü daldan budaktan sakınmayan tuhaflar ve ymbryneler şimdiki zamanda birkaç saatten daha uzun yolculuklara çıkıyorlardı. Gecikme çok ağır ve ciddi sonuçlar doğuruyordu.

Solgun sarı ışıkta hasta gibi görünen Emma ayağa kalktı ama sonra sendeleyip trenin içindeki direklerden birine tutundu. Elini tutup onu yanıma oturttum. O kadar bitkindi ki yanı başıma yığılıverdi. Aslında ikimiz de yorgunluktan ölüyorduk. Günlerdir doğru düzgün uyku çekmemiştim. Tıpkı birer domuz gibi karnımızı tıka basa doldurduğumuz birkaç fırsat dışında mideme doğru düzgün bir şey girdiği de söylenemezdi. Kaçıyordum, korku içindeydim, ayağımı vuran şu lanet olası ayakkabıları hatırlayamadığım kadar uzun zamandır ayağımdan çıkarmamıştım ama daha da beteri, ne zaman bir gölgeyle konuşsam sanki içimden bir parça kopuyordu ve ardında bıraktığı boşluğu nasıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolduracağımı bilmiyordum. Bu da tepeden tırnağa yeni ve oldukça derin bir yorgunluk hissetmeme yol açıyordu. İçimde tazecik bir damar, yepyeni bir güç kaynağı keşfetmiştim ama er ya da geç o da tükenecek, onun da sonu gelecekti. Bu yüzden, onu kullanırken kendimi de tüketip tüketmediğimi düşünmeden edemedim.

Bu konu hakkında daha sonra endişelenebilirdim. Şimdilik huzurla dolu o ender anlardan birinin tadını çıkarmaya çalışıyordum; kolum Emma'ya dolanmış, o da başını omzuma yaslamıştı. İkimiz de yalnızca nefes alıyorduk. Bencilce olsa da bindiğimiz treni takip eden gölgeden bahsetmemiştim. O konuda hangimiz bir şey yapabilirdi ki? Ya bizi yakalayacak ya da yakalayamayacaktı. Ya bizi öldürecek ya da öldüremeyecekti. Sonraki karşılaşmamızda, ki onunla bir kere daha karşılaşacağımızdan adım gibi emindim, ölüm saçan dillerini durdurmaya yarayacak sözcükleri ya bulacaktım ya da bulamayacaktım.

Addison'un karşımızdaki koltuğa sıçrayıp patisiyle pencerelerden birinin mandalını açtıktan sonra camı aralayışını seyrettim. Trenin öfkeli homurtusu ve tünelin boğucu ve pis kokusu içeri hücum edince pırıl pırıl parlayan gözlerle havayı koklamaya koyuldu. Bana kalırsa içeri dolan kuru hava yalnızca bayat ter kokuyordu ama Addison itinayla yorumlamasını gerektiren, açıklaması çok daha güç bir şey yakalamışa benziyordu.

"Onların kokusunu alabiliyor musun?" diye sordum.

Köpek beni duymuş olsa da yanıt vermek için biraz bekledi. Sanki aklındakileri toparlamaya çalışırmışçasına gözlerini tavana dikmişti. "Alabiliyorum," dedi. "İzleri hâlâ taze."

Hareket halindeki trenin hızına ve aradan dakikalar geçmesine rağmen önceki trenin vagonlarından birine kapatılmış tuhafların ardında bıraktığı izleri ayırt edebiliyordu. Etkilenmiştim ve ona da bunu söyledim.

"Teşekkür ederim ama alkışı hak eden yalnızca ben değilim," dedi. "Bizimkilerden biri bindirildikleri vagonun penceresini açmış olmalı. Aksi takdirde, arkalarında bıraktıkları iz çok daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hafif olurdu. Belki de Bayan Wren yapmıştır. Onları takip etmeyi deneyeceğimi bildiğinden eminim."

"Burada olduğunu biliyor muydu?" diye sordum.

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Emma.

"Bir dakika," dedi Addison aniden. Tren yavaşlayarak istasyona giriyor, tünelin pencerelerden görünen karanlık yerini beyaz fayansların parlaklığına bırakıyordu. Burnunu pencereden uzatıp gözlerini kapatarak konsantre oldu. "Burada indiklerini sanmıyorum ama yine de her şeye hazırlıklı olalım."

Emma'yla birlikte ayağa kalkarak katlanan adamı gözlerden olabildiğince saklamaya çalıştık. Platformda pek fazla insanın beklemediğini görünce biraz olsun rahatladım. Aslında birkaç kişi bile olsa istasyonda birilerinin bekliyor olması ya da tren seferlerinin sekteye uğramaması garipti. Sanki hiçbir şey olmamıştı. Hortlaklar işlerini iyi yapmışlardı; yemi yutup trenlerden birine atlamamızı ve bizi yakalamalarını kolaylaştırmamızı umduklarından şüphelendim. Modern Londra'nın işlerine trenle gidip gelen sakinleri arasında göze batmamız kaçınılmazdı.

"Sıradan görünün," dedim. "Sanki buraya aitmişsiniz gibi."

Söylediklerim Emma'ya komik gelmiş olacak ki kahkahasını güçlükle bastırdı. Sanırım gülmekte haklıydı çünkü aslında ne buraya ne de başka bir yere aittik.

Tren durdu ve kapılar kayarak açıldı. Addison havayı derin derin içine çekerek koklarken üstüne denizci paltosu geçirmiş sıkıcı görünümlü bir kadın vagonumuza adım attı. Bizi gördüğü anda ağzı açık kaldı ve akıllıca bir hareketle arkasını dönüp vagondan çıktı. *Hayır. Teşekkürler.* Onu suçlayamazdım. Kir pas içindeydik. Ayrıca kan lekeleriyle bezenmiş tuhaf ve eski giysiler içinde ucubelere benziyor olmalıydık. Büyük olasılıkla sadece birkaç dakika önce yanımızdaki zavallı adamı öldürmüş gibi görünüyorduk.

"Sıradan görünün," dedi Emma ve homurdandı.

Addison burnunu pencereden çekti. "Doğru yoldayız," dedi. "Bayan Wren ve diğerleri kesinlikle buradan geçmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada inmemişler mi?" diye sordum.

"Hiç sanmıyorum. Ama eğer sonraki istasyonda kokularını alamazsam fazla gittiğimizi anlarız."

Kapılar tokadı andıran bir sesle kapandı ve elektrik yüklü bir vızıltıyla yeniden harekete geçtik. Tam kıyafetlerimizi değiştirmemiz gerektiğini söyleyecektim ki Emma sanki aniden aklına bir şey gelmiş gibi irkildi.

"Addison?" dedi. "Fiona ve Claire'e ne oldu?"

Adlarını duyduğum anda mide bulandırıcı yepyeni bir dalga bedenimi esir aldı. Onları en son Bayan Wren'in hayvan meskeninde görmüştüm; daha büyükçe olan kız, seyahat edemeyecek kadar hasta vaziyetteki Claire'le birlikte kalmıştı. Caul meskeni yağmaladığını ve kızları yakaladığını söylemişti ama söylediklerine bakılacak olursa Addison'ın da ölmüş olması gerekirdi. Yani Caul'ün lafına güvenemezdik.

"Ah," dedi Addison kederli bir şekilde başını aşağı yukarı sallayarak. "Korkarım haberler kötü. İtiraf etmem gerekir ki bir yanım bu soruyu hiç sormamanız için dua ediyordu."

Emma'nın beti benzi attı. "Anlat bize."

"Elbette," dedi Addison. "Grubunuz ayrıldıktan kısa süre sonra bir hortlak çetesi tarafından baskına uğradık. Onlara kıyamet yumurtalarımızdan fırlattık, sonra dağılıp saklandık. Dağınık saçlı olan büyükçe kız..."

"Fiona," dedim kalbim küt küt atarken.

"Bizi ağaçlarla çalıların ardına gizlemek için bitkilerle ilgili becerisini konuşturdu. O kadar iyi kamufle olmuştuk ki hortlakların hepimizi bulup ele geçirmesi günlerini alırdı ama bizi gaza boğup açık alana çıkmak zorunda bıraktılar."

"Gaz!" diye feryat etti Emma. "Adiler bir daha gaz kullanmayacaklarına yemin etmişlerdi!"

"Görünüşe göre yalan söylemişler," dedi Addison.

Bir keresinde, Bayan Peregrine'in albümlerinin birinde bahsettikleri saldırı sırasında çekilmiş bir fotoğraf görmüştüm: Hayaletleri andıran, solunum aletleriyle donatılmış maskeler takan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hortlaklar havaya zehirli gaz bulutları saçarken sanki hiçbir şey olmamış gibi öylece dikiliyorlardı. Kullandıkları madde ölümcül olmasa da ciğerlerinizi ve boğazınızı yakıyor, inanılmaz acılar çekmenize yol açıyor ve dedikodulara göre, ymbrynelerin kuş suretinde kısılıp kalmalarına neden oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Etrafımızı sardıkları zaman," diyerek konuşmayı sürdürdü Addison, "Bayan Wren'in nerede olduğu konusunda sorgulandık. Kulesinin altını üstüne getirdiler. Haritaların, günlüklerin ve bilmediğim daha onlarca şeyin peşinde gibiydiler. Zavallı Deirdre onları durdurmaya kalktığında onu vurdular."

Katırafanın dişleri dökülmüş, biçimsiz, uzun ama tatlı suratı gözümün önünde belirdiği anda mideme bir sancı saplandı. Nasıl biri böylesine sevimli bir yaratığı öldürürdü ki? "Tanrım, bu çok korkunç," dedim.

Emma asıl konuya gelmek istercesine baştan savma bir tavırla, "Korkunç," diyerek bana katıldı. "Ya kızlar?"

"Hortlaklar küçük olanı yakaladı," dedi Addison. "Ve diğeri... şey, askerlerden birkaçıyla boğuşuyordu, uçurumun kenarındaydılar ve o düştü."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Ne?" Bir anlığına tüm dünya bulanıklaştı, sonra her şey yeniden keskinleşti.

Emma kaskatı kesilmişti ama yüzündeki ifadeden hiçbir şey okunmuyordu. "Düştü de ne demek? Ne kadar yüksekten?"

"Dik bir uçurumdu. En az üç yüz metre yükseklikten düşmüş olmalı." Sarkık çenesi iyiden iyiye asıldı. "Çok üzgünüm."

Olduğum yere çöküverdim. Emma tırabzanı tutan parmakları bembeyaz kesilmiş halde hâlâ dikiliyordu. "Hayır," dedi sertçe. "Hayır, olamaz. Muhtemelen bir yerlere tutunmuştur. Bir dala ya da kaya çıkıntısına..."

Addison gözlerini ezilmiş sakızlarla lekeli zemine dikti. "Olabilir."

"Hiç değilse uçurumun dibindeki ağaçlar düşüşünü yavaşlatmış ve onu tıpkı bir ağ gibi yakalamış olmalı! Onlarla konuşabildiğini biliyorsun."

"Evet," dedi Addison. "Biraz umudun kimseye zararı olmaz."

Öylesine yüksekten düştükten sonra çam iğneleri tarafından sarılıp sarmalanmanın nasıl bir his olacağını hayal etmeyi denedim. Kulağa hiç olası gelmiyordu. Emma'nın tutunmaya çalıştığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

umut kırıntısını görebiliyordum ama sonra, bacakları titremeye başladı ve tırabzanı bıraktığı anda yanımdaki koltuğa çöküverdi.

Yaşlı gözlerle Addison'a baktı. "Arkadaşın için çok üzgünüm."

Köpek başını aşağı yukarı salladı. "Ben de öyle."

"Eğer Bayan Peregrine burada olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı," diye fısıldadı Emma. Ve ardından başını öne eğip gözyaşlarına boğuldu.

Ona sarılmak istedim ama her nedense o sırada sadece ona ait olması gereken birkaç dakikaya müdahale edecekmişim gibi hissettiğimden ellerime bakarak orada öylece oturdum ve kaybettiği arkadaşının yasını tutmasına izin verdim. Addison sanırım hem saygısından hem de tren diğer istasyona doğru yavaşlamaya başladığından bize arkasını döndü.

Kapılar açıldı. Addison kafasını pencereden çıkardı, platformu çevreleyen havayı kokladı, vagonumuza binmeye çalışan birine hırladı, sonra yeniden içeri döndü. Kapılar tekrar kapanana dek Emma başını kaldırmış, gözyaşlarını silmişti.

Elini sıktım. "Sen iyi misin?" dedim, bundan daha güzel ya da daha anlamlı bir şeyler söyleyebilmiş olmayı dileyerek.

"Öyle olmak zorundayım, değil mi?" dedi. "Hâlâ hayatta olanlarımız için."

Acısını bir kutunun içine koyup rafa kaldırma şekli bazılarına duygusuzca gelebilirdi; oysa şimdiye dek onu, içinden geçenleri anlayabilecek kadar yakından tanıma fırsatını bulmuştum. Kalbi dünyalar kadar büyüktü ve sevdiği o birkaç şanslı kişiyi, kalbinin her santimetrekaresiyle seviyordu fakat yüreğinin büyüklüğü birini sevmeyi çok da tehlikeli kılıyordu. Eğer kalbinin her şeyi hissetmesine izin verirse mahvolurdu. Bu nedenle onu ehlileştirmek, susturmak, kapatmak zorundaydı. En büyük acılarını günün birinde onları yaşayabileceği, keder yüklü bir adaya sürgün ediyordu.

"Devam et," dedi Addison'a. "Claire'e ne oldu?"

"Hortlaklar onunla birlikte çıkıp gittiler. İki ağzını da bağlayıp onu bir çuvalın içine koydular."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama hayattaydı, değil mi?" dedim.

"Ve ısırıyordu. Tabii dün akşamüstü sularında. Sonra Deirdre'yi küçük mezarlığımıza gömdük ve ben de aceleyle orayı terk edip Bayan Wren'i bulmak ve sizleri uyarmak için Londra'ya doğru yola koyuldum. Bayan Wren'in güvercinlerinden biri beni onun gizlenme yerine götürdü ve benden önce oraya vardığınızı görmek beni mutlu etse de ne yazık ki hortlaklar da benden hızlı davranmıştı. Kuşatma çoktan başlamıştı ve onlar binanın altını üstüne getirirken çaresizce olanlara seyirci kalmak zorunda kaldım. Hikâyenin geri kalanını biliyorsunuz. Onlar sizi yeraltına sürüklerken ben de onları takip ettim. Patlama olduğunda ise size yardım edebileceğimi fark edip elime geçen fırsatı değerlendirdim."

"Bunun için teşekkürler," dedim hayatlarımızı ona borçlu olmamıza rağmen hâlâ bir teşekkür bile etmediğimizi fark ederek. "Eğer bizi oradan uzaklaştırmasaydın..."

"Evet, neyse... varsayımlara dayanan nahoş olasılıkların üzerinde durmaya lüzum yok," dedi. "Ama cesaretimin karşılığı olarak Bayan Wren'i hortlakların elinden kurtarmama yardım edeceğinizi umarım. Her ne kadar kulağa imkânsız gelse de. Tahmin edebileceğiniz gibi o benim için çok önemli."

Hortlakların elinden asıl kurtarmak istediği biz değil, Bayan Wren'di ama diğerleriyle kıyaslandığında trenle aramızdaki mesafe daha fazla olduğundan gerçekçi davranarak hızla karar vermiş ve kurtarabildiğini kurtarmıştı.

"Tabii ki yardım edeceğiz," dedim. "Zaten şu anda yaptığımız da bu değil mi?"

"Evet, evet," dedi. "Ama sırf bir ymbryne olduğu için hortlakların gözünde Bayan Wren'in tuhaf çocuklardan daha değerli olduğunu anlamalısınız. Dolayısıyla onu özgürlüğüne kavuşturmak çok daha zor olabilir. Mucize eseri arkadaşlarınızı kurtarmayı başarsak bile onu kurtarabileceğimizden emin değilim..."

"Bir saniye *dur* bakalım," diye çıkıştım. "Onun daha değerli olduğunu kim..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, Addison haklı," dedi Emma. "Şüphesiz onu kilit altında tutuyor olacaklardır. Ama onu geride bırakmayacağız. Kimseyi geride bırakmayacağız. Bir daha asla. Tuhaflar olarak sana söz veriyoruz."

Köpek bunu duymaktan memnun göründü. "Teşekkürler," dedi ve sonra kulaklarını düzleştirdi. Tren sonraki istasyona girerken pencereden dışarı bakmak için camın kenarındaki koltuğa zıpladı. "Gizlenin," dedi başını öne eğerek. "Yakında düşmanlar var."

* * *

Hortlaklar bizi bekliyordu. Polis üniforması giymiş iki hortlağın, platformda işe gitmeyi bekleyen insanların arasında dikildiğini gördüm. Trenimiz istasyonda dururken gözleriyle vagonların içini taramaya koyuldular. Bizi gözden kaçırmalarını umarak pencerelerin altına saklandık ama ıskalamayacaklarını biliyordum. Biri elindeki telsize bir şeyler söyledi; bu trende olduğumuzu biliyor olmalıydılar. Artık tek yapmaları gereken treni aramaktı.

Tren durdu ve insanlar vagonlara doluşmaya başladı ama kimse bizimkine binmiyordu. Kimseye fark ettirmeden açık kapıdan bakmayı göze aldım ve hortlaklardan birinin bütün vagonları teker teker kontrol ederek platformda hızla bize yaklaştığını gördüm.

"Biri buraya doğru geliyor," diye mırıldandım. "Gücün ne durumda Em?"

"Sıfırı tüketmiş durumda," diye yanıtladı.

Hortlak yaklaşıyordu. Aramızda sadece dört vagon vardı. Üç.

"O zaman koşmaya hazır olun."

İki vagon ötedeydi. Sonra, önceden kaydedilmiş yumuşak bir ses duyuldu: "Kapılar kapanacaktır, lütfen dikkatli olun."

"Treni durdurun!" diye bağırdı hortlak. Ama kapılar çoktan kapanmaya başlamıştı.

Kolunu kapının arasına uzattı ve kapılar tekrar açıldı. Bizimkinin yanındaki vagona bindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bakışlarım vagonlarımızı birbirine bağlayan kapıya kaydı. Tanrıya şükürler olsun ki zincirle kilitlenmişti. Derken kapılar tekrar kapandı ve tren harekete geçti. Katlanan adamı yere indirip hortlağın içinde bulunduğu vagondan görülemeyeceği bir yere çektik.

"Ne yapabiliriz?" dedi Emma. "Tren tekrar durduğu anda doğrudan buraya gelip bizi bulacak."

"Onun hortlak olduğundan kesinlikle emin miyiz?" diye sordu Addison.

"Kediler ağaçta yetişir mi?" diye yanıtladı Emma.

"Dünyanın bu kesiminde değil."

"O halde tabii ki emin değiliz. Ama mevzu hortlaklar olunca aklıma hep şu eski deyiş gelir: Emin değilsen öyle olduğunu farz et."

"Tamam o zaman," dedim. "Kapılar açıldığı anda çıkışa doğru koşacağız."

Addison iç geçirdi. "Tüm şu *kaçışlar*," dedi hor görürcesine. Sanki gurmeymiş de biri ona pörsümüş Amerikan peyniri ikram etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Kaçmanın hayal gücüyle hiçbir ilgisi yok. *Gizlice sıvışmayı* denesek? Veyahut onların arasına karışmayı? İşte, bunlar sanatın ta kendisidir. Sonra hiç kimse tarafından fark edilmeden meydan okurcasına yürüyüp gidebiliriz."

"Kaçmaktan ben de senin kadar nefret ediyorum," dedim, "ama Emma ve ben on dokuzuncu yüzyıldan kalma baltalı katiller gibi görünüyoruz ve sen de gözlük takan bir köpeksin. Fark edilmememiz mümkün değil."

"Köpekler için kontak lens üretilene dek bunlara mahkûmum," diye homurdandı Addison.

Emma pat diye, "Gölge halkı onlara ihtiyacın olduğunda ne cehennemdedir?" deyiverdi.

"Eğer şanslıysak vagonlardan birinin altında kalıp ezilmiştir," dedim. "Neyi kastediyordun?"

"Daha önce epey işimize yaramıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii bizi neredeyse öldürmeden önce. Hem de iki defa! Hayır, üç defa! Ona hükmetmek için her ne yapıyorsam tesadüfen oluyor. Ya bu kez onu kontrol *edemezsem*? O zaman öldük demektir."

Emma hemen yanıt vermedi. Bunun yerine bir anlığına dikkatli gözlerle beni süzdü, kir içindeki elimi tutup dudaklarına götürdü ve usulca iki defa öptü.

"Bu ne içindi?" dedim şaşkınlık içinde.

"Hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?"

"Hangi konuda?"

"Ne kadar olağanüstü olduğun konusunda."

Addison inledi.

"Büyüleyici bir yeteneğin var," diye fısıldadı Emma. "Tek ihtiyacının biraz pratik yapmak olduğundan eminim."

"Olabilir. Ancak pratik yaparken genellikle en başlarda başarısız olursun ve şu anda başarısız olursam insanlar ölür."

Emma elimi sıktı. "Öyle olsa da yeni bir beceriyi bilemene yardımcı olması için biraz baskı gibisi yoktur."

Gülümsemeye çalıştım ama beceremedim. Sebep olabileceğim onca acının ve hasarın düşüncesi bile kalbimin yerinden çıkacak kadar sızlamasına yol açıyordu. Yeni kabiliyetim, nasıl kullanacağımı bilmediğim dolu bir silah gibiydi. Lanet olsun, hangi ucunu düşmanıma doğrultacağımı bile bilmiyordum. Elimde patlamasındansa onu bir kenara bırakmak daha iyi olacaktı.

Vagonun diğer tarafında bir gürültü olunca başlarımızı kaldırdık ve kapının açıldığını gördük. Vagonun diğer ucundaki kapı zincirle kilitlenmemişti ve şimdi, deri giysiler içinde bir çift genç sallana sallana vagonumuza giriyordu. Biri kız, diğeri erkekti. Ellerindeki sigarayı kahkahalar eşliğinde kendi aralarında döndürüyorlardı.

"Başımız belaya girecek," dedi kız oğlanın boynunu öperken.

Oğlan gözlerinin önüne dökülen zarif bukleyi kenara itti –"Benim başım beladan hiç çıkmaz ki tatlım"– ve ardından bizi görüp

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olduğu yerde donakaldı. Kaşları adeta birer parabole dönmüştü. Girdikleri kapı gürültülü bir şekilde arkalarından kapandı.

Sanki son nefesini vermek üzere olan kan revan içindeki bir adamın yanına çöküp oturanlar biz değilmişiz gibi rahat görünmeye çalışarak, "Selam," dedim. "N'aber?"

Sakın korkudan aklınızı kaçırmayın. Bizi ele vermeyin.

Oğlan kaşlarını büzüştürdü. "Yoksa siz..."

"Üstümüzdekiler yalnızca birer kostüm," diye yanıtladım. "Şu sahte kan meselesine kendimizi biraz fazla kaptırdık."

"Ah," dedi oğlan ama bana inanmadığı ortadaydı.

Kız boş gözlerle katlanan adama bakıyordu. "O..."

"Sarhoş," dedi Emma. "Beyni akana kadar içti. O kadar sarhoş oldu ki sahte kanımızı her yere döktü. Üstüne başına bulaştırdıklarından bahsetmiyorum bile."

"Bizim de," dedi Addison. İkisi de başlarını aynı anda ona çevirdi; gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Seni kaşkaval," diye mırıldandı Emma. "Sessiz ol."

Oğlan titreyen elini kaldırıp köpeğe işaret etti. "Az önce o..."

Addison yalnızca iki kelime söylemişti. Bunun bir yankı oyunu ya da göründüğünden başka bir şey olduğunu söyleyerek onları ikna edebilirdik ama Addison aptal rolü yapamayacak kadar gururluydu.

"Tabii ki konuşmadım," dedi burnunu havaya kaldırarak. "Köpekler İngilizce konuşamaz. Ne de diğer insan dillerini. Tabii istisnai olarak, yalnızca bankerlerin ve Lüksemburglu ların anladığı ve dolayısıyla nadiren kullanılan Lüksemburgca dışında. Nahoş bir şeyler yediniz ve şu anda kâbus görüyorsunuz. Hepsi bu. Şimdi, eğer sizin için sakıncası yoksa arkadaşlarımın kıyafetlerinizi ödünç alması gerek. Lütfen hemen soyunun."

Beti benzi atan oğlan titreye titreye deri ceketini çıkarmaya koyuldu ama henüz sarsak kollarından yalnızca birini kurtarmayı becermişti ki dizleri ona ihanet etti ve bayılarak yere serildi. O anda kız çığlık atmaya başladı, bağırmaktan vazgeçecek gibi görünmüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göz açıp kapayıncaya dek hortlak zincirlenmiş kapıyı yumruklamaya başlamıştı bile; bembeyaz gözleri öldürme isteğiyle ışıldıyordu.

"Gizlice sıvışmak da buraya kadarmış," dedim.

Addison adama bakmak için kendi etrafında döndü. "Kesinlikle bir hortlak," dedi başını bilgece aşağı yukarı sallayarak.

"Bu gizemi çözdüğümüz için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam," dedi Emma.

Bir sarsıntı oldu ve frenlerden acı çığlıklar yükseldi. İstasyona yaklaşıyorduk. Emma'yı ayağa kaldırıp koşmaya hazırlandım.

"Sergei'e ne olacak?" dedi adama bakmak için kendi etrafında dönerek.

Emma henüz gücünü yeniden kazanamamışken bir çift hortlağı geride bırakmak zaten yeterince zor olacaktı; katlanan adam kucağımdayken ise bunu başarmamız söz konusu bile olamazdı.

"Onu burada bırakmak zorundayız," dedim. "Birileri onu bulup doktora götürecektir. Tek şansı bu... tabii bizim de."

Emma şaşırtıcı bir şekilde bana hak verdi. "Sanırım en başından beri istediği buydu." Çabuk adımlarla adamın yanına gitti. "Seni de götüremediğimiz için üzgünüm. Ama yeniden karşılaşacağımızdan eminim."

"Öteki dünyada," dedi kurbağalarınkini andıran bir sesle; gözleri incecik birer çizgiden ibaretti. "Abaton'da."

Tren durup kapılar açıldığında bu gizemli kelimelerle kızın çığlıkları hâlâ kulaklarımızda çınlıyordu.

* * *

Zekice davranmaya çalışmadık. Zarafet ise hiç umurumuzda değildi. Trenin kapıları kayarak açıldığı anda tek yaptığımız, elimizden geldiğince hızlı koşmak oldu.

Hortlak bindiği vagondan bizimkine dalana dek çığlıklar içindeki kızı hızla arkamızda bırakıp baygın haldeki oğlanın üzerinden atlayarak platforma ayak basmış ve yumurtalarını bırakan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

balık sürüsü misali trene doğru akan kalabalığı yarmak için insanlarla boğuşmaya başlamıştık. Bu istasyon diğerlerinin aksine hıncahınç doluydu.

Emma'yı uzakta parlamakta olan ÇIKIŞ tabelasına doğru çekerek, "Şuradan!" diye bağırdım. Addison'ın ayaklarımızın dibinde bir yerlerde olduğunu umuyor olsam da sağımızdan solumuzdan akıp giden yüzlerce insan yüzünden yeri bile zar zor görebiliyordum. Neyse ki Emma gücünü yeniden kazanıyor olmalıydı –ya da bedenini istila eden adrenalinin etkisindeydi– çünkü aynı anda hem onu taşıyıp hem de izdihamın arasından sıyrılabileceğimi hiç sanmıyordum.

Trenle aramıza yaklaşık altı metre ve elli kadar insan koymuştuk ki hortlak vagondan fırladı ve yolcuları itip kakarak, "Ben bir polis memuruyum! Yolumdan çekilin! Şu çocukları durdurun!" diye bağırmaya koyuldu. Ya istasyonda yankılanan uğultu yüzünden sesini kimseye duyuramıyordu ya da kimsenin ona dikkat ettiği yoktu. Arkama baktığımda aramızdaki mesafeyi hızla kapattığını gördüm. İşte o an, Emma koşarken bacaklarını sağa ve sola savurarak insanlara çelme takmaya başladı. Arkamızda kalan insanlar bağrışarak birbiri üstüne devriliyordu. Tekrar arkama baktığımda hortlak insanların bacaklarına ve sırtlarına basarak bize yetişmeye çalışıyor, karşılığında da orasına burasına şemsiye ya da çanta yiyordu. Sonra öfkeden kıpkırmızı kesilen yüzüyle orada öylece durup silahını kılıfından çıkardı. Oysa artık aramızdaki insan seli iyiden iyiye çağlayarak akmaya başlamıştı ve her ne kadar kalabalığa ateş açacak kadar kalpsiz olduğundan emin olsam da o denli aptal olmadığını biliyordum. Silah sesini takip eden panik yakalanmamızı iyice zorlaştıracaktı.

Üçüncü kez arkama baktığımda o kadar geride kalmış ve kalabalık tarafından öylesine yutulmuştu ki az kalsın onu göremiyordum. Belki de bizi yakalayıp yakalamamak umurunda değildi. Sonuçta ne korkutucu bir tehdit ne de büyük bir ödüldük. Belki de köpek haklıydı: Ymbrynelerle kıyaslandığında bizi yakalamak için girecekleri zahmete bile değmezdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çıkış yolunu yarıladığımız sırada kalabalık rahatlıkla koşabileceğimiz kadar azaldı ama sadece birkaç adım atmıştık ki Emma kolumdan yakalayıp beni durdurdu. "Addison!" diye bağırdı etrafına bakmak için olduğu yerde dönerek. "Addison nerede?"

Bir dakika kadar sonra köpek, kalabalığın en yoğun olduğu yerden alelacele çıkıverdi; tasmasındaki çivinin ucundan uzun, beyaz bir kumaş parçası sallanıyordu. "Beni beklemişsiniz!" dedi. "Bir kadının çorabına takıldım..."

Sesini duyanlar başlarını ona çevirdi.

"Hadi, şu anda duramayız!" dedim.

Emma, Addison'ın tasmasına takılan çorap parçasını çekiştirip çıkardı ve tekrar koşmaya koyulduk. Önümüzde hem bir yürüyen merdiven hem de asansör vardı. Yürüyen merdiven çalışıyordu ama hıncahınç doluydu. Biz de onun yerine asansöre yöneldik. Tepeden tırnağa maviye boyanmış bir kadının yanından geçtik; öyle ki bacaklarım koşmaya devam ederken arkamı dönüp kadına bir kez daha bakmadan edemedim. Saçları maviye boyanmıştı, yüzünde masmavi bir makyaj vardı ve yine mavi renkli, vücudunu sımsıkı saran bir tulum giyiyordu.

Kadın görüş açımızdan çıktığı anda ondan çok daha acayip biriyle karşılaştım: Kafası ortadan ikiye ayrılmış gibi görünen bir adam. Adamın kafasının bir yarısı keldi; kayış gibi yanmış, buruş buruş olmuştu. Diğer yarısı ise tastamam duruyordu, o yandaki saçları şık bir dalgayla biçimlendirilmişti. Emma onu fark ettiyse bile tekrar bakmak için dönmedi. Belki de gerçek tuhaflarla karşılaşmaya o denli alışmıştı ki tuhaf görünüşlü sıradan insanlar dikkatini bile çekmiyordu. *Ama ya sıradan değillerse?* diye düşündüm. *Ya hepsi birer tuhafsa ve şimdiki zaman yerine bambaşka bir döngüye geçiş yaptıysak? Ya...*

Ama sonra, otomat makinelerinden oluşan duvarın dibinde parlayan kılıçlarıyla birbirleriyle savaşan iki oğlanı gördüm; ışın kılıçları birbirine her çarpışında çıkan ucuz plastik sesi beni kendime getirdi. Bu insanlar tuhaf değildi. Onlar ineklerdi. Ve kesinlikle şimdiki zamandaydılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altı metre kadar ötemizde asansörün kapıları açıldı. Biraz daha hızlanıp kendimizi asansörün içine attık; Emma ve ben ellerimizle arka duvardan sekerken Addison birbirine dolanan bacaklarımıza doğru yuvarlandı. Kapanmakta olan kapının arasından ödümü patlatan o iki şeyi görmek için tam zamanında döndüm: kalabalıktan kurtulup tam gaz üzerimize gelmekte olan hortlak ve trenin platformu terk ettiği yerdeki rayların orada, son vagonun tavanından istasyonun çatısına sıçrayıp lambaya doladığı dilleriyle örümcek misali sallanırken o kapkara gözlerini benden ayırmayan gölge.

Sonra kapılar kapandı ve zarifçe yukarı süzülmeye koyulduk. O sırada biri, "Yangından mı kaçıyorsunuz dostum?" dedi.

Asansörün arka köşelerinden birinde orta yaşlı, kostümlü ve alaycı bir adam dikiliyordu. Gömleği yırtılmış, yüzü sahte kesiklerle çaprazlamasına bezenmiş ve kollarından birine Kaptan Hook tarzında, kanla lekelenmiş elektrikli bir testere tutturulmuştu.

Emma onu gördüğü anda geriye doğru bir adım attı. "Sen de kimsin?"

Adamın yüzünde biraz olsun gücendiğini gösteren bir ifade belirdi. "Hadi ama."

"Asıl kimin yangından kaçacağını öğrenmek istiyorsan sıkıyorsa yanıt verme." Emma ellerini havaya kaldırmaya başladığı esnada uzanıp onu durdurdum.

"O sandığın gibi biri değil," dedim.

"Ben de bu yılki seçimimin gün gibi ortada olduğunu sanıyordum," diye geveledi adam. Kaşlarından biri havalanırken elektrikli testeresini hafifçe kaldırdı. "Adım Ash. Hani var ya... *Karanlığın Ordusu*'ndan?"

"Daha önce hiç duymadım," dedi Emma. "Ymbrynen kim?"

"Neyim?"

"O sadece bir karakteri canlandırıyor," diye açıklamaya çalıştım ama Emma beni dinlemiyordu.

"Kim olduğun umurumda değil," dedi Emma. "Bir orduya ihtiyacımız var ve anlaşılan elimizdekiyle yetinmek zorundayız. Adamlarının geri kalanı nerede?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam gözlerini devirdi. "Ha. Ha. Ha. Çok komik. Tabii ki herkes buluşma salonunda."

"Üzerindeki bir *kostüm*," diye fısıldadım Emma'ya. Sonra adama dönüp, "Pek film seyretmez de," dedim.

"Kostüm mü?" Emma kaşlarını büzüştürdü. "Ama o yetişkin bir adam."

"Ne olmuş?" dedi adam bizi tepeden tırnağa süzerek. "Ayrıca *siz* kim oluyorsunuz? Yürüyen Ahmaklar mı? Yoksa Olağandışı Aptallar Çetesi mi?"

"Tuhaf çocuklar," dedi egosu daha fazla sessiz kalmasına izin vermeyen Addison. "Ve ben de şanlı bir sürünün yedinci yavrusunun yedinci yavrusu..."

Addison cümlesini tamamlayamadan adam bayıldı ve irkilmeme neden olan bir küt sesiyle başını yere çarptı.

"Şunu yapmaktan vazgeçmek *zorundasın*," dedi Emma kendine hâkim olamayıp sırıtarak.

"Bunu hak etmişti," dedi Addison. "Ne kadar kaba biriydi. Şimdi elinizi çabuk tutun da cüzdanını aşırın."

"Hayatta olmaz!" dedim. "Biz hırsız değiliz."

Addison homurdandı. "Bana kalırsa paraya ondan daha çok ihtiyacımız var."

"Ne demeye böyle giyinmiş ki?" dedi Emma.

Asansör çınladı ve kapılar kayarak açılmaya başladı.

"Sanırım öğrenmek üzeresin," dedim.

* * *

Asansör kapıları iki yana açıldı ve tıpkı bir mucize gibi, güneşin aydınlattığı dünya gözlerimizin önüne serildi. Hatta dışarısı o denli parlaktı ki ellerimizi gözlerimize siper etmek zorunda kaldık. Kalabalık kaldırıma adım attığımız sırada ciğerlerimi beni hoşça karşılayan taze havayla doldurdum. Her yerde kostümlü insanlar vardı: tayt giymiş süper kahramanlar, yüzlerindeki kat kat makyajla sarsak sarsak yürüyen zombiler, ellerindeki savaş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

baltalarını sağa sola sallayan koca gözlü anime kızları. Hiç yan yana gelemeyeceğini düşündüğünüz gruplar halinde toplanmış, trafiğe kapatılmış sokağa yayılmışlardı. Üstünde ÇİZGİ ROMAN BULUŞMASI BUGÜN! yazan koca bir afişle süslenmiş gri renkli, geniş bir binanın etrafına güve misali üşüşmüşlerdi.

Emma yeniden asansöre sığınacak oldu. "Bu da *ne*?"

Addison gözlüklerinin üzerinden, yüzündeki boyaya dokunan yeşil saçlı bir Joker'e baktı. "Kıyafetlerine bakılacak olursa dini bir bayrama denk geldik."

"Onun gibi bir şey," dedim Emma'yı tekrar kaldırıma doğru çekiştirirken, "ama korkmanıza gerek yok. Onlar yalnızca kostüm giymiş sıradan birer insan ve şu anda bizi de kendileri gibi görüyorlar. Şu hortlaktan başka endişelenmemizi gerektirecek bir durum yok." Asansöre girerek aklını karıştırdığımızı umarak bir kez daha gölgeden bahsetmedim. "O gidene kadar saklanacak bir yer bulmamız lazım. Sonra tekrar yeraltına girip..."

"Buna gerek kalmayacak," dedi Addison ve burnunu oynatarak kalabalık sokağa doğru hareketlendi.

"Hey!" diye seslendi Emma arkasından. "Nereye gidiyorsun?"

Ama çoktan geri dönmeye başlamıştı.

"Talih yüzümüze güldü!" dedi güdük kuyruğunu sallayarak. "Burnum bana diyor ki arkadaşlarımız burada, tam olarak şu asansörle yeryüzüne çıkarılmış. Her şeye rağmen doğru yola sapmışız!"

"Kuşlara şükürler olsun!" dedi Emma.

"İzlerini takip edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

"*Düşünüyor* muyum? Boşuna bana Muhteşem Addison demiyorlar! Yüz metre öteden ayırt edemeyeceğim hiçbir esans, rayiha ya da tuhaf çocuk kokusu yoktur..."

Başımız büyük belada olsa bile iş kendi muhteşemliğinden bahsetmeye geldiğinde Addison'ın dikkati kolayca dağılıveriyor, o gururlu ve gürül gürül sesi kesilmek bilmiyordu.

"Tamam, anladık," dedim ama çoktan burnuyla kokuyu takip ederek yürümeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"...gölgelerle dolu bir ambarda tuhaf bir çocuğu ya da koca bir kuşhanedeki ymbryneyi bulabilirim..."

Kostümlü kalabalığın arasına daldık, cambaz ayaklığı takmış bir cücenin bacaklarının arasından geçtik, yaşayan ölü prenseslerden oluşan bir grubun etrafından dolaştık ve sokakta vals yapan Pikaçu'yla Edward Makaseller'e çarpmaktan kıl payı kurtulduk. *Tabii ki arkadaşlarımızı bu yoldan geçirmişlerdir*, diye düşündüm. Mükemmel bir kamuflajdı; hem tüm bu izdihamın ortasında tepeden tırnağa sıradan görünen bizler hem de birkaç tuhaf çocuğu kaçıran hortlaklar için. Bizimkilerden bazıları yardım istemek için bağırmaya kalkışmış olsa bile kim onları duruma müdahale edecek kadar ciddiye alırdı ki? Etrafımızdaki herkes rol yapıyordu; dövüş gösterileri sahneliyor, canavarlara taş çıkaracak kostümler içinde hırlıyor, zombiler gibi inliyorlardı. Ruhlarını çalmak isteyen insanlar tarafından kaçırıldıklarını söyleyen birkaç acayip çocuk mu? Kimse dönüp bakmazdı bile.

Addison yeri koklayarak genişçe bir daire çizdi ama sonra, kafası karışmış bir halde oturdu. Bu kalabalıkta dahi konuşan bir köpek kargaşaya neden olacağından ona doğru eğilip sorunun ne olduğunu sordum.

"Sadece... şey..." diye kekeledi, "sanırım ben..."

"İzi mi kaybettin?" dedi Emma. "Burnunun yanılmaz olduğunu sanıyordum."

"Yalnızca izi *kaçırdım*. Ama nasıl olduğunu anlayamıyorum. Bariz bir şekilde buraya dek devam ediyor, sonra aniden yok oluyor."

"Ayakkabılarının bağcıklarını bağla," dedi Emma aniden. "Hemen."

Bağcıklarıma baktım. "Ama çözülmemişler ki..."

Kolumdan yakaladı ve beni aşağı çekti. "Ayakkabılarının. Bağcıklarını. Bağla," diye tekrar etti ve ardından yalnızca dudaklarını oynatarak, *hortlak*, dedi. Seyrekleşen kalabalığın bizi gizlemesini umarak olduğumuz yere diz çöktük. Ama sonra telsizden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gürültülü bir statik ve gergin bir ses yükseldi. "Kod 141! Tüm ekipler derhal Arka Bahçe'ye rapor verin!"

Hortlak yakındaydı. Aksi bir şekilde acayip aksanıyla cevap verdiğini duyduk. "M konuşuyor. Kaçakların izini sürüyorum. Aramaya devam etme izni istiyorum. Tamam."

"Reddedildi, M. Temizlikçiler bölgeyi daha sonra tarayacaklar. Tamam."

"Görünüşe göre oğlan temizlikçileri etkisi altına alabiliyor. Tarama işlemi başarısız olabilir."

Temizlikçiler. Gölgelerden bahsediyor olmalı. Öte yandan sözünü ettiği oğlan *kesinlikle* bendim.

"Reddedildi!" dedi çatırdayan ses. "Derhal gelip rapor ver, yoksa geceyi kuyuda geçirirsin, tamam!"

Hortlak telsizine, "Anlaşıldı," diye mırıldanıp hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

"Onu takip etmeliyiz," dedi Emma. "Bizi diğerlerine götürebilir!"

"Ve tabii doğrudan aslanın inine," dedi Addison. "Gerçi sanırım kendimizi er ya da geç orada bulacağız."

Hâlâ sersem gibiydim. "Kim olduğumu biliyorlar," dedim titrek bir ses tonuyla. "Ne yaptığımı görmüş olmalılar."

"Haklısın," dedi Emma. "Ve korkudan ödleri kopmuş!"

Hortlağın gidişini izlemek için olduğum yerde doğruldum. Hızlı adımlarla kalabalığı yardı, yola kurulan barikatın üstünden atladı ve yavaş tempoyla az öteye park edilmiş polis arabasına doğru koştu.

Onu barikata kadar takip ettik. Arkadaşlarımızı kaçıranların sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışarak etrafıma bakındım. Arkamızda koca bir kalabalık, önümüzdeki bariyerin öteki tarafındaysa park yeri bulmak için sokağı turlayan arabalar vardı. "Belki de arkadaşlarımız buraya kadar yürüyerek gelmiştir," dedim, "sonra da arabaya bindirilmişlerdir."

Yüzü aydınlanan Addison bariyerin öteki tarafında akan trafiğe

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bakmak için arka ayakları üstünde doğruldu. "Evet! Dediğin gibi olmuş olmalı. Zeki çocuk!"

"Neden bu kadar neşelisin?" dedi Emma. "Eğer arabaya bindirildilerse şu anda herhangi bir yerde olabilirler!"

"O zaman biz de onları gittikleri yere kadar *takip ederiz*," dedi Addison bir şeyleri vurgulamak istercesine. "Gerçi şüphesiz epeyce uzaklaşmışlardır. Eski efendimin buradan pek de uzak olmayan bir yerde evi vardı ve şehrin bu kesimini gayet iyi bilirim. Civarda Londra'dan ayrılmak için kullanabilecekleri hiçbir liman ya da çıkış noktası yok. Fakat birkaç tane döngü girişi *var.* Çok yüksek bir ihtimalle onlardan birine götürülmüşlerdir. Şimdi beni kaldırın!"

Dediğini yaptım ve benim de yardımımla bariyeri aşıp öteki tarafı koklamaya koyuldu. Sadece birkaç saniye içinde arkadaşlarımızın kokusunu tekrar bulmuştu. "Buradan," dedi polis arabasına binip uzaklaşmaya başlayan hortlağın girdiği yola işaret ederek.

"Sanırım yürümekten başka şansımız yok," dedim Emma'ya. "Sence dayanabilir misin?"

"Başımın çaresine bakarım," dedi, "tabii eğer önümüzdeki birkaç saat içinde başka bir döngü bulabilirsek. Aksi halde kafamdan beyaz saçlar fışkırmaya ve gözlerimin etrafında kırışıklıklar belirmeye başlayabilir."

Sanki söyledikleri şakaya vurulabilir şeylermiş gibi gülümsedi.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," dedim.

Barikatın üstünden atladık. Arkamı dönüp geride bıraktığımız metro istasyonuna son defa baktım.

"Gölgeyi görüyor musun?" diye sordu Emma.

"Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum. Ve bu durum beni endişelendiriyor."

"Şimdilik yalnızca önümüzdeki soruna odaklanalım, ne dersin?" dedi.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Polis arabalarına karşı etrafı kollamaktan bir an olsun vazgeçmeden Addison'ın burnunu takip ederek Emma'nın bize ayak uydurabileceği bir hızla hâlâ sabah saatlerine özgü gölgelerle kaplı sokaktaki kaldırımda yürümeye koyulduk. Rıhtımın yanındaki endüstriyel bölgeye girdik; Thames Nehri'nin karanlık suları depoların arasındaki boşluklardan kendini gösteriyordu. Sonra kendimizi camları parıldayan yüksek apartmanlarla taçlandırılmış pırıltılı mağazalarla dolu süslü bir alışveriş bölgesinde bulduk. Binaların çatılarının üstünden, St. Paul Katedrali'nin kubbesini görür gibi oldum. Yine tek parça ve sapasağlam vaziyetteydi; etrafındaki gökyüzü berrak ve masmaviydi. Atılan tüm bombalar ve bombardıman uçakları gitmişti. Vurulmuş, hurdaya çıkmış, savaşı en az Haçlı Seferleri kadar uzak gören okul çocuklarının bön bön bakabilmesi için halatların ardında tozlandıkları müzelere kaldırılmışlardı. Benim için ise kelimenin tam anlamıyla dün yaşanmıştı bunlar. Buraların daha dün gece canımızı kurtarmak için koşuşturduğumuz, bombalar yüzünden delik deşik olmuş karanlık sokaklar olduğuna inanmak çok güçtü. Artık tanınmayacak durumdaydılar; alışveriş merkezleri adeta o sokakların küllerinden doğmuştu. Tıpkı öne eğdikleri başlarıyla telefonlarına yapışıp tepeden tırnağa markalı kıyafetler içinde o sokakları arşınlayan insanlar gibi. Şimdiki zaman gözüme aniden çok tuhaf göründü. Aynı zamanda son derece yolunu şaşırmış ve bayağı. Büyük mücadeleler vererek ölüler diyarından kurtulup yukarıdaki dünyanın da en az aşağıdaki kadar lanetli olduğunu keşfeden o efsanevi kahramanlardan biri gibi hissediyordum kendimi.

Sonra bir anda kafama dank etti. *Geri dönmüştüm*. Yine şimdiki zamandaydım ve zamanlar arası geçişi Bayan Peregrine'in müdahalesi olmadan yapmıştım... ki bu kulağa kesinlikle imkânsız geliyordu.

"Emma?" dedim. "Buraya nasıl geldim?"

Gözlerini sokağın ilerisine dikmiş, yaklaşan herhangi bir bela olup olmadığını kontrol ediyordu. "Nereye? Londra'ya mı? Tabii ki trenle, seni şapşal."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır." Sesimi alçalttım. "Şimdiki zamana. Beni geri gönderebilecek tek kişinin Bayan Peregrine olduğunu söylemiştin."

Gözlerini kısarak bana döndü. "Evet," dedi yavaşça. "Öyleydi."

"Ya da sen öyle sanıyordun."

"Hayır. Dediğim gibiydi. Bundan eminim. İşler böyle yürür."

"O zaman buraya nasıl geldim?"

Aklı karışmış gibi görünüyordu. "Bilmiyorum Jacob. Belki de..."

"İşte!" dedi Addison heyecanla. Gösterdiği yere bakmak için konuşmayı kestik. Vücudu kaskatı kesilmiş, az önce döndüğümüz sokağa işaret ediyordu. "Şu anda onlarca tuhaf çocuğun kokusunu seçebiliyorum. Onlarcasını... hem de taptazeler!"

"Bu ne anlama geliyor?" dedim.

"Yalnızca arkadaşlarımız değil, kaçırılan diğer tuhaf çocuklar da buraya getirilmiş," dedi Emma. "Hortlakların gizlenme yeri yakınlarda olmalı."

"*Bu* civarda mı?" dedim. Mahalle fast food restoranlarıyla ve pejmürde hediyelik eşya dükkânlarıyla doluydu; yağ kokularının yükseldiği küçük bir lokantanın neon ışıklarla aydınlatılmış penceresinin önünde dikiliyorduk. "Sanırım biraz daha... şeytani bir yer hayal etmiştim."

"Rutubetli bir kalenin zindanı gibi," dedi Emma başıyla onaylayarak.

"Ya da dikenli tellerle ve muhafızlarla çevrili bir toplama kampı," dedim.

"Karlar içinde. Tıpkı Horace'ın çizimindeki gibi."

"Yine de kendimizi dediğiniz gibi bir yerde bulabiliriz," dedi Addison. "Unutmayın. Büyük olasılıkla burası yalnızca döngünün girişi."

Sokağın karşısında turistler, şehrin simgesi haline gelen kırmızı telefon kulübelerinden birinin önünde kendi fotoğraflarını çekiyorlardı. Sonra bizi fark edip fotoğraf makinelerini bize çevirerek deklanşöre bastılar.

"Hey!" dedi Emma. "Fotoğraf çekmek yok!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnsanlar boş gözlerle bizi izlemeye başlamışlardı. Artık çizgi roman buluşmasının katılımcıları arasında olmadığımızdan iyice göze batıyorduk.

"Beni takip edin," dedi Addison dişlerinin arasından. "İzlerin tümü şu tarafa doğru gidiyor."

Peşi sıra mahallenin aşağılarına doğru yürüdük.

"Millard burada olsaydı," dedim, "fark edilmeden etrafı kolaçan edebilirdi."

"Ya da Horace burada olsaydı bize yardımı dokunacak rüyalarından birini hatırlayabilirdi," dedi Emma.

"Ya da bize yeni giysiler bulurdu," diye ekledim.

"Şunu kesmezsek ağlamaya başlayacağım," dedi Emma.

Hareketli bir iskeleye geldik. Karanlık Thames'in kıvrılarak oluşturduğu daracık körfezin suları güneş sayesinde ışıldıyordu. Kafalarına birer kasket ve bellerine birer bel çantası geçirmiş turist yığınları paytak adımlarla az çok birbirinin aynı Londra şehir turları sunan büyük teknelere inip biniyorlardı.

Addison durdu. "Buraya getirilmişler," dedi. "Görünüşe göre teknelerden birine bindirilmişler."

Addison'un burnunu takip ederek kalabalığı yarıp boş bir tekne kızağına geldik. Hortlaklar gerçekten de arkadaşlarımızı teknenin tekine bindirmişlerdi ve şimdi bizim de onları takip etmemiz gerekiyordu... ama nasıl? Bir çare bulmak için iskelede dolandık.

"Burada bir şey yapamıyoruz," diye söylendi Emma. "Tekneler çok büyük ve kalabalık. Bizim küçük bir tekneye, kendi kendimize kullanabileceğimiz bir şeylere ihtiyacımız var."

"Biraz bekle," dedi Addison burnunu kıpırdatarak. Burnunu ahşap döşemelerden kaldırmadan hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Onu takip ederek iskeleyi boylu boyunca yürüdük ve turistlerin gözünden kaçan, küçük ama alelade bir rampadan indik. Burası sokağın altında kalan, su seviyesinde bir rıhtıma çıkıyordu. Etrafta kimseler yoktu, son derece tenhaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Addison konsantre olmuş bir şekilde durdu. "Tuhaflar buradan geçmişler."

"*Bizim* tuhaflar mı?" dedi Emma.

Rıhtımı bir kere daha koklayıp başını iki yana salladı. "Bizimkiler değil. Ama burada çok fazla iz var. Hem yeni hem de eski. Kimi güçlü, kimi belli belirsiz. Hepsi birbirine karışmış. Burası sık kullanılan bir yol."

Biraz ötede rıhtım daralıyor ve ana iskelenin altında gözden kaybolup gölgeler tarafından yutuluyordu.

"Kimin tarafından sık kullanılan?" dedi Emma yüzünde endişeli bir ifadeyle karanlığa bakarak. "Wapping'de, rıhtımın altında bir döngü girişi olduğuna dair hiçbir şey duymamıştım."

Addison'un buna verecek cevabı yoktu. Yola devam edip etrafı incelemek dışında yapabileceğimiz başka bir şey olmadığından gergin bir halde gölgelerin içine daldık. Gözlerimiz karanlığa alışınca hemen önümüzde başka bir iskele daha belirdi ama bu, tepemizdeki güneşli ve canlı iskeleden hepten farklıydı. Buradaki ahşap döşemeler yemyeşil olmuş, çürümeye başlamış, yer yer kırılmıştı. Bir sıçan sürüsü öylece atılmış boş konserve kutularından oluşan yığına doğru aceleyle kaçışıp iskeleden sıçrayarak yosunla kaplanmış ahşap direklerin arasındaki karanlık sularda yükselip alçalan, son derece eski bir kayığa atladı.

"Pekâlâ," dedi Emma, "sanırım bu işimizi görür..."

"Ama sıçanlarla dolu!" dedi Addison dehşet içinde.

"Şimdi temizleriz," dedi Emma avucunun içinde küçük bir ateş yakarak. "Sıçanlar benim varlığımdan pek hoşlanmaz."

Etrafta bizi durduracak kimse görünmediğinden her an kırılabilecekmiş gibi görünen tahtaların üstünden atlayarak kayığa bindik ve kayığı iskeleye bağlayan halatı çözmeye koyulduk.

"DURUN!" diye gürleyen bir ses geldi kayığın içinden.

Emma çığlığı bastı, Addison acıyla havladı ve ben de az kalsın korkudan derimi oracıkta bırakıp kaçacaktım. Kayığın içinde oturan adam –nasıl olmuştu da şimdiye dek onu görememiştik?!– yavaşça ayağa kalkıp tüm heybetiyle tepemizde dikilene

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dek santim santim doğruldu. En az iki metre boyundaydı; pelerini adamın heybetli vücudunu örtüyordu, yüzüyse koyu renkli başlığının ardına gizlenmişti.

"Ben... ben çok üzgünüm!" diye kekeledi Emma. "Biz şey... sadece kayığın... sahipsiz..."

"Birçokları Sharon'dan çalmaya kalkıştı!" diye gürledi adam. "Şimdi kafatasları deniz yaratıklarına ev sahipliği yapıyor!"

"Yemin ederim ki biz..."

"Hemen gidiyoruz," diye ciyakladı Addison geri geri adım atarak, "sizi rahatsız ettiğimiz için çok özür dileriz, lordum."

"SESSİZLİK!" diye kükredi kayıkçı tek bir devasa adımla çatırdayan iskeleye çıkarken. "Kayığım için gelen her kim olursa olsun BEDELİNİ ÖDEMEK ZORUNDADIR!"

Tamamen dehşete düşmüştüm ve Emma, "KOŞUN!" diye bağırdığında çoktan kaçmak için arkamı dönmüştüm. Fakat henüz birkaç adım atmıştık ki ayağım çürük tahtalardan birinin içine girdi ve yüzüstü iskeleye kapaklandım. Bacağımı oradan kurtarmaya çalışsam da kalçama dek deliğe gömülmüştüm. Orada öylece kısılıp kalmıştım. Emma ve Addison bana yardım etmek için döndüklerinde her şey için çok geçti. Kayıkçı tepemizdeydi; tüm heybetiyle başımızda dikilip dört bir yanımızda yankılanan kahkahalar atarak gülüyordu. Bu, karanlığın bir oyunu olabilirdi ama pelerininin başlığından bir sıçanın aşağı yuvarlandığını ve adam kolunu yavaşça bize doğru kaldırırken bir diğerinin manşetinden içeri süzüldüğünü gördüğüme yemin edebilirdim.

"Bizden uzak dur, seni manyak!" diye bağırdı Emma ateş yakmak için ellerini çırparak. Avucunda beliren alev kayıkçının başlığının içindeki karanlığı mağlup edememiş olsa da –ki güneşin bile bunu becerip beceremeyeceğinden emin değildim– bize doğru uzattığı elindeki şeyi görmemizi sağladı. Bu bir bıçak ya da silah değildi. Başparmağı ile uzun, beyaz işaretparmağı arasına sıkıştırılmış küçük bir kâğıt parçasıydı.

Ve ona ulaşabilmem için olabildiğince eğilerek elindeki kâğıdı bana uzatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lütfen," dedi sakince. "Okuyun."

Tereddüt ettim. "Bu da nedir?"

"Bedel. Ve hizmetlerimle ilgili birkaç bilgi daha."

Korkuyla titreyerek uzanıp kâğıdı aldım. Üstünde yazanları yalnızca Emma'nın avucundaki alevlerin ışığında okuyabileceğimiz için üçümüz omuz omuza verdik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"ÖNEMLİ OLAN YOLCULUK DEĞİL, VARIŞ NOKTASIDIR"

SHARON'IN NEHİR TURLARI.

1693 YILINDAN BERİ GÜNLÜK GEZİLER VE ROMANTİK
GÜN BATIMI TURLARIYLA SİZLERLE

BEDEL

GİZLİLİK GARANTİLİ.

BİR ALTIN.

ÖZEL TEKLİFLERİMİZİ SORUN!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devasa kayıkçıya baktım. "Yani bu siz misiniz?" dedim kendimden emin olamayarak. "Siz... Sharon mısınız?"

"Ta kendisiyim," diye yanıtladı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına yol açan yılanımsı sesiyle.

"Ulu kuşlar aşkına, dostum, korkudan ödümüzü patlattın!" dedi Addison. "Onca kuru gürültüye gerçekten ihtiyacın var mıydı?"

"Lütfen özürlerimi kabul edin. Biraz kestiriyordum ve siz de beni ürküttünüz."

"Biz mi *seni* ürküttük?"

"Bir anlığına gerçekten kayığımı çalmaya çalıştığınızı düşündüm," diyerek kıkırdadı.

"Ha ha!" dedi Emma kendini gülmeye zorlayarak. "Hayır, biz sadece... doğru düzgün bağlandığından emin olmak istemiştik."

Sharon basitçe ahşap döşemelerden birine bağlanmış kayığı incelemek için arkasını döndü.

"Peki, nasıl buldunuz?" diye sordu başlığının ardına yayılan solgun ve beyaz bir hilal şeklinde sırıtarak.

"Kesinlikle... muntazam," dedim nihayet bacağımı delikten kurtarmayı başararak. "Gerçekten çok sağlam bir... aaa şey... düğüm."

"Sizin yerinizde olsam bundan daha iyisini atamazdım," dedi Emma ayağa kalkmama yardımcı olurken.

"Bu arada," dedi Addison. "O dediğin şeyi *deneyenler*... hakikaten hepsi balıklara..." Bakışlarını karanlık sulara kaydırıp sesli bir şekilde yutkundu.

"Siz onları dert etmeyin," dedi kayıkçı. "Beni uyandırdığınıza göre artık hizmetinizdeyim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Kayığını kiralamamız gerekiyor," dedi Emma sertçe. "Ama yalnız başımıza."

"Buna izin veremem," dedi Sharon. "Kayığı daima ben idare ederim."

"Ah, ne fena!" dedi Addison oradan ayrılmaya istekli bir tavırla arkasını dönerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma köpeği tasmasından yakaladı. "Bekle!" dedi dişlerinin arasından. "Henüz buradaki işimiz bitmedi." Yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirerek kayıkçıya baktı. "Neyse. Bu..."

Doğru kelimeyi bulmak istercesine etrafına bakındı.

"...yerden çok sayıda tuhaf çocuğun geçtiğini biliyoruz. Acaba yakınlarda bir döngü girişi olabilir mi?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım," dedi Sharon tekdüze bir sesle.

"Tamam, evet, tabii ki öylece *itiraf edemezsin*. Sana hak veriyorum. Ama bizim yanımızda güvendesin. Açıkça görülüyor ki *bizler de birer*..."

Dirseğimle Emma'yı dürttüm. "Emma, yapma!"

"Neden olmasın? Daha şimdiden köpeği konuşurken, beni de ateş yakarken gördü. Eğer açık yüreklilikle konuşmazsak..."

"Ama asıl *onun* gerçekleri söyleyip söylemediğini bilmiyoruz," dedim.

"Tabii ki gerçekleri söylüyor," dedi ve ardından Sharon'a döndü. "Öyle değil mi?"

Kayıkçı duygu barındırmayan bir ifadeyle bize baktı.

"Yanılmıyorum, değil mi?" diye sordu Emma, Addison'a. "Yalan söylemediğini kokusundan anlayamıyor musun?"

"Hayır, pek değil."

"Sanırım bunun pek bir önemi yok. Tabii bir hortlak olmadığı sürece." Gözlerini kocaman açarak meydan okurcasına Sharon'a baktı. "Değilsin, değil mi?"

"Ben bir iş adamıyım," dedi Sharon hiç tavrını bozmadan.

"Konuşan köpeklerle ve elleriyle ateş yakan kızlarla karşılaşmaya alışkın bir iş adamı," dedi Addison.

"Benim yaptığım işte türlü türlü insanla karşılaşırsınız."

"Hemen sadede geleceğim," dedim önce ayaklarımdan birindeki, sonra da diğerindeki suları silkeleyerek. "Birkaç arkadaşımızı arıyoruz. Bir saat kadar önce buradan geçmiş olabileceklerini düşünüyoruz. Çoğu yalnızca birer çocuk ama aralarında yetişkinler de var. Biri görünmez, bir diğeri havada süzülebiliyor..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onları fark etmemek neredeyse imkânsızdır," dedi Emma. "Hortlaklardan oluşan bir çete tarafından silah zoruyla alıkoyulmuş durumdalar."

Sharon kollarını geniş ve kapkara bir X şeklinde göğsünde kavuşturdu. "Az önce de dediğim gibi her türden insan kayığımı kiralayabilir ve her biri ağzımın sıkılığına güvenir. Kimse ağzımdan müşterilerimle ilgili tek kelime alamaz."

"Öyle mi?" dedi Emma. "Bize biraz izin ver."

Kulağıma fısıldamak için beni yanına çekti.

"Eğer konuşmaya başlamazsa gerçekten çok öfkeleneceğim."

"Sakın düşüncesizce bir şey yapmaya kalkışma," diye fısıldadım.

"Neden? Yoksa kafatasları ve deniz yaratıklarıyla ilgili zırvalarına inanıyor musun?

"Aslında evet. Pisliğin teki olduğunun farkındayım ama..."

"Pislik mi? Az önce hortlaklarla iş yaptığını itiraf etti! Hatta kendisi de onlardan *biri* olabilir!"

"...ama işe yarar bir pislik. İçimde, arkadaşlarımızın nereye götürüldüğünü adı gibi bildiğine dair güçlü bir his var. Sadece doğru soruları sormalıyız."

"O zaman elini çabuk tutsan iyi edersin," dedi sinirli bir şekilde.

Sharon'a dönüp gülümseyerek, "Bize turların hakkında neler söyleyebilirsin?" diye sordum.

Anında yüzü aydınlandı. "Nihayet hakkında özgürce konuşabileceğim bir konu! Şurada biraz bilgi olacaktı..." Çevik bir hareketle dönüp yakınlardaki direklerden birinin yanına gitti. Burada, çivilerle direğe tutturulmuş bir raf vardı ve rafın üstünde de eski zamanlara özgü havacı giysileri giydirilmiş bir kafatası sergileniyordu: deri başlık, gözlükler ve gösterişli bir atkı. Dişlerinin arasına çok sayıda broşür sıkıştırılmıştı. Sharon onlardan birini çekip bana uzattı. Büyükbabamın henüz küçük bir oğlan çocuğu olduğu zamanlarda bastırılmışa benzeyen banal bir turist

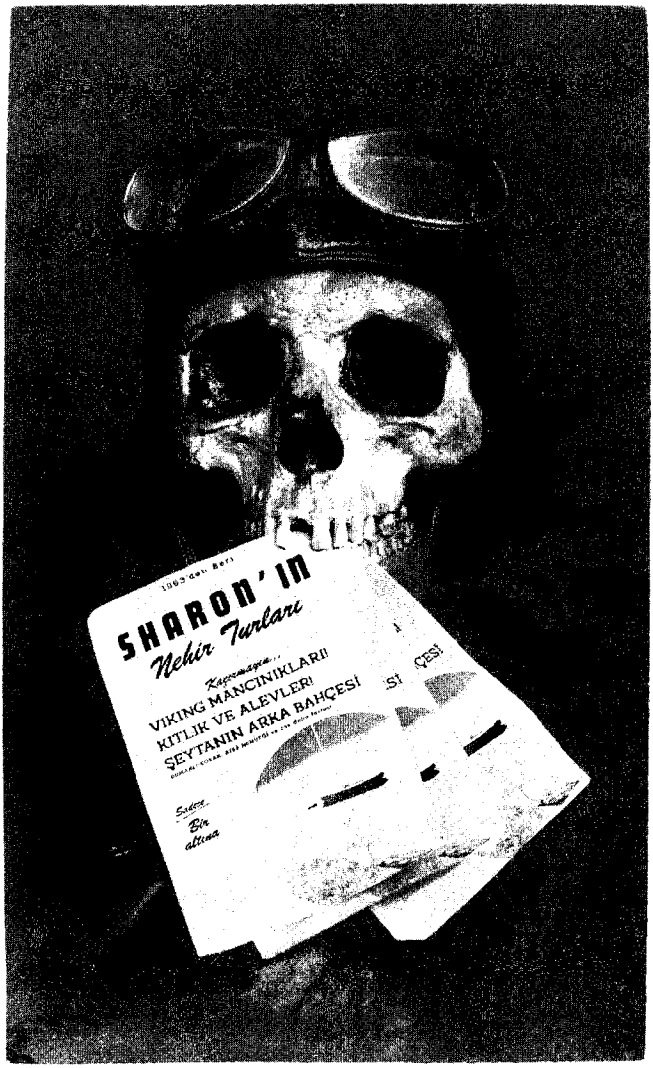
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

broşürüydü bu. Sharon boğazını temizleyip konuşmaya başlarken broşürün sayfalarını öylesine çeviriverdim.

"Bir bakalım. Aileler daha çok Kıtlık ve Alevler paketini seviyor... sabah saatlerinde nehrin yukarılarına doğru çıkıp Vikinglerin hastalıklı koyunları mancınıklarla şehrin duvarlarının öte yanına göndermelerini izliyoruz. Sonra orada çabucak öğle yemeğimizi yiyor ve suya yansıyan alevlerin güzelliği nedeniyle bilhassa karanlık çöktükten sonra kaçırılmaması gereken bir manzara sunan 1666 yılının Büyük Yangını eşliğinde akşam saatlerinde geri dönüyoruz. Veyahut zamanınız kısıtlıysa tam güneş batarken İdam İskelesi etrafında hoş bir darağacı turu yapıyoruz. Harikulade ağzı bozuk korsanların asılmadan önceki renkli konuşmalarını dinleyebileceğiniz bu tur özellikle balayına çıkan çiftler tarafından tercih ediliyor. Küçük bir ücret karşılığında onlarla fotoğraf bile çektirebilirsiniz!"

Broşürün içinde, az önce anlattığı manzaraların tadını çıkaran güler yüzlü turistlerin resimleri vardı. Son sayfadaki fotoğraf ise ellerinde çeşitli bıçaklar ve silahlar tutan öfkeli bir korsan çetesiyle birlikte poz veren müşterilerinden birine aitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1962 den Beri
SHARON'IN
Nehir Turları
Kapsamında...
VIKING MANCINIKLARI
KITLIK VE ALEVLER
ŞEYTANIN ARKA BAHÇESİ
Sular
Bir
altına

Mutlu bir müşteri daha!

"Tuhaflar *eğlenmek* için bu turlara mı çıkıyor?" dedim hayret içinde.

"Bu tam bir zaman kaybı," diye fısıldadı Emma endişeyle arkamızı kontrol ederken. "Bir sonraki hortlak devriyesi gelene dek zaman kazanmaya çalıştığına bahse girerim."

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Biraz daha sabret..."

Sharon sanki bizi duymamış gibi konuşmaya devam ediyordu. "...ve biz Londra Köprüsü'nün altından geçerken akıl hastalarının mızraklara saplanmış kafalarını görebilirsiniz. Son olarak en popüler gezintimizden bahsedeceğim ki bu aynı zamanda benim de favorimdir. Ama neyse... boş verin," dedi isteksizce elini havada sallayarak, "bir daha düşündüm de Şeytanın Arka Bahçesi'yle* ilgileneceğinizden şüpheliyim."

"Nedenmiş?" dedi Emma. "Çok hoş ve güzel bir yer mi?"

"Aslında oldukça hoyrat bir yerdir. Kesinlikle çocuklara uygun olmadığını söyleyebilirim."

Emma sertçe ayağını yere vurarak çürümüş iskelenin sarsılmasına neden oldu. "Arkadaşlarımızı oraya götürdüler, değil mi?" diye bağırdı. "Değil mi!"

"Öfkeye kapılmanıza hiç gerek yok, küçük hanım. Yalnızca güvenliğiniz konusunda endişe ediyorum."

"Bizi oyalamayı kes de orada neler olup bittiğini anlat!"

"Pekâlâ, eğer ısrar ediyorsanız..." Sharon sıcacık suyla dolu bir küvete girdiğini sanmanıza neden olacak tuhaf bir ses çıkardı ve ardından sanki bahsettiği yeri yalnızca düşlemek bile ona zevk veriyormuş gibi nasırlı ellerini birbirine sürttü. "Fena şeyler," dedi. "Tüyler ürpertici şeyler. İğrenç şeyler. Fena, tüyler ürpertici ve iğrenç şeylerden hoşlandığınız sürece damak tadınıza uygun her şeyi orada bulabilirsiniz. Günün birinde küreğimi rafa kaldırıp emekli olmanın ve oraya yerleşmenin hayalini ku-

*Şeytan'ın Arka Bahçesi (Devil's Acre) Viktoryen dönem Londrası'nın en kanunsuz mahallesi olarak bilinir. İsmini Charles Dickens mahalle üzerine yazdığı bir makalede koymuştur. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruyorum. Kimbilir, belki de Balçık Sokağı'nda kendime küçük bir mezbaha açarım..."

"Bahsettiğin yerin adı ne demiştin?" dedi Addison.

"Şeytanın Arka Bahçesi," dedi kayıkçı özlem dolu bir halde.

Addison tepeden tırnağa titredi. "Orayı biliyorum," dedi kasvetli bir ses tonuyla. "Korkunç bir yerdir. Londra'nın uzun tarihi boyunca gelmiş geçmiş en tehlikeli, en yoldan çıkmış kenar mahalledir. Tuhaf hayvanların kafesler içinde oraya götürüldüğünü ve birbirleriyle dövüştürüldüğünü duymuştum. Kediayılarla dövüştürülen katırafalar, keçimingolarla karşı karşıya getirilen şempangedanlar... kendi çocuklarıyla dövüşmek zorunda bırakılan anne ve babalar! Sadece hasta ruhlu birkaç tuhaf eğlensin diye birbirlerini sakatlayıp öldürmek zorunda kalan zavallılar."

"Mide bulandırıcı," dedi Emma. "Hangi tuhaf böyle bir şeye kalkışır ki?"

Addison kederli bir tavırla başını iki yana salladı. "Sürgün edilenler... paragözler... kanun kaçakları..."

"Ama tuhaf halk arasında hiç kanun kaçağı *yok* ki!" dedi Emma. "Suçlu bulunan tuhaflar iç güvenlik kuvvetleri tarafından ceza döngüsüne götürülürler!"

"Kendi dünyanızı ne kadar da az tanıyorsunuz," dedi kayıkçı.

"Hiç yakalanamayan suçlular hapse atılamaz," diye açıkladı Addison. "Hele ki ellerini çabuk tutup bunun gibi kontrol altına alınması mümkün olmayan kanunsuz döngülere kaçarlarsa."

"Kulağa tıpkı Cehennem gibi geliyor," dedim. "Neden biri isteyerek oraya gitsin ki?"

"Bazılarının Cehennem dediği yer," dedi kayıkçı, "diğerlerinin cennetidir. Orası geriye kalan, gerçekten özgür olabildiğin tek yerdir. Oradayken canının istediğini alabilir, istediğini satabilir..." bana doğru eğilip sesini alçalttı, " ve istediğini *saklayabilirsin*."

"Kaçırılmış ymbryneler ve tuhaf çocuklar gibi mi?" dedim. "Söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kayıkçı, "Ben öyle bir şey demedim," diyerek omuzlarını silkip pelerininin yakasından çıkıveren sıçanla oynamaya koyuldu. "Biraz sessiz ol Percy, Babacık çalışıyor."

Sharon sıçanı nazikçe kenara koyarken Emma'yla Addison'ı yakalayıp kendime doğru çektim. "Ne düşünüyorsunuz?" diye fısıldadım. "Arkadaşlarımızın götürüldüğü yer gerçekten şu... şeytani yer olabilir mi?"

"Bir bakalım. Esirlerini bir döngüde, hatta epeyce eski bir döngüde tutuyor olmaları gerek," dedi Emma. "Yoksa hepimiz hızla yaşlanıp yalnızca bir ya da iki gün içinde ölürüz..."

"Ama ya ölmemiz hortlakların umurunda değilse?" dedim. "Tek istedikleri, ruhlarımızı çalmak."

"Olabilir. Fakat ymbrynelerin ölmesine izin veremezler. 1908 yılındaki olayı onların yardımıyla tekrar yaratmaları gerekiyor. Hortlakların çılgın planını hatırlıyor musun?"

"Golan'ın hayranlıkla bahsettiği onca şey. Ölümsüzlük, dünyaya hükmetmek..."

"Evet. Amaçlarına ulaşmak için aylardır ymbryneleri kaçırıyorlar ve onları meyve kurusuna dönüşmeden tutabilecekleri bir yere ihtiyaçları var, değil mi? Bu da epeyce eski bir döngüye işaret ediyor. En az seksen ya da yüz yıllık olmalı. Ve eğer Şeytanın Arka Bahçesi gerçekten de yoldan çıkmışlarla dolu kanunsuz bir ormansa..."

"Ki öyle," dedi Addison.

"...o zaman hortlakların tutsaklarını saklamaları için mükemmel bir yer demektir."

"Hem de tuhafların Londrası'nın kalbinde," dedi Addison. "Herkesin burnunun dibinde. Sizi küçük zeki pislikler..."

"Sanırım karar verildi," dedim.

Emma Sharon'a doğru sert bir adım attı. "Tarif ettiğiniz şu mide bulandırıcı, korkunç yere üç bilet lütfen."

"İstediğiniz şeyin gerçekten bu olduğundan emin misiniz?" diye sordu kayıkçı. "Sizin gibi süt kuzularının Şeytanın Arka Bahçesi'nden canlı döndüğü pek görülmemiştir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eminiz," dedim.

"Pekâlâ o zaman. Ama sizi uyarmadığımı söyleyemezsiniz."

"Tek sorunumuz şu ki bizim sana verecek üç altınımız yok," dedi Emma.

"Öyle mi?" Sharon uzun parmaklarının uçlarını bir çadır kurar gibi birleştirdi ve açık mezar gibi kokan nefesini dışarı verdi. "Normalde ödemeyi peşin alırım ama bu sabah kendimi pek bonkör hissediyorum. Gözüpek iyimserliğinizi sevimli buldum. Borcunuz olsun, daha sonra ödersiniz." Ardından, sanki borcumuzu ödeyecek kadar hayatta kalamayacağımızı biliyormuş gibi güldü ve kenara çekilip pelerinli kolunu kayığına doğru kaldırdı.

"Güverteye hoşgeldiniz çocuklar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sharon biz binmeden önce kayığındaki kımıl kımıl altı sıçanı, sanki salgın ve öldürücü hastalıklara yakalanmadan seyahat etme şansı yalnızca Çok Önemli Tuhaflara tanınan bir ayrıcalıkmışçasına abartılı tavırlarla kovaladı. Sonra elini Emma'ya uzatıp kayığa binmesine yardım etti. Kayığın içindeki yegâne oturma yerine yan yana dizildik. Sharon halatı çözmekle meşgul olurken ona güvenmenin yalnızca akılsızca olup olmadığını merak ettim çünkü yolun ortasında uykuya dalmak kadar düşüncesizce davranmış da olabilirdik.

Akılsızca davranmakla tamamen aptalca davranmak arasındaki ince çizgiyle ilgili sıkıntı, genellikle artık çok geç olana dek çizginin hangi tarafında olduğunuzu fark etmemenizdir. Her şey rayına oturup da aklınız başınıza geldiğinde düğmeye çoktan basılmış, uçak hangardan ayrılmış ya da bizim durumumuzda kayık iskeleden açılmış olur. Sharon'ın çıplak ayaklarıyla kayığı iskeleden itişine şahit olup da pençe misali kıvrılmış kalın, sapsarı tırnakları ve mini sosisler boyutundaki parmaklarıyla ayaklarının pek de insanlarınkine benzemediğini gördüğümde, mide bulandırıcı bir kesinlikle çizginin ne tarafında durduğumuzu ve artık bu konuda yapılacak pek bir şey olmadığını fark ettim.

Sharon kıçtan takmalı küçük motorun ipini çeker çekmez, motor etrafa yaydığı mavi duman bulutu eşliğinde öksürerek hayata döndü. Kayıkçı göz ardı edilmesi mümkün olmayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bacaklarını altında kıvırarak pelerininin siyah kumaşının, kayığın içinde oluşturduğu birikintinin içine çöküverdi. Amaçsızca hareket eden motora gaz verdi ve ardından bizi, hepsi birer karaltıdan ibaret ahşap direklerden oluşan kasvetli ormandan geçirip iskeleden uzaklaştırarak sıcak gün ışığına çıkardı. Derken kendimizi kanalda bulduk. Burası her iki yanı cam cepheli binalar tarafından sarılmış Thames'in insan eliyle yapılmış kollarından biriydi. Banyo saati gelen küçük bir çocuğun küvette yüzdürdüğü gemilerden çok daha fazlası kanalın sularında alçalıp yükseliyordu: şeker pembesi şilepler, geniş ve düz mavnalar, üst güvertesi hava alan turistlerle dolu tur tekneleri. Dümeninde bir ölüm meleğinin, güvertesindeyse üstü başı kan lekesi içinde iki çocuğun oturduğu ve gözlüklü bir köpeğin kenarından başını uzatıp karanlık suları izlediği acayip kayık çağlayarak yanlarından geçip giderken her nasılsa kimse fotoğraf makinesini bizden yana çevirmedi. Hatta bizi fark etmemiş gibiydiler. Bu da en az diğeri kadar lehimizeydi. Sharon kayığını büyüyle yalnızca tuhafların görebileceği şekilde gizliyor olabilir miydi? Böyle olduğuna inanmaya karar verdim çünkü eğer gizlenmeye ihtiyaç duyacak olursak saklanabileceğimiz başka hiçbir yer yoktu. Kayığa gün ışığında bakınca pruvasından yükselen çetrefilli oyma şekil dışında son derece basit olduğunu fark ettim. Kayığın başındaki süsleme kalın ve pullu bir yılana benziyordu; yukarı doğru S şeklinde kibarca kıvrılmıştı ve başının olması gereken yerde kavun kadar büyük, göz kapaksız ve sanki sonsuza dek ufku izlemeye mahkûm olmuş gibi görünen devasa bir göz duruyordu.

Elimi cilalı yüzeyinde gezdirerek, "Bu nedir?" diye sordum.

"Porsuk ağacı," diye seslendi Sharon motorun gürültüsünü bastırarak.

"Hangi porsuk?"

"Bunu oydukları ağacın adına porsuk ağacı denir."

"Ama neye *yarar*?"

"Görmeye!" diye yanıtladı ters ters.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sharon büyük olasılıkla sorularımı bastırmak için motora biraz daha gaz verdi. Kayık hız kazandıkça kayığın pruvası hafifçe suyun yüzeyinden kalkıyordu. Yüzümü okşayan güneşin ve rüzgârın tadını çıkarmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Addison ise daha önce hiç olmadığı kadar mutlu görünüyordu; patilerini kayığın kenarına yaslamış, dilini aşağı sarkıtmıştı.

Cehenneme gitmek için ne kadar güzel bir gündü.

"Buraya nasıl geldiğini düşünüp duruyordum," dedi Emma. "Yani şimdiki zamana nasıl döndüğünü."

"Evet," dedim. "Ne düşünüyorsun?"

"Aklıma tek bir mantıklı açıklama geliyor ama aslına bakarsan o da pek mantıklı sayılmaz. Tüm o hortlaklarla birlikte yeraltı tünellerindeyken ve şimdiki zamana geçerken senin bin sekiz yüz bilmem kaç yılında yalnız başına kalmayıp da bizimle birlikte gelmene yol açabilecek tek bir şey var. Bayan Peregrine yakınlarda bir yerlerdeydi ve kimsenin haberi olmadan zaman çizgileri arasında seyahat etmene yardımcı oldu."

"Bilmiyorum Emma. Bu kulağa çok..." Tereddüt ettim, ona haşin davranmak istemiyordum. "Tünelde saklandığını mı düşünüyorsun?"

"Sadece mümkün olduğunu söylüyorum. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

"Hortlakların elinde. Caul itiraf etti!"

"Ne zamandan beri hortlakların söylediklerine kulak asar oldun?"

"Haklısın," dedim. "Ama Caul onu ele geçirdiğini öylesine böbürlenerek anlatıyordu ki doğruyu söylüyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm."

"Olabilir... belki de canımızı acıtıp umudumuzu kesmemiz için öyle söylemiştir. Hatırlarsan bizi askerlerine teslim olmaya ikna etmeye çalışıyordu?"

"Doğru söylüyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. Beynim tüm olasılıklar yüzünden durmanın eşiğine gelmişti. "Tamam. Farz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edelim ki Bayan P bizimle birlikte tüneldeydi. Neden beni hortlakların tutsağı olarak şimdiki zamana göndermek için onca zahmete girsin ki? İkinci ruhlarımızı emmek için bizi zaten şimdiki zamana sürüklüyorlardı. O döngüde sıkışıp kalmam benim için daha iyi olurdu."

Bir anlığına Emma'nın kafasının gerçekten allak bullak olduğunu gördüm. Sonra yüzü aydınlandı ve, "Tabii eğer diğer herkesi *kurtaracak* olanlar sen ve ben isek durum değişir. Belki bu da onun planının bir parçasıdır," dedi.

"Ama hortlaklardan kurtulacağımızı nasıl bilebilirdi ki?"

Emma göz ucuyla uzun uzun Addison'a baktı. "Belki yardım almıştır," diye fısıldadı.

"Em, varsayıma dayalı olaylar zincirin gittikçe *olanaksız* bir hal alıyor." Kelimeleri dikkatle seçmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Bayan Peregrine'in dışarıda bir yerlerde özgürce dolaştığına ve bize göz kulak olduğuna inanmak istediğini biliyorum. Ben de..."

"O kadar çok istiyorum ki canım yanıyor," dedi.

"Ama özgür olsaydı bizimle bir şekilde iletişim kurmaz mıydı? Ve eğer *o* da işin içinde olsaydı," dedim başımla usulca Addison'a işaret ederek, "şimdiye dek bundan bahsetmez miydi?"

"Eğer kimseye söylemeyeceğine yemin ettiyse bahsetmezdi. Belki de başka birinin, hatta bizim bile öğrenmemiz çok tehlikelidir. Eğer Bayan Peregrine'in nerede olduğunu bilseydik ve birileri bundan *haberdar* olsaydı bize işkence ederek Bayan Peregrine'in yerini söyletebilirlerdi..."

"Ve onun söylemeyeceğini mi düşünüyorsun?" dedim gereğinden biraz yüksek sesle. Köpek rüzgâr çarptıkça balon gibi şişen yanakları ve komik bir şekilde dalgalanan diliyle dönüp bize baktı. "Hey, siz!" diye seslendi. "Şimdiye dek elli altı balık saydım ama bir ya da iki tanesi yarısına dek suya gömülmüş çerçöp olabilir. Siz ikiniz neler fısıldaşıyorsunuz?"

"Hiç," dedi Emma.

"Buna nedense pek inanasım gelmiyor," diye mırıldandı ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şüphesi kısa zamanda içgüdülerine yenik düştü ve yalnızca birkaç saniye sonra, "Balık!" diye bağırıverdi. Dikkati tekrar suya yönelmişti. "Balık... balık... çöp... balık..."

Emma gizemli bir şekilde gülümsedi. "Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ama beynim durmadan umut üreten bir makine gibi çalışıyor."

"Buna çok sevindim," dedim. "Benimkiyse yalnızca en kötü olasılıkları üretmeye yarıyor."

"Demek ki birbirimize ihtiyacımız var."

"Evet. Ama sanırım çoktan bunun farkına varmıştık."

Kayık dalgalar yüzünden alçalıp yükseldikçe kimi zaman birbirimize yaklaşıyor, kimi zaman birbirimizden uzaklaşıyorduk.

"Siz ikiniz romantik tura çıkmak istemediğinizden emin misiniz?" dedi Sharon. "Fikrinizi değiştirmek için geç kalmış sayılmazsınız."

"Kesinlikle eminiz," dedim. "Görev üzerindeyiz."

"O zaman üzerinde oturduğunuz kutuyu açsanız iyi edersiniz. Diğer tarafa geçtiğimizde kutunun içindekilere ihtiyacınız olacak."

Oturma yerinin menteşeli kapağını açınca genişçe bir branda beziyle karşılaştık.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Altına gizlenmeniz için," diye yanıtladı Sharon ve kayığı, iki yanında pahalı görünümlü yepyeni apartman daireleri yükselen daha dar bir kanala soktu. "Sizi şimdiye dek gözlerden uzak tutmayı başardım ama sunabileceğim koruma Arka Bahçe'de hiçbir işe yaramaz; giriş civarında kolay av peşindeki aşağılık yaratıklar kol gezer. Ve siz de kolay av tanımına kesinlikle uyuyorsunuz."

"Bir dolap çevirdiğinin *farkındaydım*," dedim. "Şimdiye dek tek bir turist bile dönüp bize bakmadı."

"Tarihi barbarlıkları iştirakçiler sizi görmeden izlemek çok daha güvenlidir," dedi. "Müşterilerimin Viking yağmacıları tarafından kaçırılmasına izin veremem, öyle değil mi? Kullanıcı yorumlarını düşünsenize!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hızla bir tür tünele yaklaşıyorduk. Üzerinde eski bir depoya ya da yel değirmenine benzeyen hantal bir binanın yükseldiği yaklaşık otuz metre uzunluğundaki köprü kanalın bir kısmını kapatıyordu. Tünelin diğer ucundaysa yarım daire şeklinde masmavi bir gökyüzü ve ışıl ışıl sular bize göz kırpıyordu. Fakat burasıyla orası arasında yalnızca karanlık vardı. Şu âna kadar gördüklerim arasında döngü girişine gerçekten benzeyen tek yer burasıydı.

Kayığın yarısını dolduran branda bezini açtık. Emma yanıma uzanır uzanmaz brandanın altına girip bezi yatak örtüsü misali çenemize kadar çektik. Kayık köprünün altındaki gölgelere karışırken Sharon motoru durdurup daha küçükçe olan brandanın altına gizledi. Sonra ayağa kalktı, katlanabilir asasını açıp dibe ulaşana dek suya daldırdı ve uzun, yavaş darbelerle bizi ileri doğru itmeye koyuldu.

"Bu arada," dedi Emma, "ne tür 'aşağılık yaratıklardan' gizleniyoruz? Hortlaklardan mı?"

"Tuhafların dünyasında şu nefret ettiğiniz hortlaklardan çok daha şeytani yaratıklar vardır," dedi Sharon taştan yapılmış tünelde yankılanan sesiyle. "Arkadaş kılığına girmiş bir fırsatçı, en az düşmanınız kadar tehlikeli olabilir."

Emma iç geçirdi. "Her zaman böyle muğlak konuşmak zorunda mısın?"

"Kafalarınız!" diye çıkıştı kayıkçı. "Sen de, köpek."

Addison da brandanın altına girdikten sonra bezin kenarını yüzlerimizi de kapatacak şekilde çektik. Kumaşın altına sıcak, karanlık ve bunaltıcı bir motor yağı kokusu hâkimdi.

"Korkuyor musunuz?" diye fısıldadı Addison karanlığın içinden.

"Pek değil," dedi Emma. "Ya sen, Jacob?"

"Korkudan kusmak üzereyim. Addison?"

"Tabii ki hayır," dedi köpek. "Korkaklık ırkımın özelliklerinden biri değildir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama sonra Emma'yla aramıza sokulduğunda bütün vücudunun tir tir titrediğini hissedebiliyordum.

* * *

Bazı geçişler tıpkı otoyollar gibi hızlı ve sorunsuzdur ama bu seferki deliklerle dolu çamaşır yıkama tahtalarını andıran bir yolda hızlanarak keskin bir dönemeçte savrulduktan sonra uçurumdan düşmeye benziyordu. Hem de zifiri karanlıkta. Nihayet sona erdiğinde başım dönüyor ve zonkluyordu. Bazı geçişleri diğerlerinden daha zor kılan görünmez mekanizmanın ne olduğunu merak ettim. Belki de yolculuk varış noktası kadar zorlu geçiyordu ve bu defaki dağ yolundan acımasız ve vahşi bir ormana dalmak gibiydi çünkü yaptığımız şey kelimesi kelimesine buydu.

"Geldik," diye duyurdu Sharon.

"Herkes iyi mi?" dedim beceriksizce Emma'nın elini bulmaya çalışarak.

"Geri dönmeliyiz," diye inledi Addison. "Böbreklerimi diğer tarafta bıraktım."

"Sizi bırakacak güvenli bir yer bulana dek sessiz olun," dedi Sharon.

Gözlerinizi kullanamadığınız zaman duyma becerinizin böylesine keskinleşmesi inanılmaz. Sessizce branda bezinin altında uzanırken etrafımızda çiçek misali açılan mazide kalmış dünyaya ait sesler yüzünden adeta hipnotize oldum. Başlangıçta yalnızca Sharon'ın suyu yaran asasının sesi vardı ama kısa süre sonra diğer sesler de ona eşlik etmeye başladı ve zihnimde incelikle işlenmiş ayrıntılı bir sahne canlandırmak istercesine birbirlerine karıştılar. Ritmik bir şekilde suyu döven ahşabın sesinin yanımızdan geçen, tepeleme balıkla dolu bir kayığa ait olduğunu hayal ettim. Birbirlerine seslendiklerini duyduğum kadınlar, bana kalırsa, kanalın iki tarafındaki evlerinin pencerelerinden sarkıp çamaşır asarken dedikodu yapıyorlardı. Biraz ileride çocuklar neşe içinde kahkahalar atarak bağrışırken bir köpek havladı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kulağıma, çekiçlerin ritmiyle şarkı söyleyen insanların sesi çalındı: "Çekiçlerin tıngırtısına kulak ver, çivilerin çınlamasına kulak ver!" Çok geçmeden, kör talihleriyle başa çıkabilmek adına adına muzipçe göz kırpıp bir şarkı patlatarak yekvücut olabilen insanlarla ve cazibenin en yontulmamışıyla dolu sokaklar boyunca seke seke yürüyen silindir şapkalı baca temizleyicilerini hayal etmeye koyuldum.

Elimden başka bir şey gelmiyordu. Viktorya dönemine özgü mahallelere dair bildiğim her şeyi uyduruk bir *Oliver Twist* müzikalinden öğrenmiştim. On iki yaşındayken katıldığım tiyatro topluluğunun sergilediği oyunda Beş Numaralı Yetim'i canlandırmıştım ama gösterinin sergileneceği gece öylesine büyük bir sahne korkusuna kapılmıştım ki midemi üşütmüş numarası yaparak bütün gösteriyi kostümümü dahi çıkarmadan bacaklarımın arasında bir kusmuk kovasıyla kulisten izlemiştim.

Neyse. Branda bezinin omzuma denk gelen kısmında hiç şüphesiz sıçanlar tarafından kemirilerek açılmış küçük bir delik olduğunu gördüğüm sırada zihnimde canlandırdığım sahne buydu. Yattığım yerde biraz kıpırdanarak delikten dışarıyı gözleyebileceğimi fark ettim. Sadece birkaç saniye içinde, hayalini kurduğum ve müzikallere ilham veren o mutlu mahalle tıpkı bir Salvador Dali tablosu gibi eriyip gitti. Beni karşılayan ilk dehşet verici şey, kanalın iki tarafında yükselen evlerdi. Gerçi onlara ev demek oldukça bonkör davranmak olurdu. Bel vermiş ve çürük mimarilerinde tek bir düz çizgiye dahi rastlayamazdınız. Nöbet sırasında uyuyakalmış yorgun askerler gibi kambur duran evlerin tepetaklak suya devrilmelerini engelleyen tek şey birbirlerine yapışık şekilde dizilmiş olmalarıydı. Bir de yapıların altta kalan üçte birlik kısmına kıvamlı ve çamurumsu bir katman halinde sıvanmış, ilk bakışta kolaylıkla harç zannedilebilecek siyahımsı yeşil renkteki pislik. Köhne verandaların her birinde tabuta benzer, diklemesine birer kutu duruyordu. Ancak onlardan birinden çıkan gürültülü homurtuyu duyduğumda ve bir şeylerin, havada taklalar atarak kutunun alt kısmından suya düştüğünü gördü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gümde bunların ne olduğunu ve az önce duyduğum su seslerinin küreklerden değil de onları ayakta tutan pisliği iyice pekiştiren tuvaletlerden geldiğini anladım.

Kadınlar tıpkı hayal ettiğim gibi kanalın iki tarafındaki evlerinin pencerelerinden sesleniyorlardı ama çamaşır astıkları ya da dedikodu yaptıkları kesinlikle söylenemezdi. En azından şimdi değil; artık birbirlerine hakaret ediyor, tehditler yağdırıyorlardı. Kadınlardan biri sarhoşlukla kahkaha atarken elindeki kırık şişeyi sallayınca diğeri güçlükle anlayabildiğim laflarla karşılık verdi ("Sen bi' metelik u'runa biizzat şeytana bile ver'cek kadar aadi bir şırfıntısın!") ki eğer dudaklarından dökülen kelimeleri doğru anladıysam durum son derece ironikti çünkü kadın beline dek çırılçıplaktı ve insanların ona bakıp bakmadığını umursamıyordu bile. Biz önlerinden geçerken ikisi de Sharon'a ıslık çalmak için durdu ama kayıkçı kadınların ikisini de görmezden geldi.

Bu sahneyi zihnimden silmeye çalışırken, gittim onun yerine daha beterini buldum: Hemen önümüzde, kanalı enlemesine kateden köhne yaya köprüsüne ayaklarını aşağı sallayarak oturmuş bir grup çocuk vardı. Arka bacaklarından halatla bağladıkları bir köpeği suyun üstünde sallayıp duruyor, canları istediğinde zavallı yaratığı suya daldırıyor ve köpeğin çaresiz havlamaları fokurtulara dönüştüğü zaman kahkahalara boğuluyorlardı. İçimde yükselen, branda bezini tekmeleyip onlara bağırma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. En azından Addison olan biteni göremiyordu; eğer görmüş olsaydı hiçbir makul neden kimliğimizi açığa çıkarıp dişlerini göstererek onların peşine düşmesine mani olamazdı.

"Ne dolaplar çevirdiğinin farkındayım," diye mırıldandı Sharon bana. "Eğer etrafa göz atmak istiyorsan biraz daha bekle. Az sonra görüp görebileceğin en korkunç yerden geçeceğiz."

"Dışarıyı mı dikizliyorsun?" diye fısıldadı Emma beni dürterek.

"Olabilir," dedim ama yaptığım şeyden vazgeçtiğim söylenemezdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kayıkçı bizi susturdu. Asasını sudan çıkarıp sapını açarak kısa bıçağını ortaya çıkardı ve akıntı bizi sürüklerken oğlanların ipini kesmek için yukarı doğru uzattı. Köpek etrafa sular sıçratarak kanala düşüp minnettar bir şekilde yüzmeye koyulurken öfkeyle kükreyen çocuklar ellerine geçirdikleri her şeyi bize atmaya başladılar. Sharon tıpkı kadınlara yaptığı gibi onları da görmezden gelerek kayığı itmeye devam etti. Ta ki bir elma koçanı başını yalnızca birkaç santim farkla sıyırıp geçene dek. Sonra iç geçirdi, döndü ve sakince pelerininin başlığını yalnızca çocukların görebileceği kadar geriye itti. Benim olduğum yerden adamın yüzünü görebilmem mümkün değildi.

Orada her ne gördülerse korkudan ödleri patlamış halde çığlıklar atarak karaya doğru koşmaya başladılar. Aralarından biri o kadar acele etmişti ki tökezleyip kokuşmuş sulara düştü. Bu sahne karşısında kendi kendine kıkırdayan Sharon tekrar önüne dönmeden önce başlığını düzeltti.

"Ne oldu?" diye sordu Emma paniğe kapılmış halde. "O da neydi?"

"Şeytanın Arka Bahçesi'ne özgü bir karşılama," diye yanıtladı Sharon. "Şimdi, nerede olduğumuzu görmek istiyorsanız örtüyü biraz açabilirsiniz. Böylece geriye kalan zamanımızda, sizden alacağım altınların karşılığı olan tur rehberliğini yapabilirim."

Branda bezinin ucunu çenelerimize dek indirdiğimiz anda Emma da, Addison da nefeslerini tuttu. Emma'nın gördükleri karşısında, burnunu buruşturan Addison'ın da etraftan yayılan koku karşısında dehşete düştüğünü anlamamak imkânsızdı çünkü koku hakikaten gerçekdışıydı; sanki etrafımızda lağım pisliğinden yapılmış bir yahni pişiyordu.

"Zamanla alışırsınız," dedi Sharon ekşittiğim suratımı görünce.

Emma elimi kavrayıp inledi. "Ah, *berbat*..."

Haklıydı. Artık iki gözümü de kullanabildiğim için etraf çok daha korkunç ve berbat görünüyordu. Evlerin temelleri çürüyerek lapa kıvamında bir şeye dönüşmüştü. Bazıları incecik birer çıtadan ibaret olan deli işi ahşap köprüler kanalın üstünde kedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beşiği misali çapraz çizgiler çiziyordu. Çöp yığınları yüzünden güçlükle seçilebilen iğrenç kokulu sazlıklar, çöpleri eleyip işlerine yarayanları seçen hayaletimsi yaşam formlarıyla kaynıyordu. Sadece sarının, siyahın ve yeşilin, hem kirliliğin hem de çürümenin habercisi olan tonlarını gördüm ama gözüme en çok çarpan renk siyahtı. Siyah tüm yüzeyleri kirletmiş, tüm yüzlere bulaşmıştı; sanki o da yetmemiş gibi etrafımızı çepeçevre saran bacalardan yükselen sütunlar halindeki duman, gökyüzünü dilim dilim doğruyordu. Ama asıl kaygı verici olan, ilkel savaş davullarının derinden gelen seslerini anımsatan ve henüz kırılmamış camları zangır zangır titretecek kadar güçlü endüstriyel patlamalarla kendini gösteren uzaktaki fabrikaların bacalarından etrafa yayılan karanlıktı.

"Burası, dostlarım, Şeytanın Arka Bahçesi'dir," diye konuşmaya başladı Sharon. Yılanımsı sesi yalnızca bizim duyabileceğimiz yükseklikte çıkıyordu. "Asıl nüfusu yedi bin iki yüz altı kişiyken resmi nüfusu sıfırdır. Belediye başkanları sonsuz bilgelikleriyle buranın varlığını bile kabul etmeyi reddediyorlar. Şu anda akıntısında süzüldüğümüz göz alıcı su birikintisine Ateş Hendeği denir ve buraya dökülen fabrika atıkları, insan dışkıları ve hayvan leşleri yalnızca büyüleyici kokusunun kaynağı olmakla kalmaz, aynı zamanda onlara bakarak saatinizi ayarlayabileceğiniz kadar düzenli aralıklarla salgın hastalıklara neden olur. Bu durum öylesine çarpıcıdır ki mahalleye 'Koleranın Başkenti' adı verilmiştir."

"Ama yine de..." Silah pelerinli kolunu, elindeki kovayı suya daldıran genç bir kıza doğru uzattı. "Buradaki bahtsız ruhların çoğu için hem lağım hem de su kaynağı vazifesi görmektedir."

"O suyu *içmeyecek*, öyle değil mi?" dedi Emma dehşet içinde.

"Birkaç gün sonra suyun içindeki ağır parçacıklar dibe çöktüğünde tepede kalan en temiz kısmı sütün kaymağını sıyırır gibi alacak."

Emma olduğu yere sindi. "Hayır..."

"Evet. Ne yazık," dedi Sharon gelişigüzel bir şekilde ve ardından, sanki bir kitaptan alıntı yapıyormuşçasına aklındakileri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıralamayı sürdürdü. "Mahallenin sakinleri arasında en çok rağbet gören meslekler çöp toplamak ve Arka Bahçe'ye çektikleri yabancıları bayılttıktan sonra soyup soğana çevirmektir. Hoşça vakit geçirmek için ise ellerine geçirdikleri yanıcı sıvıları kafaya dikip avazları çıktığı kadar bağırarak şarkı söylerler. Bölgenin başlıca ihraç ürünleri eritilmiş demir cürufu, kemik tozu ve ıstıraptır. Kentin görülmeye değer yapıları ise..."

"Hiç komik değil," diye araya girdi Emma.

"Pardon?"

"Hiç komik değil dedim! Bu insanlar acı içinde yaşıyorlar. Sense onlarla dalga geçiyorsun!"

"Dalga geçtiğim falan yok," diye yanıtladı Sharon buyurgan bir tavırla. "Size hayatınızı kurtarabilecek değerli bilgiler veriyorum. Ama eğer cehalet kozasının içinden çıkmadan bu tehlikeli ormana dalmayı tercih ediyorsanız..."

"Kesinlikle öyle bir şey olmasını istemeyiz," dedim. "Onun adına özür dilerim. Lütfen devam et."

Emma bana kınayan bir bakış atınca aynı ifadeyle ona karşılık verdim. Her ne kadar Sharon biraz kalpsizce konuşuyor olsa da şimdi kimsenin hakkını savunmanın zamanı değildi.

"Hades aşkına, sesinizi yükseltmeyin," dedi Sharon sinirli bir şekilde. "Şimdi, az önce de söylediğim gibi öksüz ve yetimleri henüz suç işleme fırsatını elde edemeden hapse tıkarak toplumu bir sürü masraftan ve beladan kurtaran ileri görüşlü bir kurum olarak görebileceğiniz St. Retledge'in Sokak Çocuğu Hapishanesi; yalnızca kendi isteğiyle gelen hastaları ayakta tedavi edip evlerine gönderme mantığıyla çalıştığından neredeyse açıldığı günden beri bomboş olan St. Barnabus'un Kaçıklar, Şarlatanlar ve Cani Haylazlar Tımarhanesi ve kimsenin söndürmeye zahmet etmediği bir yeraltı yangınından ötürü seksen yedi yıldır alevler içinde olan Dumanlı Sokak, kentin görülmeye değer simgeleri arasında sayılabilir. Ah," dedi sazlıklardaki evlerin arasında kalan kararmış bir açıklığa işaret ederek. "Sokak şuradan başlıyor ve sizin de görebileceğiniz gibi yanıp kül olmuş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Açıklıkta, ellerinde çekiçlerle ahşap bir iskele çakmakta olan birkaç adamı görünce evlerden birini yeni baştan inşa etmeye çalıştıklarını düşündüm. Oradan geçtiğimizi görünce durup Sharon'a selam verdiler. Sharon'ın tepkisiyse utanmış gibi elini hafifçe sallamak oldu.

"Arkadaşların mı?" diye sordum.

"Uzaktan akrabalarım," diye geveledi. "Darağacı yapımı aile mesleğimizdir..."

"*Ne* yapımı?" diye sordu Emma.

Sharon henüz cevap veremeden çoktan işlerinin başına dönmüş olan ustalar çekiçlerini savurarak yüksek sesle şarkılarını söylemeye koyuldu: "Çekiçlerin tıngırtısına kulak ver, çivilerin çınlamasına kulak ver! Darağacı kurmak ne güzeldir, hastalıklı her şeye son verecektir!"

O denli dehşete düşmüş olmasaydım kahkahalara boğulabilirdim.

* * *

Ateş Hendeği boyunca sakince yol almaya devam ettik. Hendek, Sharon'ın asasının her hamlesinde boğazımızı saran eller misali daraldı. Bazı kesimler yaya köprüsüne gerek bırakmayacak kadar dardı; altında kalan her şeyi kasvete boğan gri gökyüzünün, aralarından bakınca sadece bir çatlaktan ibaret göründüğü bir çatıdan diğerine sıçrayarak suyun üstünden atlayabilirdiniz. Aradan geçen zaman boyunca Sharon canlanmış bir ders kitabı gibi gevezelik edip durdu. Sadece birkaç dakika içinde Şeytanın Arka Bahçesi'nin moda akımlarından (kemere takılmış çalıntı peruklar pek modaydı), gayrisafi milli hasılasından (tamamen eksilerdeydi) ve tarihinden (on ikinci yüzyılın başlarında girişimci larva üreticileri tarafından kurulmuştu) bahsetmeyi başardı. Mimarisinin belli başlı özellikleri hakkında nutuk atmaya başlamak üzereydi ki yolculuğun başından beri yanımda kıvranan Addison adamın lafını kesti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bize az çok faydası dokunabilecek şeyler dışında bu cehennem çukuru hakkında bilmediğin yok gibi görünüyor."

"Ne gibi?" dedi Sharon ama sabrı tükeniyordu.

"Burada kime güvenebiliriz?"

"Kesinlikle kimseye."

"Bu döngüde yaşayan tuhafları nasıl bulabiliriz?" diye sordu Emma.

"Bulmak istemezsiniz."

"Hortlaklar arkadaşlarımızı nerede tutuyor?" diye sordum.

"Böyle şeyleri bilmek işime zarar verir," diye yanıtladı Sharon tekdüze bir sesle.

"O zaman bizi şu lanet kayıktan indir de onları kendi kendimize bulmaya çalışalım!" diye bağırdı Addison. "Kıymetli zamanı boşa harcıyoruz ve bitmek tükenmek bilmeyen monoloğun uykumu getiriyor. Biz bir kayıkçı tuttuk, öğretmen değil!"

Sharon ateş püskürdü. "Kabalığından ötürü seni Ateş Hendeği'ne atmalıyım ama eğer atarsam bana borçlandığınız altınları asla ödemezsiniz."

"Altınmış!" dedi Emma tiksintiyle tükürürcesine. "Ya diğer tuhafların yaşamları ne olacak? Ya *sadakat*?"

Sharon kıkırdadı. "Eğer böyle şeyler umurumda olsaydı uzun zaman önce nalları dikmiş olurdum."

"Muhtemelen biz de daha iyi durumda olurduk," diye mırıldandı Emma ve bakışlarını kaçırdı.

Biz konuşurken sis eğrilip bükülerek etrafımızı sarmaya başlamıştı. Bunun Cairnholm'ün gri pusuyla uzaktan yakından alakası yoktu. Bu seferki kabak çorbası renginde ve kıvamındaydı; yağlı ve sarımtırak kahverengiydi. Aniden belirmesi Sharon'ı tedirgin etmiş gibi görünüyordu. Önümüzdeki manzara berraklığını kaybedince sanki belanın ne taraftan geleceğini görmek istermişçesine başını sağa sola çevirerek etrafı kollamaya başladı ya da bizden kurtulmak için uygun bir yer arıyordu.

"Lanet, lanet, *lanet*," diye mırıldandı. "Bu kötüye işaret."

"Yalnızca sis," dedi Emma. "Biz sisten korkmayız."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ben de öyle," dedi Sharon, "ama bunun sis olduğunu sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Buna *kasvet* denir ve insan yapımıdır. Kasvetin içinde çok kötü şeyler olur. Elimizi çabuk tutup bir an önce bunun içinden çıkmalıyız."

Dişlerinin arasından tıslayarak gizlenmemizi söyledi. Biz de dediğini yaptık. Tekrar gözetleme deliğimin başına döndüm. Birkaç dakika sonra kasvetin içinde bir kayık belirdi ve ters yönde yanımızdan geçip gitti. Küreklerin başında bir adam vardı; kadınsa kayığın içindeki oturağa tünemişti. Sharon ikisine de günaydın dedi ama yanıt vermek yerine boş gözlerle bakmakla yetindiler ve epeyce gerimizde kalıp yeniden kasvet tarafından yutulana dek de bizi izlemekten vazgeçmediler. Sessizce homurdanan Sharon bizi sol taraftaki sazlıkların arasına gizlenmiş, güçlükle fark edebildiğim küçük iskeleye doğru ittirdi. Ama kalasları döven ayak seslerini ve mırıltıyı andıran konuşmaları duyduğu anda asasına abanarak keskin bir dönüşle bizi oradan uzaklaştırdı.

Kıyıya çıkabileceğimiz uygun bir yer arayarak sazlıktan sazlığa zikzaklar çizdik ama ne zaman sazlıklardan birine yaklaşsak Sharon hoşlanmadığı bir şeyler gördü ve kayığı tekrar döndürdü. "Akbabalar," diye mırıldandı. "Akbabalar her yerde..."

Oysa onlardan birini bile görememiştim. Ta ki kayığımız o köhne yaya köprülerinden birinin altından geçerken köprüyü boylu boyunca arşınlayan adamı görene dek. Biz köprünün altından süzülürken adam durdu ve aşağı baktı. Ağzını açıp derin bir nefes aldı. Bir anlığına yardım çağırmak için bağıracağını sandım ama ağzından çıkan şey ses değil, yangın hortumundan sıkılan su misali doğrudan üzerimize gelen sarı renkli, yoğun bir dumandı.

Paniğe kapılıp nefesimi tuttum. Ya gaz zehirliyse ne olacaktı? Ama Sharon ne yüzünü kapatmaya ne de maskesini suratına geçirmeye çalışıyordu. Adamın soluğu girdaplar halinde etrafımızda dönüp kasvetle karışarak görüş açımızı sıfıra düşürürken Sharon'ın tek yaptığı, "Lanet, lanet, *lanet*," diye mırıldanmaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yalnızca birkaç saniye içinde adam, üzerinde dikildiği köprü ve iki yanımızdaki sazlıklar silinip gitti.

Başımı örtünün altından çıkarıp –sonuçta bizi artık kimse göremezdi– usulca, "Bu şeyin insan yapımı olduğunu söylediğinde fabrikaların bacalarını kastettiğini düşünmüştüm. Meğer kelimesi kelimesine ciddiymişsin." dedim.

"Ah, vay canına," dedi Emma örtünün altından çıkarak. "Bu neye yarıyor?"

"Akbabalar faaliyetlerini gizlemek için bulundukları bölgeyi kasvete boğarlar," dedi Sharon, "ve tabii bir de avlarını kör etmek için. Şansınıza kolay kolay av olan biri değilimdir." Uzun asasını sudan çıkarıp başlarımızın üstünden geçirdi ve kayığının pruvasındaki, ahşaptan oyulmuş gözbebeğine hafifçe vurdu. Gözbebeği tıpkı bir sis lambası gibi parıldayarak önümüzde uzanan kasveti delip geçti. Ardından yeniden suya batırdığı asasına abanarak kayığı yavaşça kendi etrafında döndürdü ve ışığıyla dört yanımızı saran suları taradı.

"Ama bunu onlar yapıyorsa," dedi Emma, "o zaman onlar da birer tuhaf demektir, öyle değil mi? Eğer onlar da tuhafsa arkadaş canlısı tipler olabilirler."

"Saf bir kalp hendeğin tekinde korsanlık yapmaz," dedi Sharon ama sonra dönmekte olan kayığımızı durdurdu. Kayığın pruvasındaki ışık bize yaklaşmakta olan bir tekneye odaklanmıştı. "İti an çomağı hazırla."

Biz onları yeterince net görebiliyorduk ama şimdilik bize baktıklarında görebilecekleri tek şey parlak bir ışık huzmesiydi. Bunun bize üstünlük kazandırdığı söylenemezdi ama en azından, tekrar branda bezinin altına dönmeden önce onları şöyle bir ölçüp biçmemize olanak tanımıştı. Kayığımızın yaklaşık iki katı kadar büyük olan kayıkta iki adam vardı. Bir tanesi neredeyse çıt çıkarmadan çalışan kıçtan takmalı motoru idare ederken ikincisi elinde bir sopa tutuyordu.

"O kadar tehlikelilerse," diye fısıldadım, "neden öylece durmuş, onları bekliyoruz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arka Bahçe'nin artık kaçamayacağımız kadar derinlerine daldık ve ayrıca büyük ihtimalle onlarla konuşarak bizi bu durumdan kurtarabilirim."

"Ya beceremezsen?"

"O zaman canınızı kurtarmak için yüzmek zorunda kalabilirsiniz."

Emma yağlı, kapkara sulara baktı ve, "Ölmeyi yeğlerim," dedi.

"Bu senin tercihin. Şimdi şuraya gizlenip kılınızı bile kıpırdatmamanızı öneririm, çocuklar."

Bir kez daha branda bezini tepemize kadar çektik. Biraz sonra canlı ve dinç bir ses duyuldu. "Selam sana kayıkçı!"

"Selam size de," diye yanıtladı Sharon.

Suları döven küreklerin sesini duyduk ve ardından sarsıldık; diğer kayık bizimkine çarpmıştı.

"Burada ne işin var?"

"Keyif gezisine çıkayım dedim," dedi Sharon usulca.

"Bunun için ne kadar güzel bir gün!" diye yanıtladı adamlardan biri gülerek.

Diğer adam pek espri kaldıracak havada değildi. "Çaputun altında ne saklıyon?" diye kükredi neredeyse tek kelimesini bile anlamanın mümkün olmadığı aksanıyla.

"Kayığımda taşıdıklarım yalnızca beni ilgilendirir."

"Ateş Hendeği'nden geçen her bi'şey asıl *bizi* ilgilendirir."

"Madem o kadar merak ediyorsunuz söyleyeyim, eski halatlar ve ıvır zıvır var," dedi Sharon. "İlginizi çekecek türden hiçbir şey yok."

"O zaman örtünün altına şöyle bir göz atmamızın senin için sakıncası yoktur," dedi ilk adam.

"Anlaşmamız ne olacak? Bu ay size ödeme yapmadım mı?"

"Artık anlaşma felan yok," dedi ikinci. "Hortlaklar semiz yemlerin her biri için ederinin beş katını ödüyo. Yemlerin sıvışmasına göz yumanlarsa... kendilerini ya kuyuda buluyolar ya da başlarına çok daha kötü işler geliyo."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kuyudan daha beter ne olabilir ki?" dedi ilki.

"Öğrenmeee meraklı değilim."

"Beyler, makul olalım," dedi Sharon. "Belki de anlaşmanın şartlarını yeniden müzakere etmemizin zamanı gelmiştir. Onlarınkiyle rekabet edebilecek koşullar sunabilirim..."

Yemler. Emma'nın çabucak ısınan elleri yüzünden brandanın altında yükselen ıslak ve yapışkan sıcaklığa rağmen ürperdim. Onları kullanmak zorunda kalmamasını diledim ama adamlar kıllarını kıpırdatmıyordu ve kayıkçının gevezeliklerinin onları yeterince oyalayacağından emin değildim. Arbede felaket anlamına gelirdi. Kayıktaki adamları bozguna uğratmayı başarsak bile Sharon'ın da dediği gibi akbabalar her yerdeydi. Sürü gibi toplandıklarını, kayıklarına atlayıp peşimize düştüklerini, sazlıklardan üzerimize ateş açtıklarını, yaya köprülerinden üstümüze atladıklarını hayal ettim ve korkudan olduğum yerde donakaldım. *Yemlerin* ne anlama geldiğini öğrenmeyi hiç mi hiç istemiyordum.

Ama umut verici bir ses duydum: el değiştiren bozuklukların tıngırtısını. İkinci adam, "Vaaay, yüklüymüş! Bu kadar mangırla emekli olup İspanya'ya yerleşirdim..."

Tam içimdeki umut kırıntıları yeşeriyordu ki midem sancımaya başladı. O tanıdık his sinsice karnıma sokuldu ve o anda, zaten bir süredir yavaş yavaş içime yerleştiğini fark ettim. Bir kaşıntıyla başladı, sonra hafif bir ağrıya dönüştü ve şimdi acı iyiden iyiye keskinleşiyordu. Görünüşe göre yakınlarda bir gölge vardı.

Ama herhangi bir gölge değildi. *Benim* gölgemdi.

Bu sözcük hiçbir uyarı olmadan öylesine zihnimde belirmişti. *Benim.* Belki de olaya tersinden bakıyordum. *Ona* ait olan *bendim.*

İki şekilde de güvenliğimiz garanti altında değildi. Beni öldürmeyi en az diğer gölgeler kadar istediğini tahmin ediyordum; yalnızca bu arzusunu geçici olarak bastırmaya yarayan bir şey vardı. Bu, gölgeyi tıpkı bir mıknatıs gibi bana çeken o gizemli şeyin ta kendisiydi ve içimdeki pusula iğnesini ona göre ayarlamıştı. Bana gölgenin yakınlarda olduğunu, hatta gitgide yaklaştığını söyleyen de bu iğneydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bizi yakalatmak, öldürtmek ya da kendi elleriyle öldürmek için tam zamanında davranmıştı. O anda kararımı verdim. Güven içinde kıyıya çıkmayı başarırsak, ilk işim ondan sonsuza dek kurtulmak olacaktı.

Ama neredeydi? Hissettiğim kadar yakında olsaydı, Hendek'te bize doğru yüzüyor olurdu ve yedi uzuvlu bir yaratığın kurbağalama yüzerken çıkardığı sesi duymamam imkânsızdı. Sonra pusula iğnesi kımıldanıp aniden aşağıyı gösterdi. İşte o anda, suyun *altında* olduğunu fark ettim. Onu görebiliyor gibiydim. Görünüşe göre gölgelerin sık sık nefes almaya ihtiyacı yoktu. Az sonra boğuk bir tak sesi duyuldu; kayığımızın altına tutunmuştu. Ses karşısında hepimiz irkildik ama sesin nereden geldiğini yalnızca ben biliyordum. Arkadaşlarımı uyarabilmiş olmayı diledim ama yaratığın gövdesi üzerinde yattığımız ahşap plakaların öte yanında, bizden sadece birkaç santim uzakta olsa da kılımı bile kıpırdatmadan orada öylece yatmam gerekiyordu.

"Bu da neydi?" diye sorduğunu duydum ilk adamın.

"Ben bir şey duymadım," diye yalan söyledi Sharon.

Gölgenin beni duyması umuduyla sessizce dudaklarımı oynatarak, *vazgeç*, dedim. *Defol git ve bizi rahat bırak*. Dediklerimi yapmak yerine ahşabı zımparalarcasına tuhaf sesler çıkarmaya başladı; uzun dişleriyle kayığın altını kemirdiğini hayal ettim.

"Ben ne duyduğumu biliyom," dedi ikinci adam. "Kayıkçı bizi aptal yerine koymaya çalışıyo, Reg!"

"Sanırım haklısın," dedi adamlardan ilki.

"Söylediğiniz şeylerin gerçekle uzaktan yakından bir alakası olmadığını temin ederim," dedi Sharon. "Hepsi benim şu lanet arızalı kayığım yüzünden. Motor ayarını epeydir aksatıyorum."

"Unut gitsin, anlaşma yatar. Çabuk bize kayığındakileri göster."

"Ya da teklifimi yükseltmeme izin verebilirsiniz," dedi Sharon. "Buna, gösterdiğiniz kibarlık ve anlayış için naçizane bir hediye gözüyle bakabiliriz."

Adamlar alçak sesle tartışmaya koyuldular.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gitmesine izin verirsek ve başkası onu yemlerle birlikte yakalarsa kuyuyu boylarız."

"Ya da başımıza daha fena işler gelir."

Defol git, defol git, defol GİT, diye yalvardım gölgeye İngilizce.

Tak, tak, TAK, diye yanıtladı kayığın gövdesine vurarak.

"Aç şu çaputu!" diye emretti ilk adam.

"Beyefendi, biraz beklerseniz..."

Ama adamlar kararlarını vermişti. Kayığımız, birileri biniyormuş gibi sarsıldı. Bağrışmalar ve ayak sesleri duyduk. Tam başucumuza ulaşmışlardı ki itişip kakışmaya başladılar.

Artık saklanmanın hiçbir anlamı yok, diye düşündüm. Diğerleri de benimle hemfikir gibi görünüyordu. Emma'nın kor gibi parlayan parmaklarının branda bezinin kenarına uzandığını gördüm.

"Üç dediğimde," diye fısıldadı. "Hazır mısınız?"

"Hem de yarış atı gibi," diye hırladı Addison.

"Bekle," dedim, "önce bilmeniz gereken bir şey var. Kayığın altında..."

Ve o anda branda bezi savrulurcasına açıldı. O cümleyi asla tamamlayamadım.

* * *

Ardından her şey çabucak olup bitti. Addison, branda bezini savurarak açan kolu ısırırken Emma da kolun dehşet içindeki sahibinin suratına kavurucu parmaklarıyla sert bir tokat indirdi. Adam inleyerek geriye doğru sendeledi ve karanlık sulara düştü. İkinci adam sopasını kaldırmış, arbede sırasında yere serilen Sharon'ın tepesindeydi. Addison adama doğru sıçradı ve paçasından yakaladı. Adam köpekten kurtulmak için yana dönünce Sharon toparlanma fırsatını buldu ve ayağa kalkıp adamın midesine sert bir yumruk geçirdi. Sonra da asasıyla ustalık isteyen bir hareket yaparak, iki büklüm olan adamı etkisiz hale getirdi.

Adam hâlâ fırsatı varken kaçmaya karar vermiş olacak ki kendini kayığına attı. Sharon kıçtan takmalı motorun üstünü örten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

brandayı yırtarcasına çekip aldı ve motorun ipine asıldı. Kayığımız tekleyerek hayata dönerken üçüncü bir kayık hızla kasvetin içinden çıkıp bordadan bize yaklaştı. Kayığın içinde üç adam vardı; aralarından biri elindeki modası geçmiş silahı Emma'ya doğrultmuştu.

Yere yatması için ona bağırdım ve silah patlayıp bembeyaz bir dumanla puf diye ateş alırken onu yere devirmeyi becerdim. Ama bu defa adam silahını, gaz kolunu bırakıp ellerini havaya kaldıran Sharon'a çevirdi. Tam da sonumuzun geldiğini düşündüğüm anda kulaklarıma yabancı, bir dizi tuhaf kelime boğazımdan tırmanıp yüksek ve kendinden emin bir ses tonuyla dudaklarımdan taşarcasına döküldü.

Kayıklarını batır! Dillerini kullanarak kayıklarını batır!

Herkesin bana dönüp baktığı o kısacık anda gölge kayığımızın gövdesini iterek uzaklaştı ve dillerini diğer kayığa doğru savurdu. Diller suyun altından ateşlenmiş kurşunlar gibi fırlıyor, kırbaç misali kayığın kıç tarafına dolanıyordu. Nihayet ters bir perendeyle kayığı havaya savurarak üç adamı da suya düşürdü.

Kayık tepetaklak vaziyette adamlardan ikisinin üstüne düştü.

Sharon karşımıza çıkan fırsatı gazı köklemek ve bizi oradan uzaklaştırmak için kullanabilirdi ama şaşkınlıktan donakalmış, hatta ellerini bile indirmemişti.

Ki bunun benim için hiçbir mahsuru yoktu. Sonuçta hâlâ işim bitmemişti.

Şuradaki, dedim suda çırpınan silahlı hayduda bakarak.

Görünüşe göre gölge beni suyun altında da duyabiliyordu çünkü ona seslendikten yalnızca birkaç saniye sonra adam feryat etti, bakışları aşağı kaydı ve göz açıp kapayıncaya dek karanlık sular tarafından yutuldu. Birkaç saniye içinde, az önce çırpındığı yerdeki sular kıpkırmızı kesildi.

"Sana onu *yemeni* söylemedim!" dedim İngilizce.

"Daha neyi bekliyorsun?" diye bağırdı Emma, Sharon'a. "Hadi!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, tamam," diye kekeledi kayıkçı. Sersemliğini üstünden atarak ellerini indirdi ve gaz koluna uzandı. Motor yakınmayı andıran vızıltılar çıkarırken Sharon dümeni döndürüp Emma'yı, Addison'ı ve beni birbirimizin üstüne devirerek küçük bir daire çizdi. Kayık sarsılıp öne doğru atıldı. Derken kendimizi kasvet girdaplarının arasında hız kazanarak geldiğimiz yöne doğru ilerlerken bulduk.

Emma'nın bakışlarının bana kaydığını görünce ben de ona baktım. Her ne kadar motorun ve kulaklarımızda uğuldayan kanın sesi diğer tüm sesleri bastırsa da korkusunu ve neşesini yüzünden okuyabildiğimi düşündüm. Suratında, *sen, Jacob Portman, hem büyüleyici hem de korkutucusun*, diyen bir ifade vardı. Fakat nihayet konuşmaya başladığında söyledikleri arasından yalnızca tek bir kelimeyi seçebildim: *Nerede?*

Hakikaten neredeydi? Hendek korsanının işini bitirirken gölgeden kaçabileceğimizi ummuştum ama midemdeki sızıya bakılacak olursa hâlâ yakınlardaydı. Büyük olasılıkla dillerinden birini çeki halatı gibi kullanarak bizi takip ediyordu.

Yakında, dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak.

Gözleri ışıldadı. Başını sertçe ve onaylarcasına bir kez salladı: *Güzel.*

Başımı iki yana salladım. Korkmuyor muydu? Bunun ne denli tehlikeli olduğunu neden anlayamıyordu? Gölge bir kere kanın tadını almış fakat yemeğini yarım bırakıp peşimize düşmüştü. O yaratığın içinde ne tür kötülükler barındırdığını kim bilebilirdi ki? Ama Emma'nın bakışlarını, hatta o yarım yamalak gülümsemesini görmek bile cesaretin içimde dalga dalga yükselmesine ve her şeyi yapabileceğimi hissetmeme neden oldu.

Hızla köprüye ve kasvet kusan tuhafa yaklaşıyorduk. Köprünün tırabzanlarına yasladığı tüfeğin ucunda yere diz çökmüş, bizi bekliyordu.

Başlarımızı eğdik. İki silah sesi duydum. Tekrar başımı kaldırdığımda kimsenin vurulmadığını gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Köprünün altından geçiyorduk. Diğer taraftan çıktığımız anda tekrar üstümüze ateş açacaktı. Buna asla izin veremezdim.

Arkamı döndüm ve gölge dilinde, "*Köprü!*" diye bağırdım. Yaratık ne demek istediğimi biliyor gibi harekete geçti. Kayığımıza dolamadığı iki dili kırbaç misali yukarı doğru savruldu ve ikisi de ıslak birer tokat sesiyle köprünün derme çatma ayaklarına sarıldı. Üç dili de sonuna kadar esnemiş bir lastik gibi gerilene dek üçgen biçimini aldı. Derken, kayıkla köprünün arasında kalmış bir denizyıldızı misali suyun yüzeyinde belirdi.

Kayık o kadar çabuk yavaşladı ki biri imdat frenini çekmiş gibi olduk; hepimiz kayığın içinde öne doğru savrulup yere devrildik. Köprü inliyor, delicesine sarsılıyordu. Bize nişan alan tuhaf nihayet tökezledi ve silahını düşürdü. Ya köşeye sıkışmış domuz gibi ciyaklayan ve ortadan ikiye ayrılmasının an meselesi olduğuna inandığım gölgenin ya da köprünün kaybedeceğinden emindim ama tuhaf, silahını kapmak için eğilirken köprü hâlâ sağlam duruyordu. Bu da tüm hızımızı ve avantajımızı bir hiç uğruna harcadığım anlamına geliyordu. Artık hareketli hedefler bile değildik.

Gölgeye, "*Bırak!*" diye bağırdım bu kez kendi dilinde.

Bırakmadı. Bu şey asla beni kendi arzusuyla bırakmayacaktı. Ben de kayığın kıç tarafına doğru koşturup aşağı sarktım. Dümene doladığı dillerinden biri işte oradaydı. Dokunuşu sayesinde bileğini gölgenin dilinden nasıl kurtardığını hatırlayınca Emma'yı yanıma çektim ve ona dümeni yakmasını söyledim. Dümene uzanmak için az kalsın kayıktan düşecek olsa da dediğimi yaptı ve gölge çığlıklar içinde bizi bıraktı.

Bu tıpkı gerilmiş bir sapanı serbest bırakmak gibiydi. Gölge havalandı ve ortalığı yıkan bir çatırtıyla köprüye çarptı; zaten sallanmakta olan köprü eğilip büküldü ve suyun içine çöküverdi. Aynı anda kayığımızın kıç tarafı da suya indi ve bir kez daha suyla buluşan motor bizi tüm gücüyle ileri fırlattı. Hızımızdaki ani artış bizi lobut gibi devirdi fakat Sharon dümeni kontrolü altına almayı başardı ve kayığı doğrultarak kanalın duvarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çarpmamızı önledi. Ardımızda bıraktığımız V şeklindeki karanlık dalgalarla, Hendek'in omurgası boyunca uçarcasına ilerledik.

Tekrar üstümüze ateş açılması ihtimaline karşı hepimiz eğilmiştik. En azından şimdilik tehlikeden uzaklaşmış gibi görünüyorduk. Akbabalar epeyce geride kalmıştı ve o anda bizi yakalayabileceklerini hiç sanmıyordum.

"O şey yeraltı istasyonunda karşılaştığımız yaratığın ta kendisiydi, değil mi?" diye sordu Addison soluk soluğa.

O âna kadar nefesimi tuttuğumu fark edince ciğerlerimdeki havayı boşalttım ve ardından başımla onayladım. Emma açıklama yapmamı umarak bana bakıyordu, oysa ben hâlâ olan biteni anlamlandırmaya çalışıyordum; vücudumdaki her sinir az önce olanların tuhaflığı karşısında adeta titriyordu. Şu kadarından emindim: Bu defa az kalsın onu alt edecektim. Sanki her karşılaşmamızda gölgenin sinir merkezinin biraz daha derinliklerine dalıyordum. Sözcükler dudaklarımdan daha kolay dökülüyor, daha tanıdık geliyor ve gölge tarafından daha az direnişle karşılanıyordu. Yine de boynuna uyduruk bir köpek tasması takılmış bir kaplandan farksızdı. Saf değiştirip benden ya da bizden koca bir ısırık alması yalnızca an meselesiydi. Öte yandan, algılayamadığım bir sebepten ötürü böyle bir şeye kalkışmıyordu.

Belki de birkaç denemeden sonra ona gerçekten hükmedebilirim diye düşündüm. Ve sonra... Ve sonra... Tanrım, ne düşünce ama!

Sonra durdurulamaz olurdu.

Arkamı dönüp köprünün hayaletine, yani yalnızca birkaç dakika önce dikildiği yerde havada helezonlar çizerek uçuşan toz ve talaş yığınına baktım. Sular altında kalan enkazdan bir kol ya da bacağın yükselerek yüzeye çıkmasını bekliyordum ama yalnızca kendi etraflarında fırıl fırıl dönen cansız çöpler vardı. Onu hissetmeye çalıştım ama şu anda midem hiçbir işe yaramıyordu; bomboş ve suyu sıkılmış haldeydi. Az sonra çamur renkli pus, perde misali arkamızdan kapanarak manzaranın üzerini örttü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tam da bir canavara ihtiyacım olduğunda lanet şey kendini öldürtmüştü.

* * *

Sharon motorun devrini düşürüp sağa yanaşırken kayığın burnu yukarı aşağı salındı. Yavaşça açılan kasvetin içinden geçerek berbat haldeki sapsarı gecekondulardan oluşan küçük bir mahalleye doğru ilerliyorduk. Birkaç giriş noktası hariç kesintisiz, devasa bir duvar halinde suyun kenarında dikilen ev sırası, evden çok bir labirentin kale surlarını andıran en dış çeperine benziyordu. Adım adım ilerliyor, kıyıya çıkmak için bir yol arıyorduk. Nihayet karaya ayak basabileceğimiz bir yer bulan Emma oldu fakat gösterdiği yerin gölge oyunundan fazlası olduğunu anlamak için gözlerimi kısmam gerekti.

Buraya sokak arası demek bile abartılıydı. Girişi sazlıklara diklemesine tutturulmuş yosun kaplı bir merdivenden ibaret olan, iki duvar arası ancak omuz genişliğinde ama genişliğinin elli katı yüksekliğinde, bıçak sırtı kadar dar bir yarıktı. Güneş ışınlarının nüfuz edemediği karanlığa doğru kıvrılıp da kendini gizlemeden önce patikanın yalnızca birkaç metresini görebildim.

"Bu nereye gidiyor?" diye sordum.

"Meleklerin bile adım atmaya korktukları yere," diye yanıtladı Sharon. "Burası sizin için seçtiğim kıyıya çıkış noktası değildi ama şu anda elimizdeki seçenekler kısıtlı. Arka Bahçe'yi benimle birlikte terk etmek istemediğinizden emin misiniz? Karar vermek için hâlâ zamanınız var."

"*Kesinlikle* eminiz," dedi Emma ve Addison aynı anda.

Ben... Bense konuyu tartışmaya açmaktan memnun olurdum ama artık geriye dönmek için çok geçti. Geçtiğimiz birkaç gün içinde defalarca, "*Onları kurtarırız ya da denerken ölürüz,*" demiştim kendi kendime. Artık işe dört elle sarılmanın zamanı gelmişti.

"Bu durumda... kara göründü," dedi Sharon umursamaz bir alaycılıkla. Bağlama halatını oturağının altından çıkardı, merdivene

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru savurdu ve bizi sazlıklara doğru çekmeye koyuldu. "Lütfen herkes insin. Bastığınız yere dikkat edin. Bir dakika, izin verin de geçeyim."

Sharon bunu defalarca yapmış birinin çevikliğiyle basamaklarının yarısı eksik, kaygan merdivene tırmandı. Tepeye vardığında suyun kenarında diz çöktü ve hepimize teker teker yardım etmek için aşağı uzandı. Emma önden gitti, sonra gerginlikten yerinde duramayan Addison'ı uzattım. Sonunda sıra bana gelmişti ama hem kibirli hem de aptal olduğumdan merdiveni Sharon'ın elini tutmadan tırmanmaya kalkışınca az kalsın kayıp düşüyordum.

Hepimiz güvenli bir şekilde karaya ayak bastıktan sonra Sharon merdivenleri inmeye koyuldu. Motoru rölantide bırakmıştı.

"Bir dakika," dedi Emma. "Nereye gidiyorsun?"

"Buradan uzağa!" diye yanıtladı Sharon merdivenin son basamağından kayığına sıçrarken. "Zahmet olmazsa şu halatı çözüp bana atabilir misiniz?"

"Hayatta olmaz! Önce bize nereye gideceğimizi göstermek zorundasın. Nerede olduğumuza dair en ufak fikrimiz yok!"

"Kara turlarına rehberlik yapmıyorum. Yalnızca kayık turları düzenliyorum."

İnanmaz gözlerle birbirimize baktık.

"En azından bize yolu tarif et!" diye yalvardım ona.

"Hiç olmazsa bir harita ver," dedi Addison.

Sanki şu âna dek duyduğu en aptalca şeymiş gibi, "Bir harita!" diye bağırıverdi Sharon. "Şeytanın Arka Bahçesi'nde dünyanın geri kalanında bulabileceğinizden çok daha fazla hırsız geçidi, cinayet tüneli ve yasadışı batakhane vardır. Burası haritası çizilebilecek türden bir yer değildir! Şimdi çocukça davranmayı kesin de bana halatımı uzatın."

"Bize işe yarar bir şeyler söyleyene dek olmaz!" dedi Emma. "En azından yardım isteyebileceğimiz, bizi hortlaklara satmaya çalışmayacak birinin adını söyleyebilirsin."

Sharon kahkahalara boğuldu.

Emma meydan okurcasına dikildi. "*Biri* olmalı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sharon başını öne eğerek bizi selamladı. "Ta kendisiyle konuşuyorsunuz!" Sonra merdivene yarısına kadar tırmanıp halatını Emma'nın ellerinden söküp aldı. "Yetti artık. Hoşçakalın çocuklar. Sizi bir daha asla görmeyeceğimden kesinlikle eminim."

Bunu söyledikten sonra kayığına adım attı ama ayağı bileklerine dek gelen suya battı. Küçük kızlar gibi çığlığı basıp neler olduğunu görmek için eğildi. Başlarımızı sıyırıp geçen kurşunlar kayığın gövdesinde birkaç delik açmışa benziyordu ve kayık su almaya başlamıştı.

"Ne yaptığınıza bakın! Kayığımı delik deşik olmuş!"

Emma'nın gözlerinde şimşekler çaktı. "Ne mi *yaptık*?"

Sharon çabucak kayığını inceledi ve kayığın aldığı yaraların ölümcül olduğu sonucuna vardı. Dramatik bir tavırla, "Burada mahsur kaldım!" dedi ve sonra motorun gazını kesip uzun asasını değnek halini alana dek katladı ve basamakları bir kez daha tırmandı. "Filikamı tamir etmek için gerekli vasıflara sahip bir zanaatkâr bulacağım," dedi rüzgâr gibi yanımızdan geçip giderken, "ve kesinlikle beni takip etmenizi istemiyorum."

Daracık patikada tek sıra halinde peşine düştük.

"O nedenmiş?" diye cırladı Emma.

"Çünkü lanetlisiniz! Kötü şans getiriyorsunuz!" Sharon sinek kovalar gibi kolunu havada salladı. "Defolun!"

"Ne demek, *defolun*?" Emma adımlarını hızlandırarak Sharon'a yetişti ve adamı pelerinli dirseğinden yakaladı. Adam o kadar hızlı dönüp kolunu kurtardı ki bir anlığına havadaki eliyle Emma'ya vuracağını sandım. Üstüne atılmaya hazırlanarak geriledim ama eli tıpkı bir ikaz gibi havada asılı kaldı.

"Bu yoldan sayamayacağım kadar çok geçtim ve bir kez bile Hendek korsanlarının saldırısına uğramadım. Hiçbir zaman kimliğimi açık etmek ya da benzinli motorumu kullanmak zorunda kalmadım. Ve şimdiye dek *bir kez bile* kayığım hasar görmedi. Ederinizden daha fazla belaya yol açıyorsunuz. Bu kadar basit. Bundan sonra sizinle uzaktan yakından ilgimin olmasını istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sharon konuşurken adamın ardında uzanan patikaya baktım. Gözlerim hâlâ karanlığa alışmaya çalışıyordu ama görebildiğim tek tük şeyler bile yeterince korkutucuydu: Dolambaçlı bir labirenti andıran patikanın iki tarafına, dökülmüş dişlerine rağmen ağzını bir karış açmış gibi görünen kapı boşlukları dizilmişti ve uğursuz seslerle capcanlıydı; mırıltılar, sürtünme sesleri, aceleci adımlar. Şu anda bile aç gözlerin bizi izlediğini, bıçakların kınlarından çekildiğini hissedebiliyordum.

Burada tek başına bırakılamazdık. Yapabileceğimiz tek şey yalvarmaktı.

"Sözünü verdiğimiz miktarın iki katını öderiz," dedim.

"Ve kayığını da tamir ederiz," diyerek araya girdi Addison.

"Lanet olası bozukluklarınız sizde kalsın!" dedi Sharon. "Mahvolduğumu göremiyor musunuz? Bir daha nasıl Şeytanın Arka Bahçesi'ne döneceğim? Müşterilerimin onlardan ikisini öldürdüğünü öğrendiklerinde akbabalar bir daha beni rahat bırakırlar mı sanıyorsunuz?"

"Ne yapmamızı isterdin?" dedi Emma. "Kendimizi korumak zorundaydık!"

"Saf olma. Konuyu üstelemek akıllarına bile gelmezdi, tabii eğer şu şey... şey..." Sharon sesi fısıltıya dönüşürken bana baktı. "*Gecenin yaratıklarıyla* işbirliği yaptığınızdan daha önce bahsedebilirdiniz."

"Hmmm," dedim beceriksizce, "ben olsam 'işbirliği yapmak' demezdim..."

"Şu dünyada korktuğum pek bir şey yoktur ama prensip olarak o ruh emici yaratıklardan uzak dururum. Oysa görünüşe göre onlardan birini tazı gibi peşine takmışsın! Sanırım bize katılması da an meselesidir, yanılıyor muyum?"

"Pek sayılmaz," dedi Addison. "Birkaç dakika önce tepesine bir köprünün yıkıldığını unuttun mu?"

"Küçük bir köprüydü," dedi Sharon. "Şimdi eğer izin verirseniz kayığımla ilgili biriyle görüşmeliyim." Ve bunu dedikten sonra hızlı adımlarla yürümeye koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Biz ona yetişemeden köşeyi döndü ve köşeye ulaştığımız sırada da çoktan gözden kaybolmuştu; büyük olasılıkla o bahsettiği tünellerden birine dalarak sırra kadem basmıştı. Şaşkına dönmüş ve korkmuş halde sağa sola bakınarak orada öylece dikildik.

"Bizi bu şekilde terk edip gittiğine inanamıyorum," dedim.

"Ben de öyle," diye yanıtladı Addison serinkanlılıkla. "Aslına bakarsanız bizi terk ettiğini sanmıyorum. Bence pazarlık ediyor." Köpek boğazını temizledi, arka bacakları üstünde oturdu ve yüksek sesle çatılardan birine doğru konuşmaya koyuldu. "Saygıdeğer beyefendi! Arkadaşlarımızı ve ymbrynemizi kurtarmak istiyoruz ve şu dediğimi unutmayın ki bunu başaracağız. Onları kurtardığımızda ve bize yardım ettiğinizi öğrendiklerinde size *minnettar* kalacaklar."

Bunun bir anlığına havada çınlamasına izin verip ardından konuşmayı sürdürdü.

"Merhameti boş verin! Sadakatin de canı cehenneme! Eğer düşündüğüm kadar zeki ve hırslıysanız sıradışı bir fırsatı, daha görür görmez tanırsınız. Size zaten borçluyuz ama çocuklardan ve hayvanlardan bozukluk aşırmak, size minnettar onlarca ymbrynenin yapabileceklerinin yanında fena halde mütevazı kalır. Belki diğer tuhafların kafalarına estikçe keyfinizi kaçırmadığı, sadece size ait bir döngü istersiniz! Hangi zamanı ve nereyi dilerseniz: barışın hüküm sürdüğü yıllarda, sıcak bir yaz gününün yaşandığı lüks bir ada ya da veba yıllarında karanlık bir kuyu. Nasıl isterseniz."

"Bunu gerçekten yapabilirler mi?" diye fısıldadım Emma'ya.

Emma omuzlarını silkti.

"Olasılıkları hayal edin!" dedi Addison coşkuyla.

Sesi yankılanarak gücünü yitirdi. Kulak kabartarak bekledik.

Bir yerlerde iki kişi tartışıyordu.

Kuru bir öksürük.

Ağır bir şeyin basamaklarda sürüklenme sesi.

"Neyse, güzel konuşmaydı," diyerek iç geçirdi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman onu unutalım," dedim sağa, sola ve öteye doğru dallanan patikalara göz atarak. "Hangi yoldan gideceğiz?"

Rasgele patikalardan birini seçip dümdüz gitmeye karar verdik ve yola koyulduk. Henüz on adım atmıştık ki, "Sizin yerinizde olsam o yoldan gitmezdim. Orası Yamyamlar Sokağı'dır ve bunun sadece sevimli bir lakaptan ibaret olduğunu sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz," diyen bir ses duyduk.

Sharon hemen arkamızdaydı; tıpkı spor antrenörleri gibi ellerini beline koymuştu. "Yaşlandıkça kalbim yumuşuyor olmalı," dedi. "Ya öyle ya da sanırım kafamı bir yere vurdum."

"Bu bize yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" dedi Emma.

Hafif hafif yağmur çiselemeye başlamıştı. Sharon göğe baktı ve gizlenmiş yüzüne birkaç yağmur damlasının düşmesine izin verdi. "Burada tanıdığım bir avukat var. Önce bana olan borçlarınızı sayıp döken bir anlaşmaya imza atmanızı istiyorum."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Emma. "Sonra bize yardım edecek misin?"

"Sonra kayığımı tamir ettirmeliyim."

"Ondan *sonra*?"

"Sonra size yardım edeceğim, evet. Fakat size hiçbir sonuç vaat edemem ve öncelikle bilmenizi isterim ki üçünüzün de birer ahmak olduğunu düşünüyorum."

Bize yaşattıklarını düşününce içimizden ona teşekkür etmek gelmedi.

"Bundan sonra yanımdan ayrılmayacak ve size vereceğim talimatlara harfiyen uyacaksınız. Bugün akbabalardan ikisini öldürdünüz; dolayısıyla peşinize düşecekler. Bu dediklerimi sakın unutmayın."

Söylediklerini derhal kabul ettik.

"Eğer sizi yakalarlarsa beni tanımıyorsunuz. Beni daha önce hiç görmediniz."

Oynar kafalı oyuncaklar gibi başlarımızı salladık.

"Ve ne yaparsanız yapın nektarın bir damlasına dahi asla ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

asla dokunmayın. Yoksa gözlerim üstüne yemin ederim ki buradan asla ayrılamazsınız."

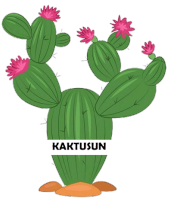
"O söylediğin şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum," dedim ve yüzlerindeki ifadeye bakılırsa Emma ve Addison'ın da tıpkı benim gibi hiçbir fikri yoktu.

"Öğreneceksiniz," dedi Sharon uğursuz bir ses tonuyla ve pelerinini savurarak dönüp, bir hışımla labirentin derinliklerine daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM ÜÇ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Modern mezbahalarda inekler, kesilmeden önce dolambaçlı bir labirentten geçirilir. Keskin dönüşler ve kör noktalar hayvanın önündeki kısacık mesafeden ötesini görmesini engeller. Böylece son birkaç adıma dek, yani labirent aniden daralıp da metal tasma sıkıca boynuna geçene dek yolculuğun onu nereye getirdiğini anlamaz. Ama üçümüz Sharon'ın peşi sıra Şeytanın Arka Bahçesi'nin kalbine dalarken, nasıl ve ne zaman olduğunu kestiremesem de başımıza neler geleceğini bildiğimden emindim. Attığımız her adım, döndüğümüz her köşe bizi çözmeyi asla başaramayacağımızdan korktuğum karman çorman bir düğümün derinliklerine taşıyordu.

Tırtıklı bir çatlaktan ibaret olan tepemizdeki gökyüzü dışında başka çıkış noktası bulamayan pis kokulu hava kımıldamıyordu. Şişmiş ve göçmüş duvarların arasında kalan açıklık o kadar dardı ki bazı yerlerden yan yan geçmek zorunda kaldık. Bazı noktalar daha önce oradan geçen insanların duvarlara sürtünen kıyafetleri yüzünden siyah, yağlı bir katmanla kaplanmıştı. Burada doğal ya da yeşil hiçbir şey yoktu. Uzun boylu, siyah pelerinli rehberimiz olmasa üstümüze atılmaları kaçınılmaz olan, sokaklardaki ızgaraların altında ve kapı boşluklarının ardında pusuya yatmış kan çanağı gözlü hayaletler ve aceleyle oradan oraya koşuşturan haşeratlar dışında burada yaşayan hiçbir şeyden bahsetmek mümkün değildi. Cehennem çukurunda Ölüm'ün ta kendisinin peşindeydik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Defalarca döndük. Patikaların hepsi bir öncekinin tıpatıp aynısıydı. Ne bir tabela ne de bir işaret vardı. Sharon ya hafızasını ustaca kullanarak bize yol gösteriyordu ya da peşimize takılmış olabileceğini düşündüğümüz Hendek korsanlarını savuşturmaya çalışarak tamamen rasgele hareket ediyordu.

"Nereye gittiğimizi gerçekten biliyor musun?" diye sordu Emma adama.

Köşeyi dönerken, "Elbette biliyorum!" diye bağırdı Sharon arkasına bile bakmadan. Sonra durdu, aynı yoldan geri döndü ve adımını aşağı doğru atarak, yarısı sokak seviyesinin altında kalmış bir kapı boşluğundan geçiverdi. Burası zayıf birer soluğu andıran solgun gri ışık huzmeleriyle aydınlanmış, yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde rutubetli bir kilerdi. Başlarımızın tavana sürtündüğü bir yeraltı dehlizinde iki büklüm koştuk, ayakaltındaki hayvan kemiklerini ezip geçtik ve görmemeye çalıştığım şeylerin yanından geçip gittik. Tıpkı köşeye yığılıp kalmış o şekil, samandan yapılmış derme çatma şiltelerin üzerinde tir tir titreyen insanlar ve dilenci kovasını kollarından birine takmış halde paçavralar içinde yerde yatan oğlan çocuğu gibi. Dehlizin diğer ucunda geçit genişleyerek bir odaya dönüştü; odanın kir pas içindeki birkaç penceresinden gelen ışıkta, perişan durumdaki iki çamaşırcı kadın dizleri üstüne çökmüş, Hendek'ten getirdikleri pis kokulu suda çamaşırlarını yıkıyorlardı.

Sonra birkaç adım daha attık ve Tanrı'ya şükürler olsun ki oradan çıkıp kendimizi binaların arka cephelerinin baktığı, etrafı duvarlarla çevrili ortak bir avluda bulduk. Başka bir gerçeklikte burada neşeli çimenler ya da küçük bir çardak olurdu ama burası Şeytanın Arka Bahçesi'ydi ve hem çöplük hem de domuz ağılı olarak kullanılıyordu. Pencerelerden gelişigüzel atılıvermiş çöpler, duvarların dibinde sineklerin istilasına uğramış koca birer dağa dönüşmüştü ve hepsinin ortasında, öylesine çamura saplanmış gibi duran ve zayıf bir oğlanın kendinden çok daha zayıf tek bir domuzun başını beklediği derme çatma bir ağıl vardı. Kerpiç duvarlardan birinin yanında sigarasını içip gazetesini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okuyan bir kadın oturuyor, onun arkasındaysa kadının saçlarındaki bitleri ayıklayan genç bir kız dikiliyordu. Biz sürü halinde yanlarından geçip giderken kadın ve kız bizi fark etmemiş gibi görünse de oğlan elindeki yabayı bize doğrultmaktan vazgeçmedi. Domuzunun canına kastetmeyeceğimizi kesin olarak anladığı zaman ise bitkin bir halde olduğu yere çömeliverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

THE HERALD

Emma çatı oluklarının arasına asılmış iplere serili çamaşırlara bakmak için avlunun orta yerinde durdu. Bir kez daha, kan lekeli kıyafetlerimizin bizi birer cinayet faili gibi gösterdiğini söyleyerek üstümüzü değiştirmemizi önerdi. Sharon burada katillerin kanun kaçağı sayılmadığını söyleyip Emma'yı tekrar harekete geçirmeye çalışsa da Emma orada öylece durmuş, yeraltı istasyonundaki hortlağın kan lekeli giysilerimizi gördüğünü, yoldaşlarına bizim hakkımızda bilgi verdiğini ve giysilerimiz yüzünden kalabalık içinde kolaylıkla fark edileceğimizi söyleyerek adama itiraz ediyordu. Bana kalırsa itirazlarının nedeni, başka birinin kurumuş kanıyla kaskatı kesilmiş bluzunun içinde kendini rahatsız hissediyor oluşuydu. Ben de rahatsızdım ve eğer arkadaşlarımızı bulabilirsek bizi böyle görmelerini de istemiyordum.

Sharon istemeye istemeye de olsa razı geldi. Az önce bizi avlunun sınırındaki parmaklıklara doğru götürüyordu ama şimdi yön değiştirmiş ve binalardan birine girmiştik. Addison soluk soluğa kalana dek iki, üç, dört kat merdiven çıktık. Ardından, Sharon'ın peşinden açık kapılardan birinden geçerek küçük, kare bir odaya girdik. Tavandaki çatlaktan yağmur suları sızmış ve sahanlığı göldeki dalgacıklar gibi eğip bükmüştü. Siyah küf damar misali duvarları kaplamıştı. Duman rengindeki pencerenin dibindeki masada iki kadın ve küçük bir kız pedallı dikiş makinelerinin başında ter döküyordu.

"Birkaç parça kıyafete ihtiyacımız var," dedi Sharon incecik duvarları sallayan gür ve kalın bir ses tonuyla kadınlara hitap ederek.

Solgun başlarını yukarı kaldırdılar. Kadınlardan biri eline geçirdiği dikiş iğnesini silah gibi tuttu. "Lütfen," dedi.

Sharon kollarını kaldırıp pelerinin başlığını yalnızca terzilerin görebileceği kadar araladı. Onu görür görmez kadınların nutku tutuldu, hafifçe inlediler ve baygınlık geçirerek masaya kapaklandılar.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pek değil," diye yanıtladı Sharon başlığına çekidüzen verirken. "Ama faydalı oldu."

Terziler ellerine geçirdikleri paçavralardan basit gömlekler ve elbiseler dikiyorlardı. Kullandıkları çaput bezi yığınlar halinde yerden yükselirken Frankenstein'ın canavarından daha fazla dikişe ve yamaya sahip giysiler pencereden dışarı uzanan ipe serilmişti. Emma makarayı sararak ipi toplarken bakışlarım odada gezindi. Burasının bir işyerinden daha fazlası olduğu açıktı: Kadınlar burada yaşıyordu. İşe yaramayan eğri büğrü keresteler birbirine çivilenerek yatak haline getirilmişti. Ocağın üstüne koydukları bereli tencerenin içine göz atınca balık derileriyle pörsümüş lahana yapraklarından yaptıkları açlık çorbasının* kalıntılarını gördüm. Dekorasyon konusundaki beceriksizce çabaları –kurumuş bir çiçek buketi, şöminenin üstündeki rafa çivilenmiş bir at nalı, Kraliçe Victoria'nın çerçeveli bir portresi– her nedense hiçbir süslemenin olmamasından daha üzüntü vericiydi.

Buradaki çaresizlik elinizi uzatsanız dokunabileceğiniz türdendi; her şeyin üstüne çökmüş, havada asılı kalmıştı. Sefaletin böylesine katışıksızıyla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Tuhaflar ıskartaya çıkarılmış, başka kimsenin istemediği bu hayatları gerçekten yaşıyor olamazlardı, öyle değil mi? Sharon topladığı kucak dolusu gömleği pencereden içeri sokarken aklımdaki soruyu ona sordum. Bunun düşüncesi bile onu gücendirmişe benziyordu. "Tuhaflar asla böylesine aşağılanmayı kabul etmezler. Bunlar mahallenin sıradan sakinleri; döngünün yaratıldığı günün sonsuz tekrarı içinde kapana kısılmışlar. Arka Bahçe'nin cerahatli kesimlerinde sıradan insanlar yaşıyor ama kalbi bize ait."

Bunlar sıradan birer insandı. Aslında sadece sıradan insanlar değil, tıpkı Cairnholm'de yaşayan ve zalim çocukların Köyü Yağmala oyunları sırasında işkence ettiği insanlar gibi döngüye hapsolmuş sıradanlardı. Denizler veya tepeler gibi manzaranın arkaplanında kalanlardı. En azından kendime böyle söyledim. Ama her nedense kadınların paçavraların içine gömülmüş yıkık

* Sadece kemik suyu ve lahanayla yapılan bir tür çorba. –çn

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dökük suratlarına bakınca onlardan çalıyor olmanın vicdan azabı biraz olsun dinmedi.

"Tuhafları görür görmez tanıyacağımızdan eminim," dedi Emma kirli bluzlardan oluşan yığını elden geçirirken.

"Kim görse tanır," dedi Addison. "Mütevazılık asla türümüzün güçlü yanlarından biri olmamıştır."

Kan lekeli gömleğimin içinden sıyrıldım ve yerine bulabildiğim, daha az kirli başka bir gömlek geçirdim. Zımparadan daha pütürlü bir kumaştan dikilmiş, kolları birbirinden farklı uzunluktaki çizgili ve yakasız gömlek, toplama kamplarında dağıtılsa şaşkınlıkla karşılanmayacak türdendi. Ama üzerime olmuştu ve sandalyelerden birinin arkasına asılmış halde bulduğum basit, siyah kabanla birlikte düşünüldüğünde artık buranın sakinlerinden biri gibi görünüyordum.

Emma ayaklarının dibinde su birikintisi misali toplanan çuval gibi elbiseyi giyerken hepimiz arkamızı döndük. "Bununla koşmam mümkün değil," diye homurdandı. Terzilerin masasındaki makası kapıp kasap titizliğiyle elbiseyi tadil etmeye koyuldu. Onca yırtılma ve makas sesinin ardından nihayet elbisenin eteklerini diz hizasına getirmeyi başarmıştı.

"İşte." Beceriksiz el işçiliğini aynanın karşısında takdir etti. "Biraz pejmürde ama..."

Hiç düşünmeden, "Horace senin için daha güzelini yapabilir," deyiverdim. Nasıl olduysa arkadaşlarımızın bizi bitişikteki odada beklemediğini unutmuştum. "Yani demek istiyorum ki... eğer onları tekrar görebilirsek..."

"Yapma," dedi Emma. Bir anlığına o kadar üzgün göründü ki kederin içinde kayboldu. Ama sonra döndü, makası masanın üstüne bıraktı ve kararlı adımlarla kapıya doğru yürümeye koyuldu. Bize bakmak için tekrar döndüğünde yüzündeki ifade taş kesilmişti. "Hadi. Zaten yeterince zaman kaybettik."

Üzüntüyü öfkeye ve öfkeyi eyleme dönüştürmek konusunda baş döndürücü bir yeteneği vardı. Bu da hiçbir şeyin onun moralini uzun süre bozamayacağı anlamına geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Böylece Addison, ben ve şu âna dek kiminle uğraştığının farkında olmadığından şüphelendiğim Sharon kapıdan çıkıp merdivenleri inmeye koyulduk.

* * *

Şeytanın Arka Bahçesi –en azından tuhafların yaşadığı kalbi– alt tarafı on ya da on iki blokluk alanı kaplıyordu. Küçük imalathaneden aşağı indikten sonra parmaklıklardaki levhalardan birini sökerek boğucu bir geçide sığıştık. Bu geçit daha az boğucu başka bir geçide, o da kendisinden biraz daha genişçe bir diğerine açıldı. Ondan sonraki ise Emma'yla yan yana yürüyebileceğimiz kadar genişti. Kalp krizinden sonra gevşeyen atardamarlar gibi genişlemeye devam ettiler; ta ki yolu ortadan ikiye bölen kırmızı tuğlaları ve yol kenarına döşenmiş kaldırım taşlarıyla sokak denilebilecek bir yere varana dek.

"Geride kalın," diye mırıldandı Emma. Bir köşenin arkasına sığındık ve komandolar gibi başlarımızı uzatarak çevreyi gözledik.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi Sharon. Hâlâ sokağın ortasındaydı ve bizim yüzümüzden utanç verici bir duruma düşmektense ölmeyi yeğleyecekmiş gibi duruyordu.

"Pusu kurmaya en elverişli noktaları ve kaçış yollarını tespit etmeye çalışıyorum," dedi Emma.

"Kimsenin kimseye pusu kurduğu yok," diye yanıtladı Sharon. "Korsanların borusu yalnızca sahipsiz topraklarda öter. Burada peşimize düşemezler. Şu anda Gölgeli Yol'dayız."

Gözüm, Sharon'ın söylediklerini haklı çıkarmak istercesine dikilmiş bir sokak tabelasına takıldı; bu, Şeytanın Arka Bahçesi'ne geldiğimizden beri karşılaştığım ilk tabelaydı. *Gölgeli Yol*, yazıyordu süslü bir el yazısıyla. *Burada korsanlık hoş karşılanmaz.*

"Hoş karşılanmaz mı?" dedim. "O zaman cinayet için ne diyorlar? Uygun görülmez mi?"

"Sanırım cinayet için 'bazı koşullara bağlı olarak müsamaha gösterilir' deniyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada yasadışı olan *bir şey* var mı?" diye sordu Addison.

"Kütüphaneden aldığın kitabı zamanında teslim etmezsen ödeyeceğin bedel epeyce ağırdır. Her gün için on kırbaç yersin ve bu yalnızca karton kapaklı kitaplar için geçerli."

"Burada kütüphane de mi var?"

"Hem de iki tane. Fakat kitaplarının hepsi insan derisiyle ciltlendiğinden ve çoğu paha biçilemez olduğundan bunlardan biri katiyen ödünç kitap vermez."

Ayaklarımızı sürüye sürüye duvarın ardından çıktık ve şaşkın gözlerle etrafa bakındık. Sahipsiz topraklarda sanki her köşe başında ölüm bekliyordu ama Gölgeli Yol neresinden bakarsanız bakın kentsel düzenin sığınağıydı. Sokağın iki yanında tertipli küçük dükkânlar uzanıyordu. Dükkânların tabelaları ve vitrinleri yerli yerinde duruyor, üst katlarındaysa apartmanlar yükseliyordu. Göçük çatılardan ya da kırık camlardan eser yoktu. Dahası, sokaklarda insanlar vardı; kimi zaman dükkânlardan birine girmek kimi zaman da vitrinlere bakmak için ara sıra duraklayarak ya yalnız başlarına ya da çiftler halinde sallana sallana yürüyen insanlar. Kıyafetleri paçavraya benzemiyordu. Yüzleri temizdi. Buradaki her şey yeni ya da ışıltılı olmayabilirdi ama yıllanmış yüzeyler ve yamalı boyalar mekâna son derece çekici, hatta büyüleyici sayılabilecek ve eski günleri anımsatan samimi bir hava katıyordu. Eğer annem evimizdeki sehpanın üstünde duran, sayfaları karıştırılmış ama asla okunmamış seyahat dergilerinden birinde Gölgeli Yol'u görseydi ne kadar sevimli olduğunu mırıldanır durur ve ardından da babamla birlikte doğru düzgün bir Avrupa turuna çıkma fırsatını hiç yakalayamadıklarından şikâyet ederdi. *Ah, Frank, hadi gidelim.*

Emma açıkça hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Biraz daha şeytani bir şeyler görmeyi bekliyordum."

"Ben de," dedim. "Cinayet yuvalarıyla kan sporu arenaları nerede?"

"İnsanların burada ne gibi işlerle uğraştığını düşündüğünüzü bilemiyorum," dedi Sharon, "ama şimdiye dek hiç cinayet yuvası

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye bir şey duymadım. Kan sporu arenalarına gelince... yalnızca bir tane var, o da Derek'inki. Balçık Sokağı'nın aşağısında. İyi adamdır. Bana bir beşlik borçlu..."

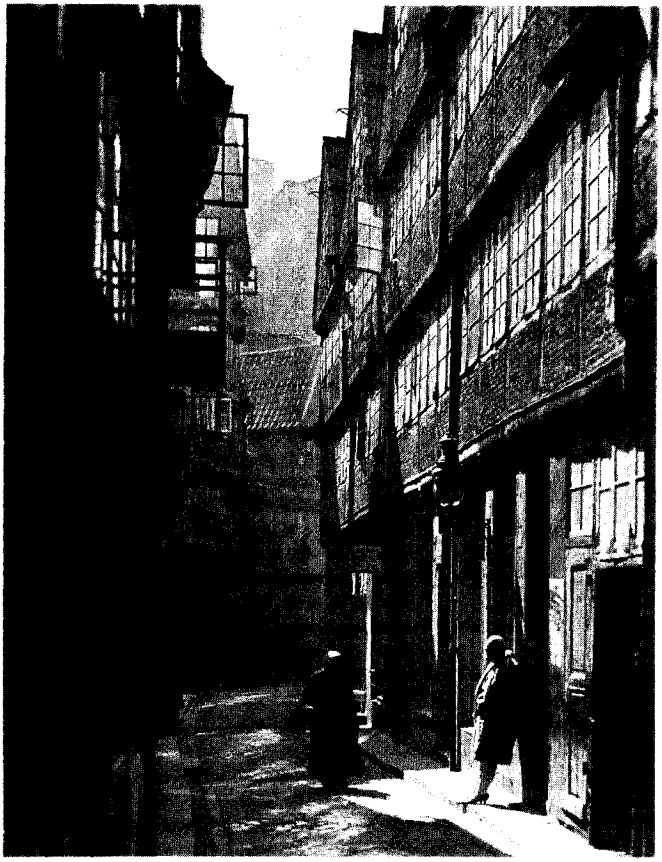
"Ya hortlaklar?" dedi Emma. "Kaçırılan arkadaşlarımızdan ne haber?"

"Sesini yükseltme," dedi Sharon dişlerinin arasından. "Kendi işimi halleder halletmez size yardımı dokunabilecek birini bulacağız. O zamana kadar sakın bunu başkasının yanında tekrarlama."

Emma, Sharon'ın canını sıkmaya kararlıydı. "O zaman bana *bunu* tekrarlatma. Her ne kadar yardımlarını ve uzmanlığını takdir etsek de arkadaşlarımızın ömürlerine birer son kullanma tarihi biçildi. Sırf birilerini kızdırmak istemediğin için oyalanacak ya da vakit kaybedecek değilim."

Sharon kısa bir süreliğine sessizleşerek Emma'ya baktı. Sonra, "Hepimizin birer son kullanma tarihi var. Sizin yerinizde olsaydım kendiminkini öğrenmek için bu kadar acele etmezdim," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Sharon'ın avukatını bulmak için yola koyulduk ama çabucak öfkeleniverdi. "Ofisinin bu sokakta olduğuna yemin edebilirim," dedi topuklarının üstünde dönerek. "Fakat onu görmeyeli uzun yıllar oldu. Belki de taşınmıştır."

Sharon arayışını tek başına sürdürmeye karar verip bize yerimizden kımıldamamızı tembihledi. "Birkaç dakika içinde dönmüş olurum. Sakın kimseyle konuşmayın."

Hızlı adımlarla uzaklaşarak bizi yalnız başımıza bıraktı. Ne yapacağımızı bilemeyerek kaldırımda rahatsızca kafa kafaya verdik. Yanımızdan geçip giden insanlar boş gözlerle bize bakıyorlardı.

"Bizi gerçekten oyuna getirdi, değil mi?" dedi Emma. "Burayı tıpkı bir suç yuvası gibi anlatıp durdu ama bana kalırsa diğer döngülerden pek farkı yok. Hatta buradaki insanlar, şu âna dek gördüğüm tüm tuhaflardan çok daha sıradan görünüyor. Sanki ayırt edici tüm özellikleri içlerinden sökülüp alınmış gibi. Burası düpedüz sıkıcı."

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Addison. "Ömrüm boyunca burası kadar sefil ya da mide bulandırıcı bir yer daha görmedim."

İkimiz de şaşkınlık içinde ona baktık.

"Nasıl yani?" dedi Emma. "Burada şu küçük dükkânlardan başka bir şey yok."

"Evet ama ne sattıklarına bakın."

Şimdiye dek bakmamıştık. Hemen arkamızda bir vitrin vardı; vitrinin içindeyse mahzun bakışlı, kat kat sakallı, iyi giyimli bir adam dikiliyordu. Dikkatimizin ona yöneldiğini görünce başını hafifçe öne eğdi, cep saatini havaya kaldırdı ve saatin yan tarafındaki düğmeye dokundu. Fakat parmağı düğmeye değer değmez adam oracıkta donakaldı ve görüntüsü bulanıklaştı. Birkaç saniye sonra ise hareket etmeden yer değiştirmeye başladı; önce yok oluyor ve hemen ardından vitrinin diğer köşesinde tekrar beliriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Vay canına," dedim. "Ne hokkabazlık ama!"

Adam bir kez daha diğer köşeye ışınlanarak gösterisini tekrar etti. Ben büyülenmiş halde orada öylece dikilirken Emma ve Addison bir sonraki dükkânın vitrinine geçmişti. Onlara katıldığımda beni az öncekine benzer bir vitrin karşıladı; diğerinden tek farkı, buradaki camın öte yanında dikilen kişinin siyah elbiseli, tek elinden uzun bir ipe dizili boncuklar sarkan bir kadın oluşuydu.

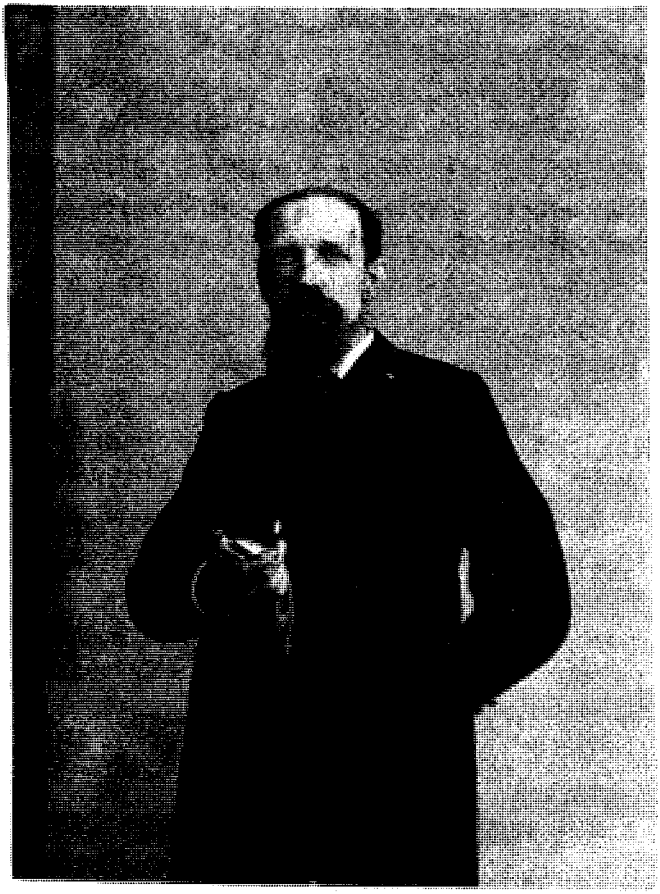
Ona baktığımızı görünce gözlerini yumdu ve kollarını tıpkı bir uyurgezer gibi uzattı. Boncukları yavaşça döndürerek teker teker parmaklarının arasından geçirmeye koyuldu. Gözlerim boncuklara öylesine kilitlenmişti ki yüzüne bir şeyler olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı: Döndürdüğü her boncukla zarif bir biçimde değişiyordu. Boncuklardan biri turunu tamamlarken ten renginin aydınlanışına şahit oldum. Sonrakinde dudakları inceldi. Ardından saçları hafifçe kızıllaştı. Onlarca düzine boncuğun yolculuğunu tamamlamasıyla yüzü tamamen değişmiş; koyu tenli, yuvarlak hatlı bir büyükanneden genç ve okka burunlu bir kızıla dönüşmüştü. Bunu görmek hem büyüleyici hem de rahatsız ediciydi.

Kadının gösterisi sona erdiğinde Addison'a döndüm. "Anlamıyorum," dedim. "Ne satıyorlar?"

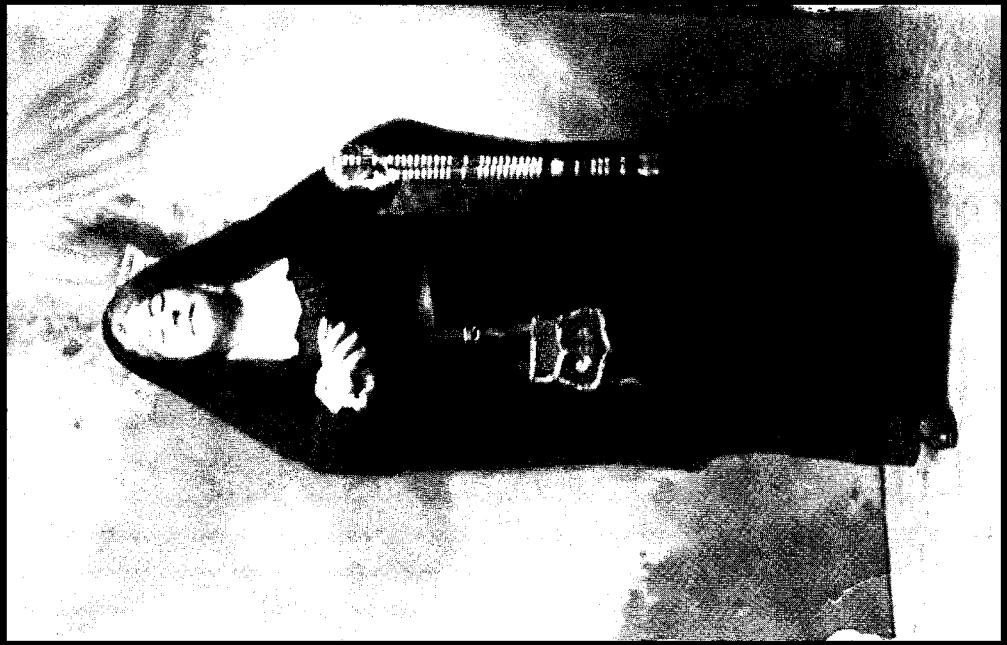
Addison sorumu yanıtlayamadan on yaşlarında bir çocuk aceleyle yanımıza gelip elime bir çift kart tutuşturdu. "Bir alana bir bedava, yalnızca bugünlük!" diye şakıdı. "Hiçbir makul teklif reddedilmez!"

Elimdeki kartları döndürdüm. Birinin üzerinde, elinde süreölçer tutan bir adamın fotoğrafı vardı ve fotoğrafın arkasında *J. Edwin Bragg, ikiyer erbabı* yazıyordu. Diğer kart ise trans halindeki boncuklu kadına aitti ve fotoğrafın öteki yüzüne *G. Fünke, binbirsurat* sözcükleri işlenmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Git başımızdan, hiçbir şey satın almayacağız," dedi Emma. Çocuk, gözlerini kısıp meydan okurcasına Emma'ya baktıktan sonra hızlı adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

"Ne sattıklarını sonunda anladın mı?" dedi Addison.

Gözlerimi sokağa diktim. Gölgeli Yol boyunca sıralanmış dükkân vitrinlerinin neredeyse hepsinde süreölçerli adam ve boncuklu kadın gibi insanlar, daha doğrusu bakışlarınız onlara kaydığı anda gösterilerini sergilemeye hazır bekleyen tuhaflar vardı.

Nihayet bir tahmin yürütmeye cesaret ettim. "Onlar... kendilerini mi satıyorlar?"

"Sonunda jetonun düştü," dedi Addison.

"Ve bu kötü bir şey mi?" dedim tekrar akıl yürüterek.

"Evet," dedi Addison pat diye. "Bu yaptıkları, tuhafların dünyasında kesinlikle yasadışıdır."

"Bir kişinin tuhaflığı ona bahşedilmiş bir lütuftur," dedi Emma. "Yeteneğimizi satmak, itibarımızı ayaklar altına almak demektir."

Sanki küçük yaşlardan beri kafasına kazınmış basmakalıp lafları papağan gibi tekrar ediyordu.

"Hah," dedim. "Pekâlâ."

"İkna olmadın," dedi Addison.

"Sanırım bunun ne zararı olacağını göremiyorum. Eğer görünmez birinin hizmetine ihtiyaç duyarsam ve o görünmez kişinin paraya ihtiyacı varsa, neden takas yapmayalım ki?"

"Ama senin güçlü ahlaki yargıların var ve bu da seni insanlığın yüzde doksan dokuzundan ayırıyor," dedi Emma. "Kötü biri ya da ahlaki değerleri ortalamanın birazcık altındaki herhangi bir kimse görünmez bir tuhafın hizmetini satın almak isterse ne olacak?"

"Görünmez tuhaf onların teklifini reddetmeli."

"Ama hiçbir şey sandığın kadar siyah beyaz değil," dedi Emma, "ve kendini satmak ahlaki pusulanı yıpratır. Kısa zaman içinde, daha ne yaptığının farkına varamadan kendini gri bölgenin yanlış tarafında bulursun, karşılığında para almamış olsaydın asla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yapmayacağın şeyleri yaparsın. Ve bahsettiğimiz kişi yeterince çaresizse, karşısındaki insanın asıl amacının ne olduğunu umursamadan kendini karşısına çıkan herkese satabilir."

"Mesela bir hortlağa," diye ekledi Addison manidar bir tavırla.

"Tamam, evet, bu kötü olurdu," dedim. "Ama bir tuhafın dediğinizi gerçekten yapacağına inanıyor musunuz?"

"Aptal olma!" dedi Addison. "Sadece şuranın haline bak. Büyük olasılıkla hortlaklar tarafından yakılıp yıkılmayan Avrupa'daki tek döngü burasıdır! Bunun neden olduğunu sanıyorsun? Çünkü bir hayli işlerine geliyor. Çünkü ellerinde, pis işlerini yapmayı bekleyen muhbirlerden ve gönüllü döneklerden oluşan koca bir nüfus var."

"Belki de sesini biraz alçaltmalısın," dedim.

"Kulağa mantıklı geliyor. Tuhaf muhbirleri sayesinde döngülerimize sızmış olmalılar. Başka türlü nasıl bu kadar çok şey bilecekler ki? Döngülerin girişleri, savunmalarımız, zayıf noktalarımız... sırf bunlar gibi insanların yardımları yüzünden." Yüzünde az önce, yanlışlıkla kesilmiş süt içmiş birinin ifadesiyle etrafa kin dolu bir bakış attı.

"Gerçekten de hiçbir makul teklifi reddetmiyorlar," diye hırladı Addison. "Hepsi birer hain. Asılmaları gerek!"

"Sorunun nedir tatlım? Kötü bir gün mü geçiriyorsun?"

Arkamızı döndüğümüzde orada öylece dikilen bir kadınla karşılaştık. (Ne kadar zamandır buradaydı? Konuştuklarımızın ne kadarını duymuştu?) Üzerinde, 1950'li yıllarda ciddi görünümlü şık işkadınlarının giydiği türden diz hizasında bir etek ve alçak topuklu siyah ayakkabılar vardı ve tembelce sigarasını tüttürüyordu. Saçlarını arı kovanı gibi toplamıştı. Tekdüze aksanı nedeniyle Amerikalı olduğunu ve Orta Batı'daki düzlüklerde yetiştiğini tahmin ettim.

"Ben Lorraine," dedi, "ve siz de kasabada yenisiniz."

"Birini bekliyoruz," dedi Emma. "Biz... tatildeyiz."

"Hiç sorma!" dedi Lorraine. "Ben de tatildeyim. Hem de son elli senedir." Rujla lekelenmiş dişlerini gözler önüne sererek gül-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dü. "Eğer size yardımcı olabileceğim bir şey olursa hiç çekinmeden bana söyleyebilirsiniz. Gölgeli Yol'daki en iyi seçki Lorraine'dedir. Kime sorsanız aynı şeyi söyler."

"Hayır, teşekkürler," dedim.

"Endişelenme tatlım. Seni ısırmazlar."

"İlgilenmiyoruz."

Lorraine omuzlarını silkti. "Sadece dost canlısı olmaya çalışıyordum. Biraz kaybolmuş gibi görünüyorsunuz, o kadar."

Yanımızdan ayrılmak için hareketlendi ama söylediği bir şey Emma'nın ilgisini çekmişti.

"Ne seçkisi?"

Lorraine yüzünde vıcık vıcık bir gülümsemeyle bize döndü. "Yaşlılar, gençler. Her türden yetenekler. Müşterilerimden bazıları yalnızca iyi bir gösteri izlemek ister. Biz de onlara istediklerini veririz ama bazılarının özel ihtiyaçları olabiliyor. Bizde tüm müşterilerimizin memnuniyeti esastır."

"Çocuk, istemediğini söyledi," dedi Addison huysuzca. Tam da kadına defolup gitmesini söylemek üzereydi ki Emma öne çıkarak aralarına girdi ve "Görmeyi çok isterim," dedi.

"Ne?" dedim.

"Görmek istiyorum," dedi Emma. Heyecanı sinsice sesini istila ediyordu. "Göster bana."

"Yalnızca ciddi tekliflere açığım," dedi Lorraine.

"Ah, ben çok ciddiyim."

Emma'nın ne dolaplar çevirdiğini bilmesem de planına ayak uyduracak kadar güveniyordum ona.

"Ya onlar?" dedi Lorraine şüpheli gözlerle Addison'la beni süzerek. "Her zaman bu kadar kaba mı davranırlar?"

"Evet. Ama onlara güvenebilirsin."

Lorraine gerektiğinde bizi dükkânından zorla çıkarmanın nelere mâl olacağını düşünürcesine gözlerini kısarak bize baktı.

"Ne yapabiliyorsun?" diye sordu bana. "Yapabildiğin herhangi bir şey var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma boğazını temizledi, sonra gözlerini pörtleterek bana baktı. Bakışlarını görür görmez ne söylemek istediğini anladım: *Yalan söyle!*

"Eskiden kalemleri ve benzer nesneleri havaya kaldırabiliyordum," dedim, "ama artık tek ucu üstünde dik durmasını bile sağlayamıyorum. Sanırım... bende yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"En iyilerine bile olur." Addison'a baktı. "Ya sen?"

Addison gözlerini devirdi. "Konuşabilen bir köpeğim?"

"Ve tek yapabildiğin bu mu? Yani konuşmak?"

"En azından bana bazen öyle geliyor," deme isteğine direnemedim.

"Hanginize daha fazla kırılacağıma karar veremiyorum," dedi Addison.

Lorraine son bir nefes çektiği sigarasını söndürdü. "Pekâlâ, sevimli şeyler. Beni takip edin."

Kadın yürümeye koyuldu. Bir anlığına geride kalıp fısıldaşarak durumu değerlendirdik.

"Sharon ne olacak?" dedim. "Bize burada beklememizi söyledi."

"Bu yalnızca bir dakikamızı alacak," dedi Emma. "Ve bu kadının, hortlakların saklandıkları yer konusunda Sharon'dan daha çok şey bildiğine dair içimde güçlü bir his var."

"Ve bu bilgiyi bizimle paylaşmaya gönüllü olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Addison.

"Göreceğiz," dedi Emma ve Lorraine'in peşinden gitmek için olduğu yerde döndü.

* * *

Lorraine'in dükkânının ne penceresi ne de tabelası vardı; bir zincirin ucuna tutturulmuş gümüş zilden başka hiçbir albenisi olmayan alelade bir kapıdan ibaretti. Lorraine zili çaldı. Kapının öte yanındaki çok sayıda sürgülü kilit teker teker açılırken dışa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rıda bekledik. Derken kapı aralandı ve ışıl ışıl parlayan bir göz gölgelerin içinden bize baktı.

"Taze et mi?" dedi bir erkek sesi.

"Müşteriler," diye yanıtladı Lorraine. "İçeri girmemize izin ver."

Göz ortadan kaybolur kaybolmaz kapı ardına dek açıldı. Kendimizi, kapıcının bizi rahatlıkla süzebileceği resmi bir giriş salonunda bulduk. Yüksek yakalı, kocaman bir palto giyiyordu ve kafasında da geniş siperli, fötr bir şapka vardı; şapkayı o kadar indirmişti ki yüzüne baktığımızda tek görebildiğimiz, iğne deliği gibi iki göz ve burnunun ucuydu. Yolumuzu kapatıp küçümseyen bakışlarıyla hepimizi sırayla inceledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Eee?" dedi Lorraine.

Adam tehlike arz etmediğimize karar vermişe benziyordu. "Tamam," dedi kenara çekilirken. Kapıyı arkamızdan kapatıp kilitledi ve ardından, Lorraine bizi uzun bir koridordan geçirirken peşimize takıldı.

Gaz lambalarının titrek ışığıyla aydınlatılmış loş bir salona girdik. Burası ihtişam sanrılarıyla görgüsüzce döşenmiş bayağı bir yerdi: Duvarlar altın işlemeli duvar kâğıtlarıyla ve mor perdelerle süslenmişti, kubbe şeklindeki tavana tunik giymiş, bronz tenli Yunan tanrıları resmedilmişti ve salonun girişinin iki yanından mermer sütunlar yükseliyordu.

Lorraine başıyla kapıcıya işaret etti. "Teşekkürler Carlos."

Carlos süzülürcesine odanın arka tarafına çekildi. Lorraine perdeyle örtülmüş duvarlardan birinin önünde durarak ipe asıldı ve kenara kayan kumaş, sağlam ve geniş bir cam paneli gözler önüne serdi. İçeri bakmak için öne adım attık ve camın öteki yanındaki diğer odayı gördük. Burası, içinde bulunduğumuz odaya bir hayli benziyordu ama daha küçüktü. İnsanlar oturdukları sandalyelerde ya da kanepelerde tembellik ediyor, kimi bir şeyler okurken kimi kestiriyordu.

Sekiz kişi saydım. Bazıları diğerlerine göre biraz daha yaşlıcaydı, şakaklarındaki saçlar çoktan kırlaşmaya başlamıştı. On yaşından küçük bir oğlanla bir de kız vardı. Hepsinin birer tutsak olduğunu fark etmem pek uzun sürmedi.

Addison bir soru sormak üzereydi ki Lorraine sabırsızca araya girdi. "Lütfen soruları sonraya saklayalım." Hızlı adımlarla cama doğru seğirtti, camın altındaki duvara göbek bağı misali tutturulmuş boruyu eline aldı ve borunun ucunu ağzına götürerek konuşmaya başladı. "On üç numara!"

Camın öte yanındaki en ufak oğlan çocuğu ayağa kalkıp sallana sallana öne çıktı. Elleri ve bacakları zincirlenmişti ve hapishane üniformasına benzer bir şey giyen tek tuhaftı: 13 sayısı, çizgili takımının ve şapkasının üstüne kalın rakamlarla işlenmişti. Her ne kadar on yaşından büyük göstermiyor olsa da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yüzündeki tüyler sanki yetişkin bir erkekten ödünç alınmış gibiydi: Üçgen şeklinde kesilmiş çalılara benzeyen bir keçi sakalı, balta girmemiş ormanlarda yaşayan tırtılları andıran kaşları ve kaşlarının altında soğuk ve ölçüp biçen gözleri vardı.

"Neden zincire vurulmuş?" dedim. "Yoksa tehlikeli biri mi?"

"Göreceksiniz," dedi Lorraine.

Oğlan gözlerini yumdu. Odaklanıyor gibi görünüyordu. Bir dakika kadar sonra saçları şapkasının kenarlarından uzamaya, alnına doğru sinsice sokulmaya başladı. Keçi sakalı da uzayarak büklüm büklüm kıvrıldı ve havada doğrularak büyülenmiş bir yılan misali iki yana salınmaya koyuldu.

"Yüce balıkçıllar aşkına," dedi Addison. "Fevkalade acayip."

"Şimdi dikkatli izleyin," dedi Lorraine sırıtarak.

On üç numara prangaya vurulmuş ellerini kaldırdı. Büyülenmiş keçi sakalının sivri ucu kilide doğru yöneldi, anahtar deliğinin etrafını kokladı ve nihayet kıvrıla kıvrıla deliğe girdi. Oğlan, gözlerini açıp yüzünde bomboş bir ifadeyle ileri baktı. On saniye kadar sonra büklüm büklüm olmuş sakalı sertleşti ve titreyerek camın diğer tarafından bile duyabildiğimiz tiz bir ses çıkardı.

Asma kilit açılmıştı; bileğini saran zincirler ayaklarının dibine düştü.

Çocuk hafifçe öne eğilerek bizi selamladı. Onu alkışlama isteğimi güçlükle bastırabildim.

"Dünyadaki bütün kilitleri açabilir," dedi Lorraine kibirli bir ses tonuyla.

Bu sırada oğlan çoktan sandalyesine ve dergisine dönmüştü.

Lorraine eliyle borunun ağzını kapattı. "Türünün tek örneğidir. Tıpkı diğerleri gibi. Biri düşünce okumak konusunda uzmandır. Diğeri omuz hizasına gelen tüm duvarların içinden geçebilir. Bu, düşündüğünüzden çok daha faydalı olabilir, inanın bana. Şuradaki küçük kız eğer yeterince üzüm sodası içerse uçabiliyor."

"Öyle mi?" dedi Addison boğuk bir sesle.

"Gösterisini sergilemekten memnuniyet duyacaktır," dedi Lorraine ve boruyu ağzına götürerek kızı pencerenin önüne çağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu hiç gerekli değil," dedi Emma birbirine bastırdığı dişlerinin arasından.

"İşleri bu," dedi Lorraine. "Beş, öne çık!"

Küçük kız şişeleri istiflemek için kullanılan masanın yanına gidip mor sıvıyla dolu olanlardan birini seçti ve içeceğinden kocaman bir yudum aldı. Sodasını bitirdiğinde şişeyi masanın üzerine bıraktı, sevimli bir şekilde hıçkırdı ve sırt kısmı hasır örgülerle bezenmiş bir sandalyenin yanına gidip orada öylece dikildi. Bir dakika kadar sonra tekrar hıçkırdı ve ayakları yerden yükselmeye, başı aynı hizada kalırken bacakları yukarı doğru çark etmeye başladı. Üçüncü kez hıçkırana dek çoktan ayakları yerden doksan derece kalkmıştı; artık, ensesini yasladığı sandalyenin sırt kısmından başka hiçbir yerden destek almadan sırtüstü uzanır vaziyette havada asılı duruyordu.

Sanırım Lorraine daha fazla tepki vermemizi bekliyordu ama gösteriden etkilenmiş olmamıza rağmen sessizlik içinde olan biteni izlemeyi sürdürdük. "Seyircilerimiz zorlu çıktı," dedi Lorraine ve kızı yerine gönderdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şimdi," dedi Lorraine boruyu yerine asıp bize dönerek. "Eğer hiçbiri ilginizi çekmediyse diğer ahırlarla çeşitli satış anlaşmaları yapmıştım. Seçenekleriniz kesinlikle burada gördüklerinizle kısıtlı değil."

"Ahırlar," dedi Emma. Sesi tekdüzeydi ama yüzeyin hemen altında fokur fokur kaynadığını görebiliyordum. "Yani onlara birer hayvan gibi davrandığını itiraf ediyorsun, öyle mi?"

Lorraine bir anlığına Emma'nın yüzünü inceledi ve gözleri, arkada beklemekte olan paltolu adama kaydı. "Tabii ki hayır," dedi sonunda. "Bunlar yüksek performanslı mallar. Gayet güzel besleniyorlar, dinlenmelerine izin veriliyor, baskı altında bile kendilerinden isteneni yerine getirecek şekilde eğitiliyorlar ve kar tanesi kadar saflar. Çoğu hayatları boyunca nektarın tek damlasına bile dokunmadı. Ofisimde söylediklerimi kanıtlayacak belgelerim var ya da arzu ederseniz kendilerine de sorabilirsiniz. On üç numara! Altı numara!" diye bağırdı boruya. "Gelin de şu insanlara burada ne kadar mutlu olduğunuzu anlatın."

Küçük oğlan ve kız ayağa kalkıp sallana sallana camın önüne geldiler. Boruyu eline ilk alan oğlan oldu. "Burayı çok seviyoruz," dedi robot gibi bir sesle. "Hanımefendi bize gerçekten iyi davranıyor."

Boruyu kıza uzattı. "İşimizi yapmayı seviyoruz. Biz..." Öğrendiği ama unuttuğu bir şeyi hatırlamaya çalışarak duraksadı. "Biz işimizi seviyoruz," diye geveledi ağzında.

Lorraine sinirli bir şekilde ikisini de yerlerine yolladı. "İşte duydunuz. Şimdi, bir ya da iki tanesini daha denemenize izin verebilirim ama ondan sonrası için kaparo almam gerekiyor."

"Şu belgeleri görmek istiyorum," dedi Emma paltolu adamın bakışlarına karşılık verirken. "Ofisinizde durduğunu söylediğiniz şu belgeleri." İki yanında yumruk yaptığı elleri kızarmaya başlamıştı. İşler çirkinleşmeden oradan ayrılmamız gerektiğinin farkındaydım. Bu kadının sahip olduğu bilgiler ne kadar önemli olursa olsun ölümüne dövüşmeye değmezdi. Tüm o çocukları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kurtarmaya niyetlendiğini görebiliyordum fakat kulağa son derece acımasızca gelse de önce kendi arkadaşlarımızı kurtarmalıydık.

"Aslında bence buna gerek yok," dedim ve hemen ardından öne eğilip Emma'nın kulağına, "Onlara yardım etmek için geri döneceğiz. Şimdilik önceliklerimizi sıraya koymalıyız," diye fısıldadım.

"Belgeler," dedi beni duymazdan gelerek.

"Hiç sorun değil," diye yanıtladı Lorraine. "Ofisime gelin de asıl önemli kısımları orada konuşalım."

Emma çoktan hareketlenmişti ve onu şüphe çekmeden durdurmanın hiçbir yolu kalmamıştı.

Lorraine'in ofisi, küçücük bir giyinme odasının içine sıkıştırılmış eski bir masadan ve sandalyeden ibaretti. Tam kapıyı ardımızdan kapatmıştı ki Emma kadının üstüne atılıp onu sertçe kapıya çarptı. Lorraine önceleri küfredip Carlos'a seslenmeye kalkışsa da Emma'nın fırına atılmış kömür misali kor gibi parlayan elini yüzüne yaklaştırdığını görünce sus pus oldu. Lorraine'in bluzunda, Emma'nın onu tutup ittirdiği yerde hâlâ dumanı tüten kararmış iki el izi vardı.

O sırada biri kapıyı yumruklayıp kapının öteki tarafından homurdandı.

"Ona her şeyin yolunda olduğunu söyle," dedi Emma alçak ve zalimce bir ses tonuyla.

"Ben iyiyim!" dedi Lorraine sertçe.

Kadının sırtına yaslanan kapıdan hâlâ takırtılar geliyordu.

"Tekrar söyle."

Lorraine bu kez biraz daha ikna edici bir tınıyla, "Kaybol! Burada iş yapmaya çalışıyorum!" dedi.

Bir homurdanma daha ve ardından uzaklaşan ayak sesleri.

"Çok aptalca davranıyorsunuz," dedi Lorraine. "Şimdiye kadar benden çalan hiç kimse hayatta kalamadı."

"Paranı istemiyoruz," dedi Emma. "Sadece bazı sorulara cevap vereceksin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne hakkında?"

"Buradaki insanlar hakkında. Onların sahibi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Lorraine kaşlarını çattı. "Bu da nereden çıktı?"

"O insanlar. O çocuklar. Onları satın aldın ve kendini onların sahibi olarak görüyorsun, haksız mıyım?"

"Ben kimseyi satın almadım."

"Onları satın aldın ve şimdi de satıyorsun. Sen bir köle tacirisin."

"Burada işler o şekilde yürümez. Kendi rızalarıyla bana geldiler. Ben onların menajeriyim."

"Sen onların pezevengisin," dedi Emma tükürürcesine.

"Ben olmasam açlıktan ölürlerdi. Ya da kaçırılırlardı."

"Kimin tarafından kaçırılırlardı?"

"Kim olduğunu biliyorsun."

"Senin söylediğini duymak istiyorum."

Kadın güldü. "Bu pek iyi bir fikir sayılmaz."

"Öyle mi?" dedim öne doğru bir adım atarak. "Nedenmiş?"

"Her yerde kulakları var ve kendilerinden bahsedilmesinden hoşlanmazlar."

"Pek çok hortlak öldürdüm," dedim. "Onlardan korkmuyorum."

"O zaman aptalın tekisin."

"Onu ısırabilir miyim?" dedi Addison. "Bu gerçekten çok hoşuma gider. Sadece birazcık."

"İnsanları kaçırdıktan sonra ne yapıyorlar?" dedim onu duymazdan gelerek.

"Kimse bilmiyor," dedi. "Öğrenmeye çalıştım ama..."

"*Canla başla* çalıştığına eminim," dedi Emma.

"Bazen buraya gelirler," dedi Lorraine. "Alışveriş yapmak için."

"Alışveriş," dedi Addison. "Ne kadar hoş bir kelime."

"İnsanlarımdan faydalanmak için." Etrafına bakındı. Sesi fısıltıya dönüştü. "Bundan nefret ediyorum. Kaç kişi isteyecekle-

rinden ya da onları ne süreyle kullanacaklarından asla emin olamazsın. Ama onlara istediklerini vermek zorundasındır. Aslında şikâyet ederdim ama... yakınamazsın bile."

"Bahse girerim ki aldığın ücretten hiç şikâyet etmiyorsundur," dedi Emma aşağılayıcı bir tavırla.

"Onlara çektirdikleri cehennem azabı düşünüldüğünde az bile. Geldiklerini duyduğumda ufaklıkları saklamaya çalışıyorum çünkü onları hırpalanmış ve zihinleri silinmiş halde geri getiriyorlar. Onlara nereye götürüldüklerini, ne yapmaya zorlandıklarını soruyorum ama çocuklar hiçbir şey hatırlamıyor." Başını iki yana salladı. "Ama durmadan kâbus görüyorlar. Korkunç kâbuslar. O andan sonra onları satmak bir hayli güçleşiyor."

"Asıl *seni* satmalıyım," dedi Emma öfkeden mosmor kesilmiş halde. Zangır zangır titriyordu. "Hiç kimsenin senin için çeyrek peni bile vereceğini sanmıyorum ya, neyse."

Lorraine'e doğru uçmalarına engel olmak için yumruklarımı cebelerime soktum. Hâlâ ondan öğrenmemiz gereken bazı şeyler vardı. "Diğer döngülerden kaçırdıkları tuhaflara ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Onları kamyonlarla buraya taşıyorlar. Eskiden nadiren olurdu. Ama son günlerde getirdikleri tuhafların ardı arkası kesilmiyor."

"Bugünün erken saatlerinde gelen kamyon oldu mu?" diye sordum.

"Birkaç saat önce," dedi. "Her yerde yolu kapatan silahlı muhafızları var. Yaptıkları her neyse pek abartılı davranıyorlar."

"Genelde böyle davranmazlar mı?"

"Hayır. Sanırım burada kendilerini güvende hissediyorlar. Bu sevkiyat onlar için çok önemli olmalı."

Onlardı, diye düşündüm. Vücudumu istila eden heyecan dalgasına rağmen Addison'ın Lorraine'e saldırmak üzere olduğunu görünce heyecanımı unutuverdim. "Burada kendilerini *pek* güvende hissettiklerinden eminim," diye hırladı, "sizin gibi hainlerin arasında rahat ediyor olmalılar!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu tasmasından yakaladım ve geriye çektim. "Sakin ol!"

Addison benimle mücadeleye tutuştu. Bir an elimi kapacağını sandım ama sonra sakinleşti.

"Hayatta kalmak için ne gerekliyse onu yapıyoruz," dedi Lorraine dişlerinin arasından.

"Biz de öyle," dedi Emma. "Şimdi bize o kamyonların nereye gittiğini söyle. Eğer yalan söylersen ya da bunun bir tuzak olduğu ortaya çıkarsa geri döner ve burun deliklerini öyle bir dağlarım ki bir daha nefes alamazsın." Kor gibi parlayan parmaklarından birini Lorraine'in burnunun ucuna değdirecekmiş gibi havaya kaldırdı. "Anlaştık mı?"

Emma'yı söylediğini yaparken zihnimde canlandırabiliyordum. Daha önce hiç böylesine gözler önüne serildiğini görmediğim dipsiz bir nefret kuyusu ortaya çıkmıştı ve her ne kadar bu tür durumlarda avantaj sağlasa da aynı zamanda biraz korkutucuydu. Yeterince kışkırtılırsa yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordum.

"Arka Bahçe'nin onlara ait kesimine gidiyorlar," dedi Lorraine, başını Emma'nın için için yanan parmağından uzaklaştırmaya çalışarak. "Köprünün öte yanına."

"Hangi köprünün?" dedi Emma parmağını kadına yaklaştırarak.

"Dumanlı Sokak'ın sonundaki köprünün. Ama sakın köprüyü geçmeye kalkışmayın. Tabii eğer kafalarınızın kazığa oturtulmasını istemiyorsanız."

Lorraine'den daha fazlasını öğrenemeyeceğimizi tahmin ediyordum. Şimdi ona ne yapacağımıza karar vermeliydik. Addison onu ısırma derdindeydi. Emma, ömrünün sonuna dek köle taciri damgasıyla yaşaması için sıcaktan bembeyaz kesilmiş parmağıyla kadının alnına bir T harfi çizmek istiyordu. Konuşarak ikisini de aksine ikna ettim ve kadını ısırmak ya da damgalamak yerine perdeden söktüğümüz kuşakla ağzını tıkayıp onu masanın ayaklarından birine bağladık. Onu orada öylece bırakmak üzereydik ki aklıma öğrenmek istediğim son bir şey geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kaçırdıkları tuhaflar. Onlara ne yapıyorlar?"

"Mrrrf!"

Ağzındaki tıkacı çekiştirdim.

"Hiçbiri oradan kaçıp da başından geçenleri anlatamadı," dedi. "Ama bazı dedikodular var."

"Neyle ilgili?"

"Ölümden bile daha beter bir şeyle." Pis pis sırıttı. "Ve sanırım bunun ne olduğunu öyle ya da böyle öğreneceksiniz, değil mi?"

* * *

Ofisin kapısını açtığımız anda paltolu adam elinde ağır bir şeyle salonun öteki tarafından bize doğru koşmaya başladı. Ama henüz bize ulaşamadan ofisten yükselen boğuk feryadı duyunca durdu ve Lorraine'e yardım etmek için yolunu değiştirdi. Adam ofisin eşiğinden adımını atar atmaz Emma kapıyı çarparak kapattı ve kapının kolunu işe yaramaz bir kömür parçasına dönüşene dek eritti.

Bu bize bir ya da iki dakika kazandırmıştı.

Addison'la birlikte çıkışa doğru koşmaya başladık ama yolu henüz yarılamıştık ki Emma'nın bizi takip etmediğini fark ettim. Tüm gücüyle esir tuhafların kaldığı odanın camına vuruyordu.

"Kaçmanıza yardım edebiliriz! Bana kapının yerini gösterin!"

Sandalyelere ve kanepelere yayılmış bedenler ona bakmak için ağırkanlı bir şekilde döndüler.

"Kırmak için cama bir şeyler atın!" dedi Emma. "Çabuk olun!"

Hiçbiri kımıldamadı. Akılları karışmış gibi görünüyorlardı. Belki kurtarılabileceklerine dair hiçbir inanç kırıntısı beslemiyorlardı. Belki de kurtarılmak istemiyorlardı.

"Emma, daha fazla bekleyemeyiz," dedim kolundan çekiştirerek.

Ama vazgeçmiyordu. "Lütfen!" diye bağırdı boruyu ağzına götürerek. "En azından çocukların çıkmasına izin verin!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ofisten gelen öfke dolu, hırıltılı bağırışların ardından kapı menteşeleri üzerinde sarsıldı. Hüsrana uğrayan Emma yumruğunu cama indirdi.

"Bunların derdi ne?"

İrkilmiş bakışlar. Küçük oğlan ve kız ağlamaya başladı.

Addison dişlerini Emma'nın elbisesinin eteğine geçirip kızı çekiştirmeye koyuldu. "Gitmemiz gerek!"

Emma borunun yere düşmesine izin verip acı içinde arkasını döndü.

Koşarak kapıyı omuzladık ve kendimizi kaldırıma attık. Kapıyı açmamızla her şeyi pusa boğan ve sokağın bir yanını diğer yanından gizleyen yoğun ve sarı renkli kasvetin içeri doluşması bir oldu. Blokun sonuna doğru koşarken arkamızdan bağıran Lorraine'in sesini duyabiliyorduk ama kadın ortalıkta görünmüyordu; ondan kurtulana dek önce bir köşeyi, sonra bir diğerini döndük ve biraz soluklanmak için girdiğimiz ıssız sokaktaki, vitrini panellerle kapatılmış dükkânın önünde durduk.

"Buna Stockholm sendromu denir," dedim. "İnsanlar onları tutsak alan kişiye anlayışla yaklaşmaya başlarlar."

"Bence sadece korkuyorlar," dedi Addison. "Nereye kaçacaklar ki? Buradaki hiçbir yerin hapishaneden farkı yok."

"İkiniz de yanılıyorsunuz," dedi Emma. "Onlara ilaç verilmişti."

"Kendinden pek emin konuşuyorsun," dedim.

Gözlerine dökülen siyah saçlarını geriye itti. "Ben sirkte çalışırken, yani evden kaçtıktan sonra ateş yuttuğum gösterilerimden birinin ardından yanıma bir kadın geldi. Benim ne olduğumu bildiğini, benim gibi başkalarını da tanıdığını ve eğer gidip onun için çalışırsam çok para kazanabileceğimi söyledi." Emma'nın bakışları sokağa kaydı; koşmaktan yanakları pembeleşmişti. "Onunla gitmek istemediğimi söyledim ama ısrar ediyordu. Nihayet çekip gittiğinde öfkeden kuduruyordu. O gece ağzım tıkanmış ve ellerim kelepçeli bir halde at arabasının tekin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de uyandım. Ne hareket edebiliyor ne de doğru düzgün düşünebiliyordum. Beni kurtaran Bayan Peregrine'di. Eğer ertesi gün atlarının nallarını değiştirmek için durduklarında beni bulmuş olmasaydı..." dedi az önce geldiğimiz yeri başıyla işaret ederek, "sonum onlar gibi olabilirdi."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin," dedim usulca.

"Hakkında konuşmayı sevdiğim bir konu değil."

"Başına gelenlerden ötürü çok üzgünüm," dedi Addison. "Az önceki kadın... seni kaçıran o muydu?"

Emma bir anlığına düşündü.

"Her şey o kadar uzun zaman önce oldu ki. Beni kaçıran kişinin yüzü de dâhil olmak üzere en korkunç anılarımı zihnimden uzaklaştırdım. Ama şunun farkındayım. Eğer beni o kadınla yalnız bırakırsanız canını almadan durabileceğimden emin değilim."

"Hepimizin içinde icabına bakılması gereken iblisler var," dedim.

Aniden üstüme çöken yorgunluk yüzünden, panelle kapatılmış camlardan birine yaslandım. Ne kadar zamandır uyanıktım? Caul'ün kendini açığa çıkarmasının üzerinden kaç saat geçmişti? Sanki aradan günler geçmiş gibi geliyordu ama on ya da on iki saatten fazla olamazdı. O dakikadan sonra geçen her an bitmek tükenmek bilmeyen uğraşlardan ve dehşetten beslenen bir kâbus, hatta savaşta olmak gibiydi. Bedenimin yavaş yavaş çöküşe yaklaştığını hissedebiliyordum. Beni ayakta tutan tek şey panikti ve ne zaman etkisini yitirmeye başlasa ben de güçten düşüyordum.

Saniyenin binde biri kadar kısacık bir süreliğine gözlerimin kapanmasına izin verdim. Bu incecik ve kapkara parantezin içinde bile beni dehşet verici şeyler bekliyordu. Büyükbabamın cesedinin başına çökmüş, etini didiklerken gözlerinden simsiyah yağlar akan sonsuz ölümün heyulası. Bataklığı andıran mezara gömülürken uluyan yaratığın bahçe makasının sivri uçları saplanarak açılmışa benzeyen gözleri. Yüzü acıyla kasılmış, bağırsakları dışarı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taşmış halde feryat figan taklalar atarak boşluğa düşen efendisi. Evet, iblislerimin icabına çoktan bakmıştım ama zaferler hızla geçmişte kalıyordu ve diğerleri onların yerini almak için çabucak mezarlarından çıkıp karşıma dikiliyordu.

Arkamdan, panellerle kapatılmış camın öteki yanından gelen ayak sesleri karşısında gözlerim aniden açıldı. Öne doğru sıçrayıp arkamı döndüm. Her ne kadar dükkân terk edilmiş gibi görünse de içeride birileri vardı ve dışarı çıkıyorlardı.

İşte geri dönmüştü: panik. Bir kez daha tamamen uyanıktım. Diğerleri de gürültüyü duymuşlardı. Sürü içgüdüsüyle hareket ederek yakınlardaki çıra yığınının ardına sığındık. Kütüklerin arasından dükkânın ön cephesini gözetliyor, kapının hemen üstünde asılı rengi solmuş tabelada yazanları okumaya çalışıyordum.

Munday, Dyson ve Strype, Hukuk Bürosu. 1666'dan beri nefret ve korku saçmaya devam ediyorlar.

Sürgüsü çekilen kapı yavaşça açıldı ve karşımıza tanıdık bir siyah başlık çıktı: Sharon. Etrafına bakındı, ortalığın süt liman olduğuna karar verdi, sonra dışarı süzülüp kapıyı arkasından kilitledi. Sharon telaşlı adımlarla Gölgeli Yol'a doğru yürürken fısıldayarak peşinden gidip gitmemeyi tartıştık. Ona hâlâ ihtiyacımız var mıydı? Ona güvenebilir miydik? İkisi de olabilirdi. Kepenkleri indirilmiş dükkânın tekinde ne işi vardı? Görüşmek istediğini söylediği avukat bu muydu? Peki, o zaman neden sinsi sinsi hareket ediyordu?

Aklımızda onunla ilgili çok sayıda soru ve çok sayıda belirsizlik vardı. Bunu kendi başımıza da başarabileceğimize karar verdik. Olduğumuz yerde kaldık ve kasvetin içinde önce bir hayalete dönüşmesini, sonra da yitip gitmesini izledik.

* * *

Dumanlı Sokak'a ve hortlakların köprüsüne doğru yola koyulduk. Başka bir kestirilemez rastlantının daha önüne geçmek için gideceğimiz yeri kimseye yol sormadan kendi başımıza bulmaya karar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdik. Arka Bahçe'nin en işe yaramaz yerlere gizlenmiş sokak tabelalarını –lamba direklerinden sallanan, ayakaltındaki aşınmış kaldırım taşlarına kazınmış ya da bankların arkasına saklanmış diz yüksekliğindeki tabelaları– keşfetmemizle birlikte işimiz biraz kolaylaştı ama onların yardımına rağmen defalarca yanlış yöne saptık. Görünüşe göre Arka Bahçe, içinde kısılıp kalanları delirtecek şekilde tasarlanmıştı. Bomboş duvarlarda son bulup alakasız bir yerde yeniden başlayan sokaklar vardı. Kimi sokaklar öyle keskin virajlıydı ki en nihayetinde spiraller çizerek kendisiyle birleşiyordu. Adı olmayan ya da iki veya üç adı olan sokaklar vardı. Hiçbiri, Lorraine'in mallarını görüp Emma'nın hikâyesini dinledikten sonra midemi altüst eden ve tuhafların kendilerini satışa çıkardıkları çarşıyı ziyaret edecek müşteriler için hoş bir ortam yaratmak amacıyla özel çaba sarf edildiği her yanından belli olan Gölgeli Yol kadar nizamlı ya da bakımlı değildi.

Biz amaçsızca dolaşırken Arka Bahçe'nin benzersiz coğrafyasını çözmeye başladım; blokları adlarıyla değil, karakterleriyle zihnime kazıyordum. Sokakların her biri kendine özgüydü ve sokaklardaki dükkânlar türlerine göre gruplanmıştı. Hüzün Sokağı iki cenaze levazımatçısı, medyumu, bilhassa "yeniden değerlendirilmiş tabutlar" konusunda uzmanlaşmış marangozu, hafta sonlarını dört sesten oluşmuş bir vokal grubu olarak geçiren profesyonel cenaze ağıtçıları ve vergi memuruyla hıncahınç doluydu. Balçık Sokağı pencere pervazlarından sarkan saksıları ve parlak renklere boyanmış evleriyle tuhaf bir şekilde neşe saçıyordu; sokağın en göze çarpan yapısı olan mezbaha bile camgöbeğinin davetkâr bir tonuna boyanmıştı ve içeri girip gezme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Oysa Menekşe Sokağı lağım çukurunun tekiydi. Şarıl şarıl sokağın ortasından akan lağım saldırgan sinekler tarafından istila edilmiş, kaldırımlarsa kokuşmuş sebzelerle dolup taşmıştı; ucuzcu manavın tabelası, adamın tek bir öpücük karşılığında bütün sebzeleri tekrar taptaze kılabileceğini iddia ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güdük Bulvar yalnızca on beş metre uzunluğundaydı ve sadece tek bir işletmeye ev sahipliği yapıyordu: İki adam bir kızağın üstüne yerleştirdikleri atıştırmalıkları satıyorlardı. Çocuklar etrafına toplaşmış, paylarına düşeni kapmak için yaygara koparırlarken Addison yere düşenlerden aşırmak için o tarafa seğirtti. Tam arkasından seslenecektim ki adamlardan biri, "Kedi eti! Haşlanmış kedi eti var!" diye bağırınca kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp, "Bir daha asla yemek yemeyeceğim, asla, bir daha asla..." diye sızlana sızlana kendiliğinden yanımıza döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Yukarı Leke'den Dumanlı Sokak'a doğru ilerledik. Oraya yaklaştıkça sanki sokağın ta kendisi, sinsice yaklaşan ölüm yüzünden iltihaplanmışçasına çürüyor, dükkânlarının önü ıssızlaşıyor, kaldırımları boşalıyor, ayaklarımızın arasından akıp giden kül seli yüzünden asfaltı kararıyordu. Yolun sonunda sokak sertçe sağa doğru kıvrıldı ve dönemecin başında eski, ahşap bir ev olduğunu gördüm. En az ev kadar yaşlı bir adam, nöbet tutan bir muhafız edasıyla evin verandasında dikiliyordu. Fırça gibi bir süpürgeyle külleri süpürüyordu ama kül yığını, adamın yetişebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde büyüyordu.

Neden zahmet ettiğini sordum. Aniden başını kaldırıp bana baktı; süpürgesini onu çalmamdan korkuyormuşçasına göğsüne bastırmıştı. Ayakları çıplak ve kapkaraydı, pantolonu ise diz hizasına dek kurumla kaplanmıştı. "Birinin yapması gerek," dedi. "Buranın cehenneme dönmesine izin veremeyiz."

Biz yanından geçerken yüzünde huysuz bir ifadeyle işinin başına döndü ama eklem iltihabından mustarip olduğu aşikâr elleri süpürgenin sapını güç bela kavrayabiliyordu. Adamın kralların-kine benzer bir havası vardı; başkaldırısını takdir ediyordum. Nöbet yerini terk etmeyi reddeden bir direnişçiydi. Dünyanın ucundaki son nöbetçiydi.

Biz yolla birlikte dönerek yürüdükçe derilerini yılan misali arkalarında bırakan binalardan oluşan bir bölgeden geçtik: Önce boyalar yanıp tutuştu, sonra pencereler karardı ve patladı; ardından çatılarda çöküntüler belirmeye, yıkık duvarlarla karşılaşmaya başladık. Nihayet Dumanlı Sokak kavşağına vardığımızda geriye yalnızca kemikler kalmıştı: alazlanmış ve eğilip bükülmüş kerestelerin yarattığı kaos, son kez atan minik kalpler misali küllerin içinde parıldayan közler. Yıldırım çarpmışa dönmüş halde orada öylece dikilip etrafımıza bakındık. Arnavut kaldırımını yarıp geçen derin çatlaklardan sülfürlü dumanlar yükseliyordu. Yangının çırılçıplak bıraktığı ağaçlar yıkıntıların tepesinde birer korkuluk gibi dikiliyordu. Bazı yerlerde derinliği otuz santimi bulan kül yığını sokaktan aşağı akıyordu. İşte bu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendimi içinde bulmayı beklediğim Cehennem'e en yakın şeydi.

"Demek hortlakların garaj yolu burası," dedi Addison. "Ne kadar da onlara uygun."

"Bence son derece gerçekdışı," dedim kabanımın düğmelerini çözerken. Her yerden sauna sıcaklığı yükseliyor, ayakkabılarımın tabanlarından vücuduma yayılıyordu. "Sharon burası hakkında neler söylemişti?"

"Yeraltı yangını," dedi Emma. "Yıllar sürebilir. Söndürmelerinin güçlüğüyle bilinirler."

Devasa bir soda kutusu açılıyormuşçasına sağır edici bir ses duyuldu ve hemen ardından, en fazla üç metre ötemizdeki kaldırım çatlağından yabayı andıran uzun, turuncu alevler fışkırdı. İrkilip geriye doğru sıçradık ama sonra silkinip kendimize geldik.

"Burada gerekenden bir dakika bile fazla kalmayalım, ne dersiniz?" dedi Emma. "Hangi yoldan gideceğiz?"

Seçeneklerimiz arasında yalnızca sağ ve sol vardı. Dumanlı Sokak'ın bir ucunun Hendek'te, diğer ucunun da hortlakların köprüsünde sona erdiğini biliyorduk ama hangisinin nereye çıktığına dair hiçbir fikrimiz yoktu ve rüzgârla savrulan onca dumanın, sisin ve külün içinde uzağı görebildiğimiz pek söylenemezdi. Rasgele seçim yapmak ise aynı tehlikeli yolu sil baştan katetmek ve zaman kaybı anlamına geliyordu.

Sisin içinden bize doğru süzülen cıvıltılı melodiyi duyduğumuz sırada çaresizliğe kapılmak üzereydik. Bir evin karbonlaşmış kaburgalarının arasına gizlenmek için yoldan ayrıldık. Şarkıyı söyleyenler bize yaklaşırken sesleri yükseldi ve nihayet garip şarkılarının sözlerini anlamayı becerdik:

Hırsız, gergin ipin ucunda sallanmadan önceki gece,
Geldi cellat yanı başına,
Geldim, dedi, sen ölmeden önce,
Bir uyarıyla.
Boğazına geçireceğim ipi ve göndereceğim seni Cehennem'e
Keseceğim kolunu, sonra yakacağım canını
Kavuracağım derini ve götüreceğim seni....

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Burada hepsi aynı anda soluklanmak için durdu ve, "YERİN YEDİ KAT ALTINA!" diyerek bitirdiler.

Sisin içinde belirmelerinden epeyce önce seslerin sahibinin kim olduğunu anlamıştım. Siluetler tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, sağlam siyah botlar giyen ve alet çantaları kaygısızca yanlarından sallanan adamlara dönüştü. Yorucu bir işgününün ardından bile yılmak bilmeyen darağacı ustaları avazları çıktığı kadar bağırarak şarkılarını söylüyorlardı.

"Tanrı ahenksiz ruhlarını kutsasın," dedi Emma hafifçe gülerek.

Günün erken saatlerinde onları Dumanlı Sokak'ın Hendek tarafındaki girişinde çalışırken görmüştük; dolayısıyla geldikleri tarafın Hendek'e çıktığını varsaymak akıllıca görünüyordu. Bu da demekti ki köprüye doğru yürüyorlardı. Yola çıkıp peşlerine düşmeden önce adamların önümüzden geçerek sisin içinde gözden kaybolmalarını bekledik.

Her şeyin siyahlara bürünmesine neden olan kül birikintilerinin içinde güçlükle yürüdük. Pantolonumun paçaları, Emma'nın ayakkabıları ve çıplak bilekleri, Addison'ın bacakları tepeden tırnağa kapkaraydı. Yangının kasıp kavurduğu mahallede sesleri yankılanan ustalar uzaklarda bir yerlerde başka bir şarkıya geçtiler. Etrafımızda yıkıntılardan başka hiçbir şey yoktu. Sık sık tiz bir *foşşş* sesi duyuyor ve hemen ardından yerden püsküren alevleri görüyorduk. Daha sonrakilerin hiçbiri ilki kadar yakınımızda patlak vermedi. Şanslıydık; burada canlı canlı kızarmak kolaya kaçmak olurdu.

Ansızın başlayan rüzgâr, külleri ve sıcak közleri kapkara bir kar fırtınası misali gökyüzüne savurdu. Arkamızı dönüp nefes almaya çalışarak yüzlerimizi kapattık. Gömleğimin manşetini çekiştirerek ağzıma kapatmaya çalışsam da pek faydası dokunmadı ve öksürmeye başladım. Emma, Addison'ı kollarının arasına aldı ama o da öksürmeye başladı. Kabanımı yırtarcasına çıkarıp kafalarını örtecek şekilde üzerlerine atmaktan başka seçeneğim yoktu. Derken Emma'nın öksürükleri dinmeye başladı ve Ad-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dison'ın boğuk sesinin kumaşın ardından, "Teşekkür ederim!" dediğini duydum.

Tek yapabildiğimiz orada birbirimize sokulup kül fırtınasının sona ermesini beklemekti. Yakınımızda bir şeyin hareket ettiğini duyduğum sırada gözlerim kapalıydı ve azıcık araladığım parmaklarımın ardından baktığımda gördüğüm şey burada, Şeytanın Arka Bahçesi'nde şahit olduğum şeylerle kıyaslandığında bile irkilmeme neden olacak türdendi: Ağzına bastırdığı mendili dışında hiçbir şeyden rahatsız olmamışçasına rahatlıkla yürüyen bir adam. Karanlıkta yolunu bulmakta hiç sorun yaşamıyordu çünkü göz yuvalarının ikisinden de güçlü ışık huzmeleri çıkıyordu.

"İyi akşamlar!" diye seslendi ışıklarını bana doğru çevirip şapkasını hafifçe öne eğerken. Yanıt vermeye çalıştım ama ağzım ve gözlerim külle doldu. Gözlerimi tekrar açtığımdaysa adam çoktan sırra kadem basmıştı.

Rüzgâr gücünü yitirmeye başlayınca tekrar iş görecek hale gelene dek öksürüp tıksırarak gözlerimizi ovuşturmaya koyulduk. Emma, Addison'ı yere bıraktı. "Eğer dikkatli olmazsak bu döngü bizi hortlaklardan önce öldürecek," dedi köpek. Emma kabanımı uzatıp hava yeniden berraklaşana kadar bana sıkıca sarıldı. Bana sarıldığında kollarını bedenime öylesine doluyor ve başını göğsümdeki boşluğa öylesine güzel yerleştiriyordu ki aramızda boşluk kalmıyordu ve onu öpmek istiyordum. Hem de burada, tepeden tırnağa kurumla kaplanmış haldeyken bile.

Addison boğazını temizledi. "Bölmek istemezdim ama gerçekten yola devam etmemiz gerekiyor."

Hafifçe utanmış halde birbirimizden ayrılıp yürümeye koyulduk. Kısa süre sonra sisin içinde yine solgun siluetler belirdi. Sokakta bir şeyler öğütüyor, yolun kenarını yara kabuğu misali kaplayan kulübeler arasında gidip geliyorlardı. Kim olduklarını bilememenin verdiği gerginlikle tereddüt etsek de köprüye giden başka yol yoktu.

"Başınızı kaldırın, sırtlar dik," dedi Emma. "Korkutucu görünmeye çalışın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Safları sıklaştırıp aralarına daldık. Sinsi bakışlı, vahşi görünüşlüydüler. Tepeden tırnağa kurumla kaplanmışlardı. Çöpten toplanmışa benzeyen dökuntüler giyiyorlardı. Tehlikeli birini taklit etmek konusunda elimden geleni yaparak gözlerimi kıstım. Dayak yemiş köpekler gibi geri çekildiler.

Burası bir tür gecekondu mahallesiydi. Kümesi andıran evlerin duvarları yangına dayanıklı metal hurdalarından yapılmış, rüzgârdan uçmamaları için teneke çatıların üstüne kaya parçaları ve ağaç kütükleri yerleştirilmiş, kapı niyetine de branda bezinden dikili perdeler takılmıştı. Bunlar tıpkı bir mantar tabakası gibi artık neredeyse varlığı bile belli olmayan kavruk bir uygarlığın kemiklerinin üzerini kaplayan yaşam kırıntılarıydı.

Sokaklarda tavuklar koşturuyordu. Adamın teki dumanları tüten bir deliğin yanına diz çökmüş, delikten yayılan kavurucu sıcakta yumurta pişiriyordu.

"Çok yaklaşmayın," diye mırıldandı Addison. "Hasta gibi görünüyorlar."

Onunla hemfikirdim. Kendilerini güçlükle taşıyorlarmış gibi sallana sallana yürüyorlardı, bakışları camsıydı. Hastalığın yiyip bitirdiği yüzlerini gizlemek ya da o meşum hastalığın bulaşmasını geciktirmek istercesine çoğunun yüzünde özensizce yapılmış maskeler ya da yalnızca gözleri görünecek şekilde kafalarına sarılmış çuvallar vardı.

"Bunlar kim?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Emma, "ve soracak da değilim."

"Bence hiçbir yerde hoş karşılanmayan tipler," dedi Addison. "Dokunulmazlar, hastalık taşıyanlar, işledikleri suçlar Şeytanın Arka Bahçesi'nde bile affedilemeyecek türden caniler. Darağacından kaçanlar, en diptekiler, tuhafların dünyasının sınırında yaşayanlar. Dışlananlar tarafından bile dışlananlar."

"Eğer sınır burasıysa," dedi Emma, "o zaman hortlaklar çok uzakta olamaz."

"Bu insanların tuhaf olduğundan emin miyiz?" diye sordum. Sefaletleri dışında hiçbir benzersiz özellikleri yok gibi görünü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorlardı. Belki kibrimdendi ama ne kadar yozlaşmış olurlarsa olsunlar hiçbir tuhafın böylesine ortaçağa özgü bir sefalet içinde yaşamayı kabul edeceğine inanmak istemiyordum.

"Bilmiyorum ve umursamıyorum da," diye yanıtladı Emma. "Sadece yürüyün."

Bu insanların nezaketimize benzer şekilde karşılık vereceğini umarak başlarımızı önümüze eğip gözlerimizi yola diktik. Çoğu bizden uzak durdu ama bazıları peşimize takılıp dilenmeye koyuldu.

"Ne olursa, ne olursa. Bir damla, ufak bir şişe," dedi biri gözlerini işaret ederek.

"Lütfen," diye yalvardı bir diğeri. "Günlerdir tek bir damla yüzü bile görmedik."

Yanakları sanki gözlerinden yaş değil de asit geliyormuş gibi çukurlarla ve yara izleriyle bezeliydi. Yüzlerine güçlükle bakabiliyordum.

"Her ne istiyorsanız bizde yok," dedi Emma onları kovalayarak.

Dilenciler geride kalıp yolun kenarında dikildiler ve gözlerinde karanlık birer ifadeyle bizi izlediler. Aralarından biri yüksek ama hırıltılı bir ses tonuyla seslendi. "Hey sen! Oğlan!"

"Duymazdan gel," diye mırıldandı Emma.

Başımı döndürmeden göz ucuyla sesin geldiği yere baktım. Paçavralar içindeki adam duvarın dibine çömelmiş, titreyen eliyle bana işaret ediyordu.

"Sen o musun? Oğlan! Sen osun, değil mi?" Gözlüğünün üstüne taktığı göz bandını beni süzmek için kaldırdı. "Eveeeeet." Alçak sesle ıslık çalıp çürük dişlerini gözler önüne sererek gülümsedi. "Seni *bekliyorlar*."

"Kim?"

Daha fazla dayanamadım. Adamın önünde duruverdim. Emma sabırsızca iç geçirdi.

Dilencinin gülümsemesi iyiden iyiye yüzüne yayıldı ve delice bir hal aldı. "Kocakarılar ve şarlatanlar! Lanetli kütüphaneciler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve kutsanmış haritacılar! Kimler yok ki kimler!" Adam kollarını kaldırıp alaycı bir tavırla tapınırcasına önümde eğilirken burnuma kesif bir koku çalındı. "*Uzuuuuuuun* zamandır bekliyorlar."

"Ne için?"

"Hadi," dedi Emma, "kaçığın teki olduğu ortada."

"Büyük gösteri, en büyük gösteri," dedi dilenci karnaval çığırtkanlarınınki gibi alçalıp yükselen sesiyle. "En büyük, en iyi, en heyecanlı, en son gösteri! *Azzzzzzz* sonra..."

Vücudumu tuhaf bir ürperti kapladı. "Seni tanımıyorum ve kalıbımı basarım ki sen de beni tanımıyorsun." Arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

"Tabii ki tanıyorum," dediğini duydum adamın. "Sen gölgelerle konuşan oğlansın."

Donakaldım. Emma ve Addison solukları kesilmiş halde bana döndüler.

Koşarak adamın karşısına dikildim. "Kimsin sen?" Artık suratına bağırıyordum. "Bunu sana kim söyledi?"

Ama adam güldü, yalnızca güldü ve ondan daha başka bir şey öğrenemedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Kalabalık toplanmaya başladığı sırada oradan sıvıştık.

"Arkanıza bakmayın," diye uyardı Addison.

"Unut onu," dedi Emma. "O adam delinin teki."

Sanırım hepimiz adamın çok daha fazlası olduğunu biliyorduk ama aynı zamanda, bildiğimiz tek şey de buydu. Cevapsız sorularla uğuldayan beyinlerimize rağmen paranoyak bir sessizlik içinde hızlı adımlarla yürüdük. Kimse dilencinin söylediği acayip şeylerden bahsetmedi ki bunun için onlara minnettardım. Söylediklerinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve akıl yürütemeyecek kadar da yorgundum. Emma'nın ve Addison'ın ayaklarını sürüye sürüye yürüdüklerini görünce onların da zayıf düştüğünü tahmin ettim. O konuda da konuşmadık. Bitkinlik yeni düşmanımızdı ve adını koymak yalnızca onu güçlendirmeye yarayacaktı.

Önümüzdeki yol görüşü engelleyen sis çanağına doğru inerken hortlakların köprüsüne dair herhangi bir iz görmeyi bekleyerek etrafımıza bakındık. O sırada Lorraine'in bize yalan söylemiş olabileceği kafama dank etti. Belki de ortalıkta köprü falan yoktu. Belki de mahalle sakinlerinin üçümüzü canlı canlı mideye indirmesi umuduyla bizi bu lağım çukuruna göndermişti. Eğer Lorraine'i de yanımızda getirmiş olsaydık güç kullanarak onu konuşturabilirdik.

"İşte burada!" diye bağırdı Addison dosdoğru karşıyı gösteren bir ok şeklini almış vücuduyla.

Onun gördüğünü görmeye çalıştık. Gözlükleriyle bile Addison'ın görüşü bizimkinden daha keskindi. Ancak birkaç düzine daha adım attıktan sonra yolun daralıp genişçe bir yay çizerek derin bir yarığın üstünden geçtiğini hayal meyal fark edebildik.

"Köprü!" diye bağırdı Emma.

Yorgunluğumuzu kısa süreliğine unutarak koşmaya başladık. Ayaklarımız yerdeki siyah tozları havalandırıyordu. Birkaç dakika sonra soluklanmak için durduğumuzda manzara netleşti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yarığın üstündeki gökyüzü, yeşilimsi pusu kefen gibi giymişti. Pusun öte tarafında beyaz taşlardan inşa edilmiş uzun bir duvar, onun ardında da tepesi alçak bulutlar arasında kaybolmuş yüksek, soluk renkli bir kule yükseliyordu.

Sonunda hortlakların kalesi karşımızdaydı. Burası, yüz hatları silinmiş bir suratı andıran rahatsız edici bir boşluğa sahipti. Ayrıca yerleşiminde de bir yanlışlık vardı: Muazzam boyutlardaki bembeyaz yapı ve kusursuz hatları, Dumanlı Sokak'ın küle dönmüş çöplüğüyle büyük bir zıtlık içindeydi. Sanki modern bir alışveriş merkezi Agincourt Savaşı'nın orta yerine bırakılmış gibiydi. Yapıya bakmak bile içimi dehşet ve kararlılıkla dolduruyordu; aptal ve dağınık hayatımın eşi benzeri olmayan tüm parçalarının, o duvarların ardında gizlenen tek bir noktaya doğru birleştiğini hissediyordum. Her şey burada olup bitecekti: Ya başaracaktım ya da savaşırken can verecektim. Ödemem gereken borç buydu. Bunun uğruna, şimdiye kadarki hayatım boyunca tattığım tüm zevkler ve yaşadığım her korku bir giriş müziğinden öteye geçememişti. Eğer her şeyin bir nedeni varsa, benim nedenim duvarın öteki tarafındaydı.

Yanımda Emma gülüyordu. Şaşkın şaşkın ona baktığımı görünce kendini toparladı.

"*Burada* mı saklanıyorlarmış?" dedi aklından geçenleri açıklamak istercesine.

"Öyle görünüyor," dedi Addison. "Bunun neresi komik?"

"Neredeyse tüm hayatım boyunca hortlaklardan korktum ve nefret ettim. Tüm o yıllar boyunca nihayet onların gizli sığınağını, inini bulduğum anı kaç defa hayal ettiğimi bilemezsiniz. En azından meşum bir kale görmeyi bekliyordum. Duvarlarından kanlar akacak, kalenin orta yerindeki yağ gölü fokur fokur kaynayacaktı. Ama hayır."

"Yani hayal kırıklığına uğradın, öyle mi?" dedim.

"Evet, biraz." Suçlarcasına kaleye işaret etti. "Yapabildiklerinin en iyisi bu mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben de hayal kırıklığına uğradım," dedi Addison. "En azından yanımızda bir ordu olmasını beklerdim. Ama görünüşe bakılırsa orduya ihtiyacımız olmayabilir."

"Bundan kuşkuluyum," dedim. "Şu duvarın öte tarafında bizi her şey bekliyor olabilir."

"O zaman biz de her şeye *hazırlıklı* oluruz," dedi Emma. "Bize şimdiye dek görmediğimiz neyle saldırabilirler ki? Kurşunları, bombaları, gölgeleri atlattık... Mevzu şu ki sonunda buradayız. Onlarca yıldır tuzakları hep onlar kurdular. Düşünsene... nihayet savaşı *onların* evine taşıyoruz."

"Korkudan ödlerinin patladığından eminim," dedim.

"Caul'ü bulacağım," diyerek konuşmayı sürdürdü Emma. "Onu bulacağım ve annesini sayıklayan çocuklar gibi ağlatacağım. Beş para etmez hayatı için yalvaracak ama sonra iki elimi de boğazına dolayıp kafası eriyene kadar sıkacağım..."

"Aceleci davranmayalım," dedim. "Onunla aramızda onlarca engel olduğundan eminim. Her yerde hortlaklar olacak. Ve muhtemelen silahlı muhafızlar da."

"Hatta belki gölgeler bile," dedi Addison.

"Şüphesiz gölgelerle karşılaşacağız," dedi Emma. Bu fikir karşısında belli belirsiz bir heyecan duyuyor gibiydi.

"Hazır konusu açılmışken," dedim, "diğer tarafta bizi neler beklediğini öğrenmeden kapılara hücum etmememiz gerektiğini düşünüyorum. Tek bir şansımız olabilir ve onu da öylece çarçur etmek istemiyorum."

"Tamam," dedi Emma. "Önerin nedir?"

"Addison'u gizlice içeri sokmanın yolunu bulalım. Aramızda dikkat çekme ihtimali en düşük olan o. Ayrıca her yere saklanabilecek kadar küçük ve burnu çok iyi koku alıyor. Keşif yapıp tekrar gizlice dışarı çıkar ve öğrendiklerini bize anlatır. İşte bu kadar. Tabii kabul ederse."

"Ya geri dönmezsem?" dedi Addison.

"O zaman peşinden geliriz," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Köpek bir anlığına durumu değerlendirdi ama yalnızca bir anlığına. "Kabul ediyorum ama bir şartım var," dedi.

"Ne istersen," dedim.

"Zaferimizin ardından hakkımızda anlatılacak hikâyelerde Korkusuz Addison olarak anılmak istiyorum."

"Öyle olacak," dedi Emma.

"Şunu Aşırı Korkusuz yapalım," dedi Addison. "Ve Yakışıklı."

"Tamamdır," dedim.

"Harika," dedi Addison. "İşe koyulmanın zamanı geldi. Şu dünyada önem verdiğimiz herkes köprünün diğer ucunda. Bu tarafta geçirdiğim her dakika zaman kaybından başka bir şey değil."

Köprüye kadar Addison'a eşlik edip sonra dönüşünü bekleyecektik. Yavaş tempoyla yokuş aşağı koşmaya başladık; biz koştukça etrafımızı saran gecekondu mahallesi de kalabalıklaştı. Geriye hiç boşluk kalmayana dek kulübeler birbirlerine yaklaştı; manzaranın bütünü, pas tarafından kemirilmiş metaller birleştirilerek dikilmiş biteviye bir kırkyama gibi görünüyordu. Sonra kulübeler ve onlara yaslanmış binalar ansızın sona erdi ve Dumanlı Sokak'ın geriye kalan son yüz metresi delik deşik duvarlardan ve kararmış kerestelerden oluşan ıssız bir çöle dönüştü. Burası büyük olasılıkla hortlaklar tarafından tampon bölge olarak kullanılıyordu. Nihayet köprüye ulaştık; köprünün ağzında birkaç düzine insan itişip kakışıyordu. Hâlâ giysilerinin durumunu seçemeyeceğimiz kadar uzaktayken Addison, "Bakın. Bir ordu karargâhını kurmuş, kaleyi kuşatma altına alıyor. Onlara karşı gelenlerin yalnızca biz olmadığımızı biliyordum..." dedi.

Fakat yakından bakınca bu insanların askerden başka her şey olabileceğini fark ettik. Hayal kırıklığı kokan üfleyip püflemelerin ardından Addison'ın parlak umut kırıntıları sönüverdi.

"Kaleyi kuşatma altına aldıkları falan yok," dedim. "Sadece... yatıyorlar."

Şimdiye dek gördüğümüz gecekonducular arasında en perişan haldekiler bunlardı; küllerin içine yığılmış bedenleri öylesine hareketsiz duruyordu ki oturanları bile bir anlığına ölü sandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saçları ve vücutları hem külden hem de yağdan simsiyah olmuştu. Yüzleri o kadar çok yara iziyle ve çukurla doluydu ki cüzzamlı olup olmadıklarını merak ettim. Aralarından geçerken birkaç tanesi halsizce kafasını kaldırıp bize baktı ama eğer bir şey bekliyorlardıysa bile bizi beklemedikleri ortadaydı. Başları tekrar önlerine düştü. Uyuyanların arasında sinsice dolaşarak ceplerini karıştıran, kafasına kepçe kulaklı bir avcı şapkası takmış olan oğlan çocuğu ayaktaki tek kişiydi. Uyananlar ona vurdu ama kimse çocuğun peşine düşmeye zahmet etmedi. En nihayetinde çalınmaya değer hiçbir şeyleri yoktu.

Tam onları arkamızda bırakmak üzereydik ki biri bağırdı. "Öleceksiniz!"

Emma durdu ve meydan okurcasına döndü. "Ne dedin sen?"

"Öleceksiniz."

Konuşan adam bir karton parçasının üstünde oturuyor, sarı gözleri kuş yuvasına dönmüş simsiyah saçlarının arasından sinsice etrafı gözetliyordu. "Kimse onların izni olmadan köprüden geçemez."

"Er ya da geç geçeceğiz. Eğer dikkat etmemiz gereken bir şeyler biliyorsanız şimdi konuşun!"

Aylak adam kahkahasını güçlükle bastırdı. Diğerlerinin sesi çıkmıyordu.

Emma bakışlarını kalabalığın üstünde gezdirdi. "Aranızda bize yardım edecek kimse yok mu?"

Adamlardan biri, "Dikkat etmeniz gereken şey..." derken başka biri araya girip adamı susturdu.

"Bırakın gitsinler. Birkaç güne damlaları elimizde olur!"

Gecekondu mahallesi sakinleri buram buram acı kokan bir arzuyla hep bir ağızdan inledi.

"Ah, küçücük bir şişesi için neler vermezdim," dedi ayağımın dibindeki kadın.

"Yalnızca bir damla, bir damla için!" diye şakıdı kalça kemiklerinin üstünde zıplayan bir adam. "Şunların damlalarından yalnızca bir damla!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeter, hepimize işkence ediyorsunuz!" diye sızlandı bir diğeri. "Şundan bahsetmeyi kesin artık!"

"Hepinizin canı cehenneme!" diye bağırdı Emma. "Hadi, karşıya geçelim Korkusuz Addison."

Tiksintiyle onlara arkamızı döndük.

* * *

Köprü daracıktı ve orta yerinden yay gibi bükülüyordu; öylesine saf ve pürüzsüz bir mermerden inşa edilmişti ki sokağın külü bile üzerinden geçmeye kıyamıyor gibiydi. Addison köprünün kenarına gelmeden hemen önce bizi durdurdu. "Durun, burada bir şey var," dedi ve kristal küresini okuyan bir kâhin edasıyla gözlerini yumup havayı koklarken gergin bir şekilde onu bekledik.

Emma, "*Hemen* karşıya geçmemiz gerek. Burada savunmasızız," diye mırıldansa da Addison bambaşka dünyalardaydı; ayrıca şu anda pek tehlikedeymişiz gibi de görünmüyordu. Ne köprüde dolanan ne de diğer taraftaki demir parmaklıklı kapıyı koruyan birileri vardı. Tüfekli ve dürbünlü askerleri nöbet tutarken görmeyi beklediğiniz uzun beyaz duvarın tepesi de benzer şekilde bomboştu. Duvarlar dışında kalenin yegâne savunma mekanizması, etrafını kale hendeği misali çepeçevre saran derin yarık gibi görünüyordu; soluduğumuz havaya asılı kalan sülfürlü yeşil buharın kaynağıysa yarığın dibinde fokur fokur çağıldayan nehirdi. Köprü görebildiğim kadarıyla karşıya geçmenin tek yoluydu.

"Hâlâ hayal kırıklığına uğramış vaziyette misin?" diye sordum Emma'ya.

"Alenen hakarete uğramış gibi hissediyorum," diye yanıtladı. "Bizi dışarıda tutmaya bile çalışmıyor gibiler."

"Evet, beni endişelendiren de bu."

Addison soluğunu tuttu ve gözleri aniden fal taşı gibi açıldı. Gözbebekleri elektrikli pırıltılar saçıyordu.

"Ne oldu?" dedi Emma soluksuz halde.

"İzler çok silik ama Balenciaga Wren'in kokusunu her yerden alırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya diğerleri?"

Addison tekrar kokladı. "Yanında bizim türümüzden birileri daha varmış. Tam olarak kim ya da kaç kişi olduklarını söylememem mümkün değil. İz son derece bulanık. Son zamanlarda buradan çok sayıda tuhaf geçmiş ama kesinlikle şunları kastetmiyorum," dedi zehirli bakışlarıyla arkamızdaki gecekonduculara işaret ederek. "Onların tuhaf özleri çok zayıf, yok gibi."

"O zaman sorguladığımız kadın doğruyu söylüyordu," dedim. "Hortlakların tutsaklarını getirdikleri yer burası. Arkadaşlarımız burada."

Kaçırıldıkları andan beri feci ve boğucu bir çaresizlik kalbimi sıkıştırıyordu ama şimdi, az da olsa kavrayışı gevşemişti. Saatlerdir ilk kez umuttan ve tahminden başka bir şeye dayanarak hareket ediyorduk. Bizi hiç de hoş karşılamayan düşmanca bir bölgede arkadaşlarımızın izini sürmüş, hortlakların kapısının eşiğine dek gelmiştik. Başlı başına bu bile ufak bir zafer sayılırdı ve bir anlığına dahi olsa her şeyin mümkün olduğuna inanmamı sağlıyordu.

"O zaman kimsenin burayı korumuyor olması daha da garip," dedi Emma kasvetli bir tavırla. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Ben de," dedim. "Ama karşıya geçmenin başka bir yolunu göremiyorum."

"Şu işi yapıp da kurtulsak ne iyi olur," dedi Addison.

"Gelebildiğimiz yere kadar sana eşlik edeceğiz," dedi Emma.

"Minnettar olurum," diye yanıtladı Addison. Sesi hiç de aşırı korkusuz biri gibi çıkmıyordu.

Köprüyü koşarak bir dakikadan kısa süre içinde kat edebileceğimizi düşündüm ama niye koşacaktık ki? Çünkü, diye düşündüm Tolkien'in cümlelerinden biri zihnimde canlanırken, *kimse Mordor'a öylece elini kolunu sallayarak giremez.*

Peşimizi bırakmayan mırıltılar ve boğuk kahkahalar eşliğinde rüzgâr gibi koşmaya başladık. Arkamı dönüp gecekonduculara baktım. Bizi bekleyen korkunç sondan emin halde kıpırdanıyor, olan biteni daha iyi görmek için yerlerini değiştiriyorlardı. Tek eksikleri patlamış mısırdı. Geri dönüp hepsini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

teker teker fokurdayarak kaynayan nehre atmayı istiyordum.

Birkaç güne damlaları elimizde olur. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve öğrenmeye de niyetim yoktu.

Köprü dikleşmeye başladı. Sinsice içimize işleyen paranoya kalbimin iki katı hızla çarpmasına neden oluyordu. Bir şeylerin aniden üstümüze çullanacağından ve kaçacak hiçbir yerimiz olmayacağından emin gibiydim. Kendimi tuzağa doğru koşan bir fare gibi hissediyordum.

Fısıldayarak planımızı son defa gözden geçirdik: Addison'ı kapıdan geçirip gecekondu mahallesine dönecek ve beklemek için dikkat çekmeyen bir yer bulacaktık. Eğer üç saat içinde dönmezse, Emma'yla birlikte içeri girmenin bir yolunu bulacaktık.

Köprünün en yüksek noktasına yaklaşıyorduk ve şimdiye dek gözlerden gizlenen inişi biraz olsun görebiliyordum. Derken sokak lambaları bağırmaya başladı.

"Dur!"

"Oradaki kim?"

"Kimse buradan geçemez!"

Olduğumuz yerde donakalıp fal taşı gibi açılmış gözlerle onlara baktık; sokak lambası değil de sivri uçlu uzun kargılara saplanmış kesik başlar olduklarını görmek üçümüzü de serseme çevirdi. Grileşen derileri çekilmiş, dilleri ağızlarından sarkıyordu. Korkunç görünüyorlardı ama yine de vücutlarından ayrılmış olmaları kafalardan üçünün az önce bizimle konuşmasına mani olmamıştı. Toplamda sekiz taneydiler ve çiftler halinde köprünün iki yanına dikilmişlerdi.

Sadece Addison şaşırmamış görünüyordu. "Sakın daha önce hiç köprü kafası görmediğinizi söylemeyin," dedi.

"Orada kal!" dedi solumuzdaki kafa. "İzinsiz geçenleri orada ölümün beklediğine neredeyse eminim!"

"Belki de *kesinlikle* eminim demelisin," dedi sağımızdaki kafa. "*Neredeyse* kulağa çok yavan geliyor."

"İznimiz var," dedim bir yalan uydurmaya çalışarak. "Ben bir hortlağım ve esir aldığım bu iki tuhafı Caul'e götürüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kimse *bize* haber vermedi," dedi soldaki kafa durumdan rahatsız olmuş bir halde.

"Sence esir alınmış gibi görünüyorlar mı Richard?" dedi sağdaki.

"Bu konuda hiçbir şey söyleyemem," dedi soldaki. "Kuzgunlar haftalar önce gözlerimi oydu."

"Seninkileri de mi?" dedi sağdaki. "Vah vah."

"Sesi *tanıdığım* hortlaklarınkine benzemiyor," dedi soldaki. "Adın ne, aşağılık şey?"

"Smith," dedim.

"Ha! Buralarda hiç Smith yok!" dedi sağdaki.

"Yeni katıldım."

"İyi denemeydi. Hayır, geçmenize izin vereceğimizi hiç sanmıyorum."

"Peki, bizi kim durduracak?" dedim.

"Bizim durdurmayacağımız ortada," dedi soldaki. "Biz sadece uyarmak için buradayız."

"Ve içeri haber vermek için," dedi sağdaki. "Müze çalışmaları konusunda yüksek lisans yaptığımı biliyor muydunuz? Köprü kafası olmayı hiç istememiştim..."

"Kimse köprü kafası olmayı *istemez*," diye çıkıştı soldaki. "Hiçbir çocuk gece gündüz demeden insanları uyaran, gözleri kuzgunlar tarafından oyulmuş lanet olasıca bir köprü kafası olma hayaliyle büyümez. Ama hayat ayaklarımızın altına daima gül yaprakları sermez, öyle değil mi?"

"Hadi, gidelim," diye mırıldandı Emma. "Tek yapabildikleri gevezelik etmek."

Onlara aldırış etmeden köprüde ilerlemeye koyulduk; yanından geçtiğimiz her kafa nöbetleşe uyarılar yağdırıyordu.

"Bir adım daha atmayın!" diye bağırdı dördüncü.

"Kendinizi tehlikeye atmak istiyorsanız devam edin!" diye figan etti beşinci.

"Bizi dinlediklerini sanmıyorum," dedi altıncı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, siz bilirsiniz," dedi yedinci bizi hafife alırcasına. "Sonra sakın sizi uyarmadığımızı söylemeyin."

Sekizinci yalnızca şişmiş, yeşil dilini çıkarmakla yetindi. Derken onları ardımızda bırakıp köprünün en yüksek noktasına tırmanmaya koyulduk ama köprü aniden bitiverdi; taşların olması gereken yerde yaklaşık altı metre genişliğinde derin ve geniş bir boşluk vardı ve az kalsın boşluğa adım atacaktım. Kollarımı pervane gibi döndürerek arkaya doğru yalpaladığım sırada beni yakalayan Emma oldu.

"Kahrolası köprüyü bitirmemişler!" dedim. Yanaklarım adrenalinden ve utançtan pembeleşmişti. Kafaların, onların arkasında da gecekondu mahallesi sakinlerinin bana güldüğünü duyabiliyordum.

Eğer hâlâ koşuyor olsaydık zamanında duramaz ve uçurumdan aşağı düşüverirdik.

"İyi misin?" diye sordu Emma.

"Ben iyiyim," dedim, "ama *biz* değiliz. Şimdi Addison'ı nasıl karşıya geçireceğiz?"

"Bu çok can sıkıcı," dedi Addison kenar boyunca gidip gelirken. "Atlayabileceğimizi sanmıyorum, haksız mıyım?"

"Mümkün değil," dedim. "Koşarak gelip atlasak bile aradaki mesafe çok uzun. Sırıkla bile atlayamayız."

"Hah," dedi Emma. Arkamıza bakıyordu. "Az önce bana bir fikir verdin. Bir dakika."

Addison ve ben meraklı gözlerle izlerken hızlı adımlarda geldiğimiz yol boyunca ilerlemeye koyuldu. İlk kafayla aynı hizaya geldiğinde durdu ve ellerini kafanın tutturulduğu sivri uçlu kargıya dolayıp asıldı.

Kargı kolaylıkla yerinden çıktı. Kafalar yaygara koparırarak isyan ederken kargıyı yere yatırdı, ayağını adamın suratının ortasına yerleştirdi ve tüm gücüyle çekti. Kargının kurtulmasıyla kafa öfkeyle uluyarak köprü boyunca yuvarlanmaya başladı. Emma yüzünde muzaffer bir ifadeyle yanımıza dönüp elinde kargıyla uçurumun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kenarında dikildi ve kargının sağır edici metalik bir takırtıyla devrilerek köprünün karşı yakasına yaslanmasına izin verdi.

Emma kargıya bakıp kaşlarını çattı. "Londra Köprüsü'ne benzemediğini kabul ediyorum." Altı metre uzunluğunda, üç santim genişliğinde ve ortasından hafifçe eğrilmiş haliyle yalnızca sirk akrobatlarının üstünde durabileceği bir şeye benziyordu.

"Birkaç tane daha getirmeye ne dersiniz?" diye öneride bulundum.

İleri geri koşup kargıları yerlerinden sökerek boşluğu kapatmaya başladık. Kafalar tükürüyor, küfrediyor ve boş tehditler savuruyordu. Sonuncusu da yerinden fırlayıp köprüden yuvarlanırken kabaca otuz santim genişliğinde, kafalardan akan vıcık vıcık madde yüzünden kayganlaşmış ve küllü esintide sallanan küçük, metal bir köprümüz olmuştu.

"İngiltere için!" dedi Addison ve kazıkların üstüne adımını attığı sırada şimi dansı yaparcasına yalpaladı.

"Bayan Peregrine için," dedim onu takip ederek.

"Kuşlar aşkına, yalnızca yürüyün," dedi Emma ve o da arkamdan derme çatma köprümüze çıktı.

Addison bizi fena halde yavaşlatıyordu. Kısa bacakları kargıların arasına giriyor ve kargıların makara gibi yuvarlanmasıyla mideme sancılar saplanmasına neden oluyordu. Kargıların arasından yarığın dibini görmemeye çalışarak yalnızca adımımı nereye atacağıma odaklanmaya uğraşıyordum ama bu imkânsızdı; fokur fokur kaynayan nehir bir mıknatıs gibi bakışlarımı çekiyordu. Kendimi, düşmem halinde başlı başına uçurumun beni öldürmeye yetecek kadar yüksek olup olmadığını ya da boğularak can verdiğimi hissedecek kadar hayatta kalıp kalmayacağımı düşünürken buldum. Bu sırada Addison yürümekten vazgeçmiş ve yere yatıp tıpkı bir sümüklü böcek gibi kargıların üstünde sürünmeye başlamıştı. Her santimde gururumuzu ayaklar altına alarak yolun yarısına kadar gelmiştik ki midemdeki sızı keskinleşti ve bambaşka bir şeye dönüştü: artık çok yakından tanıdığım o düğümlenme hissine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gölge. Bunu yüksek sesle söylemek istedim ama dilim damağım kupkuruydu ve ben yutkunup da baklayı ağzımdan çıkarana dek midemdeki sancı on katına çıkmıştı.

"Ne kötü şans," dedi Addison. "Önümüzde mi, arkamızda mı?"

Hemen cevap veremedim; yerini tam olarak saptamadan önce hissettiğim şeyi el yordamıyla yoklamalıydım.

"Jacob! Önümüzde mi, arkamızda mı?" diye bağırdı Emma kulağıma.

Önümüzde. Midemdeki pusula kendinden pek emin olsa da bu çok mantıksızdı: Köprünün aşağı doğru eğim kazanarak kaleye doğru uzanan kısmını artık kapıya dek görebiliyorduk ve tamamen ıssızdı. Burada hiçbir şey yoktu.

"Bilmiyorum!" dedim.

"O zaman yürümeye devam et!" diye yanıtladı Emma.

Boşluğun karşı tarafına, başladığımız noktaya olduğumuzdan daha yakındık ve eğer öne doğru ilerlemeye devam edersek kargılardan daha çabuk kurtulmuş olacaktık. Korkumu bastırıp eğildim, Addison'ı kucağıma aldım ve dengesiz kargılar üstünde kayıp yalpalayarak koşmaya başladım. Gölgeyi dokunabileceğim kadar yakınımda hissediyordum ve artık sesini de duyabiliyordum; ileride, henüz göremediğim bir yerden homurdanarak üstümüze geliyordu. Gözlerim sesi takip ederek önümüzde kalan ama ayaklarımızın altındaki bir noktaya; taşa çok sayıda uzun ve dar açıklığın oyulduğu, köprünün budanmış yüzeyine odaklandı.

İşte oradaydı. Köprünün içi boştu ve köprünün içinde bir gölge vardı. Her ne kadar gövdesini taştaki açıklıklardan geçirmesi mümkün olmasa da dilleri kolaylıkla aradan sıyrılabilirdi.

Kargıları geçip köprünün sert ve sağlam yüzeyine adımımı attığım anda Emma'nın feryat ettiğini duydum. Addison'ı yere bırakıp arkamı döndüğümde gördüğüm şey Emma'nın gölgenin dilinin ucunda havada savrulduğuydu; gölge, dillerinden birini kızın beline dolamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O benim adımı haykırırken ben de onunkini haykırdım. Dil Emma'yı tepetaklak çeviriyor, oradan oraya savuruyordu. Bir kez daha çığlık attı. Hayatım boyunca bundan daha korkunç bir ses duymamıştım.

Gölge dillerinden bir diğeriyle kargılara alttan vurunca derme çatma köprümüz havalanarak tangırtılar eşliğinde darmadağın oldu ve kargılar tıpkı birer kibrit çöpü gibi aşağıda bekleyen gediğe yuvarlandı. İkinci dil Addison'ın üstüne atılırken üçüncüsü göğsüme sert bir darbe indirdi.

Ciğerlerimdeki hava tamamen boşalmış halde yere serildim. Ben nefes almaya çalışırken dil sürünerek belime dolandı ve beni de havaya kaldırdı. Diğeri Addison'ı arka ayaklarından yakalamıştı. Bir anlığına hepimiz havada tepetaklak asılı kaldık.

Kan beynime hücum ederken gözlerim karardı. Addison'ın havladığını ve dili kemirmeye çalıştığını duyabiliyordum.

"Yapma, seni düşürecek!" diye bağırdım ama sözümü dinlemedi.

Emma da çaresiz durumdaydı; beline dolanan dili yakarsa gölge onu da boşluğa bırakacaktı.

"Konuş onunla, Jacob!" diye bağırdı Emma. "Durdur onu!"

Dillerinin güç bela sığdığı daracık açıklıklara doğru döndüm. Dişleri taştan oyulmuş parmaklıkları kemiriyordu. Kapkara gözleri açlıkla pörtlemişti. Kalın, siyah asma dallarının ucundaki meyveler gibi görünüyorduk; aşağıdaki yarık ise ağzını açmış, bizi bekliyordu.

Onun dilini konuşmaya çalıştım. "BİZİ YERE İNDİR!" diye bağırdım ama ağzımdan çıkan kelimeler İngilizceydi.

"Tekrar dene!" dedi Addison.

Gözlerimi kapattım ve gölgenin emrettiğim şeyi yaptığını hayal ederek tekrar denedim.

"Bizi köprüye bırak!"

Yine İngilizce. Bu tanıdığım, buzun içine hapsolmuş haldeyken saatlerce iletişim kurduğum gölge değildi. Bu yeniydi, yabancıydı ve onunla aramdaki iletişim hem kırılgan hem de za-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yıftı. Zihnine sızmak için beceriksizce kilidi açmaya çalıştığımı hissetmiş olacak ki hepimizi aniden havaya savurdu. Bizi yarığa fırlatmak için geriniyordu. Onunla bağlantı kurmalıydım, bir şekilde, hem de hemen...

"DUR!" diye bağırdım avazım çıkarcasına. Bu defa genizden gelen tiz bir hırıltıyı andıran gölge dilinde konuşmuştum.

Havada sarsılarak durduk. Bir anlığına, rüzgârla dalgalanan yeni yıkanmış çamaşırlar gibi orada öylece asılı kaldık. Dudaklarımdan dökülen sözcükler faydalı olmuştu ama yeterli değildi. Yalnızca aklını karıştırmayı başarmıştım.

"Nefes alamıyorum," dedi Emma kurbağalarınkini andıran sesiyle. Beline dolanan dil onu posasını çıkarmak istercesine sıkıyordu, kızın yüzü mosmor kesilmişti.

"Bizi köprüye bırak," dedim. Hem de yine gölge dilinde! Sözcükler boğazımdan yükselirken gırtlağımı tırmaladılar. Gölge dilinde ağzımdan çıkan her kelimede boğazıma takılan zımbaları öksürerek çıkarmaya çalışıyor gibi hissediyordum.

Gölgeden kararsız bir hırıltı yükseldi. İyimserliğime yenik düştüğüm kısacık bir süreliğine ondan istediğim şeyi hakikaten yapacağını sandım. Ama sonra sanki havlu silkeliyormuşçasına sert ve hızlı bir şekilde beni aşağı yukarı savurmaya başladı.

Her şey bulanıklaştı ve karardı. Tekrar kendime geldiğimde dilim hissizdi ve ağzımda kan tadı vardı.

"Şuna bizi indirmesini söyle!" diye bağırıyordu Addison. Ama artık konuşmayı bile beceremiyordum.

"Deniyoğum," diye geveledim. Öksürerek bir ağız dolusu kan tükürdüm. "Biği yeğe indiğ," dedim bozuk İngilizcemle. "Biği yeğe..."

Durdum ve zihnimi toparladım. Derin bir nefes aldım.

"Bizi köprüye indir," dedim kulağa çıtır çıtır gelen gölge dilinde.

Gölgenin sürüngenlerinkini andıran beyin kıvrımlarına sızmasını umarak bunu üç kere daha tekrar ettim. "Bizi köprüye indir. Bizi köprüye indir. Bizi köprüye..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aniden, kemiklerimi zangır zangır titreten hüsran dolu bir kükremeyle beni sıkışıp kaldığı açıklığa çekti ve yüzüme simsiyah tükürükler saçarak bir kez daha kükredi. Sonra hepimizi tekrar havaya kaldırıp gerisin geriye geldiğimiz yere fırlattı.

Bana upuzun gelen bir süre boyunca havada taklalar attık. Artık düşüyorduk, bundan emindim. Kıyametimize doğru havada geniş bir yay çiziyorduk. Ama sonra omzum köprünün sert yüzeyine temas etti ve köprünün eğimli yüzeyinde kayıp yuvarlanarak en dibe kadar indik.

* * *

Mucize eseri hayattaydık. Canımıza okunmuştu ama en azından hepimizin bilinci yerindeydi ve hâlâ tek parça halindeydik. Pürüzsüz mermer köprüde taklalar atıp nihayet köprünün en dibindeki kafa yığınını darmaduman ederek durduk. Dört bir yana saçılan kafalar, kendimize çekidüzen vermeye çalışırken bizimle alay etmeye başladılar.

"Tekrar hoşgeldiniz!" dedi bana en yakın olan. "Korku dolu çığlıklarınızdan pek tat aldık. Ne kadar güçlü ciğerleriniz var!"

"Neden o kahrolası köprünün içinde gölgenin tekinin beklediğini bize söylemediniz?" dedim olduğum yerde doğrulup otururak. Bütün vücudum sızlıyordu; derisi soyulmuş ellerim, sıyrılmış dizlerim ve muhtemelen yerinden çıktığı için zonklayan omzum alev alev yanıyordu.

"Söylesek ne eğlencesi olacaktı? Sürprizler çok daha iyidir."

"Gıdı Gıdı'nın size kanı kaynamış olmalı," dedi diğeri. "En son ziyaretçinin bacaklarını koparıp çiğnemişti."

"O da bir şey mi?" dedi korsanlarınkini andıran parlak, halka küpeli kafa. "Bir keresinde onun, tuhafın tekini halatla bağlayıp beş dakikalığına nehre batırdığına ve sonra yukarı çekip yediğine şahit olmuştum."

"Tuhaf Al Dente," dedi üçüncü etkilenmiş halde. "Gıdı Gıdı'mız tam bir gurme."

Ayağa kalkmaya pek hazır olmadığımdan birkaç metre emek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leyerek Emma'yla Addison'ın yanına gittim. Emma oturmuş, kafasını ovuştururken Addison yaralanan patisinin ağırlığını taşıyıp taşımayacağını test ediyordu.

"İyi misiniz?" diye sordum.

"Kafamı fena çarptım," diye yanıtladı Emma ve başından süzülen kanların nereden geldiğini görmek için saçlarını araladığım sırada acıyla irkildi.

Addison sarkık patisini kaldırdı. "Korkarım kırıldı. Canavardan bizi nazikçe yere bırakmasını isteyemez miydin?"

"Çok komik," dedim. "Düşündüm de neden tüm hortlakları öldürüp arkadaşlarımızı da kurtarmıyorum, öyle değil mi?"

"Aslında ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Emma.

"Şaka yapıyordum."

"Ama ben ciddiyim," dedi. O sırada gömleğimin manşetiyle hafifçe dokunarak yarasını siliyordum. Derin bir nefes alıp elimi ittirdi. "Neden böyle oldu?"

"Sanırım gölge söylediklerimi anladı ama emirlerime uymasını sağlayamadım. Bu gölgeyle aramdaki bağ, diğeriyle olan kadar güçlü değildi."

Diğeri köprünün altında kalmış ve büyük olasılıkla boğularak ölmüştü ve şimdi ölümü yüzünden kendimi biraz olsun üzgün hissediyordum.

"İlkiyle nasıl bağ kurdun?" diye sordu Addison.

Onu göz çukurlarına dek buza gömülü halde bulduğum ve başımı ellerimin arasına almış halde kendi kendime konuşarak kafasına sızmayı becerdiğim geceyi kısaca anlattım.

"Diyelim ki köprüdeki gölgeyle hiçbir bağın yok," dedi Addison, "o zaman neden hayatlarımızı bağışladı?"

"Belki aklını karıştırmışımdır, olamaz mı?"

"Bu konuda becerilerini geliştirmen gerek," dedi Emma dobra dobra. "Addison'u karşıya geçirmeliyiz."

"Geliştirmek mi? Ne yapayım, ders mi alayım? Bir kere daha yanına yaklaşırsak o şey bizi öldürecek. Karşıya geçmek için başka bir yol bulmalıyız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jacob, başka yol *yok*." Emma yüzüne dökülen karman çorman saçları geriye itip gözlerini benimkilere dikti. "*Senden* başka yol yok."

Kendimden pek de emin olmayan bir tavırla iddiasını çürütmeye girişecektim ki arka tarafımda keskin bir acı duyup sıçrayarak ayağa kalktım. Kafalardan biri beni kıçımdan ısırmıştı.

"Hey!" diye bağırdım ısırdığı yeri ovalayarak.

"Bizi nasıl bulduysanız öyle kargılarımıza geçirin, sizi barbarlar!" dedi.

Onu tüm gücümle tekmeleyerek gecekondu mahallesi sakinlerinin arasına gönderdim. Tüm kafalar bağırıp küfürler savurmaya, çenelerini hareket ettirerek acayip bir şekilde ortalıkta yuvarlanmaya başladılar. Ben de onlara küfrettim ve hepsi öksürüp aksırmaya başlayana dek külleri tekmeleyerek o kayış gibi olmuş korkunç suratlarını kurum içinde bıraktım. O sırada küçük, ıslak ve yuvarlak bir şey havada uçarak gelip sırtıma isabet etti.

Bu çürük bir elmaydı. Gecekonduculara bakmak için arkamı döndüm. "Kim attı bunu?"

Uyuşturucu müptelaları gibi kıs kıs güldüler.

"Geldiğiniz yere geri dönün!" diye bağırdı aralarından biri.

Bunun pek de kötü bir fikir olmadığını düşünmeye başlıyordum.

"Nasıl cüret ederler," diyerek hırladı Addison.

"Unut gitsin," dedim ona. Öfkem çoktan dinmeye başlamıştı. "Sadece..."

Yüzü öfkeden mosmor kesilmiş halde onlara hitap etmek için arka ayaklarının üzerine kalkan Addison, "Nasıl *cüret* edersiniz!" diye bağırdı tekrar. "Siz tuhaf değil misiniz? Hiç utanmanız yok mu? Size yardım etmeye çalışıyoruz!"

"Ya bize küçük bir şişe ver ya da geber de içini doldursunlar!" dedi hırpani görünüşlü bir kadın.

Addison öfkeden zangır zangır titriyordu. "Size yardım etmeye çalışıyoruz," dedi tekrar, "ama ne yaparsın ki bizim insanlarımız öldürülürken, döngülerimiz tepeden tırnağa yağmalanırken

BELONGS TO KAKTUS TEAM

siz burada durmuş, düşmanın kapısının önünde uyuyorsunuz! Bunun için kendinizden utanmalısınız!" Yaralı patisiyle onlara işaret etti. "Hepiniz hainsiniz. Yemin ederim, günün birinde hepinizin teker teker Ymbryneler Konseyi'nin önüne çıkarılıp cezalandırılmanızı sağlayacağım!"

"Tamam, tamam, enerjini boş yere harcama," dedi Emma yalpalayarak ayağa kalkarken. Ama sonra çürük bir lahana omuzundan sekip mide bulandırıcı bir şapırtıyla yere çarptı.

İşte o anda Emma'nın tepesi attı.

"Pekâlâ, anlaşılan birilerinin yüzü eriyecek!" diye bağırdı alevler içindeki elini gecekonduculara doğru sallayarak.

Addison'un konuşması sırasında entrika peşinde gibi görünen birkaç kişi kendi aralarında mırıldanmaya başlamıştı. Şimdiyse ellerinde uyduruk silahlarıyla öne çıkıyorlardı. Ucu sivriltilmiş bir dal. Uzun bir boru parçası. Sahne hızla çirkinleşiyordu.

Yara bere içindeki bir adam, "Bıktık sizden," dedi sözcükleri uzatarak. "Sizi nehre atacağız."

"Sıkıysa deneyin," dedi Emma.

"Sana katıldığımı söyleyemeyeceğim," dedim. "Bence artık gitmeliyiz."

Altıya karşı üç kişiydik ve kötü durumdaydık: Addison topallıyordu, Emma'nın yüzünden kanlar akıyordu ve sakatlanan omzum yüzünden sağ kolumu güçlükle kaldırabiliyordum. Bu sırada adamlar etrafımızı sararak yaklaşıyorlardı. Amaçları bizi köşeye kıstırıp yarığa atmaktı.

Emma arkasını dönerek önce köprüye, sonra bana baktı. "Hadi. Bizi karşıya geçirebileceğini biliyorum. Bir kere daha deneyelim."

"Yapamam, Em. *Yapamam*. Dalga geçtiğim falan yok."

Gerçekten de dalga geçmiyordum. O gölgeye hükmedecek güce sahip değildim. En azından şimdilik. Ve bunun farkındaydım.

"Oğlan yapamayacağını söylüyorsa, ona inanmayacak değilim," dedi Addison. "Bu işin içinden çıkmak için başka bir çare bulmalıyız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma somurttu. "Ne gibi?" Addison'a baktı. "Koşabilir misin?" Bana baktı. "Dövüşebilir misin?"

İkimizin yanıtı da hayırdı. Ne demek istediğini anlamıştım: Seçeneklerimiz hızla daralıyordu.

"Bunun gibi anlarda," dedi Addison amirane bir tavırla, "benim türüm dövüşmez. Nutuk çeker!" Adamlara dönerek yüksek sesle konuşmaya başladı. "Tuhaf dostlarım, mantıklı davranın! Birkaç kelam etmeme izin verin!"

Kimsenin ona aldırdığı yoktu. Adamlar kaçış yollarımızı kapatarak üzerimize geldikçe geri geri köprüye doğru çekildik. Emma gücünün yettiği en büyük alev topunu yapmaya çalışırken Addison orman hayvanlarının nasıl da kusursuz bir ahenk içinde yaşadığından ve aynı şeyi niçin bizim de yapamayacağımızdan dem vuruyordu. "Alelade bir kirpiyi ve sincap komşusunu ele alalım... ortak düşmanlarıyla, yani kış mevsimiyle karşı karşıya kaldıklarında enerjilerini birbirlerini yarığın tekine atmaya çalışarak mı harcıyorlar? Hayır!"

"Kafayı iyice üşüttü," dedi Emma. "Çeneni kapat ve şunlardan birini ısır!"

Silah olarak kullanabileceğim bir şeyler bulmak umuduyla etrafıma bakındım. Ulaşabileceğim kadar yakında yalnızca kafalar vardı. Onlardan birini, geriye kalan son birkaç tel saçından tutarak havaya kaldırdım.

"Karşıya geçmenin başka yolu var mı?" diye bağırdım suratına. "Çabuk cevap ver, yoksa seni nehre atarım!"

Tükürürcesine, "Cehennem'in dibine kadar yolun var!" deyip dişleriyle beni ısırmaya çalıştı.

Kafayı adamlara fırlattım ama sol kolumu kullandığım için yakına düştü. Başka bir kafa daha bulmak için ortalığın altını üstüne getirdikten sonra onu da havaya kaldırıp sorumu tekrarladım.

"Tabii ki var," dedi alayla gülümseyerek. "Apsâne aracının arkasında! Yine de sizin yerinizde olsam şansımı köprüdeki gölgeyle denerdim..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Apsâne aracı da nedir? Çabuk söyle, yoksa seni de fırlatırım!"

"Birinin altında kalmak üzeresin," diye yanıtladı ve hemen ardından, uzakta üç el silah sesi yankılandı. *Pat, pat, pat.* Tıpkı bir ikaz gibi yavaş ve ölçülüydü. Üzerimize yürüyen adamlar, sesi duyar duymaz durdular ve herkes yola bakmak için başını çevirdi.

Türbülanslı kül bulutunun içinden kutuya benzer, devasa bir şey tangırdaya tangırdaya üstümüze geliyordu. Ardından, ancak büyük motorlar vites küçültürken duyabileceğiniz bir gürleme duyuldu ve karanlığın içinde bir kamyon belirdi. Perçinleri, takviyeleri ve insan boyundaki tekerlekleriyle askerlerin kullandığı türden modern bir araçtı. Kasası ise penceresiz bir kutudan ibaretti. Kurşungeçirmez yelek giymiş iki hortlak, ellerinde makineli tüfekleriyle kamyonun marşpiyelerinin tepesinde nöbet tutuyordu.

Karanlığın içinde belirdiği anda gecekonducular acayip bir coşkuya kapıldılar; neşe içinde gülüp oynuyor, mahsur kaldıkları gemi enkazından kurtulup civardan geçen uçağa el sallayan kazazedeler gibi kollarını havaya kaldırıp el çırpıyorlardı. Birdenbire unutulup gitmiştik. Elimize altın bir fırsat geçmişti ve onu boşa harcayacak değildik. Kafayı yana fırlatıp Addison'ı sol kolumun altına aldım ve Emma'nın peşinden yoldan uzaklaştım. Yürümeye devam edebilirdik; Dumanlı Sokak'tan tüyüp Şeytanın Arka Bahçesi'nin biraz daha güvenli bir yerine sığınabilirdik ama nihayet düşmanımız bizzat karşımızdaydı ve olan biten ya da olmak üzere olan şeyler son derece önemliydi. Yol kenarından pek de uzak sayılamayacak bir yerde durup alazlanmış birkaç ağacın ardına saklanarak izlemeye koyulduk.

Kalabalık, yavaşlayan kamyonun etrafına üşüştü, dilenerek hortlakların dizlerine kapanıyorlardı. Küçücük bir şişe, bir damlacık nektar, sadece tadımlık, birazcık, lütfen efendim, lütfen. Bu kasaplara böylesine tapınmaları mide bulandırıcıydı; askerlerin üniformalarını ve ayakkabılarını elliyor, karşılığında da adamların çelik burunlu botları tarafından tekmeleniyorlardı. Bana kalırsa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hortlakların kalabalığın üstüne ateş açması ya da motoru kökleyip kamyonla köprü arasında duracak kadar aptal olanları ezip geçmesi an meselesiydi. Oysa kamyon durdu ve hortlaklara çeşitli talimatlar yağdırmaya başladı. *Sıra olun, burada, düzgün durun, yoksa hiçbir şey alamazsınız!* Kalabalık, ekmek sırasına giren muhtaçlar gibi tek sıra oldu; hem korkuyor hem de az sonra alacakları şeyin beklentisiyle huzursuzca yerlerinde kıpırdanıyorlardı.

Addison hiçbir ikazda bulunmadan yere bırakılmak için kıvranmaya başladı. Ona sorunun ne olduğunu sordum ama yalnızca inledi ve daha sert mücadele etmeye başladı; yüzünde sanki az önce önemli bir koku almışçasına çaresiz bir ifade vardı. Emma onu çimdikleyince o trans halinden bir anlığına kurtulup, "Bu o, bu o... bu Bayan Wren," demeyi başardı. O sırada apsâne aracının, hapishane aracı olduğunu anladım ve hortlakların devasa kamyonun kasasında taşıdıkları şeyin de insan olduğundan neredeyse adım gibi emindim.

Ama sonra Addison beni ısırdı. Acıyla ciyaklayıp onu bırakıverdim ve göz açıp kapayıncaya dek canını dişine takarak koşturmaya başladı. Emma küfrederken, ben de "Addison, yapma!" diye bağırdım. Ama bunun hiçbir faydası dokunmadı; içgüdüleriyle hareket ediyordu. Ona bunu yaptıran, efendisini korumaya çalışan sadık bir köpeğin zapt edilemez refleksiydi. Ona doğru atıldım ama ellerimin arasından sıyrılıverdi. Ayaklarından yalnızca üçünü kullanabilen bir yaratığa göre şaşırtıcı derecede hızlıydı. Emma'nın beni çekiştirmesiyle saklandığımız yerden çıkıp sokağa dalarak Addison'ın peşine düştük.

Bir anlığına, gerçekten kısacık bir anlığına onu yakalamayı başaracağımızı, askerlerin ve kalabalığın bizi fark edemeyecek kadar meşgul olduğunu düşündüm. Ve Emma yolun orta yerinde fikrini değiştirip gözlerini kamyonun arkasındaki kapılara dikmeseydi, hayal ettiğim gibi de olabilirdi. *Kilitlerini eritebileceğim kapılar, savrularak açılabilecek kapılar*, diye düşünmüş olacak ki –böyle düşündüğünü umutla aydınlanan yüzündeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ifadeden çıkarmak işten bile değildi– ona doğru uzanmaya bile kalkışmadan Addison'ın yanından geçip gitti ve güçlükle kamyonun tamponuna tırmandı.

Muhafızlar bağrışmaya başladılar. Bir kez daha Addison'ı yakalamaya çalıştım ama kamyonun altına girdi. Emma kapılardan birinin kolunu eritmeye başlamıştı ki muhafızlardan ilki silahını beysbol sopası gibi savurdu. Silah Emma'nın kafasına çarpıp kızı taklalar atarak yere serdi. İyi durumdaki tek kolum yettiğince muhafıza saldırmaya hazırlanarak adama doğru koşturdum ama ayaklarım yerden kesildi ve az önce sakatladığım omzumun üstüne düştüm. O anda sanki bütün vücudumda şimşekler çaktı.

Muhafızın çığlık attığını duyunca başımı kaldırdım ve adamın önce silahsız halde yaralı elini havada salladığını ve ardından tökezleyerek çalkantılı bir denizi andıran bedenlerin arasına düştüğünü gördüm. Gecekonducular adamın etrafına üşüştüler ama artık yalnızca dilenmiyorlardı; deliye dönmüş halde adamı hırpalıyor, tehdit ediyorlardı. Ve şimdi, adamın silahı onlardan birinin elindeydi. Panik içindeki adam, *beni buradan kurtar*, dercesine havaya kaldırdığı kollarını sallayarak diğer hortlağın dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Güçlükle ayağa kalkıp Emma'ya koştum. Bu sırada diğer hortlak çoktan kalabalığın içine dalıp ateş açmaya başlamıştı. Yoldaşını kalabalığın elinden aldı ve kamyona döndüler. Ayaklarını marşpiyelere basar basmaz kamyonun yan tarafına vurdular ve motor kükredi. Canavarları andıran tekerlekleri etrafa çakıl taşı ve kül saçarak köprüye doğru harekete geçtikleri sırada Emma'ya ulaşmayı başardım.

Hâlâ tek parça olduğundan emin olmak istercesine koluna yapıştım. "Kanaman var," dedim, "hem de çok." Bunu böylesine beceriksizce dile getirmemem gerekirdi ama canının yandığını, topalladığını, kafa derisindeki derin yaradan saçlarına kanlar aktığını görmek kendimi öylesine berbat hissetmeme neden oluyordu ki söyleyebileceğimin en iyisi buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Addison nerede?" dedi. Ama, "Bilmiyorum," kelimesi dudaklarımı henüz terk etmişti ki araya giriverdi. "Peşinden gitmemiz gerek. Bu son şansımız olabilir!"

Kamyon köprüye yaklaşırken başlarımızı kaldırıp muhafızın, kamyonu takip eden iki gecekonducuyu vurduğunu gördük. Adamlar kıvranarak yere devrilirken Emma'nın yanıldığını biliyordum: Ne kamyonu takip etmemiz ne de köprüyü geçmemiz mümkündü. Umutsuz haldeydik ve artık gecekonducular da bunun farkındaydı. Arkadaşları son nefeslerini verirken çaresizliklerinin öfkeye dönüştüğünü hissedebiliyordum ve yalnızca birkaç saniye içinde öfkelerinin hedefi haline geldik.

Koşup kaçmaya çalıştık ama dört yanımızı sarmışlardı. Kalabalık bağırıp çağırarak tehditler yağdırıyor, işlerini mahvettiğimiz için ölmeyi hak ettiğimizi ve kellelerimizi keseceklerini söylüyordu. Derken her yandan üstümüze darbeler yağmaya başladı; tokatlar, yumruklar, saçlarımızı ve giysilerimizi çekiştiren eller. Emma'yı korumaya çalıştım ama beni koruyan o oldu. En azından birkaç dakikalığına. Ellerini sağa sola savuruyor, dokunabildiği herkesi yakıyordu. Ateşi bile gecekonducuları bizden uzak tutmaya yeterli değildi ve dört yandan darbeler inmeye devam etti. Ta ki ikimiz de önce dizlerimizin üstüne çöküp, ardından kollarımızla yüzlerimizi koruyarak yerde tostoparlak olana dek. Çepeçevre acıyla kuşatılmıştık.

Ölmek üzere olduğumdan ya da hayal gördüğümden neredeyse emindim çünkü o anda birilerinin şarkı söylediğini duydum. Birileri son derece gürültücü ve enerjik bir şekilde, "Çekiçlerin tıngırtısına kulak ver, çivilerin çınlamasına kulak ver!" diye topluca şarkı söylüyordu ama her dizeye, ete inen darbe sesleriyle onları takip eden ciyaklamalar eşlik ediyordu: "Darağacı kurmak *(PAT!)* güzeldir, hastalıklı her şeye *(KÜT!)* son verecektir!"

Birkaç dize ve birkaç pat kütten sonra yumruk yağmuru kesildi ve kalabalık temkinli bir halde homurdanarak geri çekildi. Alet çantaları bellerinden sarkan, ellerindeki çekiçleri havaya kaldırmış iri kıyım beş darağacı ustasını kan ve kumdan oluşan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sis perdesinin ardından hayal meyal de olsa gördüm. Kalabalığı yarıp etrafımızı sarmışlardı ve şimdi de sanki ağlarında bulmayı beklemedikleri türden tuhaf bir balık türüymüşüz gibi şüphe dolu gözlerle bizi süzüyorlardı.

"Bunlar onlar mı?" dediğini duydum aralarından birinin. "Pek iyi görünmüyorlar kuzen."

"Tabii ki onlar!" dedi bir diğeri. Sesi tıpkı bir sis düdüğü gibi derin ve tanıdıktı.

"Bu Sharon!" diye bağırdı Emma.

Elimi yalnızca gözlerimden birindeki kanı silerek temizleyecek kadar hareket ettirebildim. İki küsur metrelik, siyah pelerinli vücuduyla karşımızda öylece dikiliyordu. Güldüğümü, daha doğrusu gülmeye çalıştığımı hissettim: Böylesine çirkin birini gördüğüme daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştım. Cebinden bir şey çıkarmaya uğraşıyordu. Sonra birkaç küçük şişeyi başının üstüne kaldırıp bağırdı. "İSTEDİĞİNİZ ŞEY BENDE, SİZİ HASTA MAYMUN SÜRÜSÜ! ALIN ŞUNLARI DA BU ÇOCUKLARI RAHAT BIRAKIN!"

Döndü ve küçük şişeleri yolun aşağısına doğru fırlattı. Kalabalık soluk soluğa ve feryat figan, hatta sel gibi peşlerinden aktı; şişelere ulaşmak için birbirlerini paramparça etmeye hazır oldukları her hallerinden belliydi. Ve böylece başımızda yalnızca darağacı ustaları kaldı; itiş kakış yüzünden hafifçe hırpalanmış olsalar da burunları bile kanamamıştı ve işleri biten çekiçlerini kemerlerine takıyorlardı. Sharon ölü gibi solgun ellerinden tekini öne uzatmış halde hızlı adımlarla söylene söylene bize doğru yürümeye koyuldu. "Öyle çekip giderken aklınızdan ne geçiyordu? Az kalsın meraktan ölecektim!"

"Doğru söylüyor," dedi ustalardan biri. "Aklı başından gitmişti. Bize her yerde sizi arattı."

Oturmayı denedim ama beceremedim. Sharon tepemizde dikilmiş, arabanın tekinin altında kalmış birer hayvan leşiymişiz gibi bize bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hâlâ tek parça halinde misiniz? Yürüyebilir misiniz? Şeytan aşkına, şu sefiller size ne yapmış böyle?" Ses tonu öfkeli eğitim çavuşuyla endişeli baba arasında gidip geliyordu.

"Jacob yaralandı," dediğini duydum Emma'nın. Sesi çatlıyordu. "Sen de öyle," demeye çalıştım ama dilim dönmedi. Görünüşe göre haklıydı: Kafam taş gibi ağırlaşmıştı ve görüşüm durmadan kesilen uydu sinyalleri gibiydi, bir gelip bir gidiyordu. Sharon beni kaldırıp kollarında taşımaya koyuldu. Göründüğünden çok daha güçlüydü. Ama o anda aklımdan, yüksek sesle söylemeye çalıştığım bir düşünce geçti:

Addison nerede?

Tıka basa dolu ağzımla konuşmaya çalışıyor gibiydim ama her nasılsa beni anladı ve başımı köprüye doğru çevirerek, "Orada," dedi.

Uzakta, kamyon havada süzülüyor gibi görünüyordu. Yoksa beyin sarsıntısı geçirmiştim de zihnim bana oyunlar mı oynuyordu?

Hayır. Şimdi görebiliyordum: Gölgenin dilleri kamyonu kavramış, köprünün üzerinden geçiriyordu.

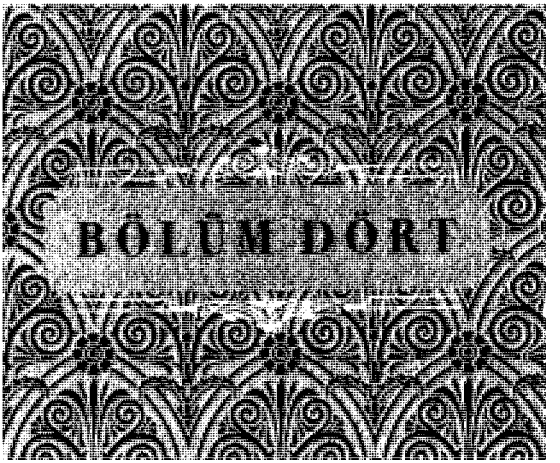
Ama Addison nerede?

"Orada," diye tekrarladı Sharon. "Altta."

Kamyonun altından iki arka ayak ve kahverengi, küçük bir gövde sallanıyordu. Addison bir şekilde dişleriyle kamyonun şasisine tutunmayı başarmış ve içeri girmenin yolunu bulmuştu. *Seni akıllı şeytan.* Ve diller kamyonu köprünün öteki tarafına bırakırken aklımdan tek bir düşünce geçti. *Yolun açık olsun, korkusuz küçük köpek. Tek umudumuz sen olabilirsin.*

Ama sonra yavaş yavaş kendimden geçtim ve nihayet dünyaya karanlık çöktü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çalkantılı rüyalar, tuhaf dillerde rüyalar; evime, ölüme dair rüyalar. Şuurum gelip gittikçe dökülüp saçılan, sarsıntıya uğramış beynimin yarattığı bulanık ve güvenilmez saçmalıklar. Elindeki tozları gözlerime üfüren yüzü olmayan bir kadın. Sıcak suya batırılma hissi. Emma'nın her şeyin yoluna gireceğini, onların arkadaşlarımız olduğunu, güvende olduğumuzu söyleyen sesi. Sonra saatler boyunca süren dipsiz ve rüyasız bir karanlık.

Bu defa uyandığımda rüya görmüyordum ve bunun farkındaydım. Yatırıldığım yatak küçük bir odadaydı. Sonuna dek çekilmiş perdelerin ardından zayıf bir ışık süzülüyordu. Görünüşe göre öğlen saatleriydi. Ama hangi gündeydik?

Üstümde kan revan içindeki eski püskü kıyafetlerim değil, bir gecelik vardı ve gözlerimdeki kumlar temizlenmişti. Birileri benimle ilgileniyor olmalıydı. Ayrıca kolumu kaldıracak halim yoktu ama canım pek yanmıyordu. Omzumdaki ağrı da baş ağrım da dinmişti ama bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Oturmayı denedim. Ama yarı yolda kalıp dirseklerimden güç almak zorunda kaldım. Yatağın hemen yanındaki komodinin üstünde suyla dolu cam bir sürahi duruyordu. Odanın bir köşesine ahşaptan yapılmış devasa bir gardırop yerleştirilmişti. Diğer köşede ise –beni yanıltmadıklarından emin olmak için gözlerimi kırpıştırıp ovuşturdum, evet– sandalyede uyuyan bir adam vardı. Zihnim o denli uyuşuk işliyordu ki irkilmedim bile; yalnızca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

garip olduğunu düşündüm. Tıpkı adamın kendisi gibi. Adamın garip görünüşü nedeniyle gördüğüm şeyin ne olduğunu anlamak için çabalamak zorunda kaldım. Adam birbirinden farklı iki yarıdan oluşuyordu sanki: Saçlarının yarısı darmadağın iken diğer yarısı inek yalamış gibiydi; yüzünün bir yarısı çarpık çurpuk sakallarla kaplıyken diğer yarısı sinekkaydıydı. Giysileri bile (pantolonu, eski püskü hırkası, on altıncı yüzyıla özgü fırfırlı yakası) yarı modern, yarı antikaydı.

"Merhaba?" dedim tereddüt içinde.

Adam haykırdı; öylesine fena irkilmişti ki sandalyesinden düşüp pat diye yere serildi. "Ah, Tanrım! Aman Tanrım!" Gözleri fal taşı gibi açılmış halde tekrar sandalyesine tırmandı. Elleri zangır zangır titriyordu. "Uyanmışsın!"

"Üzgünüm, seni korkutmak istemedim..."

"Ah, hayır, tamamen benim hatam," dedi giysilerine çekidüzen verip fırfırlı yakasını düzeltirken. "Başında beklerken uyuyakaldığımı lütfen kimseye söyleme!"

"Sen kimsin?" diye sordum. "Neredeyim ben?" Zihnim süratle berraklaşıyor ve onlarca soruyla doluyordu. "Ve Emma nerede?"

"Tamam, evet!" dedi adam. Telaşlı görünüyordu. "Evin en donanımlı üyesi sayılmam... yani *soruları* yanıtlamak konusunda..."

"Soru" kelimesini sanki soru sormak yasakmış gibi kaşlarını kaldırıp fısıldayarak söylemişti. "Ama!" Bana işaret etti. "*Sen* Jacob'sın." Parmağını kendine doğrulttu. "*Ben de* Nim." Birilerini takdim etmek üzereymişçesine eliyle havada minik daireler çizdi. "Ve *burası* da Bay *Bentham'ın** evi. Seninle tanışmayı çok istiyor. Hatta sen uyanır uyanmaz onu haberdar etmem gerekiyordu."

* 1748-1832 yılları arasında yaşamış İngiliz filozof ve toplum kuramcısına atıf. Panoptikon tasarımının sahibi. *–yhn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neredeyse bütün kuvvetimi tüketecek bir çabayla dirseklerimin üstünde kıvranarak doğruldum ve olabildiğince dik oturdum. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Ben Emma'yı görmek istiyorum."

"Elbette! Arkadaşın..."

Sanki Emma'yı odanın köşesinde bulabilecekmiş gibi gözleri hızla sağa sola gidip gelirken ellerini tıpkı küçük kanatlar gibi çırptı.

"Onu görmek istiyorum. Şimdi!"

"Benim adım Nim!" diye ciyakladı. "Ve haber vermem gerekiyor... evet, *kesin* emir aldım..."

Aklıma kolayca paniğe kapılmama yol açan bir düşünce geldi. Sharon'ın bizi kalabalığın elinden kurtarmasının nedeni yedek parça niyetine satmak olabilir miydi? Adam en nihayetinde paragözün tekiydi.

"EMMA!" diye bağırmayı becerdim. "NEREDESİN?"

Nim'in beti benzi attı ve kendini sandalyeye bırakıverdi. Sanırım korkudan ödünü patlatmıştım.

Bir dakika sonra koridorda ayak sesleri yankılandı. Beyazlar içindeki bir adam odaya daldı ve "Uyanmışsın!" diye haykırdı. Kıyafetine bakarak adamın doktor olduğunu varsaymaktan başka seçeneğim yoktu.

"Emma'yı görmek istiyorum!" dedim. Bacaklarımı yataktan aşağı sallamaya çalışsam da kütük gibi ağırdılar.

Doktor koşarak yanıma geldi ve beni gerisin geri yatak örtülerinin altına girmeye zorladı. "Gücünü harcama, hâlâ iyileşme sürecindesin!"

Doktor, Nim'e gidip Bay Bentham'ı bulmasını buyurdu. Nim koşarak odadan çıktı, kapının kasasından sekti ve koridorun ortasına düşüverdi. Ve nihayet Emma kapıda belirdi. Soluk soluğa kalmıştı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, saçları tertemiz beyaz elbisesinin omuzlarına dökülüyordu.

"Jacob?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu görmek bile kuvvetimi yerine getirmeye yetmişti. Bir hışımla olduğum yerde doğrulup doktoru kenara ittim.

"Emma!"

"Uyanmışsın!" dedi bana doğru koşarken.

"Ona dikkat et, hâlâ zayıf!" diye uyardı doktor.

Emma kendini toparlayarak beni nazikçe kucakladı ve sonra yatağımın kenarına oturup yanıma ilişti. "Uyandığında burada olmadığım için özür dilerim. En az birkaç saat daha bilincinin kapalı olacağını söylemişlerdi..."

"Sorun değil," dedim. "Ama biz neredeyiz? Buraya geleli uzun zaman oldu mu?"

Emma doktora baktı. Bize kulak kabarttığı aşikâr halde elindeki küçük deftere bir şeyler karalıyordu. Emma ona arkasını dönüp sesini alçalttı. "Şeytanın Arka Bahçesi'nde zengin bir adamın evindeyiz. Gizli bir yer. Sharon bir, bir buçuk gün önce bizi buraya getirdi."

"Bu kadarcık mı?" dedim Emma'nın yüzünü inceleyerek. Teni son derece pürüzsüzdü, yüzündeki kesikler incecik beyaz çizgilere dönüşmüştü. "Neredeyse iyileşmiş görünüyorsun!"

"Sadece ufak birkaç çiziğim vardı..."

"İmkânı yok," dedim. "Orada ne olduğunu hatırlıyorum."

"Kaburgan kırılmış ve omuz bağların yırtılmıştı," diye araya girdi doktor.

"Burada bir kadın var," dedi Emma. "Bir şifacı. Vücudu güçlü bir toz üretiyor..."

"Ve iki de beyin sarsıntısı," dedi doktor. "Sonuçta iyileştiremeyeceğimiz şeyler değil. Ama sen, oğlum... buraya getirildiğinde ölümün eşiğindeydin."

Göğsümü, midemi, darbe aldığım her yerimi yokladım. Hiç canım yanmadı. Sağ kolumu kaldırıp omuzumu döndürdüm. Hiçbir sorun yoktu. "Kolum yepyeni olmuş gibi," dedim hayret içinde.

"Yeni bir kafaya ihtiyacın olmadığı için şanslısın," dedi başka bir ses. Sharon başını öne eğmiş, kapıdan sığmaya çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aslına bakarsan sana yeni bir kafa *takmamış* olmaları ne yazık! Çünkü görünüşe göre şimdikinin içi talaş dolu. Öylece ortadan kaybolmak, nereye gittiğinize dair hiçbir fikriniz olmadan kafanıza estiği gibi kaçıp gitmek... hem de Arka Bahçe'yle ilgili tüm uyarılarımdan sonra! *Aklınızdan* neler geçiyordu?" Uzun beyaz parmağını sallayarak tüm heybetiyle Emma'yla benim tepemizde dikildi.

Ona bakarak sırıttım. "Merhaba Sharon. Seni tekrar görmek çok güzel."

"Evet, ha-ha, artık her şey güllük gülistanlık olduğundan gülmek kolay... ama az kalsın orada kendinizi öldürtecektiniz!"

"Şanslıydık," dedi Emma.

"Evet... şanslıydınız çünkü *ben* oradaydım! Şanslıydınız çünkü darağacı ustası kuzenlerim o akşam uygundu. Ayrıca Beşik ve Tabut'ta Hendek birasıyla kafaları çok fazla çekmeden onları yakalamayı başardım! Bu arada, asla bedavaya iş yapmazlar. Onların hizmetlerini de kayığımdaki hasarla birlikte sizin borç hanenize ekliyorum!"

"Tamam, tamam!" dedim. "Sakinleş, olur mu?"

"Aklınızdan neler geçiyordu?" dedi tekrar. Berbat nefesi bulut gibi üzerimize çökmüştü.

Ve o anda aklım başıma geldi; aklımdan geçenleri hatırladım ve kendimi kaybeder gibi oldum. "Senin güvenilmez herifin teki olduğun!" diyerek ona karşılık verdim. "Senin için en önemli şeyin para olduğu ve büyük olasılıkla eline geçen ilk fırsatta bizi köle olarak pazarlayacağın! Evet," dedim, "biraz araştırma yaptık. Siz tuhafların burada ne tür karanlık işler çevirdiğinizi biliyoruz ve eğer *senin,*" –Sharon'a işaret ettim– "ya da *herhangi birinizin,*" –parmağımı doktora doğru salladım– "bize kibarlıktan yardım ettiğinize inandığımızı sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir! Bu nedenle ya bizden ne istediğini söyle ya da gitmemize için ver çünkü bizim... bizim..."

Aniden ezici bir yorgunluk dalgasının altında kaldım. Görüşüm bulanıklaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yapacak daha önemli işlerimiz..."

Ayağa kalkmaya çalışarak başımı iki yana salladım ama oda etrafımda fıldır fıldır dönmeye başlamıştı. Emma beni kollarımdan yakalarken doktor beni nazikçe yastığıma doğru ittirdi. "Size yardım ediyoruz çünkü Bay Bentham öyle istedi," dedi ters ters. "Onun sizden ne istediğine gelince, pekâlâ, bunu ona kendiniz sormalısınız."

"Deminden beri söylediğim gibi Bay her kimse *kıçımmff*..."

Emma eliyle ağzımı kapattı. "Jacob şu anda pek kendinde değil," dedi. "Eminim aslında bizi kurtardığınız için teşekkür etmeye çalışıyordu. Size borçluyuz."

"Bir de o var," diye geveledim parmaklarının arasından.

Öfke ve korku içindeydim ama aynı zamanda hâlâ hayatta olduğum için gerçekten mutluydum. Ve tabii bir de Emma'nın hâlâ tek parça ve iyileşmiş olduğunu gördüğüm için de. Bunu düşündüğümde içimde biriken tüm karşı koyma isteği akıp gitti ve minnettarlıkla dolup taştım. Odanın dönmesine engel olmak için gözlerimi yumdum ve benim hakkımda fısıldayarak konuşmalarını dinledim.

"Sorun çıkarıyor," dedi doktor. "Bay Bentham'la bu şekilde görüşmesine izin veremem."

"Beyni çürük yumurtaya dönmüş," dedi Sharon. "Kızın ve benim onunla yalnız konuşmamıza izin verirsen, onu ikna edeceğimizden emin olabilirsin. Acaba burada biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Doktor istemeye istemeye de olsa odayı terk etti. O gittikten sonra gözlerimi tekrar açtım ve bakışlarını bana dikmiş olan Emma'ya baktım.

"Addison nerede?" diye sordum.

"Karşıya geçti," dedi.

"Doğru," dedim hatırlayarak. "Ondan haber aldınız mı? Hâlâ geri dönmedi mi?"

"Hayır," dedi usulca. "Henüz değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun ne anlama gelebileceğini, Addison'ın başına gelmiş olabilecekleri tahmin etmeye çalışsam da düşüncesine bile katlanamadım. "Onun peşinden gitmeye söz vermiştik," dedim. "Eğer o karşıya geçebildiyse biz de geçebiliriz."

"Köprüdeki gölge köpeğin tekinin karşıya geçmesini umursamamış olabilir," diyerek araya girdi Sharon, "ama aynısını siz yapmaya çalışırsanız önce derinizi soyup sonra fokur fokur kaynayan nehre atar."

"Git başımdan," dedim ona. "Emma'yla baş başa konuşmak istiyorum."

"Neden? Bir kez daha pencereden tırmanıp kaçabilesiniz diye mi?"

"Hiçbir yere gittiğimiz yok," dedi Emma. "Jacob yataktan bile çıkamıyor."

Sharon aklını çelmemize izin verecek değildi. "Köşeye gidip kendi işime bakarım," dedi. "En iyi teklifim bu." Gidip Nim'in tek kolçaklı sandalyesine tünedi ve ıslık çalarak tırnaklarının altını temizlemeye koyuldu.

Emma oturmama yardım ettikten sonra kafa kafaya verip fısıldayarak konuşmaya başladık. Bir anlığına bana olan yakınlığından ötürü öylesine başım döndü ki kafamın içinde dolanıp duran bütün sorular kayboldu ve sadece yüzüme dokunan, yanağımı ve çenemi okşayan eli kaldı.

"Beni çok korkuttun," dedi Emma. "Gerçekten seni kaybettiğimi sandım."

"Ben iyiyim," dedim. Birkaç gün öncesinde durumumun iyi olmadığının farkındaydım ama onu endişelendirmiş olmak utanmama neden olmuştu.

"Değildin. Hem de hiç. Doktordan özür dilemelisin."

"Biliyorum. Sadece tepem atmıştı. Ve seni de korkuttuysam özür dilerim."

Başıyla onayladı ve ardından gözlerini kaçırdı. Bakışları yavaşça duvara doğru süzüldü ve yeniden bana odaklandıklarında yepyeni bir sertlikle ışıldıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güçlü olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor," dedi. "Bronwyn'in, Millard'ın ya da Enoch'un yerine benim özgür olmamın sebebinin, bel bağlanacak kadar güçlü olmam olduğunu düşünmek de. Kendimi bildim bileli böyleydim: Gücü her şeye yeten kız. Sanki birileri acı sensörümü devreye sokmayı ihmal etmiş. Korkunç şeyleri zihnimden uzaklaştırıp yoluma devam edip ve yapılması gerekeni yapabiliyorum." Eli örtülerin üstünden benimkini buldu. Parmaklarımız istemsizce birbirine dolandı. "Ama seni düşündüğümde... seni yerden kaldırdıklarında ne halde olduğunu anımsadıkça... o insanların sana nasıl vurduğunu hatırladıkça..."

Titrek soluğunu bırakıp anıları zihninden kovalamaya çalışırmışçasına başını iki yana salladı. "Paramparça oluyorum."

"Ben de," dedim ne zaman Emma'nın canının yandığını görsem hissettiğim acıyı anımsayarak; o tehlikedeyken dehşet duygusu bütün bedenimi esir alıyordu. "Ben de." Elini sıktım ve söyleyecek başka bir şeyler aradım ama ilk konuşan o oldu.

"Bana bir söz vermen gerek."

"Ne istersen," dedim.

"Benim için hayatta kalmalısın."

Tebessüm ettim. Emma'nın yüzündeki ifadeyse sertti. "Ölemezsin," dedi. "Eğer seni kaybedersem geri kalan hiçbir şeyin önemi kalmaz."

Kollarımı ona dolayıp Emma'yı sıkı sıkı göğsüme bastırdım. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Bu yeterli değil," diye fısıldadı. "Söz ver bana."

"Tamam. Ölmeyeceğim."

"'Söz veriyorum,' de."

"Söz veriyorum. Ama sen de söyle."

"Söz veriyorum," dedi.

Sharon dalga geçercesine, "Ah," dedi köşesinden, "âşıkların birbirlerine söyledikleri o tatlı yalanlar..."

Birbirimizden uzaklaştık. "Sözde bizi dinlemeyecektin!" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yeterince bekledim," dedi sandalyesini gürültülü bir şekilde yerde sürükleyip yatağımın yanına yerleştirirken. "Konuşmamız gereken önemli şeyler var. Şöyle ki bana bir özür borçlusun."

"Ne için?" dedim sinirli sinirli.

"Karakterime ve namıma dil uzattığın için."

"Söylediklerimin her kelimesi doğruydu," dedim. "Bu *döngü* pisliklerle ve aşağılık tiplerle dolu ve *sen* de paragöz herifin tekisin."

"Hem de kendi insanlarının haline zerre kadar acımıyorsun," diye ekledi Emma. "Öte yandan, yine de bizi kurtardığın için teşekkür ederiz."

"Buralarda herkes önce kendi çıkarını düşünür," dedi Sharon. "Herkesin bir hikâyesi vardır. Kederli bir hikâyesi. Herkes sizden bir şey ister ve neredeyse yalan söylemedikleri tek bir an bile yoktur. Anlayacağınız evet, burnunun dikine giden ve kazancını gözeten biriyim ve bundan pişmanlık duymuyorum. Fakat tuhafları alıp satan türden insanlarla iş yaptığımı ima eden iddialarınızı esefle kınıyorum. Kapitalist olmam kötü kalpli aşağılık herifin teki olacağım anlamına gelmez."

"Peki, bunu nereden bilecektik?" dedim. "Hatırlarsan bizi iskelede terk edip gitmemen için sana yalvarıp rüşvet teklif etmek zorunda kalmıştık."

Omuzlarını silkti. "Bu, kim olduğunu fark etmemden önceydi."

Emma'ya baktım ve sonra parmağımı kendi göğsüme doğrulttum. "Kim *olduğumu* mu?"

"Sen, oğlum. Bay Bentham seninle konuşmak için uzun zamandır bekliyor. Kayıkçı olarak kendi işimi kurduğum günden, yani kırk küsur yıldan beri. Bentham seni gözden kaçırmamam kaydıyla Arka Bahçe'ye güven içinde girip çıkabileceğim konusunda beni temin etmişti. Seni ona götürecektim. Ve nihayet, pazarlığın payıma düşen kısmını gerçekleştirdim."

"Beni başka biriyle karıştırıyor olmalısın," dedim. "Ben sıradan biriyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gölge halkıyla konuşabildiğini söyledi. Bunu yapabilen kaç tuhaf tanıyorsun?"

"Ama o yalnızca on altı yaşında," dedi Emma. "*Gerçekten* on altı yaşında. Nasıl olur da..."

"Yapbozun parçalarını bir araya getirmemin uzun sürmesinin nedeni de bu," dedi Sharon. "Bizzat Bay Bentham'ı görmeye gitmem gerekiyordu. Siz ikiniz kaçtığınızda da oradaydım. Tarife uymuyorsun. Onca yıldır gözlerimi dört açmış, yaşlı bir adam görmeyi bekliyordum."

"Yaşlı bir adam," dedim.

"Evet."

"Gölgelerle konuşabilen biri."

"Az önce de söylediğim gibi."

Emma elimi sıkınca birbirimize baktık. Bakışlarımız *hayır, olamaz* diyordu. Sonra yepyeni bir enerjiyle yüklü halde bacaklarımı yataktan aşağı salladım. "Şu Bentham dediğiniz adamla konuşmak istiyorum. Hem de hemen."

"Hazır olduğunda seni kabul edecek," dedi Sharon.

"Hayır," dedim. "*Hemen şimdi*."

Tüm bunlar olurken biri kapıyı tıklattı. Sharon kapıyı açtığında karşısında Nim'i buldu. "Bay Bentham bir saat içinde çay içmek için konuklarımızla buluşacak," dedi, "kütüphanede."

"Bir saat bekleyemeyiz," dedim. "Zaten vaktimizin çoğunu boşa harcadık."

Söylediklerim karşısında yüzü kızaran Nim yanaklarını şişirdi. "Boşa harcamak mı?"

"Jacob'ın demek istediği şu," dedi Emma, "Arka Bahçe'nin başka bir yerinde, epeyce geç kaldığımız acil bir görüşmemiz daha var."

"Bay Bentham sizinle usulüne uygun şekilde görüşmekte ısrar ediyor," dedi Nim. "Her zaman söylediği gibi görgü kurallarının göz ardı edildiği gün dünyada uğruna çabalayacak hiçbir şey kalmamış demektir. Hazır konuşu açılmışken; uygun şekilde giyindiğinizden emin olmak benim görevim." Gardırobun önüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçip ağır kapılarını savururcasına açtı. Gardırobun rafları tıka basa giysiyle doluydu. "İstediğinizi seçebilirsiniz."

Emma raftan fırfırlı bir elbise çekip dudağını büktü. "Bu bana çok yanlış geliyor. Kuşlar bilir, arkadaşlarımız ve ymbrynelerimiz, ne denli acılara katlanmaya çalışırken biz süslü kıyafetler giyip çay içiyoruz."

"Bunu onlar için yapıyoruz," dedim. "Bentham bildiklerini bize anlatana kadar oyunu onların kurallarına göre oynayacağız. Bu önemli olabilir."

"Ya da belki de yalnızlıktan kafayı yemiş yaşlı adamın tekidir."

"Bay Bentham hakkında öyle konuşmayın," dedi Nim buruşturduğu yüzüyle. "Bay Bentham bir azizdir, yüce bir insandır!"

"Biraz sakin ol," dedi Sharon. Pencerenin önüne gidip perdeleri açarak bezelye çorbası rengindeki zayıf gün ışığının odaya süzülmesine izin verdi. "Zıplayın bakalım!" dedi bize. "İkinizin bir randevusu var."

Örtüleri üzerimden attım ve Emma yataktan çıkmama yardım etti. Benim için hayret verici olsa da bacaklarım ağırlığımı taşıyordu. Pencereden bakınca sarı kasvetin hüküm sürdüğü boş sokağı gördüm ama sonra, kolumu tutarak bana destek olan Emma'yla birlikte giyecek bir şeyler seçmek için gardırobun önüne geçtik. Üzerinde ismim yazılı bir etiketle askıya asılmış kıyafetleri buldum.

"Üzerimizi değiştirmek için biraz mahremiyete ihtiyacımız var," dedim.

Sharon, Nim'e baktı ve omuzlarını silkti. Nim yine ellerini çırpmaya başlamıştı. "Bu hiç uygun olmaz!"

"Ahh, sorun çıkarmayacaklardır," dedi Sharon elini havada sallayarak. "Uçkurlarınıza sahip çıkın, tamam mı?"

Emma pancar gibi kızardı. "Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok."

"Eminim yoktur." Nim'i odadan kışkışladıktan sonra kapının eşiğinde dikildi. "Tekrar kaçmaya kalkışmayacağınıza güvenebilirim, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden kaçalım ki?" dedim. "Bay Bentham'la tanışmak istiyoruz."

"Hiçbir yere gidecek değiliz," dedi Emma. "Ama neden *sen* hâlâ buradasın?"

"Bay Bentham gözümü üzerinizden ayırmamamı istedi."

Oradan ayrılmaya kalkışacak olursak bunun Sharon'ın bizi durdurmak için zor kullanmaktan çekinmeyeceği anlamına gelip gelmediğini merak ettim.

"Ona epeyce büyük bir iyilik borçlu olmalısın," dedim.

"Hem de ne büyük," diye yanıtladı. "O adama hayatımı borçluyum." Ve kapıdan sığabilmek için adeta ikiye katlanarak koridora çıktı.

* * *

"Sen üstünü şurada değiştir," dedi Emma başıyla yan taraftaki banyoyu işaret ederek. "Ben de burada giyineceğim. Ve ben kapıyı tıklatana kadar bakmak yok!"

"*Tamaaaam*," dedim hüsranımı gizlemek için iyiden iyiye abartarak. Emma'yı iç çamaşırlarıyla görmek inkâr edilemeyecek kadar cezbedici olsa da son günlerde karşı karşıya kaldığımız tüm o hayati tehlikeler ergen beynimi bir tür derin dondurucuya kapatmıştı. Ama birkaç kez daha öpüşürsek en temel içgüdülerimin buzlarının erimeye başlayacağından da emindim.

Neyse.

Parlak beyaz fayanslı, ağır çelik tesisatlı banyoya kapanıp lavabonun kenarına abanarak yaldızlı aynada kendimi incelemeye koyuldum.

Korkunç görünüyordum.

Yüzüm şişmişti ve yara bere içindeydi. Hızla iyileşiyor olsalar da hâlâ kendilerini belli eden öfkeli pembe çizgiler, aldığım her darbeyi bana hatırlatmaya çalışıyor gibiydi. Gövdem morluklarla bezeli bir coğrafyadan ibaretti; acı yoktu ama son derece çirkin görünüyordu. Kan, kulaklarımın temizlemesi zor kıvrımlarının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arasında kuruyup kalmıştı. Tüm bunların görüntüsü bile başımı döndürmeye yettiğinden dik durabilmek için lavaboya tutunmak zorunda kaldım. Zihnimde aniden nahoş bir görüntü belirdi: Yumruklar ve tekmeler üstüme yağarken yer sanki bana kavuşmak için acele ediyordu.

Daha önce hiç kimse beni çıplak elleriyle öldürmeye kalkmamıştı. Bu yeni bir şeydi, içgüdüleriyle hareket eden gölgeler tarafından avlanmaktan çok daha farklı bir şey. Üstüne ateş açılmasından da farklıydı. Kurşun kullanmak çabuk ve kişiliksiz bir öldürme şekliydi. Oysa ellerinizi kullanmak için çaba sarf etmeniz gerekirdi. Nefret gerekirdi. Böylesine büyük bir nefretin bana yöneltildiğini bilmek hem tuhaf hem de acı vericiydi. Adımı bile bilmeyen tuhaflar toplu bir delilik anında benden öylesine nefret etmişlerdi ki beni yumruklarıyla döve döve öldürebilirlerdi. Bundan utanç duyuyordum; nedenini anlamasam da her nasılsa insanlığım elimden alınmış gibi hissediyordum. Günün birinde bununla hesaplaşmam gerekecekti. Tabii eğer böyle şeylerle hesaplaşma lüksüne sahip olacağım günleri görecek kadar hayatta kalabilirsem.

Yüzümü yıkamak için musluğu açtım. Borular sarsılıp inledi ve güçlü bir orkestra çalmaya başlamışçasına tangırdayıp öksürmeye koyuldu. Oysa borulardan gelen şey yalnızca birkaç damla kahverengi suydu. Şu Bentham denilen adam zengin olabilirdi ama hiçbir zenginlik onu içinde yaşadığı cehennem çukurunun gerçeklerinden korumaya yetmezdi.

Nasıl olmuştu da kendini burada bulmuştu?

Ama merakımı asıl cezbeden şey başkaydı: Bu adam büyükbabamı nereden tanıyordu ya da nasıl ondan haberi olmuştu? Bentham'ın gölgelerle konuşabilen yaşlı bir adamı beklediğini söylerken Sharon'ın kastettiği kişinin büyükbabam olduğuna şüphe yoktu. Büyükbabam savaş yıllarında, yani Bayan Peregrine'in evinden ayrılmasıyla Amerika'ya yerleşmesi arasında geçen dönemde Bentham'la tanışmış olabilirdi. Bu dönem hayatının dönüm noktalarından biriydi; nadiren o günlerden bahseder ve asla ayrıntıya girmezdi. Geçtiğimiz birkaç ayda büyükbabam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hakkında öğrendiklerime rağmen o günler birçok açıdan hâlâ benim için gizemini koruyordu. Üzüntüyle büyükbabamın öldüğünü ve bazı şeylerin muhtemelen sonsuza dek gizemini koruyacağını düşündüm.

Bentham'ın bana verdiği şık görünümlü mavi gömleği, gri yün süveteri ve gösterişsiz siyah pantolonu giydim. Sanki geleceğimi biliyormuşçasına hepsi üstüme kalıp gibi oturdu. Kahverengi deriden yapılma bağcıklı ayakkabılarımı ayağıma geçirirken Emma kapıyı çaldı.

"Orada ne durumdasın?"

Kapıyı göz alıcı bir sarı patlamasına açtım. Emma etekleri ayaklarına dolanan karpuz kollu, kanarya rengi, kocaman elbisenin içinde acınası görünüyordu.

İç geçirdi. "Seni temin ederim ki şeytanî bir terzinin elinden çıkmışa benzeyen bir gardırop dolusu elbise arasından en iyisini seçtim."

"Minik Kuş'a benzemişsin," dedim banyodan çıkıp peşine takılarak, "ve ben de Bay Rogers gibi görünüyorum. Şu Bentham zalim bir adam."

Yaptığım atıfların ikisi de onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Beni duymazdan gelerek pencereye dek yürüyüp dışarı baktı.

"Evet. Güzel."

"Güzel olan ne?" dedim.

"Şu çıkıntı. Neredeyse Cornwall kadar büyük ve duvarda da tutunabileceğimiz bir sürü yer var. Tırmanma merdiveninden bile daha güvenli."

"Neden çıkıntının güvenliği hakkında konuşuyoruz?" diye sordum pencerenin önünde ona katılarak.

"Çünkü Sharon koridorda nöbet tutuyor. Anlayacağın oradan çıkamayız."

Bazen Emma'nın bilmemde sakınca görmediği konuları kafasının içinde benimle tartıştığını düşünüyordum çünkü nihayet aklından geçenleri bana söylediğinde kafamın karıştığını görün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ce sinirleniyordu. Beyni o kadar hızlı çalışıyordu ki arada sırada kendi düşüncelerine bile yetişemiyordu.

"Hiçbir yere gidemeyiz," dedim. "Bentham'la görüşmemiz gerekiyor."

"Görüşeceğiz ama önümüzdeki bir saati burada öylece oturup başparmaklarımı birbiri etrafında döndürerek geçireceğimi sanıyorlarsa beni assınlar daha iyi. Azizlere benzettikleri Bay Bentham, Şeytanın Arka Bahçesi'nde yaşayan bir sürgün ve bu da büyük olasılıkla kirli bir geçmişe sahip tehlikeli bir serseri olduğu anlamına geliyor. Evini şöyle bir kolaçan etmek ve neler bulabileceğimize bakmak istiyorum. Kimse yokluğumuzu fark etmeden geri dönmüş oluruz. Şeref sözü."

"Ah, harika. Gizli bir operasyon. Tam da ona uygun giyinmişiz."

"Çok komik."

Ayağımda, attığım her adımın çekiç tangırtısı gibi yankılanmasına neden olan sert tabanlı bir ayakkabı vardı. Emma ise tehlike işaretlerinden bile daha sarı bir elbise giyiyordu. Dahası, yeni yeni kendi ayaklarımın üstünde duracak gücü bulmuştum. Ama yine de dediğini kabul ettim. Emma böyle konularda sıklıkla haklı çıkıyordu ve ben de onun içgüdülerine güvenmeyi öğrenmiştim.

"Eğer biri bizi fark edecek olursa rahat davran," dedi. "Görünüşe bakılırsa adam ezelden beri seninle konuşmayı bekliyor. Etrafı biraz gezelim dedik diye bizi kovmaya kalkışacağını hiç sanmıyorum."

Pencereyi açtı ve çıkıntıya tırmandı. Temkinli bir şekilde başımı pencereden dışarı uzattım. İki kat aşağıda boş bir sokak vardı. Şeytanın Arka Bahçesi'nin "iyi" mahallelerinden birindeydik. Odun yığınını hatırladım: Sharon terk edilmiş gibi görünen dükkândan çıkarken saklandığımız yer burasıydı. Hemen altımızda Munday, Dyson ve Strype'ın hukuk bürosu vardı. Tabii gerçekte öyle bir firma yoktu. Görevi yalnızca Bentham'ın evinin gizli girişini saklamak olan bir paravandan ibaretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma elini bana uzattı. "Yükseklerden pek hoşlanmadığını biliyorum ama düşmene izin vermeyeceğim."

Bir gölge tarafından fokur fokur kaynayan bir nehrin üzerinde oradan oraya savrulduktan sonra iki kat yükseklik gözüme o denli korkutucu görünmüyordu. Ve Emma haklıydı: Çıkıntı genişti ve taş cephenin her yerinden fışkıran süslü topuzlarla gargoyle suratları doğal birer tutacak görevi görüyordu. Pencereden dışarı çıkıp duvara tutundum ve Emma'nın peşinden çıkıntı boyunca ilerlemeye koyuldum.

Çıkıntıyı takip ederek ilerideki köşeyi döndükten sonra Sharon'ın görüş açısının dışında kalan diğer koridora paralel ilerlediğimiz konusunda hemfikir olunca pencerelerden birini açmaya çalıştık.

Kilitliydi. Sallana sallana yolumuza devam edip sonrakini denedik ama o da kilitliydi. Tıpkı üçüncü, dördüncü ve beşinci pencereler gibi.

"Bina bitiyor," dedim. "Hiçbiri açılmazsa ne olacak?"

"Şimdiki açılacak," dedi Emma.

"Nereden biliyorsun?"

"Ben bir kâhinim." Bunu der demez pencereyi tekmeledi. Paramparça olan cam kırıklarının çoğu odaya dolarken geriye kalanı parıltılar eşliğinde binanın ön tarafına yağdı.

"Hayır, serserinin tekisin," dedim.

Emma bana bakarak sırıttı ve sonra elinin arka tarafıyla çerçevede kalan son birkaç cam parçasından da kurtuldu.

Açıklıktan içeri girdim. İstemeye istemeye de olsa onu takip ederek mağaraları andıran karanlık bir odaya adım attım. Gözlerimizin karanlığa alışması biraz zaman aldı. Oda yalnızca az önce kırdığımız penceredeki gölgelikten süzülen ışıkla aydınlanıyor, ışığın cılız parıltısı bir istifçi cennetinin genel hatlarını gözler önüne seriyordu. Ahşap sandıklar ve kutular aralarında sadece daracık bir koridor bırakarak titrek yığınlar halinde tavana kadar uzanıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bentham'ın çöp atmaktan hoşlanmayan biri olduğu hissine kapılıyorum," dedi Emma.

Yanıt olarak makineli tüfek gibi üç kez üst üste hapşırdım. Hava toz içindeydi. Emma bana, "Çok yaşa!" dedikten sonra avucunun içinde bir ateş yaktı ve ateşi en yakınımızdaki kasaya tuttu. Kasanın üstünde *Rm. AM-157* yazıyordu.

"Bunların içinde ne olduğunu düşünüyorsun?" dedim.

"Öğrenmek için levyeye ihtiyacımız var," dedi Emma. "Bunlar çok sağlam."

"Bir kâhin olduğunu sanıyordum."

Bana ters ters baktı.

Levyemiz olmadığından odanın derinliklerine daldık. Pencereden süzülen zayıf ışığı ardımızda bırakarak ilerledikçe Emma elindeki alev topunu büyüttü. Kutuların arasındaki dar geçit kemerli bir kapıdan geçerek en az önceki kadar karanlık ve darmadağın başka bir odaya girdi. Burası sandıkların yerine, tozlanmamaları için üzerlerine beyaz örtüler serilmiş büyükçe nesnelerle tıklım tıklım doldurulmuştu. Emma örtülerden birini çekmek üzereydi ki onu kolundan yakalayarak durdurdum.

"Neyin var?" dedi sinirli bir şekilde

"Bunun altında korkunç bir şey olabilir."

"Evet, kesinlikle öyle," dedi ve örtüyü yırtarcasına çekiverdi. Örtünün altından çıkan şeyin tek korkuttuğu ise koca bir toz bulutu oldu.

Toz çöktüğü zaman suratlarımızın müzelerde bulabileceğiniz türden, bel yüksekliğinde ve yaklaşık yarım metrekarelik alanı kaplayan camlı dolaptaki belli belirsiz yansımasıyla karşılaştık. Dolabın içindeyse düzgünce yerleştirilip etiketlenmiş içi oyuk bir hindistancevizi kabuğu, balina omurgasından yapılma bir tarak, küçük bir taş balta ve ne için kullanıldıkları ilk bakışta pek anlaşılmayan birkaç eşya vardı. Camın üstündeki etikette *Espiritu Santo Adası'ndaki Tuhaflar Tarafından Kullanılan Ev Eşyaları, New Hebrides, Güney Pasifik Bölgesi, aşağı yukarı 1750* yazıyordu.

"Hah," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Garip," diye yanıtladım.

İzlerimizi gizlemek konusunda pek faydası dokunmayacak olsa da –sonuçta kırdığımız pencere kendiliğinden tamir olmayacaktı– Emma örtüyü yerine serdi. Odada yavaşça ilerliyor, rasgele eşyaların üstünü açıyorduk. Tümü öyle ya da böyle müze vitrinleriydi. Vitrinlerin içindekilerin ise eskiden tuhaflara ait olmaları ya da onlar tarafından kullanılmaları dışında birbirleriyle hemen hemen hiçbir ilgileri yoktu. Birinin içinde, 1800'lerde Uzak Doğu'da yaşayan tuhafların giydiği parlak renkli ipeklerden oluşan bir koleksiyon sergileniyordu. Diğerinde, uzaktan bakıldığında geniş bir ağaç kütüğünün kesiti gibi görünse de yakından incelendiğinde demirden menteşeleri ve ağaç dalından yapılmış topuzuyla aslında kapı olduğu anlaşılan büyük bir ahşap parçası vardı. Etiketinde *Büyük İrlanda Kırları'ndaki Tuhaflara Ait Bir Evin Kapısı, 1530'lar* yazıyordu.

"Vay canına," dedi Emma yakından bakmak için öne doğru eğilerek. "Dünyada bu kadar çok tuhaf olduğunu hiç sanmazdım."

"Ya da eskiden öyle olduğunu," dedim. "Hâlâ oralarda yaşadıklarından şüpheliyim."

Baktığımız son vitrinin üzerinde *Hitit Tuhaflarının Silahları, Kaymaklı Yeraltı Şehri, Tarih Bilinmiyor* yazıyordu. Camın öteki yanında gördüklerimizin yalnızca ölü böceklerden ve kelebeklerden ibaret olması ikimizin de aklını karıştırmıştı.

Emma bana bakmak için alevini savurdu. "Sanırım Bentham'ın bir tarih meraklısı olduğunu öğrendik. Devam etmeye hazır mısın?"

Tozla kaplanmış vitrinlerle dolu iki odayı daha alelacele dolaştıktan sonra karşımıza çıkan merdiveni kullanarak üst kata çıktık. Sahanlıktaki kapı yumuşacık halılarla kaplı uzun bir koridora açıldı. Sonsuza dek devam ediyormuş gibi görünüyordu; düzenli aralıklarla yerleştirilmiş kapıları ve duvar kâğıdının kendini tekrar eden deseni, baş döndürücü bir sonsuzluk izlenimi yaratıyordu.

Odalara göz atarak koridor boyunca yürüdük. Birbirinin tıpatıp aynı eşyalarla dekore edilmiş, aynı şekilde yerleştirilmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve aynı duvar kâğıdıyla kaplanmışlardı: Tıpkı sağlığımı yeniden kazandığım odada olduğu gibi hepsinde birer yatak, komodin ve gardırop vardı. Gelincik filizi desenleri, bütün mekânın doğa tarafından yavaş yavaş ele geçiriliyor gibi görünmesine yol açarak duvar kâğıdı boyunca kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve hipnotize edici dalgalar halinde halıda devam ediyordu. Aslında kapıların yanına çivilenmiş küçük pirinç levhalar olmasaydı odaları birbirinden ayırmak kesinlikle mümkün olmazdı. Bu levhalar, odaların her birine kulağa birbirinden egzotik gelen isimler veriyordu: *Alpler Odası, Gobi Odası, Amazon Odası.*

Koridorda tahminen elli kadar oda vardı ve burada keşfedilecek işe yarar hiçbir şey olmadığından emin olarak acele etmeye başlamıştık. Fakat henüz yolu yarılamıştık ki bütün tüylerimin diken diken olmasına yol açacak kadar soğuk bir hava dalgası tepemize çullandı.

"Vay canına!" dedim kollarımı kendime dolayarak. "Bu da nereden çıktı böyle?"

"Pencerelerden birini açık unutmuş olabilirler mi?" dedi Emma.

"Ama dışarısı soğuk değil ki," dedim. Omuzlarını silkti.

Koridorda yürümeye devam ettikçe hava gitgide soğuyordu. Nihayet bir köşeyi döndük ve koridorun tavanından buz saçaklarının sarktığı ve halının kırağıyla parıldadığı bir bölümüne geldik. Soğuk bilhassa tek bir odadan yayılıyormuş gibi görünüyordu. Odanın önünde dikilip kar tanelerinin kapının altındaki boşluktan birer birer süzülüşünü izledik.

"Bu çok garip," dedim ürpererek.

"Benim standartlarıma göre bile," dedi Emma, "alışılageldik olmadığı kesin."

Ayaklarımın altında gıcırdayan kara rağmen kapıdaki levhaya bakmak için öne adım attım. Levhanın üstünde şöyle yazıyordu: *Sibirya Odası.*

Emma'ya baktım. O da bana baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Büyük olasılıkla odadaki klima gereğinden fazla çalışıyordur," dedi.

"O zaman içeri girip öğrenelim," dedim. Kapının topuzuna uzanıp açmaya çalıştım ama dönmedi bile. "Kilitli."

Emma elini kapının topuzuna koydu ve birkaç saniye orada tuttu. Kilidin içindeki buzlar erirken çoktan kapının kolundan sular damlamaya başlamıştı.

"Kilitlenmemiş," dedi. "Donmuş."

Topuzu çevirip ittirdiği kapı yalnızca iki santim kadar açıldı; diğer tarafına kar yığılmıştı. Omuzlarımızı kapıya yaslayarak üçe kadar sayıp yüklendik. Kapı savrularak açıldığı sırada kutupların soğuğunu taşıyan sert bir rüzgâr tokat misali yüzümüze çarptı. Telaşlı kar taneleri her yere savruluyor, gözlerimize girip arkamızdaki koridora taşıyordu.

Kollarımızı yüzümüze siper ederek içeri göz attık. Yataktan, gardıroptan ve komodinden oluşan dekorasyonu diğer odalarınkinin aynısıydı ama büyük kar yığınlarının altına gömülmüş belli belirsiz beyaz renkli kabarıklıkları gözden kaçırmak mümkün değildi.

"*Bu* da nedir?" dedim rüzgârın uğultusunu bastırmak için bağırarak. "Başka bir döngü mü?"

"Olamaz!" diye bağırarak yanıtladı Emma. "Şu anda zaten bir döngünün içindeyiz!"

Yakından bakmak için rüzgâra doğru eğilerek içeri adım attık. Tüm o karın ve buzun açık unutulmuş bir pencereden geldiğine inanmak istemiştim ama kar fırtınası biraz olsun yatıştığında odanın diğer ucundaki duvarda bile tek bir pencere olmadığını fark ettim. İki yanımızda buz tutmuş duvarlar vardı, tavan yerli yerinde duruyordu ve muhtemelen halı da ayaklarımızın altında bir yerlerdeydi fakat dördüncü duvarın olması gereken yerde oda bir buz mağarasına dönüşüyor ve ötesinde de açık havaya, engebeli arazilere ve bembeyaz karlara eşlik eden simsiyah kayalardan oluşan uçsuz bucaksız bir manzaraya boyun eğiyordu.

Burası gördüğüm kadarıyla Sibirya'nın ta kendisiydi.

Karı küreyerek açılmış daracık bir patika odayı boylu boyunca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşıp ardındaki beyazlığa uzanıyordu. Güçlükle patikada ilerleyip odadan çıktık ve etrafımızdaki her şeye hayret ederek mağaraya girdik. Beyaz ağaçlardan oluşan bir orman misali yerden devasa buz dikitleri yükseliyor, tavandan sarkıtlar iniyordu.

Emma'yı etkilemek zordu –sonuçta neredeyse yüz yaşındaydı ve birkaç ömre bedel tuhaf şeye tanık olmuştu– ama burası onun için bile fazlasıyla dudak uçuklatıcı görünüyordu.

"Bu hayret verici!" dedi yerden bir avuç dolusu kar almak için eğilirken. Gülerek karı bana attı. "Sence de öyle değil mi?"

"Öyle," dedim takırdayan dişlerimin arasından, "ama bunun burada ne işi var?"

Devasa sarkıtların arasından dolanarak açık havaya çıktık. Arkama baktığımda odadan eser olmadığını gördüm; mağaranın derinliklerine kusursuz bir şekilde gizlenmişti.

Emma aceleyle önden gidip arkasını döndü. "Buraya!" dedi telaşlı bir ses tonuyla.

Gittikçe derinleşmekte olan karın içinde güçlükle yürüyerek yanında durdum. Arazi son derece biçimsizdi. Önümüzde uzanan bembeyaz düzlük az ileride buzul yarıklarını andıran derin ve inişli çıkışlı katmanlar halinde kırılıyordu.

"Yalnız değiliz," dedi Emma ve gözden kaçırdığım bir ayrıntıya işaret etti. Buzul yarığının tepesinde, dikkatle uçurumun dibine bakan bir adam dikiliyordu.

Sözün gelişi, "Orada ne yapıyor?" diye soruverdim.

"Görünüşe göre bir şey arıyor."

Buzul yarığı boyunca başı hep önünde, yavaşça yürüyüşünü izledik. Bir dakika kadar sonra artık yüzümü bile hissedemeyecek kadar üşüdüğümü fark ettim. Sert bir rüzgâr kar tanelerini savurarak sahneyi beyaza boğdu.

Az sonra esinti gücünü yitirdiğinde adam doğrudan bize bakıyordu.

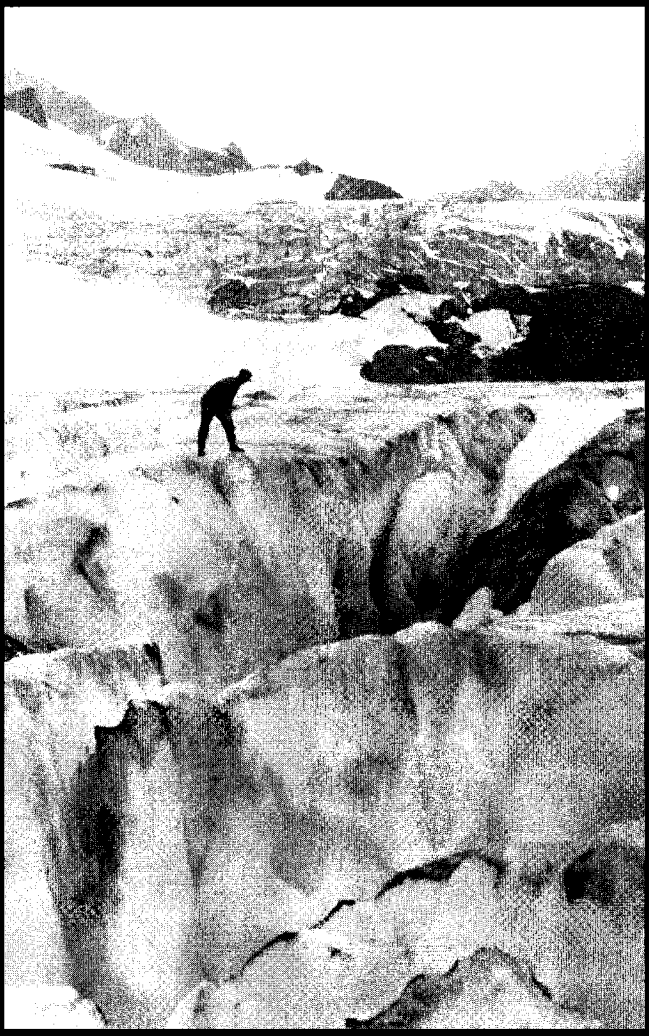
Emma kaskatı kesildi. "Eyvah."

"Sence bizi gördü mü?"

Emma başını eğip parlak sarı renkli elbisesine baktı. "Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gözlerimiz beyaz arazinin öte yanından bize bakan adama kilitlenmiş vaziyette bir anlığına orada öylece dikildik. Derken adam bize doğru koşmaya başladı. Bizden yüzlerce metre uzaktaydı ve yanımıza ulaşabilmek için derin kar birikintilerini ve inişli çıkışlı kırıklarla bezeli araziyi aşması gerekiyordu. Bize zarar vermeyi isteyip istemediği belli değildi ama olmamamız gereken bir yerdeydik ve yapılacak en iyi şey oradan ayrılmak gibi görünüyordu. Bu kararı vermemizde, benzerini daha önce yalnızca bir kere Çingenelerin kampında duyduğum kükreme de oldukça etkili oldu.

Bir ayı.

Omuzlarımızın üstünden şöyle bir bakmak şüphelerimizi doğruladı: Siyah renkli, devasa bir ayı pençeleriyle tırmanarak buzul yarıklarından birinden çıkıp adama katılmıştı ve şimdi *ikisi birden bizim peşimize düşmüştü.* Ayı, adamdan daha hızlı hareket ediyor gibiydi.

"AYI!" diye bağırdım gereksiz yere.

Koşmaya çalışsam da donmuş haldeki ayaklarım benimle işbirliği yapmaya yanaşmayınca görünüşe bakılırsa soğuğa epeyce dayanıklı olan Emma beni kolumdan yakalayıp beraberinde sürüklemeye başladı. Birlikte mağaraya daldık, güçlükle odanın içinde ilerledik ve koridoru dolduran kar serpintisinin arasından kendimizi kapının öteki tarafına attık. Sanki ayıyı durdurabilecekmiş gibi kapıyı arkamızdan kapattım ve geldiğimiz yolu takip ederek uzun koridoru aşıp merdivenlerden indik ve Bentham'ın beyaz örtülerin ardına saklanmış hayaletlerinin arasına katılmak için adamın ölüler müzesine geri döndük.

* * *

Odanın en uzak köşesinde bulduğumuz tozlanmış, iri yarı ve hantal sütunla duvarın arasına gizlendik; kaçtığımız soğuk, iliklerimize dek işlemiş halde sığıştığımız yer öylesine dardı ki birbirimize doğru bile dönemiyorduk. Giysilerimizdeki kar eriyerek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayaklarımızın dibinde küçük birer su birikintisi oluştururken vitrin mankenleri misali kaskatı kesilmiş vaziyette sessizce ve titreyerek bekledik. Emma'nın sol eli, sağ elimi tuttu. Paylaşabileceğimiz tüm sıcaklık ve anlam bundan ibaretti. Kelimelere dökülemeyecek bir dil; anbean karmaşıklaşan, duygusallaşan ve zenginleşen derin öpücüklerden, dokunuşlardan, bakışlardan ve mimiklerden oluşan bir kelime dağarcığı geliştiriyorduk. Bu hem büyüleyici hem de gerekliydi ve böyle anlarda, daha az üşümeme ve daha az korkmama yardımcı oluyordu.

Aradan birkaç dakika geçip de odanın ortasında bizi yiyecek bir ayı belirmeyince fısıldamaya cesaret edebildik.

"O girdiğimiz yer bir döngü müydü?" diye sordum. "Döngü içinde döngü?"

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladı Emma.

"Sibirya. Kapıda öyle yazıyordu."

"Orası Sibirya'ysa girdiğimiz oda döngü değil, olsa olsa bir tür portaldır. Ve herkesin bildiği gibi portal diye bir şey yoktur."

"Tabii ki," dedim ama zaman döngülerinin var olduğu bir dünyada portalların gerçek olduğuna inanmak kulağa o kadar da acayip gelmiyordu.

"Ya çok eski bir döngüyse?" diye öneride bulundum. "Kökeni buz devrine, on ya da on beş bin yıl öncesine dayanıyorsa? Şeytanın Arka Bahçesi o günlerde öyle görünüyor olabilir."

"O kadar eski bir döngünün var olabileceğini sanmıyorum," dedi Emma.

Dişlerim birbirine çarpıyordu. "Titrememe engel olamıyorum," dedim.

Emma yan tarafını benimkine bastırdı ve sırtımı sıcacık eliyle sıvazladı.

"Herhangi bir yere açılan bir portal yapacak olsaydım," dedim, "Sibirya kesinlikle seçeneklerim arasında ilk sıralarda yer almazdı."

"Peki, nereye giderdin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hmmm. Hawaii'ye ne dersin? Ama sanırım bu çok sıradan bir tercih oldu. Herkes Hawaii derdi."

"Ben demezdim."

"Sen nereye giderdin?"

"Senin geldiğin yere," dedi Emma. "Florida'ya."

"Ne diye oraya gitmek isteyesin ki?"

"Büyüdüğün yerleri görmek ilgi çekici olabilir diye düşündüm."

"Bu çok tatlı," dedim. "Ama pek heyecan verici bir yer değildir. Hatta bir hayli sessizdir."

Başını omuzuma yasladı ve sıcak nefesini koluma doğru üfledi. "Kulağa cennet gibi geliyor."

"Saçında kar var," dedim ama onu almaya çalıştığımda eriyip gitti. Elimdeki soğuk suyu yere silkeledim ve işte o anda ayak izlerimizi fark ettim. Ardımızda, muhtemelen gizlenme yerimize dek uzanan erimiş karlardan bir iz bırakmıştık.

"Ne aptalız," dedim izlere işaret ederek. "Ayakkabılarımızı arkamızda bırakmalıydık!"

"Sorun değil," dedi Emma. "Eğer şimdiye dek izimizi bulmadılarsa büyük olasılıkla..."

Odanın diğer tarafında, büyük bir hayvanın soluklarının eşlik ettiği gürültülü ve telaşlı ayak sesleri yankılandı.

"Pencereye koş, elinden geldiğince çabuk ol," dedi Emma dişlerinin arasından. Ve böylece gizlenme yerimizi terk ettik.

Koşmaya çalıştıysam da su birikintisi yüzünden kayınca en yakınımdaki şeye, ardında saklandığımız koca eşyayı örten çarşafa tutunuverdim. Örtü odada yankılanan bir çııııırt sesiyle lime lime olarak başka bir vitrini gözler önüne serdikten sonra, darmadağın bir kumaş yığınına dönerek ayaklarıma dolanıp yere düşmeme neden oldu.

Başımı kaldırıp baktığımda ilk gördüğüm şey bir kızdı; tepemde dikilen Emma'yı kastetmiyorum. Vitrinin içinde, camın öte yanında bir kız duruyordu. Meleklerinkini andıran kusursuz yüz hatları, fırfırlı bir elbisesi ve saçında da kurdelesi vardı.

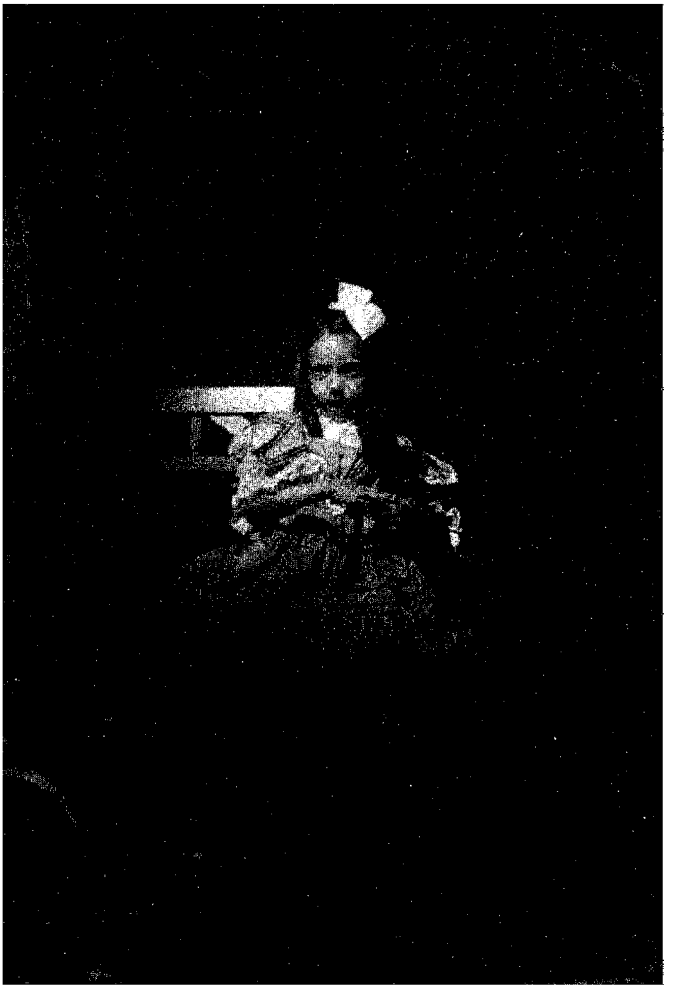
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ölüm katılığındaki içi doldurulmuş bir insanın camsı gözleriyle hiçliğe bakıyordu.

Korkudan aklımı kaçıracak gibi oldum. Beni dehşete düşüren şeyi görmek için arkasına bakan *Emma* da korkudan çılgına döndü.

Beni sürüklercesine ayağa kaldırdı ve koşmaya başladık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Peşimizdeki adama, ayıya ve Sibirya'ya dair her şey aklımdan uçup gitmişti. Tek istediğim o odadan çıkmak, içi doldurulmuş kızdan olabildiğince uzaklaşmak ve Emma'yla sonumuzun onunki gibi olmaması için ardıma hiç bakmadan koşmaktı; en son isteyeceğim şey, cesetlerimizin cam bir vitrinde sergilenmesiydi. Artık şu Bentham denilen adam hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiştim: Sapkın bir koleksiyoncuydu ve birkaç toz örtüsünü daha kaldırsak bu kıza benzeyen çok sayıda örnek bulacağımızdan emindim.

Hızlanarak köşeyi döndüğümüz sırada kürkten ve pençeden ibaret en az üç metre yüksekliğinde korkutucu bir dağ ile burun buruna geldik. Çığlık attık ama durmayı denemek için artık çok geç kalmıştık ve yuvarlanarak ayının ayaklarının dibine yığıldık. Olduğumuz yere sinip ölmeyi beklemekten başka seçeneğimiz yoktu. Ayının iğrenç kokulu sıcak nefesi üzerimizde dolandı. Islak ve pürüzlü bir şey yüzümün yan tarafını yaladı.

Ayı beni yaladı. Ayı beni yaladı ve birileri *kahkahalara boğuldu.*

"Sakinleşin, ısırmaz!" dedi biri. Nihayet gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde tüylü, uzun bir burunla ve bana bakan iri, kahverengi gözlerle karşılaştım.

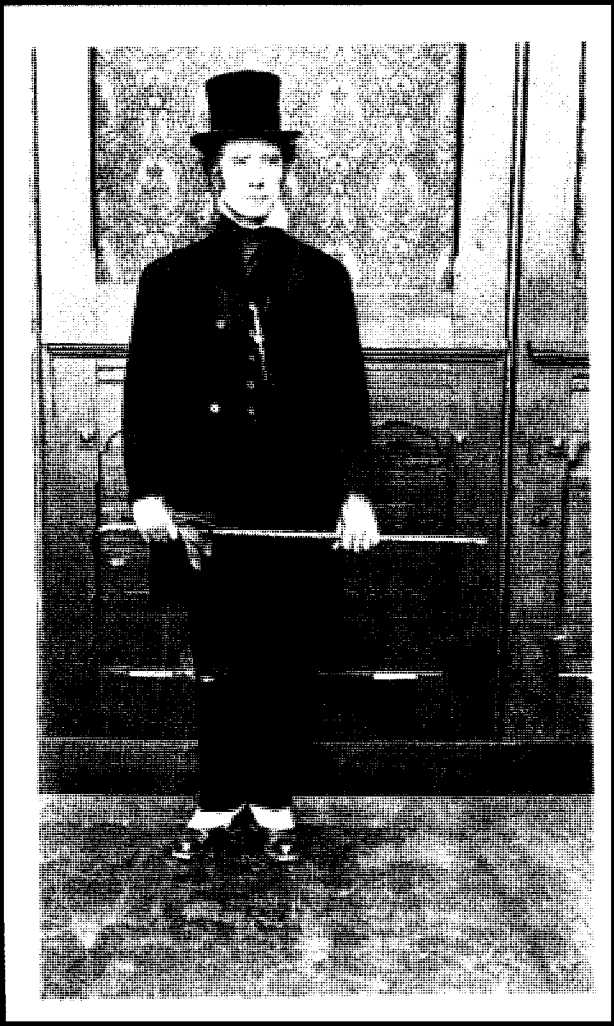
Konuşan ayı mıydı? Ayılar kendilerinden üçüncü şahıs olarak bahseder miydi?

"Onun adı PT," diye konuşmayı sürdürdü biri, "ve o benim fedaim. Benimle ters düşmediğiniz sürece son derece dost canlısıdır. PT, otur!"

PT oturdu, sonra yüzüm yerine pençesini yalamaya koyuldu. Olduğum yerde doğruldum, yanağımdaki salyaları sildim ve sonunda sesin sahibini görmeyi başardım. Nispeten yaşlıca bir adamdı, bir beyefendiydi ve silindir şapkadan, bastondan ve koyu renkli ceketinin üst kısmından fırlayıvermiş gibi görünen yüksek beyaz yakadan ibaret müthiş giysilerini tamamlayacak türden mütevazı bir gülümseme takınmıştı.

Hafifçe öne doğru eğildi ve şapkasının ucuna dokundu. "Myron Bentham, emrinize amadeyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma kulağıma, "Yavaşça geri çekil," diye fısıldayınca birlikte ayağa kalkıp ayının kolunun yetişemeyeceği tarafa doğru seğirttik. "Sorun istemiyoruz, bayım. Gitmemize izin verirseniz kimsenin canı yanmaz."

Bentham kollarını açıp gülümsedi. "Ne zaman isterseniz gitmekte özgürsünüz. Ama bu büyük bir hayal kırıklığı olur çünkü daha yeni geldiniz ve konuşmamız gereken bir sürü konu var."

"Öyle mi?" dedim. "Belki şuradaki vitrinin içinde duran kızı açıklamakla işe başlayabilirsiniz!"

"Ve Sibirya Odasını!" dedi Emma.

"Sinirlisiniz, üşümüşsünüz ve ıslanmışsınız. Bunları sıcak bir fincan çay içerken konuşmaya ne dersiniz?"

Bu çok hoşuma giderdi ama bunu itiraf edecek değildim.

"Burada neler döndüğünü öğrenmeden hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Emma.

"Pekâlâ," diye yanıtladı Bentham hoş mizacını biraz olsun kaybetmeden. "Büyük olasılıkla sizin de tahmin ettiğiniz gibi, Sibirya'da bir zaman döngüsüne açılan Sibirya Odası'nda sizi şaşırtan asistanımdı."

"Ama bu imkânsız," dedi Emma. "Sibirya binlerce kilometre uzakta."

"Beş bin altı yüz on beş kilometre," diye yanıtladı. "Ama hayatımı döngüler arası seyahati gerçek kılmak için çalışmaya adadım." Bana döndü. "Örtüsünü açtığınız vitrine gelince... Gördüğünüz kızın adı Sophronia Winstead. İngiltere'nin kraliyet hanedanında doğan ilk tuhaf çocuktu. Trajik bir şekilde sona erse de çok enteresan bir hayat yaşadı. Buradaki Tuhaflık Salonu'mda tanınmış ya da tanınmamış, ünlü ya da ünsüz ama kesinlikle dikkate değer her tür tuhafım var. Ve hepsini size memnuniyetle gösteririm. Gizleyecek hiçbir şeyim yok."

"O bir psikopat," diye mırıldandım Emma'ya. "Sadece içimizi doldurup bizi de koleksiyonuna eklemek istiyor!"

Bentham güldü. Görünüşe bakılırsa kulakları pek keskindi. "Onlar yalnızca balmumundan yapılmış heykeller, oğlum. Ben

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hem bir koleksiyoncu hem de her şeyi olduğu gibi biriktirip saklayan tiplerdenim ama insanları değil. Seninle tanışmak için böylesine uzun zamandır beklememin nedeninin içini boşaltıp seni bir vitrine kapatmak olduğunu mu sanıyorsun?"

"Daha acayip hobiler duyduğum oldu," dedim Enoch'u ve cücelerini anımsayarak. "Bizden ne istiyorsunuz?"

"Her şeyin zamanı var," dedi. "Önce kurulanıp ısının. Sonra sırada çay var. Ardından..."

"Kabalık etmek istemem ama," diyerek araya girdi Emma, "zaten burada çok fazla zaman harcadık. Arkadaşlarımız..."

"İyi durumdalar. En azından şimdilik," dedi Bentham. "Konuyla ilgilendim ve güneş sandığınız kadar erken batmayacak onlar için."

"Nereden biliyorsunuz?" dedi Emma çabucak. "Güneşin sandığımız kadar erken batmayacağını söyleyerek neyi kastedi..."

"Konuyla ilgilendim de ne demek?" dedim Emma'nın sesini bastırarak.

"Her şeyin zamanı var," diye tekrarladı Bentham. "Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum ama sabırlı olmalısınız. Bir çırpıda ve böylesine berbat bir durumda anlatamayacağım kadar çok şey var." Kolunu bize doğru uzattı. "Bakın. Titriyorsunuz."

"Pekâlâ, o zaman," dedim. "Hadi çay içelim."

"Şahane!" dedi Bentham. Bastonunu yere iki kere vurdu. "PT, gel!"

Ayı uysal uysal homurdandıktan sonra arka ayaklarının üstüne kalktı ve tıpkı bodur bacaklı, şişman bir adam gibi paytak adımlarla Bentham'ın dikildiği yere dek yürüdü. Bentham'ın yanına vardıktan sonra hayvan öne doğru eğildi ve pençelerinden biriyle sırtından, diğeriyle bacaklarının altından tutarak adamı kucaklayıp bebek gibi taşımaya başladı.

"Seyahat etmek açısından pek alışılageldik bir yöntem olmadığının farkındayım," dedi Bentham, PT'nin omuzunun üstünden, "ama çok çabuk bitkin düşüyorum." Bastonuyla koridorun ilerisine işaret edip, "PT, kütüphane!" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma da ben de kucağındaki Bay Bentham'la yürümeye başlayan PT'yi şaşkınlıkla izliyorduk.

Her gün şahit olabileceğin türden bir şey değil, diye düşündüm. Ve bu, o gün tanık olduğum neredeyse her şey için geçerliydi.

"PT, dur!" diye buyurdu Bentham.

Ayı durdu. Bentham bize el salladı.

"Geliyor musunuz?"

Boş gözlerle onları seyrediyorduk.

"Pardon," dedi Emma ve onları yakalamak için koşturduk.

* * *

Bentham ve ayısının peşinden labirentin içinde dolanmaya başladık.

"Ayınız da tuhaf mı?" diye sordum.

"Evet, o bir kediayı," dedi Bentham şefkatle PT'nin omuzunu okşayarak. "Rusya'da ve Finlandiya'da ymbrynelerin en çok tercih ettiği yol arkadaşlarıdır ve kediayı ehlileştirme, oradaki tuhaflar arasında son derece saygı gören, eski bir sanattır. Gölgelerle boğuşup onları mağlup edecek kadar güçlü olmalarının yanı sıra çocuk bakacak kadar da naziktirler, sizi kış gecelerinde elektrikli battaniyelerden daha sıcak tutarlar ve burada da gördüğünüz gibi düşmanın kalbine korku salan fedailerdir... PT, sola!"

Küçük bir giriş salonuna girdiğimiz esnada Bentham kediayıların erdemlerinden bahsetmeye ara verdi. Odanın ortasındaki camdan yapılmış gök kubbenin altında üç kadın vardı; yanı başlarında ise gaddar görünümlü devasa bir ayı tüm heybetiyle dikiliyordu. Bentham'ın vitrinlerinden birinin içinde hareketsizce durduklarını fark edene dek bir anlığına bile olsa soluğum kesildi.

"Bunlar Bayan Waxwing, Bayan Troupial, ve Bayan Grebe,"* dedi Bentham, "ve kediayıları, Alexi."

---

* (İng.) Sırasıyla; İpekkuyruk kuşu, Venezuela kuşu, Dalgıçkuşu. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkinci defa bakınca kediayı, balmumundan yapılmış ymbryneleri koruyor gibi görünüyordu. Kadınlar onun etrafında sakince poz verirken ayı arka ayaklarının üstüne kalkmış, pençesini düşmanına doğru savururken kükremesinin ortasında donakalmıştı. Diğer pençesi tatlı tatlı ymbrynelerden birinin omzunda duruyordu ve kadının parmakları, böylesine korkunç bir yaratık üzerinde rahatlıkla kurduğu hâkimiyeti sergilemek istercesine ayının uzun tırnaklarından birine dolanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Alexi, PT'nin büyük amcasıydı," dedi Bentham. "Amcana merhaba de, PT!"

PT homurdandı.

"Şunun aynısını gölgelere yapabilseydin," diye fısıldadı Emma kulağıma.

"Bir kediayıyı eğitmek ne kadar sürüyor?" diye sordum Bentham'a.

"Yıllar," diye yanıtladı. "Kediayılar doğaları gereği son derece özgürlüklerine düşkündür."

"Yıllar," diye fısıldadım Emma'ya.

Emma gözlerini devirdi. "Alexi de balmumundan mı yapılmış?" diye sordu Bentham'a.

"Ah hayır, onun içi dolduruldu."

Anlaşılan Bentham'ın tuhaf halkı doldurmak konusunda sergilediği isteksizlik tuhaf hayvanları kapsamıyordu. Addison burada olsaydı, diye düşündüm, olay çıkarmadan duramazdı.

Ürperdim. Emma sıcak elini sırtımda gezdirdi. Bentham da üşüdüğümü fark etmiş olacak ki, "Beni affedin!" dedi. "O kadar nadiren konuğum oluyor ki geldiklerinde koleksiyonumla böbürlenmeden duramıyorum. Şimdi. Deminden beri çay sözü veriyorum, işte çay bizi orada bekliyor!"

Bentham bastonunu kaldırıp ileriyi gösterince PT yürümeye devam etti. Koleksiyonunun üzeri örtülü parçalarını sakladığı depo benzeri odalardan çıkarak peşlerinden evin diğer bölümlerine girdik. Birçok yönden ortalama zenginlikte bir adamın eviydi: Giriş salonunun iki yanında mermer sütunlar dikiliyordu, resmi görünümlü yemek odasının duvarları goblenle kaplıydı, düzinelerce konuk için oturacak yer bulmak mümkündü ve kanatların, zevkli bir şekilde yerleştirilmiş mobilyaları sergilemekten başka amacı yokmuş gibi görünüyordu. Fakat her odada, odadaki tüm diğer eşyaların yanı sıra Bentham'ın tuhaf koleksiyonundan birkaç obje vardı.

"On beşinci yüzyıl, İspanya," dedi koridorda dikilen parlak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zırhı göstererek. "Yeni yaptırdım. Tıpkı bir eldiven gibi vücudumu sarıyor!"

Nihayet kütüphaneye geldik. Burası şimdiye dek gördüğüm en güzel kütüphaneydi. Bentham, PT'ye onu yere bırakmasını söyledikten sonra ceketine yapışan tüyleri silkeledi ve bizi içeri buyur etti. Baş döndürücü yüksekliklere ulaşan raflarıyla oda en az üç kat yüksekliğindeydi. Raflara ulaşmak için basamaklardan, iskelelerden ve katlanır merdivenlerden oluşan bir sürü düzenek inşa edilmişti.

"Hepsini okumadığımı itiraf etmeliyim," dedi Bentham, "ama üzerinde çalışıyorum."

Sıcaklığıyla odayı dolduran gürül gürül şöminenin etrafına dizilmiş koca kanepelere doğru bize eşlik etti. Sharon ve Nim bizi ateşin yanında bekliyorlardı. "*Bana* güvenilmez herifin teki demiştin ha!" dedi Sharon dişlerinin arasından ama beni daha fazla haşlama fırsatını bulamadan Bentham battaniye getirmesi için onu odadan gönderdi. Ev sahibinin koruması altındaydık ve Sharon'ın azarlarının biraz daha beklemesi gerekecekti.

Bir dakika içinde kendimizi battaniyelere sarınıp kanepelerden birine serilmiş halde bulduk. Nim altın yaldızlarla bezenmiş tepsilerin üstünde çay hazırlamak için kelebek gibi çırpınarak oradan oraya koşuşturuyor, alevlerin önüne kıvrılıp yatan PT ise hızla uykuya dalıyordu. Üstüme çökmeye başlayan yuva sıcaklığı hissine direnip yarım kalan işimize odaklanmaya çalıştım. Büyük sorular ve görünüşe göre ele avuca sığmaz sorunlar. Arkadaşlarımız ve ymbryneler. Kendimize biçtiğimiz anlamsız, saçma ve umutsuz görev. Hepsini aynı anda düşünmek bile beni ezip geçmeye yeterliydi. Ben de Nim'den üç kaşık şeker ve çayın rengini beyaza döndürecek kadar krema koymasını rica ettiğim çayımı üç yudumda kafama dikip biraz daha istedim.

Sharon surat asabileceği ama aynı zamanda da konuşmalarımıza kulak kabartabileceği bir köşeye çekilmişti.

Emma resmiyeti bir kenara bırakmaya pek hevesliydi. "Evet," dedi. "Artık konuşabilir miyiz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bentham onu duymazdan geldi. İkimizin karşısına geçip oturmuş olsa da yüzünde belli belirsiz ama kesinlikle acayip bir sırıtışla bana bakıyordu.

"Ne var?" dedim çenemden süzülen çay damlasını silerken.

"Bu olağanüstü," diye yanıtladı. "Hık demiş burnundan düşmüşsün."

"Kimin?"

"Büyükbabanın, tabii ki."

Çay fincanımı indirdim. "Onu tanıyor muydunuz?"

"Evet. Çok uzun zaman önce, tam da bir arkadaşa ihtiyacım olduğu anda yanımdaydı."

Emma'ya baktım. Yüzünün rengi biraz solmuş, parmakları da çay fincanına kenetlenmişti.

"Birkaç ay önce öldü," dedim.

"Evet. Bunu duyduğumda çok üzüldüm," dedi Bentham. "Ve doğrusunu söylemem gerekirse bunca yıl dayandığını öğrenmek beni çok şaşırttı. Uzun yıllar önce öldüğünü varsayıyordum. O kadar çok düşmanı vardı ki. Ama bir o kadar da yetenekliydi."

"Arkadaşlığınızın mahiyeti tam olarak neydi?" diye sordu Emma sorgu memurlarınınkini andıran sesiyle.

"Ve sen de Emma Bloom olmalısın," dedi Bentham sonunda ona bakarak. "Senin hakkında pek çok şey duydum."

Emma şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi?"

"Ah, evet. Abraham senden sevgiyle bahsederdi."

"Bundan haberim yoktu," dedi yüzü kızararak.

"Söylediğinden bile daha güzelmişsin."

Emma dişlerini birbirine bastırdı. "Teşekkür ederim," dedi tekdüze bir ses tonuyla. "Onu nereden tanıyordunuz?"

Bentham'ın yüzündeki gülümseme soldu. "Madem öyle, sadede gelelim."

"Sizin için sakıncası yoksa."

"Hiç yok," dedi ama yine de tutumu birkaç derece soğudu. "Az önce bana Sibirya Odası'nı sormuştunuz ve Bayan Bloom, verdiğim cevapla tatmin olmadığınızın farkındayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, ama ben... yani biz... Jacob'ın büyükbabasıyla ve bizi buraya getirme nedeninizle daha çok ilgileniyoruz."

"Sizi temin ederim ki hepsi birbiriyle ilgili. O odadan, hatta genel anlamda bu evden başlamak daha doğru olacak."

"Tamam," dedim. "Bize evi anlatın."

Bentham derin bir nefes aldı ve parmak uçlarını dudaklarının hizasında birleştirerek biraz düşündü. Sonra konuşmaya başladı. "Bu ev keşiflerle ve seyahatlerle geçen koca bir ömür boyunca bıkıp usanmadan getirdiğim paha biçilemez kalıntılarla dolu ama hiçbiri evin kendisinden daha değerli değil. Ev bizzat benim tarafımdan icat edilmiş bir düzenek, hatta bir makinedir. Ben ona Panoptidön* diyorum.

"Bay Bentham bir dâhidir," dedi Nim önümüze sandviç dolu bir tabak bırakırken. "Sandviç alır mısınız Bay Bentham?"

Bentham elinin tek hareketiyle Nim'i kovaladı. "Ama bunlar buzdağının sadece görünen kısmı," diyerek sürdürdü konuşmasını. "Hikâyem bu evin inşa edilmesinden çok daha eskilere, senin yaşlarında genç bir delikanlı olduğum günlere dayanıyor, Jacob. Erkek kardeşim ve ben kendimizi birer kâşif olarak görmekten hoşlanırdık. Perplexus Anomalous'un çizdiği haritaları didik didik inceler, onun keşfettiği döngüleri ziyaret etmenin hayalini kurardık. Yeni döngüler de keşfedecektik ve onları yalnızca bir kez ziyaret etmekle yetinmeyecek, defalarca oralara gidecektik. Bu şekilde tuhafların dünyasını eski haşmetli günlerine döndürmeyi umuyorduk." Öne doğru eğildi. "Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Eski haşmetli günlerine... haritalarla mı döndürecektiniz?"

"Hayır, sadece haritalarla değil. Kendinize şunu sorun: Bizi insanlar olarak zayıf kılan nedir?"

"Hortlaklar mı?" diye tahmin yürüttü Emma.

"Gölgeler?" dedim.

---

* 1785 yılında İngiliz filozof ve toplum kuramcısı Jeremy Bentham tarafından tasarlanmış hapishane inşa modeli Panoptikon'a atıftır. *–çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlar var olmadan öncesini düşünün," diyerek bizi yönlendirmeye çalıştı Bentham.

Emma, "Sıradan insanların zulmüne uğramak?" dedi.

"Hayır. Bunların hepsi zayıflığımızın göstergeleridir. Bizi zayıf kılan *coğrafyadır*. Kabaca akıl yürütmem gerekirse, günümüz dünyasında on bin civarında tuhaf var. Tıpkı evrendeki farklı gezegenlerde zeki yaşam formlarının olduğunu bildiğimiz gibi bunu da biliyoruz. Bu matematiksel bir zorunluluk." Gülümsedi ve çayını yudumladı. "Şimdi benzersiz becerileri olan on bin tuhafın ortak bir amaç etrafında toplanıp aynı yerde bulunduğunu hayal edin. Bu kimsenin hafife almaya cesaret edemeyeceği bir güç olmaz mıydı?"

"Sanırım öyle," dedi Emma.

"Kesinlikle öyle," dedi Bentham. "Ama coğrafya yüzünden yüzlerce zayıf gruba bölünmüş haldeyiz –on tuhaf şurada, yirmi tuhaf burada– çünkü Avustralya'nın taşralarındaki bir döngüden, örneğin, Afrika'nın boynuzlarındaki* bir döngüye yolculuk etmek fevkalade zordur. Karşılaştığımız güçlükler yalnızca sıradanların ve doğal yaşamın tabiatlarında var olan tehlikelerle sınırlı değildir, aynı zamanda uzun yolculuklar sırasında hızla yaşlanma riskiyle de karşı karşıya kalırız. Coğrafyanın zorluğu, hava yoluyla seyahatin mümkün olduğu modern çağda bile uzak döngüler arasındaki en gelişigüzel ziyaretler dışında hemen her yolculuğu imkânsız kılıyor."

Devam etmeden önce bir anlığına durup gözleriyle odayı taradı.

"Şu halde... Avustralya'daki döngüyle Afrika'daki döngü arasında bir bağlantı olduğunu hayal edin. Böylelikle, bahsi geçen iki toplum birbiriyle ilişki kurabilir. Birbirleriyle ticaret yapabilirler. Birbirlerinden yepyeni şeyler öğrenirler. Kriz anında birbirlerini korumak için birlik olurlar. Daha önce mümkün olmayan türlü türlü heyecan verici olasılık doğar. Ve döngüler arasında kurulan bağların sayısı çoğaldıkça tuhafların dünyası gezegenin geri kalanından mahrum kılınmış döngülerde gizlenen uzak ka-

* Somali Yarımadası da denir. –*çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilelerden, birlik ve beraberlik içinde yaşayan güçlü ve kudretli bir ulusa dönüşür!"

Bentham konuşurken gittikçe heyecanlanmıştı ve son cümleyi söylerken ellerini göğe kaldırıp parmaklarını görünmez bir barfiks çubuğunu kavramaya çalışıyormuşçasına açtı.

"Böylece makine mi doğdu?" diye sormaya cesaret edebildim.

"Böylece makine doğdu," dedi ellerini indirerek. "Erkek kardeşim ve ben tuhafların dünyasını keşfetmenin daha kolay bir yolunu arıyorduk ve buna kafa patlatırken rasgele de olsa tuhafları birleştirmenin yolunu bulduk. Panoptidön halkımızın kurtarıcısı, tuhafların toplumunun doğasını sonsuza dek değiştirecek bir icat olacaktı. Şu şekilde çalışıyor: Mekik dediğimiz, avucunuzun içine bile sığabilecek kadar küçük bir makine parçasıyla buradan, yani evden başlıyorsunuz," dedi avucunu açarak. "Onu yanınıza alıp evden, sonra da döngüden çıkıyorsunuz ve ardından ister dünyanın öteki ucunda olsun, ister ilerideki köyde olsun başka bir döngüye giriyorsunuz. Daha sonra buraya döndüğünüzde mekik diğer döngünün DNA'yı andıran imzasından numune almış ve yanında getirmiş oluyor. Bunu kullanarak döngüye ikinci bir giriş açabiliyoruz. Hem de bu evden."

"Yukarıdaki koridordan," diye akıl yürüttü Emma. "Bir sürü kapının ve levhanın olduğu yerden."

"Aynen öyle," dedi Bentham. "Odaların her biri, kardeşimle birlikte uzun yıllardır hasat ettiğimiz ve yanımızda getirdiğimiz döngü girişleridir. Panoptidön sayesinde başlangıçtaki o çetin ve meşakkatli yolculuğu yalnızca bir kez yapmamız yetiyor. O andan sonra göz açıp kapayıncaya dek oraya dönebiliyorsunuz."

"Telgraf hatları gibi," dedi Emma.

"Aynen öyle," dedi Bentham. "Ve teorik olarak baktığımızda ev de dünyanın farklı köşelerindeki bütün döngülerin birleşme noktası haline geliyor."

Bunun üzerine düşündüm. İlk seferde Bayan Peregrine'in döngüsüne ulaşmak çok zor olmuştu. Galler kıyısındaki küçücük bir adaya ulaşmak için yüzlerce kilometre yol kat etmek yerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Englewood'daki dolabımdan Bayan Peregrine'in döngüsüne girebilseydim ne olurdu? İki hayatı da yaşayabilirdim: Hem evde ailemle ve burada arkadaşlarımla hem de Emma'yla olabilirdim.

Tabii eğer... Eğer hayalini kurduğum şey gerçek olsaydı Büyükbaba Portman ve Emma asla ayrılmak zorunda kalmazdı. Bu öylesine acayip bir cümleydi ki tepeden tırnağa bütün vücudumun karıncalanmasına neden oluyordu.

Bentham durdu ve çayını yudumladı. "Soğumuş," dedi ve fincanı elinden bıraktı.

Emma battaniyesinden kurtuldu, ayağa kalktı, odayı boylu boyunca arşınlayarak Bentham'ın oturduğu kanepenin yanına gitti ve işaretparmağının ucunu adamın çayına daldırdı. Birkaç saniye içinde çay tekrar kaynama noktasına gelmişti.

Bentham, Emma'ya bakarak sırıttı. "Harika," dedi.

Emma parmağını çıkardı. "Bir sorum var."

"Sorunun ne olduğunu bildiğime bahse girerim," dedi Bentham.

"Tamam. Neymiş?"

"Böylesine muhteşem bir şey gerçekten varsa neden şimdiye dek onun hakkında tek kelime bile duymadın?"

"Buydu," dedi Emma ve yanıma oturmak için geri döndü.

"Hakkında tek kelime bile duymadın, kimse duymadı çünkü erkek kardeşimle çok talihsiz bir sorun yaşadık." Bentham'ın yüzündeki ifade karardı. "Makine onun yardımlarıyla doğmuştu ama en nihayetinde çöküşüne de o neden oldu. Sonuç olarak Panoptidön tasarımı doğrultusunda halkımızı birleştirecek bir düzenek olarak kullanılmak yerine tam tersi için kullanıldı. Sorunlar, buradaki girişlerini yeniden yaratmak için dünyadaki tüm döngüleri ziyaret etme görevinin en iyi ihtimalle gülünç bir fikir olduğunu fark etmemizle başladı. Becerilerimizi o denli aşıyordu ki hayal dünyasının sınırında geziniyordu. Yardıma ihtiyacımız vardı. Hem de epeyce yardıma. Neyse ki kardeşim fazlasıyla karizmatik ve ikna edici biri olduğundan ihtiyacımız olan yardımı kolaylıkla bulduk. Aradan pek uzun zaman geçmeden, hayalimi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zi gerçekleştirmemize yardımcı olmak için hayatlarını tehlikeye atmaya gönüllü genç ve idealist tuhaflardan oluşan küçük bir ordumuz olmuştu. O sıralar fark etmediğim şey şuydu; kardeşimin hayali benimkinden farklıydı. O gizli bir iş peşindeydi."

Bentham biraz çaba harcayarak ayağa kalktı. "Bir efsane var," dedi. "Bayan Bloom, belki siz biliyorsunuzdur." Bastonuyla yerden güç alarak odayı boylu boyunca kat edip rafların önünde durdu ve raftan küçük bir kitap indirdi. "Bu, kayıp döngünün masalıdır. Bir tür ötedünya. Biz öldükten sonra tuhaf ruhlarımızın saklandığı yer."

"Abaton," dedi Emma. "Elbette daha önce duydum. Ama bu yalnızca bir efsane."

"Belki masalı sen anlatabilirsin," dedi Bentham, "acemi arkadaşımız için."

Bentham topallayarak kanepelerin yanına döndü ve kitabı bana uzattı. İnce ve yeşil bir kitaptı ama o kadar eskiydi ki kenarları ufalanmıştı. Ön kapağında *Tuhaf Masallar* yazıyordu.

"Bunu okudum!" dedim. "En azından bir kısmını."

"Elindeki baskı yaklaşık altı yüz yıllık," dedi Bentham. "Aynı zamanda Bayan Bloom'un anlatmak üzere olduğu masalı içeren son baskı, çünkü o masal daha sonraları tehlikeli bulunduğu için kitaptan çıkarıldı. Bir süre o masalı anlatmak bile suç sayıldı ve şu anda elinde tutmakta olduğun kitap, tuhafların tarihinde yasaklanmış ilk ve son edisyon olma özelliğini taşıyor."

Kitabın kapağını açtım. Her sayfa insanüstü sayılabilecek kadar titiz ve süslü bir el yazısıyla bezenmiş, sayfadaki her boşluk resimlerle doldurulmuştu.

"Masalı son dinleyişimden beri çok uzun zaman geçti," dedi Emma çekinerek.

"Yardımcı olurum," dedi Bentham kendini yavaşça kanepeye bırakarak. "Devam et."

"Pekâlâ," diye başladı Emma. "Efsane eski ama çok eski günlerde, binlerce yıl öncesinde geçiyor. Tuhafların öldükleri zaman gittikleri özel bir döngü varmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tuhaf Cennet," dedim.

"Pek sayılmaz. Sonsuza dek orada kaldığımız falan yokmuş. Burası daha ziyade bir... kütüphaneye benziyormuş." Kelime seçiminden pek emin olamıyormuş gibi Bentham'a baktı. "Doğru mu?"

"Evet," dedi adam başıyla onaylayarak. "Tuhaf ruhların sınırlı bir kaynaktan gelen kıymetli şeyler olduklarına ve onları yanımızda mezara götürmemizin çok büyük bir israf olacağına inanılırmış. Bunun yerine hayatlarımızın sonuna geldiğimizde, ruhlarımızın gelecekte başkaları tarafından kullanılmak üzere saklandığı kütüphaneye dek uzanan kutsal bir yolculuğa çıkarmışız. Ruhani konularda bile biz, tuhaflar son derece tutumlu tipler olmuşuzdur."

"Termodinamiğin ilk kuralı," dedim.

Boş gözlerle bana baktı.

"Madde ne yaratılabilir ne de yok edilebilir. Ruhlar da öyle. Tabii bu örnekte." Kimi zaman okuldan hatırladığım şeylerle kendimi bile şaşırtabiliyordum.

"Sanırım prensip aynı," dedi Bentham. "Kadimler sınırlı sayıda tuhaf ruhun insanlığa sunulduğuna ve bir tuhaf doğduğunda dünyaya gelen kızın ya da erkeğin ruhlardan birini ödünç aldığına inanıyorlarmış. Tıpkı senin ya da benim kütüphaneden ödünç kitap almamız gibi." Etrafımızdaki kitap yığınlarına işaret etti. "Ama hayatın, yani ödünç alma süren sona erdiğinde ruhu geri vermeliymişsin."

Bentham, Emma'ya işaret etti. "Lütfen devam et."

"Sonra," dedi Emma. "Bir kütüphane varmış. Ben oldum olası burayı her biri farklı bir tuhaf ruha ev sahipliği yapan güzel, parlak kitaplarla dolu bir yer olarak hayal etmişimdir. Binlerce yıl boyunca insanlar buradan ruh ödünç almış ve ölmeden hemen önce, ödünç aldıkları ruhu iade etmişler. Her şey güllük gülistanlıkmış. Ama günün birinde bir tuhaf, ölmek üzere olmasan bile kütüphaneye izinsiz girebileceğini fark etmiş. Ve düşündü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğünü de yapmış; kütüphaneyi soymuş. Bulabildiği en kudretli ruhları çalmış ve yıkım yapmak için kullanmış." Emma, Bentham'a baktı. "Doğru mu?"

"Gerçekleri doğru şekilde ifade ediyor olsan da anlatışın sanatsallıktan yoksun," dedi Bentham.

"Kullanmış mı?" dedim. "Nasıl?"

"Onların güçlerini kendisininkiyle birleştirerek," diye açıkladı Bentham. "Neticede kütüphanenin muhafızları hırsızı öldürüp çalınan ruhları geri almışlar ve her şeyi bir kez daha yoluna koymuşlar. Ama deyim yerindeyse cin bir kez lambadan çıkmış. Canı isteyenin kütüphaneye kolaylıkla sızabileceği hakkında söylenenler dilden dile dolanarak toplumumuzun her kesimine yayılan bir zehir haline gelmiş. Her kim ki kütüphaneyi hâkimiyeti altına alırsa tuhafların dünyasına hükmedermiş ve aradan fazla zaman geçmeden daha fazla ruh çalınmış. Derken karanlık zamanlar gelip çatmış. Güç delileri Abaton'u ve Ruhlar Kütüphanesi'ni hâkimiyetleri altına almak için birbirlerine karşı efsanevi savaşlara girişmişler. Savaşlar çok sayıda cana mâl olmuş. Toprakları kasıp kavurmuş. Güçleri hayal edilebileceğinin çok daha ötesinde olan tuhaflar selleri ve şimşekleri kullanarak birbirlerini katlederken açlık ve bulaşıcı hastalıklar topraklarda hüküm sürmeye başlamış. Sıradan insanların gökyüzü hükümdarlığı uğruna birbirleriyle savaşan tanrılara dair anlattıkları masallar buradan ileri gelir. *Titanların Savaşı* dedikleri şey, Ruhlar Kütüphanesi'ni kurtarmak için verdiğimiz savaştır."

"Bu hikâyenin gerçek olmadığını söylediğinizi sanıyordum," dedim.

"Oraya geliyorum," dedi Bentham ve sonra, odada dolanıp duran Nim'e döndü. "Sen gidebilirsin Nim. Daha fazla çaya gerek yok."

"Özür dilerim efendim, kulak misafiri olmak istememiştim efendim ama burası en sevdiğim kısım efendim."

"O zaman otur!"

Nim bağdaş kurarak yere çöktü ve çenesini avucuna dayadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne diyordum? Kısa ama korkunç günler boyunca yıkım ve ıstırap insanlarımızı kırıp geçirmiş. Kütüphane katliamlarla sık sık el değiştirmiş. Sonra günün birinde her şey sora ermiş. Abaton'un kendi iradesiyle ilan edilen kralı savaşta öldürülmüş ve kralı öldüren kişi, kütüphaneyi ele geçirmek için yola koyulmuş ama onu asla bulamamış. Döngü bir gecede sırra kadem basmış."

"Sırra kadem mi basmış?"

"Bir gün oradayken ertesi gün yok olmuş," dedi Emma.

"Pufff," dedi Nim.

"Efsaneye göre Ruhlar Kütüphanesi, kadim Abaton şehrinin tepelerinde yer alırmış. Sözüm ona kral ödülünü almak için oraya vardığında kütüphane çoktan gitmiş. Kasaba da öyle. Sanki hiç var olmamışlar gibi. Arkalarında pürüzsüz, yemyeşil çimenler bırakarak."

"Bu delilik," dedim.

"Bunda korkacak bir şey yok," dedi Emma. "Yalnızca eski bir masal."

"*Kayıp Döngünün Efsanesi*," dedim ellerimdeki kitabın açık sayfasından okuyarak.

"Abaton'un gerçek bir yer olup olmadığını asla öğrenemeyebiliriz," dedi Bentham esrarengizce gülümseyerek. "Onu bir efsane yapan da bu. Ama gömülü hazinelerle ilgili dedikodular gibi hikâyelerin yalnızca birer efsaneden ibaret olması da yüzlerce yıldır insanları arayışlarından vazgeçirmedi. Perplexus Anomalous'un da kendisinin kayıp Abaton döngüsünü bulmak için yıllarını feda ettiğinden bahsedilir. Anlatılanlara göre ünlü haritalarında görebileceğiniz sayısız döngüyü de böyle keşfetmiş."

"Bunu bilmiyordum," dedi Emma. "En azından güzel bir şeye vesile olmuş."

"Aynı zamanda da korkunç bir şeye," diye ekledi Bentham. "Erkek kardeşim de aynı hikâyeye inanıyordu. Budalalık ederek onun bu zaafını affettim; onu görmezden geldim ve onu nasıl içten içe tahrik ettiğini fark etmekte geciktim. O âna dek karizmatik erkek kardeşim genç tuhaflardan oluşan küçük ordumuzu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hikâyenin gerçek olduğuna ikna etmişti. Abaton gerçekti. Ruhlar Kütüphanesi'ni keşfetmek mümkündü. Onlara Perplexus'un çok yaklaştığını, geriye kalan tek işin onun çalışmalarını tamamlamak olduğunu söyledi. Sonra kütüphanede barınan o akıl almaz, o tehlikeli güç bizim ellerimize geçebilirdi. Yani onların ellerine.

"Çok uzun zaman bekledim ve bu fikir kansere dönüştü. Kayıp döngüyü her yerde arıyor, keşif gezisi üstüne keşif gezine çıkıyorlardı. Uğradıkları her başarısızlık yalnızca şevklerini besliyordu. Tuhafları bir araya getirme hedefi unutuldu. Erkek kardeşimin umurunda olan tek şey, kadim zamanların sözde tuhaf tanrıları gibi, tuhafların dünyasını yönetmekti. Ona karşı çıkıp icat ettiğim makinenin kontrolünü ele geçirmeye çalıştığımda ise hain damgası vurup diğerlerini bana karşı kışkırttı. Üstelik beni bir hücreye kapattı."

Bentham sanki birinin boğazını sıkıyormuşçasına bastonunun boyun kısmını sıkıyordu ama sonra sıska yüzünde ölümün maskesiyle başını kaldırdı. "Belki artık adını tahmin edebilirsiniz."

Gözlerim Emma'ya kaydı. Onunkiler ise fal taşı gibi açılmıştı. Birlikte söyledik:

"Caul."

Bentham başıyla onayladı. "Asıl adı Jack'tir."

Emma öne doğru eğildi. "O zaman kız kardeşiniz de..."

"Kız kardeşim Alma Peregrine'dir," dedi.

* * *

Yıldırım çarpmışa dönmüş halde Bentham'a baktık. Karşımızdaki adam gerçekten Bayan Peregrine'in erkek kardeşi olabilir miydi? İki erkek kardeşi olduğunu biliyordum; bir ya da iki defa onlardan bahsetmiş, hatta bana kardeşleri henüz çocukken çektirdikleri fotoğrafı göstermişti. Ölümsüzlük konusundaki saplantılarının nasıl olup da onları ve takipçilerini önce gölgelere, ardından da yakından tanıdığımız ve ödümüzü patlatan hortlaklara dönüştüren 1908 yılındaki felakete yol açtığına dair hikâyeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de anlatmıştı. Ama iki kardeşinin de isimlerinden bahsetmemişti ve anlattığı hikâye, Bentham'ın az önce anlattığıyla pek benzerlik taşımıyordu.

"Söyledikleriniz doğruysa," dedim, "siz de bir hortlak olmalısınız."

Nim'in ağzı bir karış açıldı. "Bay Bentham hortlak *değil*." Bentham elinin tek hareketiyle onu sakinleştirmeseydi, ayağa kalkıp efendisinin şerefini korumaya hazırdı.

"Sorun yok Nim. Hikâyeyi yalnızca Alma'dan dinlemişler. Ama onun bildiklerinin de bir sınırı var."

"Reddettiğinizi duymuyorum," dedi Emma.

"Ben bir hortlak değilim," dedi Bentham kesin bir dille. Bizim gibiler tarafından sorgulanmaya hiç alışkın değildi ve kibarlık maskesinde açılan çatlaklardan kibri sızmaya başlamıştı.

"O zaman kontrol etmemizin sizin için hiçbir sakıncası yoktur," dedim, "böylelikle emin olabiliriz..."

"Hiç de değil," dedi Bentham. Bastonunun yardımıyla ayağa kalkıp kanepelerimiz arasında kalan tarafsız bölgenin ortasına dek topallaya topallaya yürüdü. PT tembelce bir merakla başını kaldırsa da efendisinin böylesine küçük düşürülmesine seyirci kalmak istemeyen Nim öfkeyle arkasını dönmüştü.

Bentham'la halıda buluştuk. Parmak uçlarımıza yükselmemize gerek kalmaması için biraz öne doğru eğildi –şaşırtıcı derecede uzundu– ve biz kontak lenslere ve diğer hilelere karşı gözlerinin akını incelerken usulca bekledi. Gözbebekleri sanki günlerdir uyumamış gibi kan çanağına dönmüştü ama onun dışında şüphe uyandıran hiçbir şey yoktu.

Geriye çekildik. "Tamam, hortlak değilmişsiniz," dedim. "Ama bu, Caul'ün erkek kardeşi olamayacağınız anlamına geliyor."

"Korkarım çıkarımlarınızı dayandırdığınız varsayımlar hatalı," dedi. "Kardeşimin ve takipçilerinin gölgelere dönüşmesinden sorumluyum ama asla onlardan biri olmadım."

"Gölgeleri *siz* mi yaptınız?" dedi Emma. "Neden?!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bentham dönüp bakışlarını ateşe dikti. "Bu feci bir hataydı. Bir kaza." Açıklamasını bekledik ama görünüşe göre hikâyeyi zihninde rafa kaldırdığı yerden indirmesi için üstün bir gayret göstermesi gerekti. "Benim hatam olan bitene göz yummaktı," dedi kederle. "Kendi kendime erkek kardeşimin göründüğü kadar tehlikeli olmadığını söyleyip durdum. Durumun vahametini ancak beni tutsak ettikten sonra fark edebildim ama o zaman da harekete geçmek için çok geç kalmıştım."

Ateşten yayılan sıcaklığa bir adım daha yaklaşıp ayının koca göbeğini okşamak için dizlerinin üstüne çöktü ve parmaklarının PT'nin kürkünün içinde kaybolmasına izin verdi. "Jack'in durdurulması gerektiğini biliyordum ve bu ne yalnızca benim iyiliğim için ne de Ruhlar Kütüphanesi'ni bulması halinde karşılaşabileceğimiz tehlikelere mani olmak içindi. Hayır, hırsı çoktan Ruhlar Kütüphanesi'nin ötesine geçmişti. Topladığımız gençleri tehlikeli bir siyasi hareketin piyade erleri haline getirmek için aylarını harcadı. Kendini de toplumumuzun kontrolünü 'herkese çocuk muamelesi yapan ymbrynelerin' elinden almak için canını dişine takıp mücadele eden bir mazlum olarak gösteriyordu."

"Toplumumuzun varlığını sürdürebilmesinin tek nedeni ymbrynelerdir," dedi Emma acı acı.

"Evet," dedi Bentham, "ama görüyorsunuz ya, erkek kardeşim korkunç derecede kıskançtı. Jack çocukluğumuzdan beri kız kardeşimizin gücüne ve konumuna haset duyardı. Bizim doğuştan gelen yeteneklerimiz Alma'nınkiyle kıyaslandığında bir hiçti. Bize bakan yaşlı ymbryneler üçüncü doğum gününe dek Alma'nın ne muazzam bir yetenek olduğunu fark etmişlerdi. İnsanlar onun üstüne öyle çok titrediler ki bu durum Jack'i çıldırttı. Alma henüz minicik bir bebekken sırf ağladığını görmek için onu çimdiklerdi. Ne zaman kuş suretine bürünme alıştırmaları yapsa onun peşine düşer ve tüylerini yolardı."

Emma'nın parmaklarından birinden öfkeli bir alevin kıvrılarak yükseldiğini gördüm ama derhal parmağını çayına batırıp ateşi söndürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yaptığı çirkinlikler zaman içinde gittikçe beter bir hal aldı," dedi Bentham. "Jack tuhaf arkadaşlarımızın bazılarının içinde de aynı zehirli kıskançlığı uyandırıp kendi çıkarı için kullanmayı başardı. Toplantılar düzenledi, konuşmalar yaptı, hoşnutsuz kimseleri kendi ülküsü etrafında topladı. Şeytanın Arka Bahçesi onun için son derece verimli topraklardı çünkü burada yaşayan tuhafların çoğu sürgünlerdi, ymbrynelerin anaerkilliğine yabancılaşmış muhalif tiplerdi."

"Kilkanatlar," dedi Emma. "Hortlaklar kendilerine hortlak demeye başlamadan önce böyle diyorlardı. Bayan Peregrine bize onlardan biraz bahsetmişti."

"Jack, 'Onların kanatlarına ihtiyacımız yok!' diye vaaz verirdi. 'Yakında kendi kanatlarımızı çıkaracağız!' Tabii ki mecazi olarak konuşuyordu ama takipçileri, hareketlerinin sembolü olarak sahte kanatlar takıp ortalıkta dolaşırlardı." Bentham ayağa kalkıp bize raflara doğru gelmemizi işaret etti. "Şuraya bakın. Hâlâ elimde o günlerden imha etmeyi beceremediği bir ya da iki fotoğraf var." Raftan bir fotoğraf albümü indirdi ve büyük bir kalabalığın konuşan bir adamı dinlerken çekilmiş fotoğrafını açtı. "Jack burada o nefret dolu konuşmalarından birini yapıyor."

Neredeyse hepsi fötr şapkalı erkeklerden oluşan kalabalık Caul'ün söyleyeceklerini duymak için meydanı tıklım tıklım doldurmuş, kutuların üstüne çıkmış, parmaklıkların tepesine tırmanmıştı.

Bentham sayfayı çevirip bu defa başka bir fotoğraf gösterdi. Fotoğrafta takım elbiseli ve şapkalı iki genç adam vardı. Biri ısrarla sırıtırken diğerinin suratında hiçbir ifade yoktu. "Soldaki benim, sağdaki de Jack," dedi Bentham. "Jack yalnızca sizden bir şeyler koparmaya çalışıyorsa gülümserdi."

Sayfayı son kez çevirdiğinde baykuşlarınkini andıran ve omuzlarının arkasından çıkıp iki yana uzanan bir çift kanatla poz vermiş bir oğlan çocuğuyla karşılaştık. Omuzlarını öne düşürmüş halde bir kaidenin üstünde oturuyordu ve gözlerinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birinin kalkık kenarlı şapkasının ardında kalmasına rağmen sessiz bir küçüksemeyle kameraya bakıyordu. Fotoğrafın alt tarafına, *Onların kanatlarına ihtiyacımız yok*, sözcükleri basılmıştı.

"Jack'in adam toplamakta kullandığı posterlerden biri," diye açıkladı Bentham.

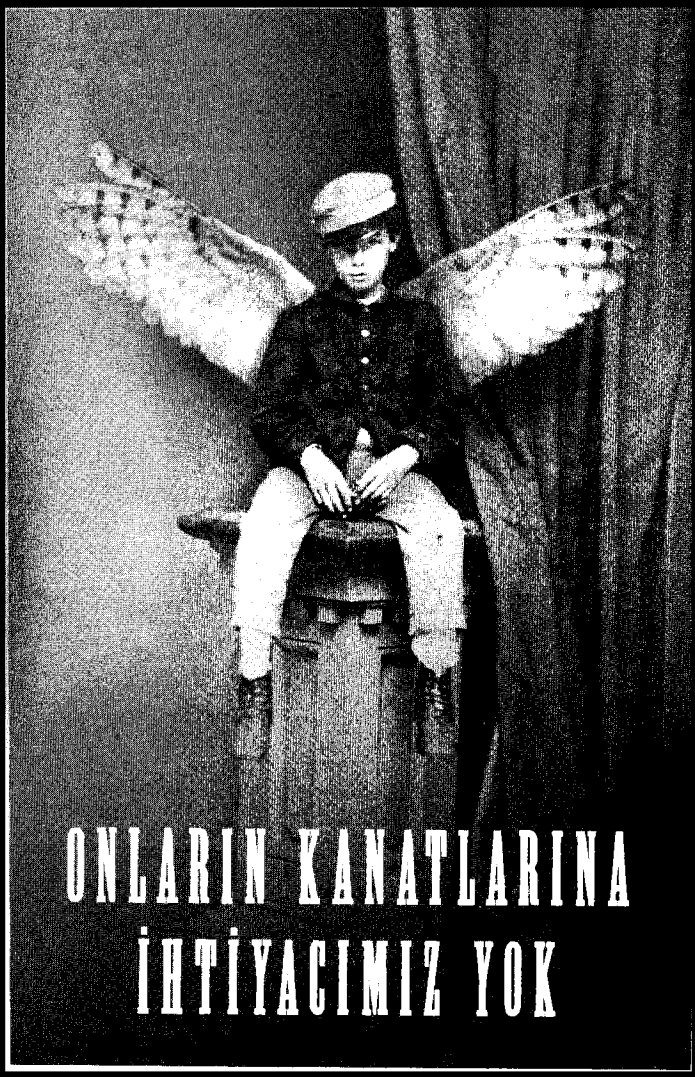
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ONLARIN KANATLARINA İHTİYACIMIZ YOK

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bentham ikinci fotoğrafı yüzüne yaklaştırarak erkek kardeşinin suratını inceledi. "Onun içinde hep bir karanlık vardı," dedi, "ama ben onu görmeyi reddediyordum. Alma'nın gözleri daha keskindi. Jack'i zamanında kendinden uzaklaştırmayı bildi. Fakat Jack ve ben, hem yaş hem de zihniyet olarak birbirimize yakındık ya da ben öyle sanıyordum. Biz iki kafadardık, aramızdan su sızmazdı. Ama asıl yüzünü benden gizlemeyi başardı. 'Jack, artık buna bir son vermelisin,' dediğim ve beni dövdürüp karanlık bir fare deliğinde ölüme terk ettiği güne dek onun aslında nasıl biri olduğunu göremedim. Ondan sonra da her şey için çok geçti."

Bentham başını kaldırdı, ateşin parıltıları gözlerinden yansıyordu. "Kendi erkek kardeşi için bile hiçbir şey ifade etmediğini anlamak insanı kedere boğuyor." Korkunç anılarının arasında kördüğüm olmuş halde kısa süreliğine sessizleşti.

"Ama ölmediniz," dedi Emma. "Onları gölgelere çevirdiniz."

"Evet."

"Nasıl?"

"Onları oyuna getirdim."

"Dehşet verici canavarlara dönüşmeleri için mi?" dedim.

"Amacım onları birer canavara dönüştürmek değildi. Sadece onlardan kurtulmayı istemiştim." Kasıntılar içinde kanepeye döndü ve kendini yavaşça minderlerin üzerine bıraktı. "Bu fikir aklıma geldiğinde açlıktan ölmenin eşiğindeydim: Erkek kardeşimi tuzağa düşürmek için kusursuz bir hikâye bulmuştum. En az insanlık kadar eski bir hikâye. Gençlik pınarı. Ben de yaşlanmanın tehlikelerini sonsuza dek ortadan kaldıracak, hatta yaşlanmayı tersine çevirecek ve pek az kişi tarafından bilinen bir döngü hilesinin aşamalarını tırnağımla hücremin toprak zeminine kazıdım. Ya da en azından yazdıklarım buna benziyordu. Ama aslında aşamaların asıl tarif ettiği şeyin, yani acil durum halinde döngüleri hızlı ve kalıcı bir şekilde çökertmek için kullanılan esrarlı ve neredeyse herkes tarafından unutulmuş bir prosedürün yan etkilerinden ibaretti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bilimkurgu klişelerindeki "kendini yok etme" düğmeleri gözümün önüne geldi. Küçük bir süpernova; parıltıları aniden sönen yıldızlar.

"Tuzağımın bu kadar iyi işlemesini hiç beklemiyordum," dedi Bentham. "Hareketin bir parçasıyken sempatisini kazandığım adamlardan biri tekniğimi kendisine aitmiş gibi herkese anlattı ve Jack de ona inandı. Prosedürü hayata geçirmek için takipçilerini uzak bir döngüye götürdü. İşte orada, kapıyı sonsuza dek arkalarından kapatacaklarını umuyordum."

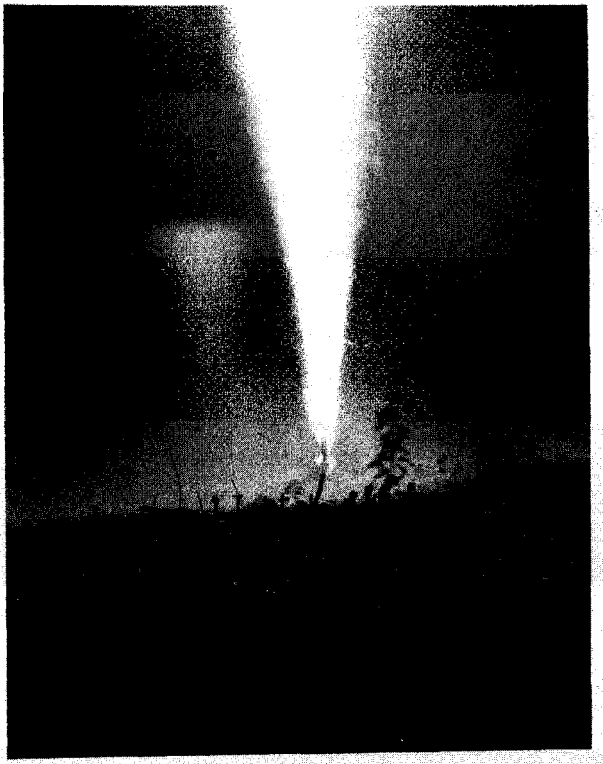
"Ama olaylar o şekilde gelişmedi," dedi Emma.

"Sibirya'nın yarısının havaya uçtuğu olaydan mı bahsediyoruz?" diye sordum.

"Reaksiyon o kadar güçlüydü ki tam bir gün bir gece sürdü," dedi Bentham. "Her şey olup bittikten sonra orada çekilmiş bazı fotoğraflar var..."

Başıyla yerdeki albüme işaret edip fotoğrafları bulmamızı bekledi. Gece saatlerinde, neresi olduğunu ayırt etmenin mümkün olmadığı ıssız topraklarda çekilmiş fotoğraflardan birinde gökyüzü, geceyi gökdelen ebatlarındaki bir maytap gibi aydınlatan devasa ama uzak bir akkor enerji salınımıyla ortadan ikiye yarılmıştı. Yerden göğe doğru alevler püskürüyor gibiydi. Diğeri yıkıntılardan, çatlak duvarlı evlerden ve patlama yüzünden tüm yapraklarını dökmüş çırılçıplak ağaçlardan oluşan enkaz halindeki bir köye aitti. Fotoğrafa bakarken bile yapayalnız bir rüzgârın uğultusunu, aniden tüm yaşam damarları kesilen bir kasabanın hissedilebilir sessizliğini duyabildiğimi sandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bentham başını iki yana salladı. "O çökmüş döngüden sürünerek çıkacak şeyleri en korkunç kâbuslarımda bile hayal edemezdim," dedi. "Kısa bir süreliğine ortalık sessizdi. Tutsak edildiğim hücreden kurtulup iyileşmeye başlamıştım. Makinemin dizginlerini tekrar ele geçirdim. Erkek kardeşimin karanlık çağı sona yaklaşıyordu ama bu sadece başlangıçtı."

"Bu Gölge Savaşları'nın başlangıcıydı," dedi Emma.

"Kısa zaman içinde gölgelerden yapılmış yaratıklar hakkında hikâyeler duymaya başladık. Virane halindeki ormanlardan çıkıp tuhaflarla besleniyorlardı. Sıradan insanlarla, hayvanlarla ve ağızlarına sığacak tüm diğer şeylerle."

"Bir keresinde onlardan tekinin bir araba yediğine şahit oldum," dedi Nim.

"Araba mı?" diye sordum.

"Ben de içindeydim," diye yanıtladı.

Biraz daha ayrıntılara inmesini bekledik.

"Eee?" dedi Emma.

"Kaçtım," dedi Nim omuzlarını silkerek. "Direksiyon yaratığın boğazına takıldı."

"Devam edebilir miyim?" dedi Bentham.

"Elbette efendim. Çok özür dilerim."

"Ne diyordum? Acayip direksiyonlar ve... döngü girişleri dışında bu mahlukatları durdurabilecek pek bir şey yoktu. Neyse ki elimizde bunlardan yeterince vardı. Böylece çoğumuz başka seçeneğimiz kalmadıkça döngülerimizden ayrılmayarak gölge halkı sorunuyla baş ettiğimizi düşündük. Gölgeler hayatlarımıza son vermiyordu ama yaşamlarımızı güçlük, mahrumiyet ve tehlike içinde sürdürmemize neden oldular."

"Ya hortlaklar?" diye sordum.

"Bence şimdi o konuya geliyordu," dedi Emma.

"Evet," dedi Bentham. "İlk gölgemle karşılaşmamın üzerinden beş yıl geçmişti ki ilk hortlağımla burun buruna geldim. Gece yarısından sonra birileri kapımı tıklattı. Evimde, döngümde güven içindeydim ya da böyle düşünüyordum. Ama kapıyı

açtığımda karşımda erkek kardeşim Jack'i buldum. Biraz kötü giyinmişti ama tıpkı eskisi gibi görünüyordu. Tabii kalem değmemiş kâğıt kadar beyaz, ölü bakışlı gözleri dışında."

Emma'yla aynı anda bağdaş kurup hiçbir kelimesini kaçırmamak için Bentham'a doğru eğildik. Bentham tekinsiz bakışlarını başlarımızın üstünden uzaklara dikmişti.

"İçi boş ruhunu doldurmaya yetecek kadar tuhaf yemiş ve kendini erkek kardeşime benzeyen ama aslında onunla alakası olmayan bir şeye dönüştürmüştü. Yıllar boyunca tutunduğu insanlık kırıntılarının yerinde yeller esiyordu, gözlerinin rengiyle birlikte onlar da akıp gitmişti. O anda karşımda dikilen hortlak, eskiden olduğu tuhafla kıyaslandığında orijinalinin defalarca kopyalanmış hali gibiydi. Ayrıntılar, renkler kaybolmuş..."

"Ya anıları?" diye sordum.

"Jack anılarını kaybetmemişti. Ne yazık! Çünkü aksi takdirde Abaton ve Ruhlar Kütüphanesi'yle ilgili her şeyi de unutmuş olurdu. Ve tabii bir de ona yaptıklarımı."

"Bunun arkasında sizin olduğunuzu nasıl öğrenmiş?" diye sordu Emma.

"Kardeş sezgisine bir puan yazın. Ve günün birinde yapacak daha iyi bir şey bulamadığından itiraf ettirene dek bana işkence yaptı." Bentham başıyla bacaklarına işaret etti. "Gördüğünüz gibi asla tam olarak iyileşmediler."

"Ama sizi öldürmemiş," dedim.

"Hortlaklar çıkarlarını gözeten yaratıklardır ve intikam onları sandığımız kadar motive etmez," dedi Bentham. "Jack'in Abaton'u bulmak konusundaki saplantısı iyiden iyiye güçlenmişti ama bunun için makineme, makinenin çalışması için de bana ihtiyacı vardı. Önce onun tutsağı ve kölesi oldum; sonra da Ruhlar Kütüphanesi'ni bulup suiistimal etme arzusuyla yanıp tutuşan hortlakların küçük ama etkili birliğinin Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki gizli merkezi haline geldim. Asıl amaçlarının Ruhlar Kütüphanesi'ni bulmak olduğunu şimdiye dek anlamışsınızdır sanırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gölgelere dönüşmelerine neden olan reaksiyonu yeniden yaratmak istediklerini sanmıştım," dedim, "ama daha büyüğünü ve daha iyisini. '*Bu defa doğru yapacağız*,'" dedim ellerimle havada tırnak işareti yaparak.

Bentham kaşlarını çattı. "Bunu nereden duydun?"

"Hortlağın teki son nefesini vermeden hemen önce söyledi," dedi Emma. "Ymbrynelerimize ihtiyaç duymalarının nedeni buymuş. Reaksiyonu güçlendirmek için onlara gereksinimleri varmış."

"Baştan aşağı saçmalık," dedi Bentham. "Büyük olasılıkla izlerini kaybettirmek için anlattıkları uydurma bir hikâyedir. Fakat size bunu söyleyen hortlak gerçekten buna inanıyor olabilir. Jack, Abaton konusundaki arayışını yalnızca kendisine en yakın gördüğü adamlarla paylaşmıştır."

"Ama eğer ymbrynelere ihtiyaç duymalarının nedeni reaksiyonu sil baştan gerçekleştirmek değilse," dedim, "neden onları teker teker kaçırma zahmetine giriştiler?"

"Çünkü kayıp Abaton döngüsü yalnızca kayıp değil," dedi Bentham. "Efsaneye göre kaybolmadan önce kilitlenmiş ve onu kilitleyen de ymbrynelermiş. Tam bir sayı vermem gerekirse tuhafların dünyasının on iki ırak köşesinden uçup gelen on iki ymbryne. Kütüphaneyi bulmayı başarırsanız Abaton'u yeniden açmak için bahsi geçen on iki ymbryneye ya da onların varislerine ihtiyaç duyarsınız. Dolayısıyla erkek kardeşimin tam on iki ymbryne kaçırması beni hiç şaşırtmadı; eminim izlerini bulup onları avlamak için yıllarını harcamıştır."

"Biliyordum," dedim. "Planlarının, gölgelere dönüşmelerine neden olan reaksiyonu yeniden yaratmaktan çok daha fazlası olduğundan emindim."

"Demek ki onu buldu," dedi Emma. "Caul Abaton'un nerede olduğunu öğrenmemiş olsaydı, ymbrynelerin kaçırılması için düğmeye basmazdı."

"Bunun bir efsaneden ibaret olduğunu söylediğinizi sanıyordum," dedim. "Şimdi sanki gerçekmiş gibi konuşuyorsunuz. Hangisi doğru?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ymbryneler Konseyi'nin resmi görüşüne göre Ruhlar Kütüphanesi yalnızca bir hikâyeden ibaret," dedi Bentham.

"Konseyin ne dediği umurumda değil," dedi Emma. "Asıl *siz* ne diyorsunuz?"

"Benim fikrim yalnızca bana aittir," dedi Bentham kaçamak bir yanıt vererek. "Ama kütüphane gerçekse ve Jack onu bulup açmayı başarırsa, yine de ruhları çalmayı beceremeyecektir. O henüz bundan haberdar değil ama ihtiyacı olan üçüncü bir şey daha var. Bir anahtar."

"Peki, o nedir?" dedim.

"Kimse ruh kavanozlarına el süremez. Çoğu insanın onları ne görmeleri ne de ellemeleri mümkündür. Ymbryneler bile onlara dokunamaz. Masallarda, yalnızca kütüphaneci adı verilen özel yeteneklere sahip üstatların kavanozları görüp onlara dokunabildiği söylenir ve bin yıldır dünyaya tek bir kütüphaneci gelmedi. Kütüphane gerçekse Jack'in bulacağı tek şey boş raflar olacaktır."

"Pekâlâ, biraz rahatladığımı söylemeliyim," dedim.

"Evet ve hayır," dedi Emma. "Avlamak için uzun yıllarını harcadığı ymbrynelerin artık hiçbir işine yaramadığını fark ettiğinde ne yapacak? Deliye dönecektir!"

"Beni en çok endişelendiren de bu," dedi Bentham. "Jack'in aksi bir mizacı vardır ve onlarca yıldır besleyip büyüttüğü düş yitip gittiğinde..."

Bunun ne anlama geleceğini, Caul gibi birinin yapabileceği işkenceleri tahmin etmeye çalıştım ama zihnim o düşüncelerden kaçıyordu. Aynı korkular Emma'nın üstüne de çökmüş olacak ki az sonra söylediği kelimeler dudaklarından son derece keskin ve öfkeli bir şekilde döküldü.

"Onları kurtaracağız."

"Ortak bir amacımız var," dedi Bentham. "Erkek kardeşimi ve türünü yok edip kız kardeşimi ve onun türünü kurtarmak. Birlik olursak ikisini de başarabiliriz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O anda o kadar ufak tefek görünüyordu ki az kalsın gülecektim. Devasa kanepeye çökmüş, bastonunu cılız bacaklarına yaslamıştı.

"Nasıl?" dedim. "Bir orduya ihtiyacımız var."

"Yanlış," diye yanıtladı. "Hortlaklar orduları kolaylıkla mağlup edebilirler. Neyse ki elimizde ordudan çok daha iyi bir şey var." Dudakları hafifçe kıvrılınca yüzünde beliren gülümsemeyle Emma'ya ve bana baktı. "İkiniz varsınız. Ve şansınıza, sizin elinizde de ben varım." Bentham bastonuna abanıp yavaşça ayağa kalktı. "Sizi onların kalesine sokmamız gerekiyor."

"İçine girilmesi son derece imkânsız görünüyor," dedim.

"Çünkü genel anlamda öyledir," diye yanıtladı Bentham. "O yapı, Şeytanın Arka Bahçesi'nin hapishane döngüsü olarak kullanıldığı yıllarda beterin beterini zapt etmek için tasarlanmıştı. Hortlaklar buraya döndükten sonra orayı evleri haline getirdiler; eskiden kaçmanın mümkün olmadığı o hapishane, şimdi içeri girmenin mümkün olmadığı bir kaleye dönüştü."

"Ama siz içeri girmenin bir yolunu biliyorsunuz," diye akıl yürüttü Emma.

"Biliyor olabilirim. Tabii bana yardım ederseniz," dedi Bentham. "Jack ve hortlakları geldiğinde Panoptidön'ümün kalbini çaldılar. Beni kendi makinemi paramparça etmeye ve çalışmalarına daha korunaklı bir yerde devam edebilmeleri için döngülerimi kopyalayıp kalenin içinde yeniden yaratmaya zorladılar."

"Yani... *başka bir tane* daha mı var?" dedim.

Bentham başıyla onayladı. "Benimki orijinali, onlarınkiyse kopyası," dedi. "İkisi birbirine bağlı ve ikisinde de diğerine açılan birer kapı var."

Emma olduğu yerde dikleşti. "Yani makinenizi kullanarak onlarınkine girebileceğimizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"Evet."

"O zaman neden siz yapmadınız?" diye sordum. "Neden onca yıl beklediniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jack makinemi öylesine geri dönüşü olmayan bir şekilde parçaladı ki asla tamir edilemeyeceğini düşündüm," dedi Bentham. "Yıllarca yalnızca tek bir oda işlevini kaybetmedi: Sibirya'ya çıkan oda. Ama yıllar süren arayışlarımıza rağmen Jack'in makinesinin içine girmenin yolunu bulamadık."

Dikkatli gözlerle buzul yarığının dibini inceleyen adamı anımsadım. Görünüşe göre karın içine gömülmüş bir kapı arıyordu.

"Diğer kapıları, diğer odaları açmamız gerek," dedi Bentham, "ama bunu yapabilmek için Jack'in çaldığı parçanın yerine kullanabileceğim bir yedek parçaya ihtiyacım var. Yani Panoptidön'ümün kalbindeki dinamoya. Uzun zamandır, işe yarayabilecek oldukça güçlü ve tehlikeli bir şey bulduğumdan şüpheleniyordum fakat burnumun dibinde, hatta Şeytanın Arka Bahçesi'nde olmasına rağmen onlardan birini temin etmek hiç mümkün olmadı. Şimdiye dek."

Bana döndü.

"Oğlum, bana bir gölge getirmen gerek."

* * *

Elbette kabul ettim. Eğer arkadaşlarımızı özgürlüğüne kavuşturmaya yardımı olacağına ikna olursam hemen her şeye evet diyebilirdim. Ama isteğini kabul ettiğimi duyan Bentham gelip de elimi avuçlarının arasına alıp sıktığı anda gölgeyi nereden bulacağıma dair hiçbir fikrim olmadığı kafama dank etti. Hortlakların kalesinin içinde bolca olduğundan emindim ama içeri girmenin mümkün olmadığı konusunda hemfikirdik. İşte o anda, Sharon odanın kenarlarında büyüyen gölgelerin arasından çıkarak bize müjdeyi verdi.

"Yıkılan köprünün altında kalan arkadaşını hatırlıyor musun?" dedi. "Anlaşılan ölmemiş. Onu birkaç saat önce Hendek'ten çıkardılar."

"Onlar dediğin?" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korsanlar. Onu zincire vurup Balçık Sokağı'nın sonunda kafese kapatmışlar. Duyduğuma göre epey karışıklığa neden oluyormuş."

"İşte bu," dedi Emma heyecandan gerilerek. "Gölgeyi kaçırıp buraya getiririz, Bay Bentham'ın makinesini yeniden çalıştırırız, hortlakların kalesine açılan kapıyı buluruz ve arkadaşlarımızı kurtarırız."

"Ne kadar basit!" dedi Sharon ve havlamayı andıran kahkahalara boğuldu. "Son kısım dışında."

"Ve ilk," dedim.

Emma yanıma yanaştı. "Üzgünüm, tatlım. İşin senin payına düşen kısmını sana hiç sormadan kabul ettim. Sence o gölgeyle başa çıkabilir misin?"

Emin değildim. Evet, onu Ateş Hendeği'nde birkaç gözalıcı hareket sergilemeye zorlamayı başarmıştım ama onu kukla gibi boyunduruk altına alıp Bentham'ın evine dek getirmek varlığından bile yeni haberdar olduğum gölge ehlileştirme becerilerimin bir mucizeye imza atmasını beklemek demekti. Bir gölgeyle neredeyse felaketle sonuçlanacak olan son karşılaşmamdan sonra güvenim tüm zamanların en düşük seviyesindeydi. Ama her şey benim bunu becermeme bağlıydı.

"Tabii ki başa çıkabilirim," dedim ama bunu söylemem epeyce uzun sürmüştü. "Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Bentham ellerini çırptı. "İşte ruh budur!"

Emma'nın bakışları yüzümde dolandı. Numara yaptığımı adı gibi bildiğinden emindim.

"Hazır olduğunuz anda yola çıkabilirsiniz," dedi Bentham. "Sharon size rehberlik edecek."

"Zaman kaybetmemeliyiz," dedi Sharon. "Mahalle sakinlerinin gölgeden sıkılır sıkılmaz onu öldüreceklerine kalıbımı basarım."

Emma kabarık elbisesinin ön tarafından tuttu. "O halde üzerimizi değiştirsek iyi olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doğal olarak," dedi Bentham ve Nim'i görevimize daha uygun kıyafetler bulması için gönderdi. Adam bir dakika kadar sonra kalın tabanlı botlarla, modern iş pantolonlarıyla ve ceketlerle geri döndü: siyah, su geçirmez ve esnektiler.

Üstümüzü değiştirmek için farklı odalara dağıldık ve ikimiz de macera kıyafetlerimizi giydikten sonra koridorda buluştuk. Emma kaba ve şekilsiz kıyafetler içinde –kötü anlamda olmasa da– biraz erkeksi görünüyordu ama hiç şikâyet etmedi. Saçlarını arkasından topladı, hazır ola geçti ve bana selam verdi. "Çavuş Bloom, göreve hazır."

"Şimdiye dek gördüğüm en güzel asker,". dedim korkunç bir John Wayne taklidi yaparak.

Gerginliğim ile yaptığım aptalca şakalar arasında doğrudan bir ilişki vardı. Ve şu anda kelimenin tam anlamıyla korkudan zangır zangır titriyordum ve midem karın boşluğuma asit sızdıran bozuk bir musluk gibiydi. "Bunu gerçekten başarabileceğimizi düşünüyor musun?" dedim.

"Evet," dedi.

"Hiç şüpheye düşmüyor musun?"

Emma başını iki yana salladı. "Şüphe can yeleğindeki iğne deliği gibidir."

Bana yaklaştı ve birbirimize sarıldık. Biraz olsun titrediğini hissedebiliyordum. O da kurşungeçirmez değildi. Her şeyi bir arada tutan şey yalnızca Emma'nın inancıyken, kendime karşı beslediğim zayıf inancın onunkinde de bir çukur kazmaya başladığını biliyordum. O bizim can yeleğimizdi.

Bana karşı duyduğu inancı biraz gözü kara buluyordum. Canım ne zaman istese parmaklarımı şıklatıp gölgeyi dans ettirebileceğimi ve yeteneğimin önüne geçmek için içten içe zayıflık gösterdiğimi düşünüyor gibiydi. Bir yanım ona kızsa da diğer yanım haklı olup olmadığını merak ediyordu. Bunu kesin olarak öğrenmenin tek yolu karşıma çıkan ilk gölgeye, ona hükmedebileceğime dair sarsılmaz bir inançla yaklaşmaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Keşke kendimi senin gördüğün gibi görebilsem," diye fısıldadım.

Bana sıkıca sarıldı ve denemeye karar verdim.

Bentham ve Sharon koridora girdiler. "Hazır mısınız?" diye sordu Sharon.

Birbirimizden ayrıldık. "Hazırız," dedim.

Bentham önce benim, sonra Emma'nın elini sıktı. "Burada olduğunuz için çok mutluyum," dedi. "Bence burada olmanız artık yıldızların bize şans getirmeye başlayacağının kanıtı."

"Umarım haklısınızdır," dedi Emma.

Tam yola çıkmak üzereydik ki uzun süredir sormak istediğim o soru aklıma geldi ve işlerin yolunda gitmeme ihtimalini düşününce bunu sormak için son şansım olabileceğini fark ettim.

"Bay Bentham," dedim, "büyükbabamdan hiç bahsetmedik. Onu nereden tanıyordunuz? Neden onu arıyordunuz?"

Bentham'ın kaşları havaya kalktı ve sanki şaşkınlığını gizlemek istercesine çabucak gülümsedi. "Sadece onu özledim, o kadar," dedi. "Eski arkadaştık ve günün birinde onu tekrar görmeyi umuyordum."

Bunun gerçeğin tamamı olmadığını biliyordum ve Emma'nın kısık gözlerine bakılırsa o da durumun farkındaydı ama artık konuyu daha fazla didikleyecek zamanımız yoktu. Şu anda gelecek, geçmişten çok daha fazla endişe uyandırıyordu.

Bentham veda edercesine elini havaya kaldırdı. "Orada kendinize dikkat edin," dedi. "Ben burada kalıp Panoptidön'ümü muhteşem dönüşüne hazırlayacağım." Ve sonra topallayarak kütüphanesine döndü. Ayısına bağıran sesini duyabiliyorduk. "PT, uyan! Yapacak işlerimiz var!"

Sharon sağa sola savrulan ahşap asası ve döşeme taşlarını döven koca çıplak ayaklarıyla bizi uzun bir koridordan geçirdi. Dışarı açılan kapının önüne vardığımızda durdu, başı bizimle aynı hizaya gelecek kadar eğildi ve kurallarını saymaya başladı.

"Gideceğimiz yer çok tehlikeli. Şeytanın Arka Bahçesi'nde sahipsiz pek az tuhaf çocuk var. Bu nedenle insanlar sizi fark

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edecek. Size bir şey söylenmediği sürece kimseyle konuşmayın. Kimsenin gözlerinin içine bakmayın. Benimle aranıza biraz mesafe koyarak peşimden gelin ama beni kesinlikle gözden kaybetmeyin. Benim kölemmişsiniz gibi davranacağız."

"Ne?" dedi Emma. "Öyle bir şey *yapmayacağız*."

"En güvenli yol bu," dedi Sharon.

"Ama çok küçük düşürücü!"

"Evet, ama daha az şüphe uyandıracak."

"Nasıl yapacağız?" dedim.

"Sadece ne dersem o anda yapın ve sakın benimle tartışmaya kalkmayın. Ve biraz donuk bir ifade takının."

"Emredersiniz efendim," dedim robot gibi.

"Öyle değil," dedi Emma. "Gölgeli Yol'daki o korkunç yerde satılan çocukların yüzlerindeki ifadeyi kastediyor."

Yüz kaslarımı gevşetip tekdüze bir sesle, "Merhaba, hepimiz burada çok mutluyuz," dedim.

Emma ürperip diğer yana döndü.

"Çok güzel," dedi Sharon ve sonra Emma'ya baktı. "Deneme sırası sende."

"Bunu yapmak zorundaysak," dedi, "sağır ve dilsiz gibi davranacağım."

Bu Sharon için yeterince iyiydi. Kapıyı açtı ve bizi ölmekte olan güne doğru itekledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM BEŞ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dışarıdaki hava zehirli gibi görünen sarımsı bir çorba rengindeydi. Öyle ki güneşin gökyüzünde ne tarafta olduğunu bile tahmin edemiyordum. Yalnızca iyiden iyiye yitip giden aydınlığa bakarak akşam olmak üzere olduğunu söyleyebilirdim. Sokakta tanıdığı birini her görüşünde konuşmaktan kaçınmak için adımlarını hızlandırdığından, ona ayak uydurmakta zorlanarak Sharon'ı birkaç adım geriden takip ediyorduk. İnsanlar onu tanıyor gibi görünüyordu; itibarı vardı ve sanırım saygınlığını zedeleyecek bir şeyler yapmamızdan endişeleniyordu.

Pencerelerinin önündeki çiçek saksıları ve parlak renklere boyanmış evleriyle garip bir şekilde neşe saçan Balçık Sokağı boyunca yürümeye koyulduk. Oradan asfaltın yerini çamura bıraktığı ve evlerin eski püskü, sarkık apartmanlara dönüştüğü Menekşe Sokağı'na döndük. Şapkalarını gözlerini örtecek kadar indirmiş erkekler köhne bir çıkmaz sokağın sonunda toplaşmışlardı. Pencereleri karartılmış bir evin kapısını koruyor gibi görünüyorlardı. Sharon kılımızı bile kıpırdatmamamızı söyledikten sonra bizi orada öylece bırakarak onlarla konuşmaya gitti.

Havada belli belirsiz bir benzin kokusu vardı. Uzaklarda gürültülü kahkaha sesleri yükselip alçalıyordu. Bu ses barda oturmuş maç izleyen erkeklere ait olmalıydı ama böyle bir şeyin mümkün olmadığını biliyordum; duyduğum son derece modern bir sesti ve burada hiç televizyon yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çamur içindeki pantolonuyla adamın teki evden çıktı. Kapı savrularak açılınca sesler yükselmiş, çarparak kapandığında yine silikleşmişti. Adam elinde taşıdığı kovayla yolun öteki tarafına geçti. Adamı, o âna dek fark etmediğim bir şeye doğru yürürken izlemek için döndük: İki yavru ayı, sokağın kenarındaki tepesi kesilmiş bir sokak lambasına zincirlenmişti. Son derece üzgün görünüyorlardı ve zincirlerinde yalnızca birkaç santim boşluk bırakılmıştı. Arkaya doğru yatırdıkları tüylü kulakları ve yüzlerinde dehşeti andıran birer ifadeyle çamurlu yolun kenarında oturarak adamın onlara yaklaşmasını seyrettiler. Adam leş gibi kokan yemek artıklarını önlerine boşaltıp tek kelime etmeden oradan ayrıldı. Bu manzara kendimi anlatamayacağım kadar kötü hissetmeme neden olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bunlar kediayı terbiyecileri," dedi Sharon. Dönüp baktığımızda onu arkamızda dikilirken bulduk. "Kan sporları burada pek revaçtadır ve kediayılarla dövüşmek, meydan okumaların en büyüğü olarak görülür. Genç dövüşçüler bir şekilde antrenman yapmak zorunda olduğundan kariyerlerine yavrularla dövüşerek başlarlar."

"Bu korkunç," dedim.

"Ama canavarcığınız sayesinde ayılar bugün tatil yapıyor." Sharon küçük eve işaret etti. "Şu anda orada, evin arka tarafında. Ama içeri girmeden önce sizi uyarmalıyım: Burası bir nektar yuvası ve içeride gözlerinin feri sönmüş bir sürü tuhafla karşılaşacaksınız. Onlarla konuşmayın ve ne yaparsanız yapın, sakın gözlerinin içine bakmayın. Sırf bu yüzden kör olan insanlar tanıyorum."

"Kör olan derken neyi kastediyorsun?" diye sordum.

"Ne anlıyorsanız onu. Şimdi beni takip edin ve daha fazla soru sormayın. Köleler efendilerini sorgulamazlar."

Emma'nın dişlerini birbirine bastırdığını gördüm. Evin kapısının önünde toplaşmış adamlara doğru seğirten Sharon'ın peşi sıra yürümeye koyulduk.

Sharon adamlarla konuştu. Bakışlarımı diğer tarafa çevirip onunla arama kölelere yakışır bir mesafe koymaya çalışarak kulak kabarttım. Adamlardan biri Sharon'a "giriş ücreti" ödemesi gerektiğini söyleyince Sharon pelerininin içinden bir bozukluk çıkarıp kendisinden istenen ödemeyi yaptı. Başka biri bizim kim olduğumuzu sordu.

"Henüz onlara isim vermeye fırsatım olmadı," dedi Sharon. "İkisini de daha dün aldım. Hâlâ o kadar acemiler ki onları gözümün önünden ayırmaya cesaret edemiyorum."

"Söyledikleri doğru mu?" dedi adam bize yaklaşarak. "İsminiz yok mu?"

Emma'ya ayak uydurup dilsiz taklidi yaparak başımı hayır anlamında iki yana salladım. Adam bizi tepeden tırnağa süzdü. Adeta derimi yırtıp oradan kaçmak istiyordum. "Seni daha önce bir yerlerde görmüş olabilir miyim?" dedi bana doğru eğilerek.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağzımı bile açmadım.

"Belki Lorraine'in vitrininde görmüşsündür," diye öneride bulundu Sharon.

"Hayır," dedi adam elini havada sallayarak. "Bir ara hatırlarım kesin."

Ona bakmayı göze aldığımda adam arkasını dönüyordu. Hendek korsanlarından biri olsa bile boğuşmak zorunda kaldıklarımızdan biri değildi. Çenesine ve alnına birer bandaj yapıştırılmıştı. Diğer adamların çoğunda da benzer bandajlar vardı; hatta biri göz bandı takıyordu. Kediayılarla dövüşürken yaralanıp yaralanmadıklarını tahmin etmeye çalıştım.

Göz bandı takan adam kapıyı bizim için açtı. "Keyfinize bakın," dedi, "ama senin yerinde olsam onları bugün kafese göndermem. Tabii onları yerden kazımak istemiyorsan."

"Sadece izleyip öğrenmeleri için buradayız," dedi Sharon.

"Akıllı adam."

Adam elini sallayarak acele etmemizi söyledikten sonra, kapının önünde kol gezen tiplerin bakışlarından kurtulma arzusuyla Sharon'ın hemen ardından kapıyı kapattı. İki metre uzunluğundaki Sharon kapının eşiğinden geçmek için başını öne eğse de, tavan onun için fazlasıyla alçak olduğundan içeride bulunduğumuz süreyi o şekilde geçirmek zorunda kaldı. Girdiğimiz oda karanlıktı ve sigara dumanı kokuyordu. Gözlerim karanlığa alışana dek tek gördüğüm, orada burada parıldayan turuncu beneklerdi. Kibritten bile daha az ışık verecek kadar alçağa asılmış gaz lambalarıyla aydınlanan oda yavaşça gözlerimin önünde belirdi. Okyanusları aşan gemilerin karanlık bağırsaklarında bulabileceğiniz türden duvarların içine yerleştirilmiş ranzalarıyla uzun ve dar bir odaydı.

Ayağım bir şeye takılınca az kalsın düşecektim.

"Burası neden bu kadar karanlık?" diye mırıldandım soru sormayacağıma dair verdiğim sözü daha en başta bozarak.

"Nektarın etkisi geçerken gözler hassaslaşır," diye açıkladı Sharon. "Zayıf gün ışığı bile dayanılmaz bir hal alır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O anda kimi ranzalarda sere serpe uzanmış uyuyan kimi de buruş buruş çarşafların ortasına oturmuş insanları fark ettim. Umursamazca sigaralarını içip kendi aralarında fısıldaşarak bizi izliyorlardı. Bazıları anlaşılmaz monologlara dalmış, kendi kendine konuşuyordu. Çoğunun suratında tıpkı kapıcıdaki gibi bandajlar vardı ya da maske takıyorlardı. Maskelerin ne işe yaradığını sormak istedim ama o gölgeyi kaçırıp bir an önce oradan uzaklaşmayı daha çok istiyordum.

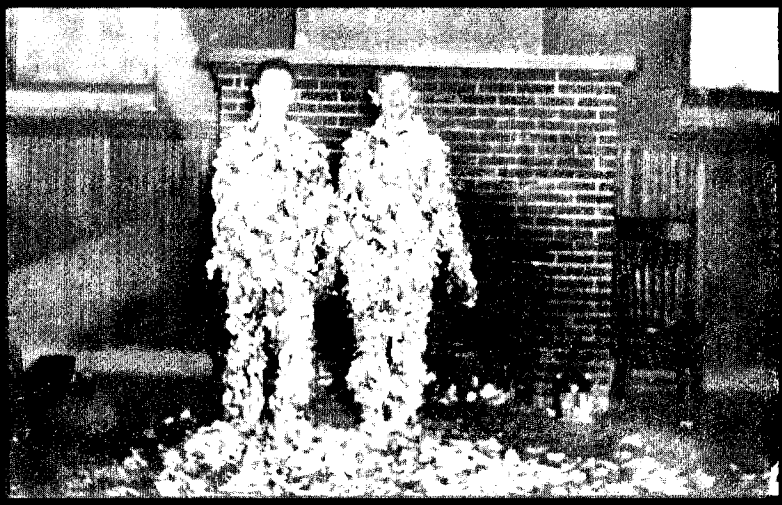
İpe dizili boncuklardan yapılmış perdeyi kenara iterek ilkiyle kıyaslandığında biraz daha aydınlık ve epeyce kalabalık bir odaya girdik. Karşıdaki duvarın dibine yerleştirdiği sandalyesinde oturan iri yarı bir adam insanları iki kapıdan birine yönlendiriyordu. "Dövüşçüler soldan, seyirciler sağdan!" diye bağırdı. "Bahislerinizi küçük salonda oynayabilirsiniz!"

Birkaç oda öteden gelen bağrışları duyabiliyordum. Biraz sonra kalabalık iki yana ayrılarak üç adamın geçmesine izin verdi. Adamlardan ikisi, hem baygın hem de kan revan içindeki üçüncüyü sürüklüyordu. Islıklar ve yuhalamalar onları takip etti.

"Kaybedersen bu hale gelirsin!" diye bağırdı sandalyede oturan adam. "Ve korkaklar da," dedi yan taraftaki odaya işaret ederek, "işte buna benzer!"

Yan odaya şöyle bir göz attım. Başlarına nöbetçi koyulmuş iki adam, herkesin görebilmesi için sefil bir halde ayakta dikiliyordu. İkisi de katrana ve kuş tüyüne bulanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Şunların hali hepinize ders olsun," dedi adam. "Bütün dövüşçüler kafeste en az iki dakika kalmak zorundadır!"

"Hangisi olacaksın?" diye sordu Sharon bana. "Dövüşçü mü seyirci mi?"

Az sonra olacakları hayal etmeye çalışırken göğsümün sıkıştığını hissettim. Yalnızca gölgeyi ehlileştirmekle kalmayacaktım. Aynı zamanda bunu gürültücü, kavgacı ve büyük olasılıkla düşmanca bir seyirci topluluğunun gözleri önünde yapacaktım. Üstelik bir de oradan kaçmam gerekiyordu. Kendimi gölgenin yaralarının fazla ağır olmamasını umarken buldum çünkü bize bir çıkış yolu açması için onun gücüne ihtiyacımız olacağı hissine kapılıyordum. Bu tuhaflar yeni oyuncaklarından öyle hemen vazgeçmeyeceklerdi.

"Dövüşçü," dedim. "Onu gerçekten kontrol etmek istiyorsam, ona yaklaşmam gerek."

Emma'nın gözleri benimkilerle buluştu ve gülümsedi. *Bunu başarabilirsin*, diyordu gülümsemesi. O anda gerçekten bunu başarabileceğime inandım. Peşimde Sharon ve Emma'yla kendimden emin adımlarla dövüşçülere ayrılan kapıdan geçtim. İçim alışık olmadığım türden bir özgüvenle doluydu.

Bu özgüven yaklaşık dört saniye sürdü ki bu da odaya girmemle döşemelerden duvarlara dek her yere bulaşmış kanı fark etmeme dek geçen süreye denkti. Bir kan nehri, aydınlık koridor boyunca uzanıp kapıdan dışarı taşıyor ve kapının öte yanında toplaşmış kalabalığın ardında kalan koca kafesin parmaklıkları arasında gözden kayboluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dışarıdan cırtlak bir ses geldi. Bir sonraki dövüşçü çağırılıyordu.

Sağımızdaki karanlık odadan bir adam çıktı. Belden yukarısı çıplaktı ve yüzünde dümdüz, beyaz bir maske vardı. Bir anlığına, cesaretini toplarmış gibi salonun üst tarafında durdu. Sonra başını arkaya yatırıp elini başının üstüne kaldırdı. Elinde küçük, cam bir şişe tutuyordu.

"Bakmayın," dedi Sharon bizi duvara doğru itekleyerek. Ama kendime mâni olamadım.

Adam küçük şişenin içindeki siyah renkli sıvıyı yavaşça maskesinin göz boşluklarından içeri döktü. Sonra boş şişeyi elinden bırakıp başını indirdi ve inlemeye koyuldu. Birkaç saniyeliğine felç geçirmiş gibi görünse de az sonra vücudu zangır zangır titremeye başladı ve maskesinin göz boşluklarından parlak odada bile ayırt edilebilecek kadar güçlü, beyaz renkli iki ışık konisi çıkıverdi.

Emma nefesini tuttu. Yalnız olduğunu düşünen adam şaşkınlık içinde bize döndü. Gözlerinden çıkan ışık huzmeleri başlarımızın üstünde genişçe bir yay çizerken tepemizdeki duvar cızırdadı.

"Sadece geçiyorduk!" dedi Sharon. Sesi aynı anda hem *Selam, dostum!* hem de *Lütfen bizi o şeylerle öldürme!* diyen bir tını taşıyordu.

"O zaman geçin," diye hırladı adam.

O âna kadar gücünü yitirmeye başlamış olan ışık huzmeleri adam kafasını çevirdiği anda titreşerek söndü. Geçtiği yerlerde yılan gibi kıvrıla kıvrıla havaya karışan iki tutam duman bırakarak koridor boyunca yürüyüp kapıdan çıktı. Nihayet gözden kaybolduğunda başlarımızın tepesindeki duvar kâğıdına bakmaya cesaret edebildiğimden, gözlerinin duvar boyunca izlediği yolu takip eden bir çift karamel rengi yanık iziyle karşılaştım. Tanrı'ya şükürler olsun ki doğrudan gözlerimin içine bakmamıştı.

"Bir adım daha atmadan," dedim Sharon'a, "burada neler döndüğünü açıklasan iyi edersin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nektar," dedi Sharon. "Dövüşçüler yeteneklerini pekiştirmek için nektar alır. Sorun şu ki etkisi pek uzun sürmez ve zamanla yok olduğunda en baştakinden bile zayıf düşersiniz. Bunu alışkanlık haline getirirseniz becerileriniz, geride kendisinden eser kalmayacak şekilde yitip gider. Ta ki siz biraz daha nektar alana dek. Kısa zaman içinde yalnızca dövüşmek için değil, aynı zamanda bir tuhaf olarak hayatınıza devam edebilmek için de nektar kullanmak zorunda kalırsınız. Onu satan her kimse, ona bağımlı hale gelirsiniz." Dışarıdan gelen avaz avaz bağrışları dengelemek istercesine, yalnızca fısıltı seslerinin yükseldiği sağımızdaki odaya başıyla işaret etti. "Bu şeyi icat etmek hortlakların çevirdiği en iyi dümendi. Nektar müptelası oldukları sürece kimse onlara ihanet etmez."

Tuhaf zehir tacirlerinin neye benzediğini görmek için odaya göz atınca, iki yanında silahlı iki adamın dikildiği, maskeli, acayip sakallı birini görür gibi oldum.

"O adamın gözlerine ne oldu?" diye sordu Emma.

"Işık patlaması yan etkilerden biridir," dedi Sharon. "Bir diğeri ise nektarı uzun yıllar boyunca kullanan insanların yüzlerinde görülen erimedir. Müptezelleri böyle tanırsınız. Yüzlerindeki hasarı gizlemek için maske takarlar."

Emma'yla birbirimize tiksinti dolu bakışlar atarken odanın içinden gelen bir ses bizi çağırdı. "Merhaba oradakiler," diye seslendi zehir taciri. "Lütfen içeri gelin!"

"Üzgünüm," dedim. "Gitmemiz gerek..."

Sharon beni omzumdan dürtükleyip, "Benim kölemsin, unuttun mu?" dedi dişlerinin arasından.

"Tabii efendim," dedim ve kapıya dek yürüdüm.

Maskeli adam, duvarları fresklerle bezeli bir odada, küçük bir sandalyede oturuyordu. Rahatsızlık edici bir hareketsizliği vardı; kollarından birini yanındaki sehpaya yaslamış, nazikçe dizlerinden büktüğü bacaklarını üst üste atmıştı. Silahlı korumaları odanın iki köşesinde dikilirken diğer köşeye altında tekerlekleri olan ahşap bir sandık yerleştirilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Korkma," dedi zehir taciri eliyle yanına yaklaşmamı işaret ederken. "Arkadaşların da gelebilir."

Odada birkaç adım daha attım. Sharon ve Emma hemen arkamdan beni takip ediyordu.

"Seni daha önce hiç buralarda görmedim," dedi zehir taciri.

"Onu satın alalı pek fazla olmadı," dedi Sharon. "Henüz ona isim bile..."

"Seninle mi konuşuyorum?" dedi zehir taciri sertçe.

Sharon sessizleşti.

"Hayır, seninle konuşmuyorum," dedi zehir taciri. Sahte sakalını sıvazladı ve sanırım maskesinin göz boşluklarından beni incelemeye koyuldu. Maskenin altındaki yüzünün neye benzediğini ve yüzünü eritmeden önce suratına ne kadar nektar dökmüş olabileceğini merak ettim. Sonra irkildim ve bunu hiç yapmamış olmayı diledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dövüşmek için buradasın," dedi.

Öyle olduğunu söyledim.

"O zaman şanslısın. Az önce elime en iyisinden bir parti nektar geçti, yani hayatta kalma şansın büyük ölçüde artacak!"

"Buna ihtiyacım yok, teşekkür ederim."

Tepki vermeleri için silahlı korumalarına baktı fakat adamların ifadesiz suratlarında duygu belirtisi görmeyince kendi kendine gülmeye başladı. "Eminim biliyorsundur ama dışarıdaki bir gölge. Onlar hakkında söylenenleri duydun mu?"

Gölgeler dışında bir düşündüğüm mü vardı, özellikle de dışarıdaki hakkında. Çaresizce kendi yoluma gitmek istiyordum ama bu ürkütücü adamın mekânda dönen dolaplardan sorumlu olduğu açıktı ve onu öfkelendirmek başımıza istemediğimiz kadar bela açmak demekti.

"Onları duymuştum," dedim.

"Peki, o halde onlardan birinin karşısında nasıl dayanmayı planlıyorsun?"

"Sanırım onunla başa çıkabilirim."

"Başa çıkabilir misin?" Adam kollarını kavuşturdu. "Bilmek istediğim şey şu: Paramı senin üstüne yatırmalı mıyım? Kazanacak mısın?"

Ona duymak istediği şeyi söyledim. "Evet."

"Paramı sana yatıracaksam, biraz yardıma ihtiyacın olacak." Ayağa kalktı, ilaç dolabının yanına gitti ve kapılarını açtı. Dolabın içi cam şişelerle ışıl ışıldı; siyah sıvıyla dolu, minik mantar tapalarla kapatılmış şişeler sıra sıra dizilmişti. Şişelerden birini alıp bana getirdi. "Al şunu," dedi şişeyi bana doğru uzatarak. "En iyi yeteneklerini alıp on katına çıkarır."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Ona ihtiyacım yok."

"Herkes ilk seferinde aynı şeyi söyler. Ama meydanda dayağı yedikten sonra eğer hayatta kalmayı becerirlerse koşarak gelip alırlar." Şişeyi elinde döndürüp zayıf ışığa tuttu. Nektarın içinde parıltılı, gümüşümsü parçacıklar yüzüyordu. Kendime hâkim olamayarak hayran hayran nektara baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neyden yapılıyor?" diye sordum.

Güldü. "Biraz ondan, biraz bundan, biraz şundan." Şişeyi tekrar bana uzattı. "Benden olsun," dedi.

"İstemediğini söyledi," dedi Sharon sertçe.

Zehir tacirinin ani ve sert bir tepkiyle Sharon'a çıkışacağını sandıysam da adam başını yana eğip gözlerini Sharon'a dikerek, "Gözüm seni bir yerlerden ısırıyor olabilir mi?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedi Sharon.

"Seni elbette tanıyorum," dedi zehir taciri başını aşağı yukarı sallayarak. "En iyi müşterilerimden biriydin. Sana neler oldu?"

"O alışkanlıktan kurtuldum."

Zehir taciri Sharon'a doğru bir adım attı. "Biraz geç kalmış gibi görünüyorsun," dedi Sharon'ın başlığını alaycı bir şekilde çekiştirerek.

Sharon zehir tacirinin elini havada yakalayıverdi. Korumalar silahlarını bize doğrulttu.

"Dikkatli ol," dedi zehir taciri.

Sharon adamın elini biraz daha tuttuktan sonra nihayet bıraktı.

"Şimdi," dedi zehir taciri bana dönerek. "Bunu ücretsiz deneme fırsatını elinin tersiyle itmeyeceksin, değil mi?"

Mantarı açmaya dahi niyetim yoktu ama konuşmayı sonlandırmanın en iyi yolu verdiği nektarı kabul etmek gibi görünüyordu. Ben de öyle yaptım.

"Akıllı çocuk," dedi zehir taciri ve bizi odadan kışkışladı.

"Nektar müptelası mıydın?" dedi Emma dişlerinin arasından Sharon'a. "Neden bize söylemedin?"

"Ne fark edecekti ki?" dedi Sharon. "Evet, kötü birkaç yıl geçirdim. Sonra Bentham beni yanına alıp bağımlılığımdan kurtulmama yardım etti."

Onu o halde gözümün önüne getirmeye çalışarak Sharon'a döndüm. "Bentham mı?"

"Daha önce de dediğim gibi hayatımı o adama borçluyum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma şişeyi elimden alıp havaya kaldırdı. Daha güçlü ışıkta, siyah sıvının içindeki gümüşümsü parçacıklar minik birer güneş zerresi gibi parıldıyordu. Büyüleyiciydi ve yan etkilerine rağmen yalnızca birkaç damlasının yeteneklerimi nasıl pekiştireceğini düşünmeden edemedim. "İçinde ne olduğunu söylemedi," dedi Emma.

"Biz varız," dedi Sharon. "Çalınan ruhlarımızın kırıntıları öğütülerek hortlaklar tarafından yine bize yediriliyor. Kaçırdıkları her tuhafın ruhunun bir parçası er ya da geç böyle bir şişenin dibini boyluyor."

Emma elindeki nektar şişesini dehşet içinde bırakıverince Sharon şişeyi yakalayıp pelerininin içine sokuşturdu. "Bunlardan birinin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz," dedi.

"Neyden yapıldığını düşününce," dedim, "bu şeyi kullandığına bile inanamıyorum."

"Kendimle gurur duyduğumu asla söylemedim," dedi Sharon.

Gözlerimizin önüne sergilenen şeytani sahnenin kötülük bakımından eşi benzeri yoktu. Hortlaklar, Şeytanın Arka Bahçesi'ndeki tuhafları kendi ruhlarına karşı açlık duyan birer yamyama dönüştürmüştü. Halkı nektara alıştırmak, onları kontrolleri altında tutmalarını sağlıyordu. Ve kısa zaman içinde onları özgürlüklerine kavuşturmazsak o şişeleri dolduracak olanlar, arkadaşlarımızın ruhları olacaktı.

Gölgenin zafer nidasına benzer kükremesini duyduğum anda, az önce nektar aldığını gördüğümüz adam yaka paça odaya sokuluyordu. Koridor boyunca yerlerde sürüklenerek götürüldüğü sırada o da kan revan içinde ve baygın haldeydi.

Benim sıram, diye düşündüm ve vücudumu bir adrenalin dalgası esir aldı.

* * *

Nektar yuvasının hemen dışında, etrafı duvarlarla çevrili bir avlu vardı. Avlunun orta yerinde, bana kalırsa bir gölgeyi hapsetmeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yetecek kadar güçlü parmaklıklarıyla yaklaşık dört metre karelik yer kaplayan bağımsız bir kafes duruyordu. Kafesten gölgenin dillerinin uzanabileceği kadar uzaklıkta toprağa düz bir çizgi çizilmişti ve kaba görünüşlü kırk ya da daha fazla tuhaftan oluşan kalabalık akıllıca davranarak çizginin ötesine geçmiyordu. Avlunun duvarlarının dibine daha küçük kafesler dizilmişti ve gölgeyle kıyaslandığında daha az ilgi çeken kaplan, kurt ve yetişkin bir kediayıya benzer yaratık başka bir gün dövüşmek üzere bu kafeslerde bekliyorlardı.

İlgi odağı yaratığın, boynuna dolanmış zincirle ağır bir demir direğe bağlı olduğu büyük kafesin içinde bir o yana bir bu yana yürüdüğünü görebiliyordum. O kadar kötü durumdaydı ki az kalsın onun için üzülecektim. Herkes tarafından görülebilmesi için gölgenin çamur içindeki vücudunun orasına burasına beyaz boyalar sürülmüştü fakat Dalmaçyalılara ya da pandomimcilere benzemesine yol açan boya lekeleri yüzünden gözüme biraz olsun gülünç gözüktü. Ardında siyah kan lekeleri bırakarak fena halde topallıyordu ve normal şartlarda dövüşmeye sürekli hazır vaziyette oradan oraya savurduğu kaslı dilleri sürünerek arkasından geliyordu. Canı yanmış ve küçük düşürülmüş haliyle, kâbuslardan fırlamışa benzeyen o alışıldık görüntüsünden çok uzaktı ama daha önce hiç gölge görmemiş kalabalık yine de etkilenmişe benziyordu. Zaten olması gereken de buydu: Korkunç bir şekilde aşağılanmış olmasına rağmen ardı ardına bir sürü dövüşçüyü mağlup etmeyi başarmıştı. Hâlâ çok tehlikeli ve öngörülemezdi. Avlunun dört yanına yayılmış tüfekli adamların varlığını buna bağladım. Tedbiri elden bırakmıyorlardı.

Stratejimizi belirlemek için Sharon ve Emma'yla kafa kafaya verdik. Sorunun beni kafesteki gölgenin yanına sokmak olmadığında hemfikirdik. Gölgeye hükmetmek bile değildi; en nihayetinde bunu başarabileceğim varsayımıyla hareket ediyorduk. Asıl sorun gölgeyi dışarı çıkarıp bu insanlardan uzaklaştırmaktı.

"Sence boynundaki zinciri eritebilir misin?" diye sordum Emma'ya.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu yapmak için iki günüm olsaydı," dedi. "Kalabalığın karşısına geçip gölgeye gerçekten çok ihtiyacımız olduğunu ve işimiz bittiğinde onu geri getireceğimizi açıklamaya çalışmanın hiçbir faydası olmayacağını sanıyorum?"

"Cümleni bile tamamlamana izin vermezler," dedi Sharon göz ucuyla gürültücü ve kavgacı kalabalığı süzerek. "Bu pislikler yıllardır eğlenmedikleri kadar çok eğleniyorlar. Hiç şansın yok."

"Sıradaki dövüşçü!" diye bağırdı ikinci katın penceresinde nöbet tutan kadın.

Kalabalıktan biraz uzakta bir avuç dolusu adam dövüşme sırasının kimde olduğunu tartışıyordu. Kafesin zeminindeki toprak hâlihazırda kanla sırılsıklamdı ve kimse kan gölüne katkıda bulunmaya hevesli değildi. Çöp çekmeye karar verdiler ve belden yukarısı çıplak, iri kıyım bir adam en kısa çöpü çekti.

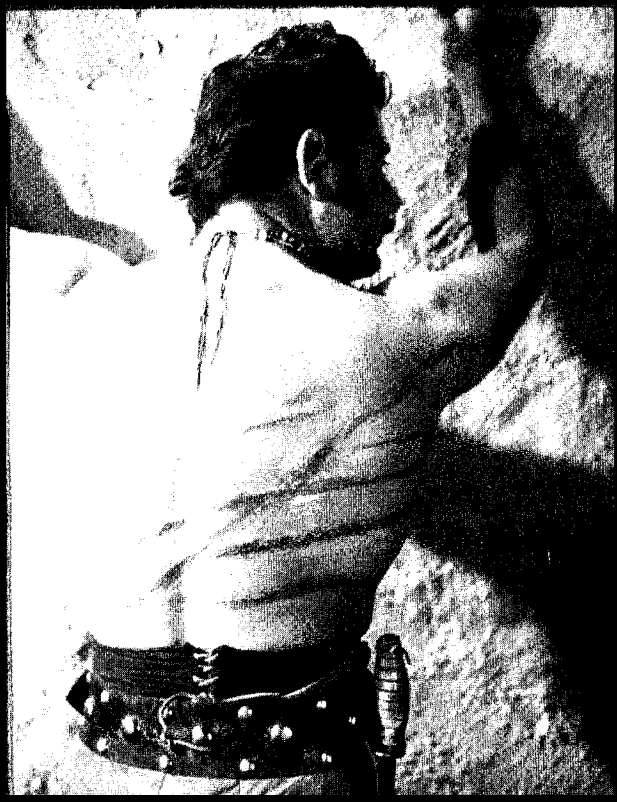
"Maskesi yok," dedi Sharon adamın çalı gibi bıyığını ve nispeten yarasız suratını görünce. "Yeni başlamış olmalı."

Adam cesaretini topladı ve kasıla kasıla kalabalığa doğru yürümeye koyuldu. İspanyol aksanıyla avazı çıktığı kadar bağırarak daha önce hiçbir dövüşte yenilmediğini, gölgeyi öldürüp kafasını hatıra olarak saklayacağını ve tuhaf becerisi –süper hızlı iyileşme– sayesinde gölgenin ölümcül darbeyi indirmesinin mümkün olmadığını duyurdu.

"Şu güzellikleri görüyor musunuz?" dedi sırtındaki çirkin pençe izlerini göstermek için arkasını dönerek. "Bana bunları geçen hafta bir kediayı yaptı. Hepsi birkaç santim derinliğindeydi," diye bağırdı, "ve aynı gün içinde iyileştiler!" Kafesin içindeki gölgeye işaret etti. "Şu buruş buruş olmuş yaşlı şeyin benim karşımda en ufak bir şansı yok!"

"Artık kafesten canlı çıkma şansını *tamamen* kaybetti," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Adam gözlerine küçük bir şişe dolusu nektar döktü. Vücudu kaskatı kesildi ve gözbebeklerinden fışkıran ışık huzmeleri zeminde bir çift kapkara yanık izi bıraktı. Bir dakika kadar sonra ise yitip gittiler. İyiden iyiye güçlenen adam kendinden emin bir tavırla kafesin kapısına doğru yürüdü. Elinde koca bir anahtar halkası tutan bir adam, kilidi açmak için kapının hemen önünde onunla buluştu.

"Gözünüzü anahtarları tutan adamdan ayırmayın," dedim. "Onlara ihtiyacımız olabilir."

Sharon elini pelerininin içine daldırıp cebinden, kuyruğundan yakaladığı kımıl kımıl bir sıçan çıkardı. "Duydun mu Xavier?" dedi sıçana. "Git ve anahtarları getir." Kemirgeni bıraktığı anda sıçan hızla koştu.

Böbürlenmeden duramayan dövüşçü kafese girdi ve gölgeyle karşı karşıya geldi. Kemerinden küçük bir bıçak çıkarmış ve dizlerini bükerek gölgenin karşısına dikilmişti ama bunlar dışında dövüşmeye pek hevesliymiş gibi görünmüyordu. Hamlede bulunmak yerine çenesini çokça çalıştırarak kafesin içinde geçirmesi gereken süreyi doldurmaya çalışıyor gibiydi. Şimdi de profesyonel güreşçilere özgü palavralarla dolu küstahça bir konuşma yapmaya girişmişti. "Saldır bana, seni hayvan! Senden korkmuyorum! Dillerini dilim dilim kesip pantolonuma kemer yapacağım! Tırnaklarını kürdan niyetine kullanacağım ve kafan da duvarımı süsleyecek!"

Gölge can sıkıntısıyla adamı izliyordu.

Dövüşçü bıçağını koluna bastırıp kanlar akmaya başladığı sırada yarayı göstermek için kolunu havaya kaldırarak gösterisine devam etti. Kesik, yaradan akan kan damlalarından biri bile yere düşmeden iyileşip kapandı. "Ben yenilmezim!" diye bağırdı. "Korkmuyorum!"

Ansızın gölge, adama doğru hamle edecekmiş gibi yapıp kükredi. Adam öylesine irkildi ki bıçağını düşürüp yüzünü havaya kaldırdığı kollarının arasına gömdü. Anlaşılan gölge, adamın gösterisinden iyice sıkılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalabalık gürültülü kahkahalara boğuldu –tabii biz de– ve utancından yüzü kıpkırmızı kesilen adam bıçağını almak için yere eğildi. Artık gölge, attığı her adımda zincirlerini şangırdatarak ona doğru hareket ediyordu. Dillerini öne doğru uzatmış, uçlarını yumruk gibi kıvırmıştı.

Adam onurunu kurtarmak istiyorsa canavarla boğuşması gerektiğini fark etmiş olacak ki bıçağını sağa sola savurarak canavara doğru birkaç ihtiyatlı adım attı. Gölge boyalı dillerinden birini ona doğru savurdu. Adam bıçağını yaratığa doğru şöyle bir salladı ve hedefini buldu. Canı yanan gölge ciyaklayarak dilini geri çekti, sonra da adama tıpkı öfkeli bir kedi gibi tısladı.

"Bu sana Don Fernando'ya saldırmanın ne demek olduğunu öğretir!" diye bağırdı adam.

"Bu adam hiç ders almıyor," dedim. "Gölgeyi alaya alarak kışkırtmak çok kötü bir fikir."

Gölgeyi geri çekilmeye zorlamayı başarmış gibi görünüyordu. Adam bıçağını sağa sola savurarak yaklaşırken yaratık tıslayarak geri çekilmeyi sürdürdü. Sırtı kafesin parmaklıklarına dayanıp da artık daha fazla geri gidemeyeceği ortaya çıktığında adam bıçağını havaya kaldırdı. "Ölmeye hazır ol, şeytan tohumu!" diye bağırıp yaratığın üzerine atıldı.

Bir anlığına araya girip gölgeyi kurtarmama gerek olup olmadığını düşündüm ama kısa süre içinde bunun yaratık tarafından kurulmuş bir tuzak olduğu anlaşıldı. Gölgenin boşta kalan zinciri tıpkı bir yılan gibi adamın ayaklarının altında kalmıştı. Gölge zinciri tutup hışımla yana doğru sallayınca ayakları yerden kesilen Don Fernando kafasını metal direğe çarptı. *Klonk*. Sesin ardından onu tekrar gördüğümüzde hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu, baygınlık geçirmişti. Bir nakavt daha.

Adam öylesine kendini beğenmiş öylesine palavracı bir tipti ki kalabalık gölgenin zaferini neşeyle karşılamadan edemedi.

Ellerinde meşaleler ve elektrikli şok tabancaları olan bir grup erkek koşarak kafese girdi ve baygın haldeki dövüşçü sürüklenerek dışarı çıkarılırken gölgeyi ondan uzak tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sıradaki kim?" diye bağırdı kadın hakem.

Geride kalan dövüşçüler endişeli gözlerle birbirlerine bakıp tekrar tartışmaya koyuldular. Artık hiçbiri kafese girmek istemiyordu.

Benim dışımda.

Adamın gülünç performansı ve gölgenin hilesi aklıma bir fikir getirmişti. Planımın başarılı olacağı kesin değildi, hatta iyi bir plan bile sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi ve elimde hiçbir şeyin olmamasından daha tatmin ediciydi. Biz –yani gölge ve ben– onun ölü taklidi yapacağı bir gösteri sergileyecektik.

* * *

Cesaretimi topladım ve ne zaman biraz cesurca ya da son derece aptalca bir şey yaptığımda olduğu gibi beynim bedenimden ayrıldı. Kolumu hakeme doğru kaldırıp, "Sırada ben varım!" diye bağırdığım sırada kendimi kuşbakışı izleyebildiğimi düşündüm.

O âna dek görünmezdim ama artık hem kalabalığın hem de dövüşçülerin gözleri bana çevrilmişti.

"Planın nedir?" diye fısıldadı Emma.

Bir planım vardı ama onu şekillendirmekle o kadar meşguldüm ki Emma'yla ya da Sharon'la paylaşma fırsatım olmamıştı ve şimdi ikisine de tek kelime edecek zamanım yoktu. Ki büyük olasılıkla onlara hiçbir şey söylememem daha iyiydi. Planımı yüksek sesle dile getirirsem kulağa gülünç ya da, daha da kötüsü, imkânsız geleceğinden korkuyordum. Öyle olursa bütün cesaretimi yitirirdim.

"Sanırım göstersem daha iyi olacak," dedim. "Ama şu anahtarları ele geçirmediğimiz sürece işe yaramayacağı kesin."

"Endişelenme, Xavier o işle ilgileniyor," dedi Sharon. Bir ciyaklama duyduk ve başlarımızı yere indirdiğimizde bahsettiğimiz sıçanın, ağzında bir parça peynirle bize bakmakta olduğunu gördük. Sharon onu yerden alıp azarladı. "Anahtarlar dedim, peynir değil!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma, "Anahtarları ben alırım," diyerek beni cesaretlendirmeye çalıştı. "Sadece tek parça halinde döneceğine söz ver."

Söz verdim. Bana şans dileyip dudaklarımdan öptü. Sonra, *Umarım benden de bir öpücük beklemiyorsundur*, dercesine başını yana eğmiş olan Sharon'a baktım ve yalnızca gülüp dövüşçülere doğru yürümeye koyuldum.

Beni tepeden tırnağa süzmekle meşguldüler. Deli olduğumu düşündüklerinden emindim ama yine de hiçbiri beni durdurmaya kalkışmadı. En nihayetinde dövüşe çıkmadan önce nektar almayı bile reddeden bu çelimsiz çocuk kendini canavarın önüne atıp onu biraz yormak istiyorsa bu, hepsinin kabul etmeye istekli olduğu türden bir lütuftu. Orada ölürsem basit bir köle olduğumu düşüneceklerdi. Bu durum onlardan nefret etmeme ve kendimi, hepsinin sıkı sıkıya kavradıkları o cam şişelerin içinde yüzen ruhların sahiplerinin, yani zavallı kaçırılmış tuhafların yerine koymama neden oldu. Bu beni daha da öfkelendiriyordu. Tüm öfkemi sarsılmaz bir kararlılığa yönlendirip odaklanmak için elimden geleni yaptım ama böylesi son derece dikkat dağıtıcıydı.

Ama yine de... Anahtarları tutan adam kafesin kapısını açmak için uğraşırken benliğimin derinliklerine baktım ve hem şaşırtıcı hem de memnuniyet verici bir şekilde ne şüphe içinde kıvrandığımı ne yaklaşan ölümüme dair görülerin zihnime musallat olduğunu ne de dehşet dalgalarıyla savaşmak zorunda kaldığımı gördüm. Bu gölgeyle daha önce iki defa karşılaşmış ve ikisinde de ona hükmetmeyi başarmıştım; bu üçüncü olacaktı. Öfkeme rağmen sakin ve sessizdim ve beni bekleyen, dudaklarımdan dökülmeye hazır o sözcükleri de yine o dinginlik sayesinde buldum.

Adam kapıyı açtı ve kafese adımımı attım. Kapı henüz kapanmıştı ki gölge, öfkeli bir hayalet gibi zincirini şangırdatarak üzerime gelmeye başladı.

Dilim, lütfen beni şimdi yarı yolda bırakma.

Ağzımı gizlemek için ellerimden birini kaldırarak gölge dilinde konuşmaya başladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dur.

Gölge durdu.

Otur, dedim.

Oturdu.

Üstümden büyük bir ağırlık kalktı. Endişelenmemi gerektirecek hiçbir şey yoktu; aramızdaki bağlantıyı yeniden kurmak, yaşlı ve itaatkâr bir kısrağın dizginlerini yeniden ele almak kadar kolaydı. Canavara hükmetmek ise benden epeyce ufak tefek biriyle güreşmeye benziyordu: Olduğu yere mıhlanmıştı ve özgür kalmak için kıvranıyordu ama onunla kıyaslandığımda o kadar güçlüydüm ki benim için hiçbir tehdit teşkil etmiyordu. Ama yine de gölgeye kolaylıkla hükmedebilmiş olmam başlı başına bir sorundu. Herkes onun öldüğüne ve artık tehlike arz etmediğine inanmadığı sürece onu öylece kafesten çıkarmamın hiçbir yolu yoktu ve zaferi bu kadar kolay kazandığım takdirde kimse buna inanmazdı. Nektarla gücünü pekiştirmemiş, cılız bir çocuktum; tek bir tokatla onu yere sermem inanılacak şey değildi. Bu dalaverenin yeterince ikna edici olması için iyi bir gösteri sergilemem gerekiyordu.

Onu nasıl "öldürecektim"? Bunun çıplak ellerimle olmayacağı ortadaydı. Biraz ilham almak için kafesin içinde etrafıma bakınırken gözlerim az önceki dövüşçünün metal direğin dibine düşürdüğü bıçağa takıldı. Gölgenin direğin yanında oturuyor olması biraz can sıkıcıydı tabii. Bu yüzden yerden bir avuç dolusu çakıl taşı alıp aniden ona doğru koşmaya başlayarak üzerine fırlattım.

Köşeye, dedim ağzımı bir kere daha kapatarak. Gölge döndü ve hızla köşeye geçti. Öyle ki dışarıdan bakıldığında, attığım bir avuç dolusu taş onu ürkütmüş gibi görünmüş olmalıydı. Sonra direğe doğru atılıp yerdeki bıçağı kaptım ve geri çekildim. Bu cesaretimi seyircilerden biri tek bir ıslıkla ödüllendirdi.

Sinirlen, dedim ve gölge kükreyip sanki cüretkâr hareketim karşısında deliye dönmüş gibi dillerini savurmaya başladı. Arkama baktığımda kalabalığın içindeki Emma'yı gördüm, sinsice anahtarlı adama yaklaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güzel.

İşleri kendim için zorlaştırmalıydım. *Saldır bana*, diye buyurdum ve gölge benden yana birkaç adım attıktan sonra ona, dillerinden birini kırbaç misali savurup beni bacağımdan yakalamasını söyledim.

Dediğimi yaptı ve dili yakıcı bir sızıyla bacağıma yapışıp baldırıma iki kere dolandı. Ardından ayaklarımdan çekerek beni yere serip toprak zemin boyunca sürüklemesini emrettim. O sırada ben de tutunacak bir yer arıyormuş numarası yapacaktım.

Metal direğin yanından geçerken kollarımı ona doladım.

Çek, dedim. *Ama çok sert çekme.*

Her ne kadar dudaklarımdan dökülen sözcükler yeterince betimleyici olmasa da gölge tam olarak neyi kastettiğimi anlamış gibiydi. Yapmasını istediğim şeyi zihnimde canlandırıp sadece bir ya da iki kelimeyi sesli söyleyerek ona paragraflar uzunluğunda bilgi iletiyordum. Dolayısıyla ben direğe sımsıkı tutunurken gölge ayaklarımdan yukarı doğru çekiştirerek vücudumun yerden yükselmesini sağladığında bu sahne, en ufak detayına kadar zihnimde canlandırdığım sahnenin aynısıydı.

Bunda gitgide daha başarılı oluyorum, diye düşündüm biraz tatmin duygusuyla.

Kulağa gerçekten acı çekiyormuşum gibi gelmesini umarak birkaç saniye boyunca debelenip inledikten sonra direği bıraktım. Bunun şimdiye dek izledikleri en kısa maç olacağını ve göz açıp kapayıncaya kadar öldürüleceğimi düşünen kalabalık, alaycı kahkahalar atıp bana küfürler savurmaya başladı.

Artık hamle yapmamın zamanı gelmişti.

Bacağım, dedim. Gölge tekrar dillerinden birini kırbaç gibi savurarak bacağıma doladı.

Çek.

Ben havaya tekmeler savurup kuş gibi çırpınırken beni kendisine doğru çekmeye başladı.

Ağzına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sanki beni tek parça halinde yutacakmış gibi ağzını açtı. Çabucak vücudumu döndürdüm ve bıçağı, ayak bileğime dolanmış dile doğru savurdum. Aslında gölgeye zarar vermemiştim ama sanki canını yakmışım gibi görünmesi için hemen bileğimi bırakıp çığlık atmasını söyledim. Gölge dediklerimi yaptı; kulakları sağır edecek kadar tiz bir çığlıkla dillerini ağzının içine çekti. Bu bana kalitesiz bir pandomim gösterisi gibi görünüyordu –verdiğim komut ile gölgenin tepkisi arasında bir saniye kadar gecikme vardı– ama görünüşe göre kalabalık yemi yutmuştu. Alaycı kahkahalar gittikçe ilgi çekici bir hal alan maçla ilgili tezahüratlara dönüştü. Gölgenin rakiplerinden biri ilk kez gerçekten dövüşme şansını buluyordu.

Düşük bütçeli bir filmden kesilmiş dövüş sahneleri gibi görünmediğini umduğum bir an boyunca ikimiz de kavga pozisyonu alıp karşılıklı birkaç yumruk savurduk. Ona doğru koştuğumda beni yere serdi. Bıçağı savurduğumda geri çekildi. Birbirimizin etrafında dönerken uluyarak dillerini havada savurdu. Hatta dillerinden biriyle beni havaya kaldırıp (nazikçe) sarsmasını bile söyledim. Dilini bıçakladığımda (bıçaklar gibi yaptığımda) beni (muhtemelen fazlasıyla nazikçe) yere düşürdü.

O sırada Emma'ya bir kere daha bakmayı göze aldım. Anahtarları taşıyan adamın yanında bekleyen dövüşçü grubunun ortasında dikiliyordu. Bana bakarak parmağıyla boğazını kesèr gibi yaptı.

Dalga geçmeyi kes.

Tamam. Buna son vermenin zamanı gelmişti. Derin bir nefes alıp cesaretimi toplayarak gösterinin son perdesi için öne atıldım.

Bıçağımı havaya kaldırıp gölgeye doğru koştum. Bacaklarıma doğru savurduğu dilinin üstünden atlarken çabucak eğilerek başıma doğru gelen dili savuşturdum.

Her şey planlandığı gibi gidiyordu.

Bir sonraki sahnede ayaklarıma dolanan dillerden bir diğerinin üstünden atlayacak ve gölgeyi kalbinden bıçaklamış numarası yapacaktım ama dil doğrudan göğsüme çarptı. Bir ağırsıklet

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

boksörünün gücüyle göğsüme inen dil, beni sırtüstü yere yapıştırarak ciğerlerimdeki bütün havanın boşalmasına neden oldu. Ben serseme dönmüş halde nefes alamadan orada öylece yatarken kalabalık yuhalamaya başladı.

Geri çekil, demeye çalıştım ama soluksuz kalmıştım.

Derken onu tepemde buldum; çenesini sonuna dek açmış, öfkeyle böğürüyordu. Gölge bir anlığına bile olsa boyunduruğumdan çıkmıştı ve halinden hiç memnun değildi. Dizginleri tekrar elime almalı, elimi de çabuk tutmalıydım ama dilleri kollarımı ve bacaklarımdan birini yere mıhlamıştı. Parlak dişlerden oluşan cephaneliği yüzüme yaklaşıyordu. Tam nefes almaya başlamıştım ki gölgenin iğrenç kokusu ciğerlerimi doldurdu ve konuşmak yerine öksürüklere boğuldum.

Gölgelerin acayip bir anatomisi olmasaydı bu benim sonum olurdu: Neyse ki dilleri dışarıdayken kafamı ağzının içine sokup çenesini kapatamıyordu. Kafamı ısırarak koparabilmesi için uzuvlarımı serbest bırakması gerekiyordu. Böylece, bıçağı tutan elimin yavaşça serbest kaldığını hissettiğim anda kendimi korumak için aklıma gelen ilk şeyi yaptım. Bıçağı tıpkı bir süngü gibi hızla yukarı kaldırdım.

Bıçak gölgenin boğazının derinliklerine saplandı. Yaratık acıyla feryat edip yana doğru yuvarlanırken dilleri çılgına dönmüş halde bıçağı kavramaya uğraşıyordu.

Kalabalık heyecandan deliye döndü.

Nihayet ciğerlerimi temiz havayla doldurup olduğum yerde doğrularak, yalnızca birkaç metre ötemde kıvranan gölgeyi gördüm; yaralı boğazından her yana kapkara kan fışkırıyordu. Farklı koşullar altında olsaydık duyacağım tatminden eser olmadan o şeyi büyük olasılıkla öldürmüş olduğumu fark ettim. *Gerçekten* öldürmüştüm ki bu planımın yanından bile geçmiyordu. Göz ucuyla Sharon'ın, *az önce her şeyi mahvettin*, dercesine iki elini yana açmış halde başını iki yana sallamakta olduğunu gördüm.

Elimden gelen her şeyi yapmaya kararlı bir şekilde ayağa kalktım. Gölgeyi tekrar boyunduruğum altına alarak ona sakin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmasını ve acıyı hissetmediğini söyledim. Yavaş yavaş mücadeleyi bırakıp dillerini yere indirdi. Sonra yanına gidip kanlı bıçağımı boğazından çekip çıkardım ve kalabalığa göstermek için havaya kaldırdım. Çığlıklar atıp tezahürat ettiler. Bense korkunç bir başarısızlığın ardından muzaffer görünmeye çalışıyordum. Az önce yaptığım şeyin, arkadaşlarımızı kurtarma operasyonunu batırmasından ölümüne korkuyordum.

Anahtarları taşıyan adam kafesin kapısını açtı ve iki adam koşarak içeri girip gölgenin durumunu kontrol etti.

Kıpırdama, diye mırıldandım onlar yaratığı incelerken. Adamlardan biri elindeki silahı gölgenin kafasına doğrultmuş halde dikilirken diğeri onu bir sopayla dürtüp elini burun deliklerinin altına götürdü.

Nefes de alma.

Dediğimi yaptı. Hatta ölü taklidi yapmak konusunda o kadar başarılıydı ki şayet aramızdaki bağ olmasaydı ben bile öldüğüne ikna olabilirdim.

Adamlar numaramızı yuttu. Yaratığı inceleyen adam sopasını bir kenara fırlatıp sanki bir boks karşılaşmasının galibiymişim gibi kolumu havaya kaldırdı ve beni kazanan olarak ilan etti. Kalabalık bir kez daha tezahüratlara boğuldu. El değiştiren paraları, paralarını gölgeye yatırdıkları için homurdana homurdana ceplerini boşaltan insanları görebiliyordum.

Kısa zaman sonra seyirciler ölü olduğunu sandıkları gölgeye yakından bakmak için kafese girmeye başladılar. Emma ve Sharon da onların arasındaydı.

Emma kollarını bana doladı. "Sorun değil," dedi. "Başka seçeneğin yoktu."

"Ölmedi," diye fısıldadım ona. "Ama yaralandı ve ne kadar zamanı olduğunu bilmiyorum. Onu buradan çıkarmalıyız."

"O zaman iyi ki bunları almayı becermişim," dedi anahtar halkasını usulca cebime bırakırken.

"Ah," dedim, "sen bir dâhisin!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama gölgenin zincirlerini açmak için döndüğümde ona yaklaşmak için birbirini itip kakan bir sürü insanın arasında kaldığımı fark ettim. Herkes yaratığa yakından bakmaya, ona dokunmaya, hatta anı olarak saklamak üzere saçından bir tutam koparmaya veya kan içindeki topraktan bir avuç dolusu almaya çalışıyordu. Kalabalığı yararak ona doğru ilerlemeye koyuldum ama insanlar elimi sıkmak ya da sırtıma vurmak için beni durdurmaktan vazgeçmiyorlardı.

"Bu inanılmazdı!"

"Şansın yaver gitti, ufaklık."

"Nektardan almadığına *emin* misin?"

Tüm bu zaman boyunca kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle gölgeye hareket etmemesini ve ölü taklidi yapmayı sürdürmesini söyleyip durdum çünkü uzun süre boyunca kılını bile kıpırdatmadan oturmaya zorlanmış bir çocuk gibi kıvranmaya başladığını hissedebiliyordum. Yerinde duramıyordu ve canı yanıyordu. Ansızın ayağa fırlayıp etrafını saran cezbedici tuhafları ağzına tıkmaması için konsantrasyonumun son kırıntılarını dahi kullanmak zorunda kaldım.

Nihayet gölgenin zincirine ulaşıp asma kilidi aramaya koyulduğumda nektar taciri yanıma yaklaştı. Kafamı çevirdiğimde o ürkütücü, sakallı maskesiyle burun buruna geldim.

"Ne yaptığını anlamadığımı mı sanıyorsun?" dedi. Silahlı korumaları iki yanında dikiliyordu. "Kör olduğumu mu sanıyorsun?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. Mideme sancılar saplanmasına neden olan kısa bir süre boyunca foyamın ortaya çıktığını ve gölgenin aslında ölü olmadığını fark ettiğini sandım. Ama adamları yaratığa bakmıyorlardı bile.

Adam beni ceketimin yakasından yakaladı. "Kimse beni dolandıramaz!" dedi. "Burası *benim* çöplüğüm!"

İnsanlar geri çekilmeye başlamıştı. Bu adamın kötü bir ünü olduğu ortadaydı.

"Kimsenin kimseyi dolandırdığı yok," dediğini duydum arkamdaki Sharon'ın. "Sakin ol."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tereciye tere satamazsın," dedi zehir taciri. "Amatör olduğunu, daha önce kediayı yavrusuyla bile dövüşmediğini iddia ederek onu buraya getiriyorsun, sonra da bu mu oluyor?" Kolunu yerdeki gölgeye doğru savurdu. "Hayatta olmaz!"

"O öldü," dedim. "İstiyorsanız kendiniz de kontrol edebilirsiniz."

Zehir taciri ceketimi bırakıp ellerini boğazıma doladı.

"HEY!" dediğini duydum Emma'nın.

Korumalar silahlarını ona doğrulttu.

"Tek bir şey soracağım," dedi zehir taciri, "ne satıyorsunuz?"

Ve sıkmaya başladı.

"Satmak mı?" diye sordum kurbağalarınkini andıran sesimle.

Açıklamak zorunda kaldığı için rahatsız olmuş halde iç geçirdi. "*Benim* mekânıma geliyorsunuz, *benim* gölgemi öldürüyorsunuz ve *benim* müşterilerimi benim ürünlerimi satın almaya ihtiyaçları olmadığına ikna ediyorsunuz, öyle mi?"

Onunla rekabet etmeye çalışan bir zehir taciri olduğumu ve işini elinden almaya çalıştığımı sanıyordu. Bu kelimenin tam anlamıyla delilikti.

Gittikçe daha fazla sıkıyordu.

"Oğlanı bırak," diye yalvardı Sharon.

"Nektar kullanmıyorsan ne kullanıyorsun? Ne satıyorsun?"

Yanıt vermeye çalıştım ama yapamadım. Bakışlarımı aşağı kaydırıp adamın ellerine baktım. Ne yapmak istediğimi anlayıp ellerini hafifçe gevşetti.

"Konuş," dedi bir lütuf bahşedercesine.

Ondan sonra söylediklerim büyük olasılıkla adamın kulağına boğuk bir öksürük gibi gelmiştir.

Soldaki, dedim gölge dilinde. O anda gölge sanki Frankenstein'ın yeniden can bulmuş canavarıymışçasına kaskatı bir şekilde doğrularak oturdu ve civarda kalan son birkaç tuhaf çığlıklar içinde kaçışmaya başladı. Zehir taciri neler olduğuna bakmak için döndüğü sırada yumruğumu maskesinin orta yerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

indirdim; korumalar önce kime ateş edeceklerini bilemiyorlardı. Bana mı? Gölgeye mi?

Yaşadıkları o birkaç saniyelik kararsızlık sonları oldu. Onlar başlarını çevirene dek gölge üç dilini de kendisine en yakın korumaya dolamıştı bile. Biri adamın elinden silahını alırken diğer ikisi adamı belinden yakalamış, diğerini yere sermek için şahmerdan gibi kullanıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar geriye yalnızca zehir taciri ve ben kalmıştık. O anda, gölgeye hükmedenin ben olduğum kafasına dank etti. Dizlerinin üstüne çöküp yalvarmaya başladı.

"Burası senin olabilir," dedim adama, "ama bu *benim* gölgem."

Gölgenin dillerinden birini zehir tacirinin boynuna dolamasını sağladıktan sonra adamın karşısına geçip gölgeyle birlikte oradan ayrılacağımızı ve hayatta kalmasının tek yolunun sorun çıkarmadan gitmemize izin vermekten geçtiğini söyledim.

"Evet, evet," diyerek kabul etti titrek bir sesle. "Evet, tabii ki..."

Asma kilidi açıp gölgeyi zincirden kurtardım. Kalabalığın gözleri önünde Emma, Sharon ve ben topallayan gölgeyi kafesin açık vaziyetteki kapısına doğru götürdük. Zehir taciri en önden gidiyor, boynuna dolanmış dile rağmen elinden geldiğince anlaşılır bir şekilde, "Ateş etmeyin! Ateş etmeyin!" diye bağırıyordu.

Her ne kadar seyircilerin çoğu hâlâ içeride olsa da kafesin kapısını ardımızdan kapatıp nektar yuvasını boylu boyunca geçerek içeri girdiğimiz yerden çıkıp sokağa adım attık. Zehir tacirinin nektar zulasını yok etmek için arada mola vermeyi her şeyden çok istesem de bu riski almaya değmediğine karar verdim. Onun içinde boğulmalarına izin vermek daha iyi olacaktı. Ayrıca günün birinde o çalıntı ruhları sahipleriyle tekrar buluşturmak adına küçücük dahi olsa bir şans elde edebileceksek nektarı ziyan etmek doğru olmayacaktı.

Zehir tacirini elleri ve dizleri üstünde ve tek kulağından sarkan maskesiyle nefes almaya çalışır halde yol kenarındaki su oluklarından birinde bıraktık. Bu iğrenç sahneyi sonsuza dek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

terk etmek üzereydik ki minicik bir homurtu duydum ve kediayı yavrularını hatırladım.

Kalbim paramparça olmuş halde dönüp onlara baktım. Zincirleri sonuna dek gerilmiş, bizimle gelmek için debeleniyorlardı.

"Yapamayız," dedi Sharon beni engellemek için.

Emma'yla göz göze gelmemiş olsaydık onları orada bırakabilirdim. *Yap şunu*, dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Sadece bir saniyemizi alacak," dedim.

Her şey olup bittiğinde gölgenin, kediayı yavrularının zincirlendiği direği kökten sökmesi on beş saniyesini almıştı. Hatta o sırada, öfke içindeki müptelalardan oluşan bir grup nektar yuvasının dışında toplandı. Ama gölgem kendince bir jest yaparak yavruları kollarının arasına alıp o halde koşmaya başlayana dek, arkalarından zincirlerini ve direği sürükleye sürükleye güçlükle peşimizden gelen kediayı yavrularıyla oradan ayrılmayı başardığımızı görünce, buna değdiğine karar verdim.

* * *

Kısa süre içinde bir sorunumuzun olduğu ortaya çıktı. Yalnızca birkaç blok aşmıştı ki sokaktaki insanlar gölgeyi fark etmeye başladı. Benim dışımda herkes için yarısı görünmeyen boya lekelerinden ibaret olsa da yine de dikkat çekiyordu. Ve nereye gittiğimizi kimsenin görmesini istemediğimizden Bentham'ın evine dönmek için daha az göze batan bir yol bulmalıydık.

Arka sokaklardan birine daldık. Gölgeyi yürümeye zorlamaktan vazgeçtiğim anda bitkin bir halde yere çöküverdi. O kadar kırılgan görünüyordu ki; kanaması vardı, iki büklüm olmuştu, dilleri ağzından dışarı sarkıyordu. Az önce kurtardığı ve acısını sezen kediayı yavruları durmadan kımıldanan ıslak burunlarıyla onu koklamaya başlayınca gölge kulağa neredeyse sevgi dolu gelen bir hırıltıyla onlara usulca karşılık verdi. O üçüne karşı şefkat duymadan edemedim; birbirlerine yabancılaşmış olsalar da akraba sayılırlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Söylemekten nefret ediyorum ama çok sevimliler," dedi Emma.

Sharon hoşnutsuzlukla homurdandı. "O kadar sevdiyseniz isterseniz bir de pembe tütü giydirin. Ama o yine de bir ölüm makinesi."

Yolda canımızdan olmadan Bentham'ın evine nasıl ulaşacağımız konusunda beyin fırtınası yaptık. "Boynundaki şu yarayı kapatabilirim," dedi Emma çoktan ısınarak parlamaya başlamış elini uzatarak.

"Çok riskli," dedim. "Acı, boyunduruğumdan çıkmasına neden olabilir."

"Bentham'ın şifacısı ona yardım edebilir," dedi Sharon. "Tek yapmamız gereken şey canavarı bir an önce ona ulaştırmak."

Aklıma gelen ilk fikir çatıların tepesinden koşmaktı. Gölgenin yeterince gücü olsaydı bizi bir binanın yan tarafından çatıya çıkarabilirdi. Böylece kimseye görünmeden Bentham'ın evine varabilirdik. Ama şu anda yürüyebileceğinden bile emin değildim. Bu yüzden, onu benden başkasının görememesi için gölgenin üzerindeki beyaz boyaları yıkayarak çıkarmayı önerdim.

"Kesinlikle olmaz, hayatta olmaz, olmaz efendim," dedi Sharon başını hararetle sağa sola sallayarak. "O şeye güvenmiyorum. Gözümü onun üstünde tutmayı tercih ederim."

"Kontrolüm altında," dedim biraz gücenmiş bir halde.

"Şimdiye dek," dedi Sharon."

"Sharon'a katılıyorum," dedi Emma. "Fevkalade gidiyorsun ama sen başka bir odadayken ya da uykuya daldığında ne olacak?"

"Neden odadan ayrılayım ki?"

"Tuvalete gitmek için?" dedi Sharon. "Evcil gölgeni tuvalete de beraberinde götürmeyi mi planlıyorsun?"

"Şey," dedim, "onu da zamanı gelince hallederim diye düşünmüştüm."

"Boyayı çıkarmayacağız," dedi Sharon.

"İyi," dedim sinirli bir şekilde. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sokağın aşağısında bir kapı savrularak açıldı ve binanın içinden sokağa bir buhar bulutu taştı. Bulutun içinde, tekerlekli el arabasını iten bir adam belirdi ve içeri dönmeden önce el arabasını sokağın kenarına park ediverdi.

Etrafı kolaçan etmek için oraya doğru koştum. Kapı bir çamaşırhaneye aitti ve el arabası kirli çarşaflarla doluydu. İçine ufak tefek bir insanın ya da iki büklüm olmuş bir gölgenin sığabileceği kadar genişti.

İtiraf ediyorum: El arabasını çaldım. El arabasını iterek diğerlerinin yanına döndüm, içindekileri boşalttım ve gölgeye arabaya binmesini söyledim. Sonra kirli çamaşırları üstüne yığıp kediayı yavrularını da en tepeye oturttuktan sonra koca yığını sokak boyunca itmeye koyulduk.

Kimse kafasını çevirip bize ikinci defa bakmadı bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve ulaştığımızda hava neredeyse kararmıştı. Nim bizi aceleyle giriş salonuna aldı. Bentham orada endişe içinde bizi bekliyordu. Bizi selamlama zahmetine bile girmeden, "Neden bu kediayıları getirdiniz?" diye sordu gözleri yuvalarından çıkacakmışçasına çamaşır arabasına bakarken. "Yaratık nerede?"

"Burada," dedim ve yavruları arabanın tepesinden indirip çarşafları boşaltmaya koyuldum.

Bentham bakarken mesafesini korudu. En üstteki çarşaflar beyazdı ama derinlere indikçe kanlanmaya başladılar ve en dibe ulaştığımda simsiyah bir kozaya dönüştüler. Sonuncu çarşafı da kaldırdığımda ufalarak cenin gibi kıvrılmış yaratıkla karşılaştık. Bu zavallı yaratığın o korkunç kâbusları yaşamama neden olan canavarın ta kendisi olduğuna inanmak çok güçtü.

Bentham arabaya yanaştı. "Tanrım," dedi kanlı çarşaflara bakarak. "Ona ne yaptılar?"

"Aslında bunu yapan bendim," dedim. "Gerçekten başka seçeneğim yoktu."

"Jacob'ın kafasını yutmak üzereydi," diye açıkladı Emma.

"Ama onu öldürmedin, değil mi?" dedi Bentham. "Ölüsü hiçbir işimize yaramaz."

"Sanmıyorum," dedim ve ardından gölgeye gözlerini açmasını söyledim. Yavaşça dediğimi yaptı. Hâlâ hayattaydı ama çok zayıf düşmüştü. "Ama daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şu halde kaybedecek tek bir dakikamız bile yok," dedi Bentham. "Şifacımı getirmesi için hemen birini yollamalı ve tozunun gölgeler üzerinde de işe yaraması için Tanrı'ya dua etmeliyiz."

Nim koşarak şifacıyı getirmeye gitti. Beklerken Bentham bizi mutfağına buyur edip bisküvi ve konserve meyve ikram etti. Ya gergin olduğumuz için ya da şahit olduğumuz onca mide bulandırıcı şey yüzünden ne Emma'nın ne de benim iştahımız vardı. Bentham yokluğumuz sırasında neler olup bittiğini anlatırken kabalık etmemek için tabaklarımızdaki yemeğin birazını yedik. Söylediğine göre makinesinde gerekli tüm hazırlıkları yapmıştı ve her şey hazırdı; tek ihtiyacı olan gölgeyi makineye bağlamaktı.

"İşe yarayacağından emin misiniz?" dedi Emma.

"Denemeden ne kadar emin olunabilirse o kadar eminim," diye yanıtladı.

Onu kurtarmak için onca belaya ve zahmete katlanmak zorunda kaldığımdan, "Canı yanacak mı?" diye sordum tuhaf bir şekilde gölgeye karşı korumacı davranarak.

"Tabii ki hayır," dedi Bentham elini önemsemez bir tavırla sallayarak.

Şifacı geldi ve onu gördüğüm anda az kalsın şaşkınlıktan bağıracaktım. Ama bunun nedeni kadının sıradışı görüntüsü değildi ki kesinlikle öyle görünüyordu. Şaşkınlığımın asıl sebebi, onu daha önce gördüğümden emin olmamdı fakat onunla nerede karşılaştığımı ya da onun kadar acayip görünüşlü biriyle karşılaştığımı unutmayı nasıl becerebildiğimi bilmiyordum.

Vücudunun görünen yegâne kısmı sol gözü ve sol eliydi. Geri kalanı kat kat kumaş parçalarının ardına gizlenmişti: şallar, yemeniler, bir elbise ve ayak bileklerine dek uzanan bir çan etek. Sağ eli yok gibi görünüyordu ve sol elinden de iri, parlak gözlü ve koyu tenli genç bir adam tutuyordu. Delikanlının üzerinde ipekten yapılmış şık bir gömlek, kafasında da geniş siperlikli bir şapka vardı. Sanki körmüş ya da başka bir engeli varmış gibi şifacıya yol gösteriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim adım Reynaldo," dedi genç adam bariz bir Fransız aksanıyla, "ve bu da Toz Ana. Onun adına konuşurum."

Toz Ana, Reynaldo'ya doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Reynaldo bana bakıp, "Kendinizi daha iyi hissettiğinizi umuyor," dedi.

İşte o anda, onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım: Saldırıdan sonra iyileşirken gördüğüm rüyalarda, daha doğrusu rüya sandığım o anlarda.

"Evet, çok daha iyiyim," dedim cesaretim kırılmış halde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bentham formaliteleri bir kenara bıraktı. "Şunlardan birini iyileştirebilir misin?" dedi Reynaldo'yu ve Toz Ana'yı çamaşır arabasının yanına götürürken. "Bu bir gölge. Onu görebiliyor olmamızın tek nedeni yer yer boyanmış olması."

"Kalbi olan her şeyi iyileştirebilir," dedi Reynaldo.

"O zaman lütfen," dedi Bentham. "Bu yaratığın hayatını kurtarmamız bizim için çok büyük önem taşıyor."

Toz Ana, Reynaldo aracılığıyla sağa sola emirler savurdu. Canavarı arabanın içinden çıkarın dediler, Emma'yla birlikte arabayı devirerek gölgeyi yere yatırdık. Onu küvetin içine koyun dediler, Emma'yla Sharon'ın yardımı sayesinde onu yattığı yerden kaldırıp uzun ve derin bir küvetin içine yerleştirdik. Beyaz boyaları çıkarmamaya özen göstererek yaralarını musluktan akan suyla temizledik. Sonra, Toz Ana gölgeyi muayene ederken Reynaldo da canının yandığı her yeri teker teker göstermemi istedi.

"Şimdi, Marion," dedi Bentham, Toz Ana'ya gayriresmi bir şekilde adıyla seslenerek, "bulduğun bütün kesikleri ve morlukları iyileştirmek zorunda değilsin. Yaratığın eski sağlığına kavuşmasının peşinde değiliz; yalnızca hayatta kalmasını istiyoruz. Anladın mı?"

"Evet, evet," dedi Reynaldo adamı başından savmak istercesine. "Ne yaptığımızı biliyoruz."

Bentham hoşnutsuzluğunu göstermek için burnundan soluyarak arkasını döndü.

"Şimdi tozu hazırlayacak," dedi Reynaldo. "Geride kalın ve tozu teneffüs etmemeye çalışın. Yoksa sizi hemen uyutur."

Hepimiz geri çekildik. Reynaldo toz maskesini ağzıyla burnunu kapatacak şekilde taktıktan sonra Toz Ana'nın sağ kolundan geriye kalanlara sarılmış olan şalı açtı. Örtünün altındaki çotuk kolu sadece birkaç santim uzunluğundaydı ve dirseğinin olması gereken yerin epeyce üstünde bitiyordu.

Toz Ana sol eliyle çotuk kolunu sıvazlamaya başladığı anda etrafa, havada asılı kalan ince taneli bembeyaz bir toz yayıldı. Reynaldo nefesini tutup tek eliyle havayı tarayarak tozu topladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyülenmiş ama biraz da iğrenmiş bir halde olan biteni izliyorduk. Reynaldo havada asılı kalan birkaç gramlık tozun tamamını topladığı sırada Toz Ana'nın çotuk kolunun boyu da bir o kadar kısalmıştı.

Reynaldo tozu efendisinin eline aktardı. Kadın gölgenin üzerine eğilip tıpkı bana yaptığını hatırladığım gibi tozun birazını yaratığın suratına üfledi. Gölge tozu içine çekince aniden ve şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladı. Toz Ana dışında herkes geriye sıçramıştı.

Sakın kalkma, kıpırdamadan yat, dedim ama aslında buna gerek yoktu. Reynaldo'nun söylediğine göre herkes istemsizce toza aynı tepkiyi veriyordu: Vücut vites küçültüyordu. Toz Ana avucundakilerin bir kısmını gölgenin boynundaki kesiğe serperken Reynaldo kullanıldığı miktara bağlı olarak tozun yaraları iyileştirebileceğini ve uykuya dalmamızı sağlayabileceğini açıkladı. O konuşurken gölgenin yarasının etrafında beliren beyaz köpük tabakası parıldamaya başladı. Reynaldo'nun dediğine göre Toz Ana'nın tozu, kadının *ta kendisiydi* ve tabiatı gereği sınırlıydı. Ne zaman birini iyileştirse kendinden bir parça kaybediyordu.

"Umarım bunu sorarak kabalık etmiyorumdur," dedi Emma, "ama canınızı yakıyorsa neden bunu yapmaya devam ediyorsunuz?"

Toz Ana bir anlığına gölgenin üzerinde çalışmaya ara verdi ve sağlıklı gözüyle Emma'ya bakabilmek için dönüp ilk defa onu duyabileceğimiz kadar yüksek sesle konuştu. Konuşması dili olmayan birinin peltek mırıltısını andırıyordu.

Reynaldo kadının söylediklerini bizim için tercüme etti. "Bunu yapıyorum," dedi, "çünkü bu şekilde hizmet etmek için seçildim."

"O zaman... teşekkür ederim," dedi Emma mütevazı bir tavırla.

Toz Ana başıyla onayladı ve işinin başına döndü.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gölge öyle göz açıp kapayıncaya dek iyileşmeyecekti. Ağır bir sakinleştiricinin etkisindeydi ve ancak en ciddi yaraları iyileştikten sonra uyanacaktı. Bu da büyük olasılıkla bütün gece sürecekti. Bentham onu makinesine "bağladığında" gölgenin uyanık olması gerektiğinden kurtarma operasyonumuzun ikinci aşaması birkaç saat daha beklemek zorundaydı. O zamana dek çoğumuz mutfağa sıkışıp kalmıştık: Reynaldo ve Toz Ana sık sık gölgenin yaralarına toz serpmek zorunda olduğundan oradaydı. Emma ve ben ise derin uykuda olmasına rağmen gölgeyi orada yalnız bırakmak istemiyorduk. Gölge artık benim sorumluluğumdaydı. Tıpkı onu evine götüren her kimse onun sorumluluğuna giren ehlileştirilmemiş bir ev hayvanı gibi. Emma sürekli yanımdaydı çünkü her nasılsa ben de *onun* sorumluluğu olmuştum (ve o da benim sorumluluğumdaydı) ve uyuyakalacak olursam beni gıdıklayarak uyandırıyor ya da Bayan Peregrine'in evindeki o eski güzel günler hakkında hikâyeler anlatıyordu. Bentham ara sıra gelip bizi kontrol ediyordu ama çoğunlukla, erkek kardeşinin piyadelerinin her an saldırıya geçeceği korkusuyla Sharon ve Nim'i de yanına alarak evi didik didik arıyordu.

Gece ilerledikçe Emma'yla doğacak günün bize neler getireceğini konuşmaya başladık. Bentham'ın makinesini tekrar çalıştırmayı başaracağını varsayarsak, sadece birkaç saat içinde kendimizi hortlakların kalesinde bulabilirdik. Arkadaşlarımızı ve Bayan Peregrine'i tekrar görebilirdik.

"Çıt çıkarmadan hareket etmeyi başarırsak ve şansımız gerçekten, ama gerçekten yaver giderse," dedi Emma. "Ve eğer..."

Tereddüt etti. Duvara dayanmış uzun, ahşap bir bankta yan yana oturuyorduk. Yüzünü görmeyeyim diye bana arkasını döndü.

"Ne var?" dedim.

Bakışları tekrar bana kaydığında yüzünde acı yüklü bir ifade vardı. "Eğer hâlâ hayattalarsa."

"Hayattalar."

"Hayır. Numara yapmaktan yoruldum. Şimdiye dek hortlaklar nektar yapmak için ruhlarını hasat etmiş olabilirler. Hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmadı, ymbrynelerin işlerine yaramadığını fark edip onlara işkence yapmaya ya da ruhlarını söküp almaya veya kaçmaya çalışacaklara gözdağı vermek için kullanmaya..."

"Kes şunu," dedim. "*O kadar* da uzun zaman geçmedi."

"Biz oraya varana kadar aradan en az kırk sekiz saat geçmiş olacak. Ve kırk sekiz saat içinde insanın başına bir sürü korkunç şey gelebilir."

"Bunların hepsini teker teker hayal etmemize gerek yok. Sürekli karamsar ihtimallerden bahseden Horace'a benziyorsun. Neler olduğundan emin olana dek kendimize işkence edip durmamızın hiçbir faydası yok."

"Hayır, var," diye ısrar etti. "Kendimize işkence etmemiz için çok iyi bir neden var. En karamsar ihtimallerin tümünü göz önünde bulunduralım ki gerçekleşirlerse hazırlıksız yakalanmayız."

"Kendimi bu tür şeylere hazırlayabileceğimi hiç sanmıyorum."

Başını ellerinin arasına alıp titrek titrek iç geçirdi. Bunlar kafa yoramayacağımız kadar ağırdı.

O anda onu sevdiğimi söylemek istedim. Onca belirsizliğe rağmen emin olduğumuz yegâne şeye tutunmamızı sağlayacağını farz ederek ikimize de yardımı olacağını düşündüm ama o sözcükleri birbirimize pek sık söylememiştik ve şimdi, iki yabancının gözleri önünde söyleme cesaretini de gösteremiyordum.

Emma'yı sevdiğimi düşündükçe, özellikle de geleceğimizin ne kadar belirsiz olduğunu aklımdan geçirdikçe, daha çok korkmaya ve kendimi daha kötü hissetmeye başladım. İçinde Emma'nın da olduğu bir gelecek hayal etmeye ihtiyacım vardı ama ertesi günkü hayatlarımızı bile gözümün önünde canlandırmam mümkün değildi. Yarının neler getireceğine dair hiçbir fikrimin olmadığı sürekli bir mücadele halindeydim. Karakterim gereğince temkinli, her şeyi planlamaktan hoşlanan ve köşeyi dönünce neyle karşılaşacağını bilmek isteyen tiplerdendim ama Bayan Peregrine'in evinin terk edilmiş kabuğuna adım attığım andan şu âna dek yaşadıklarım, boşlukta serbest düşüş yapmaya benzi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Hayatta kalabilmek için yepyeni birine; esnek, ayaklarını yere sağlam basan ve cesur birine dönüşmek zorunda kalmıştım. Büyükbabamın gurur duyacağı birine. Ama dönüşümümü henüz tamamlamamıştım. Bu yeni Jacob eskisinin temelleri üzerine inşa edilmişti ve sık sık son derece küçük düşürücü, dehşet dolu anlar yaşıyordum. Kimi zaman kahrolası Bayan Peregrine'in adını bile duymamış olmayı diliyordum ve yalnızca birkaç dakikalığına bir şeylere tutunabilmek adına dünyanın fıldır fıldır dönmeyi kesmesine fena halde ihtiyacım vardı. Yavaş yavaş ruhuma çöken bir sızıyla hangi Jacob'ın Emma'yı sevdiğini merak ettim. Her şeyi yapmaya hazır olan yenisi mi, yoksa tutunacak bir şeye ihtiyaç duyan eskisi mi?

Şu anda bu konuda düşünmek istemediğime karar verdim ve bu tam da eski Jacob'ın karşısına çıkan sorunlarla baş etmek için tercih edeceği türden bir yöntemdi. Bu yüzden önümdeki soruna odaklandım: gölgeye uyandığında ne olacağına. Görünüşe göre ondan vazgeçmem gerekecekti.

"Keşke koca oğlanı yanımızda götürebilseydik," dedim. "Yolumuza çıkan herkesi kolaylıkla ezip geçerdik. Ama sanırım makinenin çalışmaya devam etmesi için onu arkamızda bırakmak zorundayız."

"Şimdi bir de *koca oğlan* mı oldu?" Kaşlarından birini kaldırdı. "Ona pek bağlanmasan iyi edersin. Unutma, ona biraz olsun izin verirsen seni canlı canlı midesine indirir."

"Biliyorum, biliyorum," dedim iç geçirerek.

"Ve belki de her şeyi ezip geçmesi sandığın kadar kolay olmaz. Hortlakların gölgelerle nasıl başa çıkacaklarını bildiklerinden eminim. En nihayetinde eskiden onlar da birer *gölgeydi*."

"Benzersiz bir yeteneğin var," dedi Reynaldo bir saatten uzun süredir ilk defa bizimle konuşarak. Bentham'ın mutfak dolaplarında yiyecek avına çıkmak için gölgenin yaralarının durumunu takip etmeye ara vermişti ve artık Toz Ana'yla birlikte küçük bir masanın başında oturmuş, mavi damarlı bir peynir kalıbını paylaşıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama garip bir yetenek," dedim. Bir süredir ne kadar garip olduğunu düşünüyordum ama şimdiye dek bunu kelimelere dökme fırsatını bulamamıştım. "İdeal bir dünyada gölgeler olmazdı. Ve gölgeler yoksa özel görü yeteneğimi kullanarak görebileceğim hiçbir şey olmayacağı gibi, konuşabildiğim o garip dili de kimse anlamazdı. Tuhaf bir yeteneğimin olduğunu fark etmezdiniz bile."

"Demek ki şu anda burada olman iyi bir şey," dedi Emma.

"Evet ama... sana da her şey çok tesadüfi görünmüyor mu? Herhangi bir yılda doğmuş olabilirdim. Büyükbabam da öyle. Gölgeler yüz yıldır, belki de daha kısa süredir var ama gel gör ki biz şimdi, tam da bize ihtiyaç duyulduğu anda doğduk. Neden?"

"Sanırım böyle olması gerekiyordu," dedi Emma. "Ya da belki de en başından beri senin yapabildiğini yapabilen insanlar vardı ama hiçbir zaman yeteneklerinin farkına varamadılar. Belki de bir sürü insan tuhaf olduklarının ayırdına varmadan yaşayıp gidiyordur."

Toz Ana, Reynaldo'ya doğru eğilip fısıldadı.

"İkisi de olmadığını söylüyor," dedi Reynaldo. "Büyük olasılıkla asıl yeteneğin gölgelere hükmetmek değil. Bu yalnızca onun en yaygın kullanım alanı."

"Ne demek istiyorsun?" dedim. "Başka ne olabilir ki?"

Toz Ana tekrar fısıldadı.

"Sandığından daha basit," dedi Reynaldo. "Kabiliyetli bir çello virtüözü nasıl sadece o enstrüman konusunda değil de müziğin genelinde benzersiz yeteneklere sahip olarak dünyaya gelirse, senin de doğuştan gelen tek yeteneğin gölgelere hükmetmek değil. Ve senin de," dedi Emma'ya dönerek, "ateş yakmak."

Emma kaşlarını çattı. "En az yüz yaşındayım. Şimdiye dek tuhaf yeteneğimin ne olduğunu öğrendiğimi sanıyorum. Ayrıca kesinlikle suya, havaya ya da toprağa hükmedemiyorum. İnanın bana, çok denedim."

"Ama bu, yapamayacağın anlamına gelmiyor," dedi Reynaldo. "Hayatımızın henüz başındayken sahip olduğumuz yeteneklerden bazılarının farkına varırız ve diğer becerilerimizi dışlamayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

göze alarak onlara odaklanırız. Bunun nedeni başka bir konuda yeteneğe sahip olmamamız değildir, yalnızca diğer kabiliyetlerimizi beslemeyi unuturuz."

"Bu ilginç bir teori," dedim.

"Mevzu şu ki gölgelere hükmedebilme becerisine sahip olman inanılmayacak kadar tesadüfi bir durum değil. Yeteneğin bu doğrultuda gelişti çünkü ihtiyaç duyulan buydu."

"Söylediklerin doğruysa neden hepimiz gölgelere hükmedemiyoruz?" dedi Emma. "Bütün tuhaflar Jacob'ın becerisinden faydalanabilirdi."

"Çünkü yalnızca *onun* asıl becerisi bahsettiğimiz şekilde evrim geçirmeye müsaitti. Gölgelerden önceki yıllarda onunkine benzer ruhlara sahip tuhafların kabiliyetleri büyük olasılıkla bambaşka şekillerde kendini göstermiştir. Ruhlar Kütüphanesi'nde tuhafların ruhlarını kitap gibi okuyabilen insanların çalıştığı söylenir. O kütüphaneciler günümüzde de hayatta olsaydı, büyük ihtimalle onun gibi olurlardı."

"Neden böyle söylüyorsun?" dedim. "Gölgeleri görmenin ruhları okumakla ne ilgisi var?"

Reynaldo, Toz Ana'ya danıştı. "Görünüşe göre canlıların kalplerinden geçenleri okuyabiliyorsun," dedi. "En nihayetinde Bentham'ın kalbindeki iyiliği gördün ve onu affetmeyi tercih ettin."

"Affetmeyi mi?" dedim. "Onu niçin affedecekmişim ki?"

Toz Ana ağzından çok fazla şey kaçırdığının farkındaydı ama artık susmak için çok geçti. Reynaldo'nun kulağına fısıldadı.

"Büyükbabana yaptıkları için," dedi.

Emma'ya döndüm ama o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Peki, büyükbabama ne yapmış?"

"Onlara ben anlatırım," dedi kapı eşiğinden gelen bir ses. Ardından Bentham topallayarak içeri girdi. "Bu benim hatam ve bunu itiraf eden de ben olmalıyım."

Aksaya aksaya küvetin yanından geçti, masadan kendine bir sandalye çekti ve yüzü bize dönük vaziyette oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Savaş sırasında büyükbaban gölgelerle ilgili özel yeteneğinden dolayı bizim için çok değerliydi. Özel bir projemiz vardı. Bana eşlik eden bazı teknoloji uzmanlarıyla birlikte onun becerisini kopyalayıp diğer tuhaflara da kazandırabileceğimizi düşündük. İğne yapar gibi onları gölgelere karşı aşılayacaktık. Hepimiz onları görüp hissedebilirsek bizim için bir tehdit olmaktan çıkacaklardı ve onlara karşı verdiğimiz savaşı kazanmış olacaktık. Büyükbaban son derece asil davranarak önemli fedakârlıklarda bulundu ama hiçbiri bunun kadar muazzam değildi: Projemize katılmayı kabul etti."

Adamın anlattıklarını dinlerken Emma'nın yüzü gergindi. Bunların hiçbirini daha önce duymadığını suratındaki ifadeden anlayabiliyordum.

"Sadece biraz aldık," dedi Bentham. "İkinci ruhunun yalnızca küçük bir parçasını aldık. Tıpkı kan verdiğimiz zaman olduğu gibi aldığımız kısmın yerine yenisinin geleceğini düşündük."

"Onun ruhunu aldınız," dedi Emma titrek bir sesle.

Bentham baş ve işaret parmaklarının uçlarını aralarında bir santim boşluk kalacak şekilde ayırarak tuttu. "Yalnızca *bu* kadarını. Aldığımız numuneyi taksim edip çok sayıda deneğe enjekte ettik. İstenilen etkiyi göstermiş olsa da uzun sürmedi ve uygulamayı tekrarlamamız durumunda da esas kabiliyetlerini kaybetmeye başladılar. Bu tam bir fiyaskoydu."

"Peki, Abe'e ne oldu?" dedi Emma. Sesinde sevdiği insanlara zarar verenler için sakladığı hususi bir kötülük vardı. "Ona ne yaptınız?"

"Zayıf düşmüştü ve yeteneği seyrelmişti," dedi Bentham. "Operasyondan önce pek çok yönden genç Jacob gibiydi. Gölgelere hükmetme becerisi, hortlaklara karşı verdiğimiz savaşın sonucunu belirleyecek nitelikteydi. Ama geçirdiği operasyondan sonra onlara hükmetme becerisini kaybetmiş, ikincil görüşü ise bulanıklaşmıştı. Kısa süre sonra tuhafların dünyasını hepten terk ettiğini duydum. Tuhaf dostlarına yardımcı olmak yerine onların

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatlarının tehlikeye girmesine neden olacağından korkuyordu. Artık onları koruyamayacağını düşünüyordu."

Emma'ya baktım. Yüzünde bomboş bir ifadeyle gözlerini döşemelere dikmişti.

"Bir deneyin başarısız olması üzüntü duyulacak bir konu değildir," dedi Bentham. "Bilimsel ilerlemeler bu şekilde kaydedilir. Ancak büyükbabanın başına gelenler, hayatımın en büyük pişmanlıklarından biridir."

"Bizi bu yüzden terk etti," dedi Emma başını yavaşça kaldırırken. "Amerika'ya gitmesinin nedeni de buydu." Bana baktı. Öfkeli görünmüyordu, aksine yüzünde rahatladığını gösteren bir ifade vardı. "Utanıyordu. Bir keresinde mektubunda böyle demişti ama ne demek istediğini hiç anlayamamıştım. Utanıyordu ve artık kendini bir tuhaf gibi hissetmiyordu."

"Tuhaflığı ondan alındı," dedim. O sırada başka bir sorunun daha yanıtını buldum: Bir gölgenin büyükbabamı kendi evinin arka bahçesinde hezimete uğratabilmesi başka türlü mümkün olamazdı. Ne bunamıştı ne de zayıftı. Ama gölgelere karşı savunmasının çoğunu kaybetmiş, uzun yıllar önce becerisinden mahrum kalmıştı.

"Buna üzülmeye gerek yok," dedi Sharon kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kapının eşiğinde dikilirken. "Tek bir adamın savaşı kazanması mümkün değildi. Asıl, hortlakların teknolojinizi kullanarak yaptıklarından utanmalısınız. Nektarın öncüsünü yarattınız."

"Borcumu ödemeye çalıştım," dedi Bentham. "Sana yardım etmedim mi? Ya sana?" Önce Sharon'a, sonra Toz Ana'ya baktı. Anlaşılan Sharon gibi Toz Ana da eskiden nektar bağımlısıydı. "Yıllardır özür dilemek istiyordum," dedi bana dönerek. "Yaptığım hatayı telafi etmek. Bunca zamandır onu arıyor olmamın nedeni de buydu. Günün birinde beni görmeye geleceğini ve o güne dek, becerisini ona iade etmenin yolunu bulabilmeyi umuyordum."

Emma acı acı güldü. "Ona yaptıklarınızdan sonra başına daha fazla bela açmanız için geri döneceğini mi düşündünüz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu pek olası görmüyordum ama yine de umut etmekten vazgeçmedim. Şükürler olsun ki kefaret insanın karşısına bin bir farklı surette çıkar. Bu kez torun kisvesinde."

"Burada olmamın nedeni sizi günahlarınızdan arındırmak değil," dedim.

"Yine de hizmetinizdeyim. Sizin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen söylemekten çekinmeyin."

"Sadece arkadaşlarımızı ve kız kardeşinizi kurtarmamıza yardım edin."

"Memnuniyetle," dedi daha fazlasını istemediğim ya da ayağa kalkıp bağırıp çağırmaya başlamadığım için rahatlamış görünerek. Aslında hâlâ yapabilirdim; başım dönüyordu ve nasıl tepki vermem gerektiğine hâlâ karar verememiştim. "Şimdi," dedi, "şu noktadan sonra..."

"Bize biraz izin verir misiniz?" dedi Emma. "Sadece Jacob ve ben?"

Baş başa konuşmak için koridor çıktık. Gölge görüş alanımızda değildi ama yine de pek uzaklaşmış sayılmazdık.

"Bu adamın sorumlusu olduğu korkunç şeylerin listesini yapmaya ne dersin?" dedi Emma.

"Tamam," dedim. "Bir; gölgeleri yarattı. Ama istemeden."

"Ama yaptı. Ayrıca nektarı yarattı ve Abe'in gücünü tamamen olmasa bile elinden aldı."

Az kalsın tekrar, *Ama istemeden*, diyecektim. Fakat Bentham'ın niyetinin konumuzla alakası yoktu. Ama Emma'nın ne demek istediğini anlıyordum: Ortaya çıkan tüm bu gerçeklerden sonra kendi kaderlerimizi ve arkadaşlarımızın kaderlerini Bentham'ın ellerine ya da planlarına teslim etmek konusunda artık eskisi kadar emin değildim. İyi niyetli olabilirdi ama geçmişte sergilediği performans son derece iç karartıcıydı.

"Ona güvenebilir miyiz?" dedi Emma.

"Başka seçeneğimiz var mı?"

"Benim sorum bu değildi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir anlığına düşündüm. "Sanırım güvenebiliriz," dedim. "Sadece kötü şansını tükettiğini umuyorum."

* * *

"ÇABUK GELİN! UYANIYOR!"

Mutfakta bağrışlar yankılandı. Emma'yla birlikte koşarak kapı eşiğine vardığımızda herkesi bir köşeye sinmiş halde bulduk. Olduğu yerde doğrulmaya çalışırken tek başarabildiği, gövdesinin üst kısmını küvetten aşağı sarkıtmak olan uyku sersemi gölgeden korkmuşlardı. Açık ağzını ve hissizce yere serilmiş dillerini yalnızca ben görebiliyordum.

Ağzını kapat, dedim gölge dilinde. Sanki höpürdeterek içine çektiği spagettiymişçesine dillerini ağzının içine topladı.

Otur.

Gölge oturmayı tek başına beceremeyince omuzlarından tutup doğrulmasına yardım ettim. Olağanüstü bir hızla iyileşiyordu ve yalnızca birkaç dakika sonra motor becerilerini küvetten tek başına çıkıp ayaklarının üstünde durabilecek kadar kazanmıştı. Artık aksamıyordu. Boynundaki kesikten geriye kalan tek şey, benim yüzümdekilerden pek de farkı olmayan ve hızla gözden kaybolan belli belirsiz beyaz bir çizgiydi. Ben bunları söylerken Bentham, Toz Ana'nın gölgeyi tepeden tırnağa iyileştirmiş olması karşısında duyduğu rahatsızlığı gizleyemedi.

"Tozum etkiliyse ben ne yapabilirim ki?" dedi Toz Ana, Reynaldo aracılığıyla.

Bitkin halde kendilerine yatacak bir yer bulmak için mutfaktan ayrıldılar. Emma ve ben de yorgunduk –şafak sökmek üzereydi ve daha gözümüzü bile kırpmamıştık– ama kaydettiğimiz ilerleme heyecan vericiydi ve umut, enerjimizi tazelememize yardımcı olmuştu.

Bentham ışıl ışıl parlayan gözleriyle bize döndü. "Kader ânı geldi çattı, dostlar. Bizim ihtiyar kızı tekrar çalıştırıp çalıştıramayacağımıza bakalım mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bununla makinesini kastediyordu ve aslında sormasına hiç gerek yoktu.

"Bir saniye daha kaybetmeyelim," dedi Emma.

Bentham ayısını çağırdı. Ben de gölgemi harekete geçirdim. PT kapının eşiğinde belirdi, efendisini kollarının arasına aldı ve birlikte bize evin içinde yol gösterdiler. Bizi izleyen birileri olsaydı büyük olasılıkla hayatının en acayip sahnesiyle karşılaştığını düşünürdü: ayının kucağındaki iki dirhem bir çekirdek beyefendi, dalgalanan siyah pelerininin içindeki Sharon, dumanı tüten eliyle ağzını kapatarak esnediğini herkesten gizlemeye çalışan Emma, sağlığı yerinde olmasına rağmen yürürken sanki kemikleri vücuduna sığmıyormuşçasına ayaklarını sürüyen ve beyaz boya lekeleriyle bezeli gölge ve ona bir şeyler mırıldanıp duran her zamanki ben.

Bir sürü koridoru arkamızda bırakıp alt kata inerek evin bağırsaklarına daldık: Tangır tungur çalışan makinelerle tıklım tıklım dolu, her biri bir öncekinden daha küçük odalardan geçerek ayının sığamayacağı kadar küçük bir kapının önüne geldik. Durduk. PT efendisini yere indirdi.

"İşte burada," dedi Bentham. Yüzü gururlu bir baba gibi sevinçle parlıyordu. "Panoptidön'ümün kalbi."

Bentham kapıyı açtı. Geri kalanımız adamın peşinden içeri girerken PT dışarıda kaldı.

Küçük odaya demirden ve çelikten yapılmış korkutucu bir makine hâkimdi. Boruları duvardan duvara uzanıyor; çarklardan, pistonlardan ve valflerden oluşan dudak uçuklatıcı düzenek yağla parıldıyordu. Tekinsiz gürültüler çıkararak çalışacak türden bir makineye benziyordu ama şimdilik soğuk ve sessizdi. Orasına burasına yağ bulaşmış bir adam iki devasa dişlinin arasına girmiş, elindeki anahtarla bir şeyleri sıkıştırıyordu.

"Bu benim yardımcım, Kim," dedi Bentham.

Onu hemen tanıdım: Bizi Sibirya Odası'ndan kovalayan adamdı.

"Ben Jacob," dedim. "Dün karın içinde sizi şaşırtmıştık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

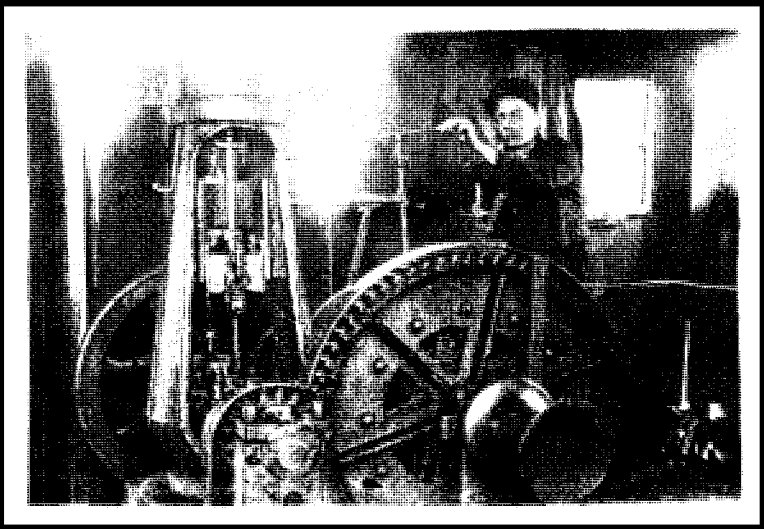
"Orada ne yapıyordunuz?" diye sordu Emma adama.

"Neredeyse donarak ölüyordum," dedi adam acı acı ve ardından işinin başına geri döndü.

"Kim erkek kardeşimin Panoptidön'üne girmenin yolunu bulmamda bana yardım ediyordu," dedi Bentham. "Sibirya Odası'nda öyle bir kapı varsa büyük olasılıkla o derin yarığın dibindedir. Gölgen diğer odalardan birkaçını aktif hale getirirse Kim'in size minnet duyacağından eminim çünkü büyük olasılıkla o odalardaki kapılar daha erişilebilir yerlerde olacak."

Kim yüzünde öyle kuşkucu bir ifadeyle homurdanarak bizi tepeden tırnağa süzdü ki kaç yılını yarıkları didik didik ararken donma tehdidiyle mücadele ederek geçirdiğini merak ettim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bentham hemen işe koyuldu. Birkaç kadranı döndürüp uzun bir kolu çeken yardımcısına kesik kesik emirler yağdırmaya başladı. Makinenin dişlileri tıslayıp öksürerek bir derece kadar döndü.

"Yaratığı getirin," dedi Bentham alçak sesle.

Gölge dışarıda beklediğinden onu içeri çağırdım. Ayaklarını sürüye sürüye kapıdan girip sanki az sonra başına pek hoş olmayan şeylerin geleceğini anlamış gibi alçak ve hırıltılı bir sesle inledi.

Bentham'ın yardımcısı elindeki anahtarı düşürdü ama çabucak eğilip aldı.

"Batarya haznesi şurada," dedi Bentham dikkatimizi köşedeki büyük bir kutuya çekerek. "Yaratığı bağlayacağımız için oraya sokmalısın."

Hazne dökme demirden yapılmış, penceresiz bir telefon kulübesini andırıyordu. Sarmaşık sürgünü misali tepesinden fışkıran hortumlar tavan boyunca uzanıyordu. Bentham kolu kavrayıp ağır kapıyı kulak tırmalayıcı bir sürtünme sesi eşliğinde çekerek açtı. İçeri şöyle bir göz attım. Duvarlar küçük deliklerle bezeli, gri renkli, pürüzsüz bir metalden yapılmıştı ve fırınların içine benziyordu. Arka duvardan deriden yapılma bir sürü kalın kayış sarkıyordu.

"Canı yanacak mı?" diye sordum.

Bu soruyla hem kendimi hem de Bentham'ı şaşırtmıştım.

"Önemi var mı?" diye yanıtladı.

"Canının yanmamasını tercih ederim. Tabii öyle bir seçeneğimiz varsa."

"Yok," dedi Bentham, "ama hiç acı hissetmeyecek. Hazne işlem başlamadan önce bayılmasına neden olacak türden bir uyku gazıyla dolacak."

"Sonra ne olacak?" dedim.

Gülümsedi ve hafifçe koluma vurdu. "Bir hayli teknik şeyler. Yaratığının hazneyi canlı terk edeceğini ve durumunun içeri girdiği ankinden pek de farklı olmayacağını söylemem yeterli olacaktır. Şimdi, lütfen ona içeri girmesini söyler misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ona inandığımdan ya da bunu neden umursadığımdan emin değildim. Gölgeler bize cehennem azabı çektirmişti ve onlara acı vermekten zevk almam gerekirdi. Ama almıyordum. Nasıl yabani bir hayvanı öldürmek istemiyorsam gölgeyi de öldürmek istemiyordum. Bu yaratığın dizginlerini elimde tuttuğum tüm bu zaman boyunca, içinde karanlık bir boşluktan çok daha fazlasının olduğunu görmüştüm. Derin bir havuzun dibinde küçücük bir ruh kırıntısı, minicik bir pırıltı vardı. O yalnızca bir gölgeden ibaret değildi.

Gel, dedim ona ve utangaç bir tavırla köşede bekleyen gölge, Bentham'ın etrafından dolanarak kulübenin önünde durdu.

İçeri.

Bocaladığını hissettim. Artık iyileşmiş, gücünü yeniden kazanmıştı ve onun üzerindeki hâkimiyetimi bir an bile kaybedecek olursam neler yapacağını biliyordum. Ama ondan daha güçlüydüm ve ikimizin arasındaki irade savaşının kazananı çoktan belli olmuştu. Bocalıyordu çünkü asıl bocalayan bendim.

Üzgünüm, dedim ona.

Gölge kıpırdamadı; üzgünüm sözü karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Yine de benim bunu dile getirmem gerekiyordu.

İçeri, dedim tekrar ve bu defa gölge bana boyun eğip hazneye girdi. Ona benden başka kimse dokunamayacağı için Bentham yapılması gerekenleri bana bir bir sıralamaya başladı. Talimatları doğrultusunda gölgeyi sırtı arka duvara yaslanacak şekilde ittirip deri kayışları bacaklarının, kollarının ve göğsünün üstünden sıkıca bağladım. Bir insanı bağlamak için tasarlandıkları bariz olsa da bunun zihnimde doğurduğu soruların yanıtlarını şu anda duymaya hazır değildim. Önemli olan tek şey planın bir sonraki aşamasına geçmekti.

İçerde geçirdiğim birkaç dakika yüzünden paniğe kapılmanın eşiğinde ve gergin bir halde kulübeden çıktım.

"Kapıyı kapat," dedi Bentham.

Ben söylediğini yapmakta tereddüt edince yardımcısı hareket-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lendi ama önüne geçerek yolunu kapattım. "O benim gölgem," dedim. "Ben yaparım."

Ayaklarımı yere sağlamca basıp kapının kolunu kavradım ama sonra, her ne kadar istemesem de gölgenin suratına baktım. Bir incir öbeği gibi buruş buruş olmuş küçük bedeniyle tezat içindeki o simsiyah, delici gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Hareketsizdi ve sonsuza dek iğrenç bir yaratık olarak kalacaktı ama öyle zavallı görünüyordu ki kendimi, neden cezalandırıldığını anlamayan bir köpeği uyutmak üzereymişim gibi berbat hissettim.

Bütün gölgelerin ölmesi gerek, dedim kendi kendime. Doğruyu söylediğimi biliyordum ama bunun kendimi daha iyi hissetmeme hiçbir faydası olmadı.

Kapıyı ittim ve yine kulak tırmalayıcı gıcırtılar eşliğinde kapandı. Bentham'ın yardımcısı kapının koluna devasa bir asma kilit takıp makinenin kumandasının başına geçti ve kadranları kurcalamaya koyuldu.

"Doğru şeyi yaptın," diye fısıldadı Emma kulağıma.

Dişliler dönmeye, pistonlar pompalamaya ve makinenin kendisi bütün odanın sarsılmasına yol açan bir tempoyla çalışmaya başladı. Bentham ellerini çırpıp çocuk gibi sırıttı. Ama sonra haznenin içinden daha önce hiç duymadığım kadar korkunç bir çığlık yükseldi.

"Canını yakmayacağını söylemiştin!" diye bağırdım Bentham'a.

Yardımcısına bağırmak için döndü. "Gaz! Uyku gazını unuttun!"

Yardımcısı başka bir kolu çekmek için can havliyle ileri atılınca sıkıştırılmış hava körüğünden gelen tıslama odayı doldurdu. Haznenin kapısının altından beyaz bir duman demeti kıvrılarak yükseldi ve gölgenin çığlıkları peyderpey azaldı.

"İşte oldu," dedi Bentham. "Artık hiçbir şey hissetmiyor."

Bir anlığına haznenin içindekinin gölgem değil de Bentham olmasını diledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada makinenin diğer parçaları can bulmaya başladı. Başlarımızın üstündeki borulardan akan sıvının şarıl şarıl sesi duyuldu. Tavana asılı çok sayıda valf zil gibi çalmaya başladı. Makinenin borularından siyah renkli bir sıvı akıyordu. Bu yağ değildi; ondan çok daha koyu, çok daha keskin kokuluydu. Gölgelerin sürekli ürettikleri, gözlerinden akıp dişlerinden damlayan sıvının ta kendisiydi. Bu kandı.

Yeterince gördüğüme karar verip mide bulantısıyla odayı terk ettim. Emma peşimden geldi.

"İyi misin?"

Verdiğim tepkiyi anlamasını beklemiyordum. Ben bile güçlükle anlıyordum. "İyi olacağım," dedim. "Yapılacak en doğru şey buydu."

"Tek şey buydu," dedi. "Çok yaklaştık."

Bentham topallayarak odadan çıktı. "PT, üst kata!" dedi ve kendini kediayının onu bekleyen kollarına bıraktı.

"Şu anda çalışıyor mu?" diye sordu Emma.

"Öğreneceğiz," diye yanıtladı Bentham.

Gölgem bağlanmış, uyuşturulmuş ve demir bir haznenin içine kilitlenmiş olduğundan onu geride bırakmanın pek tehlikeli bir yanı yoktu ama yine de kapının yanında oyalandım.

Uyu, dedim. *Uyu ve her şey bitene kadar sakın uyanma.*

Diğerlerinin peşine takılarak makine odalarından geçip birçok kat çıktım. Egzotik isimlere sahip odaların bulunduğu o uzun, halı kaplı koridora geldik. Duvarlar enerjiyle uğulduyordu; ev adeta canlanmıştı.

PT, Bentham'ı halının üstüne bıraktı. "Kader ânı!" dedi adam.

Çabucak adımlarla en yakındaki kapının önüne gidip kapıyı savururcasına açtı.

Koridora nemli bir esinti doldu.

İçeri göz atmak için öne çıktım. Gördüğüm şey yüzünden tüylerim diken diken oldu. Sibirya Odası gibi burası da başka bir yere ve zamana açılan bir portaldı. Odanın yataktan, gardıroptan ve komodinden oluşan basit mobilyaları kumla kaplanmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arka duvarın yerinde yeller esiyordu. Duvarın olması gereken yerin ötesindeyse palmiye ağaçlarıyla çevrili kavisli bir kumsal uzanıyordu.

Bentham, "Size 1752 yılı Rarotonga'sını sunmaktan memnuniyet duyarım!" dedi gururla. "Merhaba Sammy! Görüşmeyeli uzun zaman oldu!"

Biraz uzakta, yere çömelmiş ufak tefek bir adam elindeki balığı temizliyordu. Bizi hafif bir şaşkınlıkla karşılasa da balığı havaya kaldırıp bize onunla el salladı. "Uzun zaman oldu," dedi o da.

"Bu iyiye işaret, değil mi?" diye sordu Emma, Bentham'a. "İstediğin buydu, değil mi?"

"Asıl istediğim, asıl hayalini kurduğum şey..." Başka bir kapıyı daha savurarak açarken Bentham şen kahkahalara boğuldu. İçeride ağaçlarla dolu, derin ve geniş bir kanyon ve kanyonun iki yakası arasına asılmış daracık bir köprü vardı. "1929 yılı İngiliz Kolumbiyası!" diye bağırdı sevinçten havalara uçarken.

Üçüncü kapıyı açmak için tek ayağı üstünde dönerek koridorda ilerledi. Şimdiye dek yalnızca onu takip etmekle yetinmiştik. Kapısını açtığı odaya göz attığımda devasa taş sütunlarla ve antik bir şehrin tozlu kalıntılarıyla karşılaştım.

"Palmira!" diye bağırdı elini duvara vurarak. "Heyt be! Lanet şey çalışıyor!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Bentham kendini güçlükle zapt edebiliyordu. "Sevgili Panoptidön'üm," diye haykırdı kollarını iki yana açarak. "Seni nasıl özledim!"

"Tebrikler," dedi Sharon. "Burada olup buna tanık olduğum için çok mutluyum."

Bentham'ın heyecanı bulaşıcıydı. Makinesi insanı hayrete düşüren bir icattı: Koca bir evren tek bir koridora sığdırılmıştı. Koridorun devamına bakınca gizliden gizliye bize göz kırpan diğer dünyaların izlerini görebiliyordum. Kapılardan birinin ardında esen rüzgârın iniltisini duymamak ya da bir diğerinin altından koridora savrulan kum tanelerini görmemek mümkün değildi. Başka bir zamanda, farklı koşullar altında olsaydık koşup hepsini teker teker açardım. Ama şu anda açmak istediğim tek bir kapı vardı.

"Hangisi hortlakların kalesine açılıyor?" diye sordum.

"Evet, evet, işe dönelim," dedi Bentham kendini dizginleyerek. "Kendimi biraz kaptırdığım için özür dilerim. Hayatımı bu makineye adadım ve tekrar çalıştığını görmek harika."

Aniden bitkin bir halde duvarlardan birine yaslandı. "Sizi kaleye sokmak mesele değil. Bu kapıların arkasında en az yarım düzine geçiş noktası var. Asıl soru şu: Oraya gittiğinizde ne yapacaksınız?"

"Duruma bağlı," dedi Emma. "Oraya gittiğimizde bizi neler bekliyor olacak?"

"Oraya son gidişimin üzerinden epey uzun zaman geçti," dedi Bentham, "o yüzden bildiklerim eskiye dayanıyor. Erkek kardeşimin Panoptidön'ü benimkine benzemiyor. Onunki yüksek bir kuleye diklemesine yerleştirilmiş. Esirler başka bir yerde tutuluyor. Onları büyük güvenlik önlemlerinin alındığı ayrı hücrelerde bulacaksınız."

"En büyük sorunumuz muhafızlar olacak," dedim.

"O konuda size yardımım dokunabilir," dedi Sharon.

"Bizimle mi geliyorsun?" dedi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii ki hayır!" dedi Sharon. "Ama kendimi tehlikeye atmadan elimden geleni yapmak isterim. Muhafızların dikkatini dağıtmak için kalenin duvarlarının dışında biraz kargaşa yaratacağım. Bunun fark edilmeden içeri girmenizi kolaylaştıracağını düşünüyorum."

"Ne tür bir kargaşa?" diye sordum.

"Hortlakların en sevmediği türden: halk ayaklanması. Dumanlı Sokak'ta yan gelip yatan tipleri çağırıp muhafızların hepsi peşimize düşene dek kalenin duvarlarına pek hoş olmayan alevli şeyler atmalarını söyleyeceğim."

"Neden sana yardım etsinler ki?" dedi Emma.

"Çünkü bunun geldiği yerde daha çok var." Elini pelerininin içine daldırdı ve Emma'dan aşırdığı nektar şişesini çıkardı. "Yeterince nektar vaat edersen onlara neredeyse istediğin her şeyi yaptırabilirsin."

"Şunu ortadan kaldırın, bayım!" diye çıkıştı Bentham. "Evimde böyle şeylere izin vermediğimi biliyorsunuz."

Sharon özür dileyip şişeyi tekrar pelerininin içine gizledi.

Bentham köstekli saatine baktı. "Şu anda saat sabahın dört buçuğu. Sharon, huzur bozucu arkadaşlarının hâlâ derin uykuda olduklarını varsayıyorum. Onları altıya kadar uyandırıp hazır edebilir misin?"

"Elbette," dedi Sharon.

"O zaman iş başına."

"Size hizmet etmek benim için bir şeref." Ve Sharon pelerinini savurarak dönüp hızlı adımlarla koridoru arşınlamaya koyuldu.

"Bu, size hazırlanmanız için bir buçuk saat kazandırıyor," dedi Bentham fakat ne tür hazırlıklar yapmamız gerektiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. "Sahip olduğum her şey emrinize amadedir."

"Düşünelim," dedi Emma. "Baskın sırasında işimize yarayabilecek şeyler nelerdir?"

"Hiç silahınız var mı?" diye sordum.

Bentham başını iki yana salladı. "PT ihtiyacım olan tüm güvenliği sağlıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya patlayıcı?" dedi Emma.

"Korkarım yok."

"Kıyamet tavuğunuz olduğunu da sanmıyorum," dedim işi şakaya vurarak.

"Vitrinlerimden birinde içi doldurulmuş bir tane olacak."

Silahlı bir hortlağa içi doldurulmuş tavuk fırlattığımı hayal edince güleyim mi ağlayayım mı bilemedim.

"Sanırım biraz kafam karıştı," dedi Bentham. "Gölgelere hükmedebilirken neden silahlara ya da patlayıcılara ihtiyacınız olsun ki? Kalede pek çok gölge var. Onları ehlileştirdiğin anda savaşı kazanmış sayılırsın."

"O kadar kolay değil," dedim açıklamaktan bıkmış halde. "Birine bile hükmetmek uzun zaman alıyor..."

Büyükbabam bu işin altından kalkabilirdi, demek istedim. *Ona zarar vermemiş olsaydın.*

"Pekâlâ, bu sizin bileceğiniz iş," dedi Bentham damarıma bastığını fark edince. "Ama başarılı olursanız önceliğiniz ymbryneler olmalı. Önce onları geri getirin. Kız kardeşimle başlayarak kurtarabildiğiniz kadar çoğunu kurtarın. Esas istenen, en büyük ödül onlar olduğundan asıl tehlikede olanlar da onlar."

"Buna katılıyorum," dedi Emma. "Önce ymbryneler, sonra arkadaşlarımız."

"Ya sonra?" dedim. "Tuhafları kaçırdığımızı fark ettiklerinde peşimize düşecekler. Buradan nereye gideceğiz?" Bu bir banka soygununa benziyordu: Parayı çalmak işin yalnızca yarısıydı. Sonra parayla oradan *uzaklaşmak* zorundaydınız.

"İstediğiniz yere gidebilirsiniz," dedi Bentham eliyle koridoru boylu boyunca işaret ederek. "İstediğiniz kapıyı, arzu ettiğiniz döngüyü seçin. Yalnızca bu koridorda bile seksen yedi olası kaçış rotanız var."

"Haklı," dedi Emma. "Bizi nasıl bulabilirler ki?"

"Bir yolunu bulacaklarından eminim," dedim. "Bu onları yavaşlatmaktan başka işe yaramaz."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bentham beni susturmak için parmağını havaya kaldırdı. "Bu yüzden onlara tuzak kurup Sibirya Odası'na saklandığımızı sanmalarını sağlayacağım. PT'nin orada epey kalabalık bir ailesi var ve kapının öteki yanında açlıktan gözleri dönmüş halde onları bekliyor olacaklar."

"Ayılar işlerini bitiremezse ne olacak?" diye sordu Emma.

"O zaman sanırım iş başa düşecek," dedi Bentham.

"Ne kolaymış!" dedi Emma sesindeki alaycı tını olmasa anlaşılması mümkün olmayan, İngilizlere özgü bir tavırla. Tercümesi şuydu: *bu kayıtsız yaklaşımınız korkarım ki aklımı kaybetmeme neden olacak.* Bentham planladığımız şey sanki manava gidip gelmek kadar basitmiş gibi konuşuyordu: İçeri girin, herkesi kurtarın, saklanın, kötü adamların işini bitirin ve ta taa. Tabii ki bu yaptığı delilikti.

"Sadece iki kişi olduğumuzun farkındasınız, değil mi?" dedim. "Sadece iki çocuğuz."

"Evet, kesinlikle," dedi Bentham bilgece başını aşağı yukarı sallayarak. "Bunu sizin lehinize kullanacağız. Hortlaklar herhangi bir direnişle karşılaşacaklarını düşünüyorlarsa bile bekledikleri şey, kapılarına dayanmış bir ordu olacak; aralarına karışmış iki küçük çocuk değil."

İyimserliği benliğimi azar azar ele geçiriyordu. Belki de gerçekten bir şansımız vardı.

"Selam oradakiler!"

Sesin geldiği tarafa döndüğümüzde Nim'in koridorda bize doğru soluk soluğa koşturmakta olduğunu gördük. "Bay Jacob için kuş!" diye seslendi. "Bay Jacob için... posta kuşu... şimdi geldi... alt katta bekliyor!" Yanımıza varır varmaz iki büklüm olup öksürmeye başladı.

"Bana nasıl posta gelmiş olabilir ki?" dedim. "Burada olduğumu kim biliyor?"

"Öğrensek iyi olur," dedi Bentham. "Nim, yolu göster."

Nim yere yığıldı.

"Ah, Tanrım," dedi Bentham. "En kısa zamanda sana bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

antrenör tutacağız, Nim. PT, şu zavallı adamı kucaklayıver!"

* * *

Posta kuşu alt kattaki antrede bekliyordu. Bu irice, yeşil bir papağandı. Birkaç dakika önce uçarak açık pencereden içeri girmiş ve ciyak ciyak adımı söylemeye başlamıştı. Nim de onu yakalayıp bir kafesin içine tıkmıştı.

Hâlâ tiz sesiyle adımı tekrarlıyordu.

"JAYY-cob! JAYY-cob!"

Sesi paslanmış menteşelerinkini andırıyordu.

"Sizin dışınızda kimseyle konuşmayacakmış," diye açıkladı Nim beni kafese doğru iteklerken. "Geldi işte, seni aptal kuş! Söyleyeceğin neyse söyle artık!"

"Merhaba Jacob," dedi papağan. "Ben Bayan Peregrine."

"Ne!" dedim şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak halde. "Şimdi de papağan suretine mi bürünmüş?"

"Hayır," dedi Emma, "mesaj Bayan Peregrine'*den* geliyor. Devam et, papağan, bize ileteceğin haberler neler?"

"Erkek kardeşimin kulesinde hayatta ve iyi durumdayım," dedi kuş, tüyler ürpertici bir şekilde insanlarınkine benzeyen ses tonuyla. "Diğerleri de burada: Millard, Olive, Horace, Bruntley, Enoch ve geri kalanı."

Emma'yla birbirimize baktık. *Bruntley mi?*

Kuş canlı bir telesekreter gibi konuşmayı sürdürdü: "Bayan Wren'in köpeği bana sizi nerede bulabileceğimi söyledi. Seni ve Bayan Bloom'u. Sizi bizleri kurtarmaya çalışmaktan men ediyorum. Burada tehlikede değiliz ve aptalca numaralarla hayatlarınızı tehlikeye atmanıza gerek yok. Bunun yerine erkek kardeşimin size bir teklifi var: Dumanlı Sokak'taki köprüde beklemekte olan muhafızlara teslim olursanız burnunuz bile kanamayacak. Sizi ona boyun eğmeye davet ediyorum. Başka seçeneğiniz yok. Tekrar kavuşacağız ve erkek kardeşimin gözetimi ve koruması altında tuhafların yeni dünyasının parçaları olacağız."

Papağan mesajın sona erdiğini bildirmek istercesine ıslık çaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma başını iki yana sallıyordu. "Bu sözlerin Bayan Peregrine'e ait olduğunu sanmıyorum. Tabii beyni yıkanmadıysa."

"Ayrıca çocuklara asla sadece adlarıyla ya da soyadlarıyla seslenmez," dedim. "O olsaydı *Bayan* Bruntley derdi."

"Mesajın gerçek olmadığına mı inanıyorsunuz?" dedi Bentham.

"Bunun *ne* olduğunu bilmiyorum," diye yanıtladı Emma.

Bentham kafese doğru eğilip, "Doğrula!" dedi.

Kuş tek kelime etmedi. Bentham komutunu tekrarladı ve temkinli bir tavırla kulağını kuşa yaklaştırdı. Sonra aniden olduğu yerde doğruldu.

"Lanet olsun."

Derken ben de duydum: tik tak, tik tak.

"BOMBA!" diye haykırdı Emma.

PT kafesi köşeye fırlatıp sırtını kuşa dönerek korumacı bir tavırla hepimizi kucakladı. Kör edici bir parlama ve sağır edici bir patlama oldu ama hiç acı hissetmedim; patlamanın en şiddetli kısmını ayı sırtlamıştı. Kulaklarımın tıkanmasına ve Bentham'ın şapkasının uçmasına neden olan basınç dalgasıyla onu takip eden yakıcı ama, neyse ki, kısa süren sıcaklık dalgası dışında doğru düzgün hiçbir şey hissetmemiştik.

Biz yalpalaya yalpalaya odadan çıkarken tavandan boya parçalarıyla papağan tüyleri yağıyordu. Dört ayağının üstüne çöküp hafif iniltiler eşliğinde bize sırtını gösteren ayı dışında kimsenin burnu bile kanamamıştı. Kavruk sırtında kürkten eser kalmamıştı. Bentham ayının halini görünce öfkeyle feryat edip hayvanın boynuna sarıldı.

Nim, Toz Ana'yı getirmek için fırladı.

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" dedi Emma. Gözleri fal taşı gibi açılmış, hâlâ titriyordu. Ondan farklı görünmediğimden emindim; bombalı bir saldırıdan canlı kurtulmak insanı bu hale sokuyordu.

"Papağanı gönderenin Bayan Peregrine olmadığından adım gibi eminim," dedim.

"Orası kesin..."

"Ve Caul nerede olduğumuzu biliyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha önce bilmiyorduysa bile artık öğrendi. Posta kuşları, gönderici açık adresi tam olarak bilmese bile gönderildikleri kişiyi bulacak şekilde yetiştirilir."

"Bu da demektir ki Addison elinde," dedim. Düşüncesi bile kalbimin ağırlaşmasına neden oldu.

"Evet... ama aynı zamanda başka bir anlama daha geliyor. Caul bizden korkuyor. Aksi takdirde bizi öldürmeye çalışma zahmetine bile girmezdi."

"Olabilir," dedim.

"Kesinlikle öyle. Ve Jacob... Caul bizden korkuyorsa..." Gözlerini kısarak bana baktı. "Korkulacak bir şey var demektir."

"Korkmuyor," dedi Bentham, PT'nin boynuna gömdüğü başını kaldırarak. "Korkuyor olmalıydı ama korkmuyor. O papağanı göndermesinin amacı sizi öldürmek değil, yalnızca gözünüzü korkutmaktı. Görünüşe göre erkek kardeşim, Jacob'ı canlı istiyor."

"Beni mi?" dedim. "Ne için?"

"Aklıma tek bir neden geliyor. Gölgeler üzerindeki etkin hakkındaki haberler kulağına gitmiş ve onu çok özel biri olduğuna ikna etmiş olmalı."

"Ne açıdan özel?" dedim.

"Önsezilerim bana şöyle söylüyor: Senin, Ruhlar Kütüphanesi'nin son anahtarı olduğuna inanıyor. Ruh kavanozlarını görüp onlara dokunabilen yegâne kişi olduğuna."

"Toz Ana'nın söylediği gibi," diye fısıldadı Emma.

"Bu delilik," dedim. "Bu nasıl doğru olabilir ki?"

"Önemli olan tek şey, onun buna inanıyor olması," dedi Bentham. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Kurtarma operasyonunu planladığımız şekilde hayata geçireceksiniz ve ardından sizi, arkadaşlarınızı ve ymbrynelerimizi erkek kardeşimden ve çılgınca planlarından olabildiğince uzağa götüreceğiz. Fakat acele etmeliyiz: Jack'in piyadeleri patlayan papağanı buraya kadar takip edecektir. Kısa süre sonra sizi ele geçirmek için burada olurlar. Onlar gelmeden önce burayı terk etmiş olmalısınız." Köstekli saatine bir kez daha baktı. "Hazır lafı açılmışken, saat neredeyse altı oldu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Toz Ana ve Reynaldo koşarak odaya daldıkları sırada oradan ayrılmak üzereydik.

"Toz Ana size bir şey vermek istiyor," dedi Reynaldo. Ardından Toz Ana yırtık pırtık bir bez parçasına sardığı ufak tefek bir nesneyi uzattı.

Bentham hediye alıp vermeye zamanımızın olmadığını söylese de Reynaldo ısrarcı davrandı. "Başınız belaya girmesi ihtimaline karşı," dedi nesneyi Emma'nın avucuna bastırarak. "Açın hadi."

Emma eski püskü kumaşı yavaşça açtı. İçindeki küçük şey önce gözüme tebeşir parçası gibi göründü. Ta ki Emma onu avucunun içine koyup yuvarlayana dek.

İki eklemi ve küçük, ojeli bir tırnağı vardı.

Bu bir serçeparmaktı.

"Buna hiç gerek yoktu," dedim.

Reynaldo anlamadığımızı fark etmiş olacak ki açıklamaya koyuldu. "Bu Ana'nın parmağı," dedi. "Onu ezin ve istediğiniz şekilde kullanın."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve parmağın ağırlığı üçe katlanmış gibi elini hafifçe indirdi. "Bunu kabul edemem," dedi. "Bu çok fazla."

Toz Ana öncekinden daha küçük olsa da eskiden serçeparmağının olduğu eklemi sarıp sarmalayan yara bandına rağmen hâlâ iyi durumdaki elini uzatıp Emma'nın parmaklarını ona verdiği hediyenin üstüne kapattı. Mırıldanarak söylediklerini Reynaldo bizim için tercüme etti: "Siz son umudumuz olabilirsiniz. Size yardımı dokunacaksa bütün kolumu bile feda etmeye hazırım."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim. "Teşekkür ederiz."

"Tutumlu kullanın," dedi Reynaldo. "Çok azı bile uzun süre size yeter. Ha, şunlara da ihtiyacınız olacak." Cebinden iki toz maskesi çıkarıp bize doğru salladı. "Yoksa siz de düşmanlarınızla birlikte derin bir uykuya dalarsınız."

Ona tekrar teşekkür edip maskeleri aldım. Toz Ana başını hafifçe öne eğerek bizi selamlarken devasa eteği yerleri süpürüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Artık yola çıksak gerçekten çok iyi olacak," dedi Bentham. Böylece PT'yi şifacılar ve sızı içindeki ağabeylerini koklamaya gelen iki küçük kediayı yavrusunun yanında bırakarak oradan ayrıldık.

Üst kata çıkarak döngüler koridoruna girdik. Sahanlığa adımımızı attığımız anda hafif bir baş dönmesi hissettim; bir uçurumun kenarında dikilirken nerede olduğunuzu fark edip hissettiğiniz türden bir baş dönmesiydi bu. Seksen yedi kapının ardındaki seksen yedi dünya önümüzde uzanıyor, tüm bu sonsuzluklar beyin sapındaki damarlar gibi bulunduğumuz yerde birleşiyordu. Onlardan birine dalacak ve belki de bir daha asla geri dönemeyecektik. Bu konuda eski Jacob ile yeni Jacob'ın birbirleriyle mücadele ettiğini hissedebiliyordum; dehşet ve coşku birbirini takip eden dalgalar halinde üstüme geliyordu.

Bentham bastonundan destek alarak telaşla yürürken konuşup duruyordu. Bize hangi kapıyı kullanacağımızı, döngünün Caul'ün bulunduğu tarafına geçebilmemiz için o kapının ardındaki kapıyı nerede bulacağımızı ve Caul'ün kalesinde Panoptidön makinesinden nasıl çıkacağımızı anlatıyordu. Her şey çok karmaşık görünüyordu ama Bentham işaretleri takip ederek kolaylıkla bulabileceğimiz yolun kısa olduğuna söz verdi. Ayrıca kaybolmayacağımızdan kesinlikle emin olmak için yardımcısını yanımızda gönderecekti. Yardımcısı makinenin dişlilerinin başından çağırıldı ve biz birbirimize veda ederken yüzünde nemrut bir ifadeyle sessizce bekledi.

Bentham ikimizin de elini sıktı. "Hoşça kalın, iyi şanslar ve teşekkür ederim," dedi.

"Henüz teşekkür etmeyin," diye yanıtladı Emma.

Yardımcısı kapılardan birini açıp yanı başında dikilmeye koyuldu.

"Kız kardeşimi geri getirin," dedi Bentham. "Ve onu kaçıranları bulduğunuz zaman..." Eldivenli elini havaya kaldırıp öyle sıkı bir yumruk yaptı ki gerilen derinin gıcırtıları duyuldu. "Canlarını bağışlamaya kalkmayın."

"Bağışlamayacağız," dedim ve kapıdan adımımı attım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM YEDİ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bentham'ın yardımcısının peşinden odaya girip her zamanki mobilyaların yanından geçtikten sonra yerinde yeller esen dördüncü duvarı arkamızda bırakarak balta girmemiş, yemyeşil bir koruya adım attık. Gün ortasıydı; ya sonbaharın sonları ya da ilkbaharın başlarıydı. Odun ateşinden yükselen dumanın kokusu hafifçe havaya yayılıyordu. Ayaklarımız iyice eskimiş patikada katır kutur sesler çıkararak yürürken, kulağımıza çalınan diğer sesler yalnızca ötücü bir kuşun şakımasından ve akan suyun alçak ama gitgide güçlenen kükremesinden ibaretti. Bentham'ın yardımcısı nadiren konuşuyordu ki bunun işimize geldiği söylenebilirdi; Emma da ben de kafalarımızın içinde arı kovanı gibi uğuldayan yüksek bir gerilimle yüklüydük ve boş konuşmalara ayıracak vaktimiz yoktu.

Ağaçların arasından geçip dağın etrafını dolanan bir patikaya çıktık. Gri kayalardan ve küçük kar öbeklerinden ibaret çıplak bir coğrafyadaydık. Uzakta sıra sıra dizilmiş çam ağaçları fırça gibi görünüyordu. Erkenden bitkin düşmemek için ortalama bir hız tutturup yürümeye devam ettik. Birkaç dakika sonra bir dönemeci arkamızda bıraktığımızda kendimizi gürül gürül akan bir şelalenin önünde dikilirken bulduk.

Bentham'ın sözünü ettiği tabelalardan biri buradaydı. Üzerinde gün gibi aşikâr bir şekilde, BU YOLDAN, yazıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Arjantin," diye yanıtladı Bentham'ın yardımcısı.

Tabelanın sözünü dinleyerek girdiğimiz patikayı her adımımızda ağaçlar ve çalılıklar istila ediyordu. Arkamızda kalan şelale sessizleşirken böğürtlen çalılarını kenara itip ağır adımlarla yürümeye devam ettik. Patika küçük bir akarsuda sona erdi. Bu defa da girişi eğrelti otları ve yosunlar tarafından gizlenmiş, suyun bayırdaki alçak bir açıklığa doğru aktığı yere dek birkaç yüz metre akarsuyun kenarından yürüdük. Bentham'ın yardımcısı suyun kenarına diz çöküp yabani otları kenara çekti. Ama sonra olduğu yerde donakaldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

Kemerinden bir silah çekip açıklığa doğru üç el ateş etti. Tüyler ürpertici bir haykırışın ardından yaratığın cansız bedeni yuvarlanarak akarsuya düştü.

Boş gözlerle yaratığa bakarken, "Bu da ne?" diye sordum tekrar. Sanki yalnızca tüyden ve pençeden ibaretmiş gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi Bentham'ın yardımcısı. "Ama sizi bekliyordu."

Daha önce gördüğüm hiçbir yaratığa benzemiyordu. Yumru yumru bir gövdesi, sivri dişleri ve kocaman, pörtlek gözleri vardı. Sanki gözleri bile kılla kaplıymış gibi görünüyordu. Onu buraya koyanın Caul olup olmadığını düşündüm. Erkek kardeşinin neyin peşinde olduğunu tahmin etmiş ve Panoptidön'üne çıkan bütün kestirme yollara bubi tuzağı kurmuş olabilirdi.

Akıntı yaratığın cansız bedenini uzaklara taşıdı.

"Bentham silahı olmadığını söylemişti," dedi Emma.

"Yok," dedi asistanı. "Bu benim."

Emma beklenti dolu gözlerle adama baktı. "Acaba onu ödünç alabilir miyiz?"

"Hayır." Silahını kaldırdı. Mağaraya işaret etti. "Buradan geçin. Geldiğimiz yolu aynen takip ederek geri dönün. Böylece kendinizi hortlakların tarafında bulacaksınız."

"Sen nerede olacaksın?"

Karın ortasına oturdu. "Burada."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Emma'ya baktım. O da bana baktı. İkimiz de savunmasızlığımızı gizlemeye; tanık olabileceğimiz, yapmak zorunda kalabileceğimiz ya da bize yapılabilecek şeylere karşı kalplerimizin etrafına çelikten bir zırh örmeye çalışıyorduk.

Akarsu yatağına indim ve Emma'nın da inmesine yardım ettim. Su dondurucuydu. Mağaraya göz atmak için eğilince tünelin diğer ucunda belli belirsiz parıldayan gün ışığını gördüm. Karanlıktan aydınlığa bir geçiş daha. Dünya üzerinde bir doğum.

İçeride bizi bekleyen başka sivri dişli yaratık olmadığına kanaat getirince suya girdim. Akarsu nefesimi kesen dondurucu girdaplarla bacaklarımı ve göğsümü dövüyordu. Benimle aynı şeyi yaparken arkamdaki Emma'nın nefesini tuttuğunu duydum ve sonra mağaranın kenarına tutunup kendimi içeri çektim.

Buz gibi dondurucu suya girmek vücudumun her yerine iğneler saplanıyormuş gibi canımın yanmasına neden oldu. Acı genel anlamda motive edici olsa da böylesi bilhassa canlandırıcıydı; taş tünele dalıp yüzüme çarpan sular yüzünden kimi zaman öksürüp kimi zaman öğürerek keskin kayaların üstünden ve alçak sarkıtların altından geçtim. Nihayet tünelin diğer tarafından çıktığımda Emma'ya yardım etmek için arkamı döndüm.

Dondurucu sudan çıkıp etrafımıza bakındık. Burası Bentham'ın yardımcısından, karın içindeki mermi kovanından ve ayak izlerinden eser olmaması dışında mağaranın diğer tarafıyla tıpatıp aynıydı. Sanki bir aynadan geçip yansıttığı dünyaya adım atmıştık; yalnızca birkaç detayı eksikti.

"Mosmor olmuşsun," dedi Emma ve beni akarsuyun kenarına çekerek kucakladı. Sıcaklığı bütün vücudumu ele geçirirken uyuşmuş kollarımı ve bacaklarımı tekrar hissetmeye başladım.

Geldiğimiz yolu aynen takip ederek yürümeye koyulduk. Böğürtlen çalılarının arasından geçtik, tepeye tırmandık ve şelaleyi ardımızda bıraktık. Bentham'ın bizim için bıraktığı BU YOLDAN tabelası dışında manzara tamamen aynıydı. Tabeladan iz yoktu çünkü bu döngü ona ait değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir kez daha küçük ormana vardık. Bir ağacın ardından fırlayıp diğerinin ardına saklanarak patikanın sona erdiği ve önce döşemelere, sonra da odaya dönüştüğü yere geldik. Odanın girişi bir çift köknarın ardına gizlenmişti. Ama bu oda Bentham'ınkinden farklıydı. Sade ve süssüzdü; ne mobilyalar ne de gelincik işlemeli duvar kâğıtları vardı. Yerler ve duvarlar çıplak betondan ibaretti. Odaya girdik ve içerisi bir hayli karanlık olduğundan ellerimizi duvar boyunca gezdirerek kapıyı aramaya koyulduk. Nihayet elim küçük, girintili bir kapı koluna takıldı.

Kulaklarımızı kapıya dayayıp öteki taraftaki konuşmaları ve ayak seslerini duymaya çalıştık ama tek duyabildiğim belli belirsiz yankılardı.

Temkini elden bırakmadan yavaşça kapıyı araladım. Dışarı bakmak için başımı aralığa yaklaştırdım. Taştan yapılmış geniş ve kavisli koridor en az hastaneler kadar temiz ve kör edici derecede parlaktı; pürüzsüz duvarlarını bölen uzun, siyah ve tabutu andıran düzinelerce kapı keskin bir dönüşün ardından koridorla birlikte gözden kayboluyordu.

Nihayet buradaydık; hortlakların kulesindeydik. Aslanın inine girmeyi başarmıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Bize yaklaşan ayak sesleri duydum. Başımı hemen geri çektim ama kapıyı kapatmaya zamanım kalmamıştı.

Kapının aralığından önümüzden hızla belirip kaybolan bir beyazlığın geçtiğini gördüm. Laboratuvar önlüklü adam başını, elindeki kâğıt parçasına doğru eğmiş, hızla hareket ediyordu.

Beni görmedi.

Ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledikten sonra koridora süzüldüm. Emma kapıyı arkamızdan kapatarak beni takip etti.

Sağdan mı gidecektik? Yoksa soldan mı? Döşemeler sağ tarafta aşağı ve sol tarafta yukarı doğru eğim kazanıyordu. Bentham'ın söylediklerine göre şu anda Caul'ün kulesinde olmalıydık ama esirler burada tutulmuyordu. Buradan çıkmak zorundaydık. O halde aşağı inmemiz gerekiyordu. Yani sağa dönüp yokuş aşağı ilerleyecektik.

Sağa dönüp, helezonlar çizerek aşağı doğru inen koridor boyunca iç tarafta kalan duvarın dibinden bir an olsun ayrılmadan ilerlemeye koyulduk. Ayakkabılarımın kauçuk tabanları gıcırdıyordu. Çıkardıkları sesi şimdiye dek fark etmemiştim ve taş duvarlı koridorun çıt çıkmayan sessizliğinde attığım her adım korkuyla yüzümü buruşturmama neden oluyordu.

Kısa bir süre daha bu şekilde devam ettik ama sonra Emma kaskatı kesildi ve kolunu göğsüme doğru savurarak beni durdurdu.

Kulak kabarttık. Ayak seslerimiz kesilince diğerlerininkini duyabiliyorduk. Önümüzde ve çok yakındaydılar. Kendimizi telaşla bize en yakın kapının önüne attık. Kolaylıkla açıldı. İçeri daldık, kapıyı ardımızdan kapattık ve sırtlarımızı ona verdik.

Girdiğimiz odanın hem duvarları hem de tavanı daireseldi. Yaklaşık dokuz metre genişliğinde ve hâlâ inşaat halindeki devasa bir drenaj borusunun içindeydik ve kesinlikle yalnız değildik. Borunun son bulduğu ve yağmurlu günün solgun ışıklarının içeri süzüldüğü yerde on kadar adam boru şeklindeki yapı iskelesine oturmuş, şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuş halde bize bakıyorlardı. Öğle yemeği molalarını berbat etmiştik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hey! Buraya nasıl girdiniz?" diye bağırdı biri.

"Bunlar çocuk," dedi bir diğeri. "Hey, burası oyun parkı değil!"

Amerikalıydılar ve orada bulunmamıza anlam veremiyorlardı. Koridordaki hortlakların sesimizi duymasından korkarak adamlara cevap vermeye cesaret edemedik ama beni asıl endişelendiren, işçilerin bağrışlarının hortlakların dikkatini çekmesiydi.

"Şu parmak yanında mı?" diye fısıldadım Emma'ya. "Bir deneme yapmak için doğru zaman gibi görünüyor."

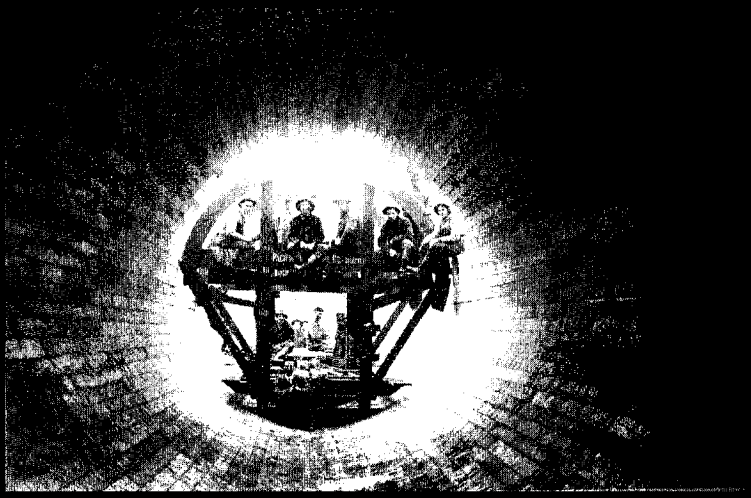
Böylece parmağı kullanmakta karar kıldık. Akarsuda ıslanmış olsalar da hâlâ kullanılabilir vaziyetteki toz maskelerimizi taktık; Emma, Toz Ana'nın serçeparmağının küçücük bir kısmını toz haline getirdi ve boruda adamlara doğru yürümeye koyulduk. Emma ilk başta avucundaki tozu doğrudan adamların üstüne üflemeyi denedi ama toz havada daireler çizerek başlarımızın tepesinde küçücük bir bulut dönüştü. Bu bile yüzümün karıncalanıp biraz uyuşmasına yetmişti. Sonra tozu onlara doğru fırlatmayı denedim ki bu da hiçbir işe yaramadı. Görünüşe göre, saldırı silahı olarak kullanmaya çalıştığımız tozun bize pek faydası dokunmayacaktı. Bu sırada boru ustaları sabırsızlanmaya başlamıştı. Adamlar biri bizi oradan zorla çıkarmak için iskeleden aşağı atladı. Emma parmağı ortadan kaldırıp eliyle küçük bir ateş yaktı. Puf diye bir ses geldi ve Emma'nın elindeki alevler havada asılı kalmış tozu yakıp anında dumana çevirdi.

"Vay canına!" dedi adam. Öksürmeye başladı ve kısa süre sonra yere serilip hızla uykuya daldı. Arkadaşlarından birkaçı ona yardım etmek için koştursa da onlar da uyuşturucu duman bulutunun azizliğine uğrayıp adamın yanına yığıldılar.

Geride kalan işçiler bizden korkmuş olsalar da öfkeyle bağırmaya başladılar. Olay daha fazla ciddileşmeden kapıya koştuk. Ortalığın süt liman olduğunu görünce sessizce koridora süzüldük.

Kapıyı arkamızdan kapattığım zaman adamların sesleri tamamen kesildi; sanki onları odaya kapatmakla kalmamış, her nasılsa dünyayla bağlantılarını hepten koparmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kısa süre koşuyor, sonra durup ayak seslerini dinliyorduk. Biraz daha koşuyor, sonra tekrar duruyorduk. Kuleden döne döne inerken çıkardığımız gürültüleri her defasında derin bir sessizlik izliyordu. İki kere daha birilerinin geldiğini duyup kapıların ardına gizlenmek için sağa sola koşuşturduk. Odalardan birinde maymunların çığlıklarının yankılandığı, cehennem kadar sıcak bir orman vardı. Diğeri, göz alabildiğince uzanan taş kesmiş toprakları ve heybetli dağlarıyla kerpiç bir odaya açılıyordu.

Yer de koridor da düzleşti. Son dönemecin ardında, altlarından gün ışığının süzüldüğü bir çift kapıyla karşılaştık.

"Sen de daha fazla muhafızla karşılaşmayı beklemiyor muydun?" dedim gergin bir halde.

Emma omuzlarını silkip başıyla kapıya doğru işaret etti. Buradan çıkmanın tek yolu bu kapılardan geçmekti. Diğer taraftan gelen sesleri duyduğumda kapıları iterek açmak üzereydim. Adamın teki fıkra anlatıyordu. Sözcükleri seçemesem de sesindeki dalgalanmaları duyabiliyordum ve anlattığı şey kesinlikle bir fıkraydı çünkü bitirdiğinde herkes kahkahalara boğuldu.

Emma siparişini verdiğim pahalı yemeği getiren garson edasıyla, "İşte muhafızların," dedi.

İki seçeneğimiz vardı: Ya orada bekleyip gitmelerini umacak ya da kapıyı açıp başımızın çaresine bakacaktık. İkinci seçenek daha cesur ve hızlı hareket etmemizi gerektiriyordu. Bu nedenle, Yeni Jacob'ı çağırdım ve ona kapıyı savururcasına açıp muhafızlarla dövüşmek zorunda olduğumuzu ve bu konuyu mızmızlanıp karşı çıkacağından adım gibi emin olduğum Eski Jacob'la tartışmamasını söyledim. Ben işleri yoluna koyana dek Emma çoktan harekete geçmişti.

Kapılardan birini çıtını çıkarmadan ve el çabukluğuyla iterek açtı. Hemen önümüzde birbirinden farklı üniformalar içinde, sırtları bize dönük vaziyette dikilen beş hortlak vardı. Hepsinin belinde modern polis tabancaları takılıydı. Suratları öte yana dönük olduğundan rahat tavırlarla dikilip sohbet ediyorlardı. Hiçbiri kapının açıldığını fark etmemişti. Arkalarında, askeri kışlaları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

andıran alçak binalarla çevrili bir avlu vardı. Kalenin duvarı kışlaların arkasında kalan açıklığın ötesinde tüm heybetiyle yükseliyordu. Parmağımla Emma'nın cebinde duran parmağa işaret edip, *Uyku*, dedim yalnızca dudaklarımı oynatarak. Asıl kastettiğim şey, hortlakları bayıltıp teker teker sürükleyerek kuleye taşımanın önümüzdeki en uygun eylem planı olduğuydu. Ne demek istediğimi anlayınca kapıyı çekerek yarı yarıya kapattı ve sonra parmağı ufalamaya koyuldu. Ben de pantolonumun beline sıkıştırdığım toz maskelerini çıkardım.

Derken koca bir alev topu uzaktaki kale duvarının üstünden uçup bize doğru havada genişçe bir kavis çizerek avlunun orta yerine *pat* diye düşüverdi. Her yere alev damlaları saçılırken muhafızlar paniğe kapıldı. Adamlardan ikisi avlunun ortasına düşen şeyin ne olduğuna bakmaya gitti. Ama tam o sırada, alevler içindeki vıcık vıcık kütleyi incelemek için eğildikleri esnada ikinci bir alev topu duvarın üstünden uçarak geldi ve adamlardan birine isabet etti. Yere serilen adamın vücudu alev aldı. Çabucak yayılan ve mide bulandırıcı kokusuna bakılırsa benzinle gübreyi karıştırmışlardı.

Geride kalan muhafızlar adamı söndürmek için koşturdu. O esnada yüksek sesli bir alarm yankılandı ve sadece birkaç saniye içinde, avluyu çevreleyen binalardaki hortlaklar uçarcasına yerlerini terk edip duvara akın ettiler. Neyse ki Sharon'ın tam zamanında başlayan saldırısı, şansımızın da yaver gitmesi halinde kimse tarafından fark edilmeden etrafı arayabileceğimiz kadar dikkat dağınıklığına yol açmıştı. En azından birkaç dakikalığına. Hortlakların mancınıklı birkaç nektar müptelasını püskürtmesinin daha uzun süreceğini sanmıyordum.

Avluyu gözlerimizle taradık. Avlunun üç tarafı her biri az çok birbirinin aynısı alçak binalar tarafından kuşatılmıştı. Ymbrynelerin varlığına işaret eden yanıp sönen oklar ya da neon ışıklı tabelalar yoktu. Elimizden geldiğince hızlı hareket ederek aramaya koyulacak ve şansımızın yaver gitmesini umacaktık.

Hortlaklardan üçü duvara doğru koştururken diğer ikisi geri-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de kalmış, alevler içindeki gübreye bulanmış arkadaşlarını söndürmeye çalışıyorlardı. Sırtları bize dönük halde adamı toprakta yuvarlıyorlardı.

Rastgele bir bina seçtik –solumuzdakini– ve koşarak kapısından içeri daldık. Burası görünüşü de kokusu da ikinci el giysileri andıran şeylerle tıka basa doldurulmuş, geniş ama boğucu bir odaydı. Hepsi etiketlenmiş ve düzenlenmiş, farklı çağlara ve kültürlere ait her türden giysilerle dolu rafların arasından uzanan koridor boyunca koştuk. Büyük olasılıkla hortlakların sızdıkları her döngü için ayrı bir gardıropları vardı. Dr. Golan'ın randevularımızda giyip durduğu hırkanın da bu odada bir yerlerde asılı olup olmadığını merak ettim.

Ama ne arkadaşlarımız ne de ymbryneler buradaydı. Böylece, gözler önündeki avluya dönmemize gerek kalmadan yandaki binaya geçebileceğimiz bir yol bulma umuduyla koridorların altını üstüne getirmeye koyulduk.

Fakat öyle bir yol yoktu. Bir kez daha dışarı çıkmayı göze almak zorundaydık.

Kapıya gittik ve üniformasını üzerine geçirmeye çalışırken avluyu koşarak boydan boya kat eden sona kalmış hortlağın geçip gitmesini beklediğimiz süre boyunca dışarıyı gözetledik. Tehlike geçtikten sonra koşarak açık alana çıktık.

Mancınıkla fırlatılan ıvır zıvır yağmur gibi yağıyordu. Ellerindeki gübre tükenmiş olacak ki Sharon'ın eğreti ordusu tuğla, çöp ve küçük ölü hayvanlar gibi başka şeyler de fırlatmaya başlamıştı. Fırlattıkları şeylerden birinin yere çarptığı anda küfürler savurmaya başladığını duyunca pörsümüş köprü kafasının yerde yuvarlanarak bize doğru geldiğini gördüm. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmıyor olsaydı oracıkta kahkahalara boğulabilirdim.

Avluyu boylu boyunca geçerek karşı taraftaki binanın önünde durduk. Ağır demir kapısı ümit vaat ediyordu: Muhafızlar duvara gitmek için nöbet yerlerini terk etmemiş olsalardı kesinlikle birileri burada nöbet tutuyor olurdu. İçeride önemli bir şeyler olduğundan emindim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıyı açıp beyaz fayanslı bir laboratuvara girdik. Havada keskin bir kimyasal kokusu vardı. Gözlerim hepsi çelikten yapılmış, pırıl pırıl parlayan ürkütücü cerrahi aletlerle dolu dolaba kaydı. Duvarın öteki yanından makinelerin ahenksiz kalp atışlarının eşlik ettiği derin bir uğultu geliyordu. Ama başka bir ses daha vardı.

"Şunu duyuyor musun?" dedi Emma gergin bir halde kulak kabartmış vaziyette.

Duyuyordum. Tekdüze ve kulak tırmalayıcıydı ama kesinlikle bir insana aitti. Biri gülüyordu.

Şaşkın şaşkın bakıştık. Emma, Toz Ana'nın parmağını bana verip elinde bir ateş yaktı ve ikimiz de maskelerimizi taktık. Her şeye hazırlıklı olduğumuzu düşünüyorduk ama hiçbir şey bizi önümüzde bekleyen, dehşet verici şeylerle dolu bu yere hazırlayamazdı.

O anları hafızamdan silmek uğruna elimden geleni yaptığım için şu anda tarif etmekte zorlandığım odalardan geçtik. Hepsi bir öncekinden daha kâbus gibiydi. İlk oda küçük bir ameliyathaneydi; ameliyat masası kayışlarla ve bağlarla donatılmıştı. Duvarlar boyunca uzanan porselen tüpler, kurbanın vücudundan çekilen sıvıları emmeye hazır vaziyette bekliyordu. Sonraki oda bir araştırma alanıydı; küçük kafatasları ve diğer kemikler çeşitli elektrikli donanımlara ve ölçüm cihazlarına bağlıydı. Duvarlar, hayvanların üstünde yapılan deneyleri belgeleyen Polaroid fotoğraflarla kaplanmıştı. Bunlar bile tir tir titreyerek gözlerimizi karşımızdaki manzaradan sakınmaya çalışır hale gelmemize yetmişti.

Ama henüz en kötüsüyle karşılaşmamıştık.

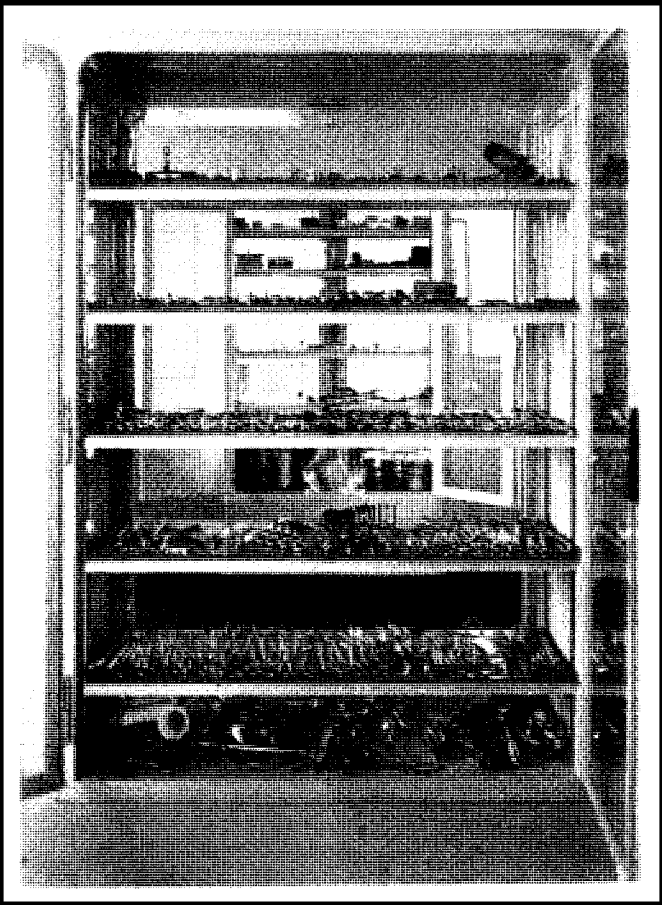
Sonraki odada tanık olduğumuz şey, fiilen devam etmekte olan bir deneydi. Korkudan ödlerinin patlamasına neden olduğumuz doktor ve iki hemşire, içeri girdiğimiz sırada bir çocuğa korkunç şeyler yapıyorlardı. Küçük çocuk iki masanın arasına gerilmiş, yere damlayan sıvıları emmesi için de altına gazeteler serilmişti. Hemşire çocuğun ayaklarını tutarken doktor da kafasını ellerinin arasına almış, buz gibi bakışlarla çocuğun gözlerine bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

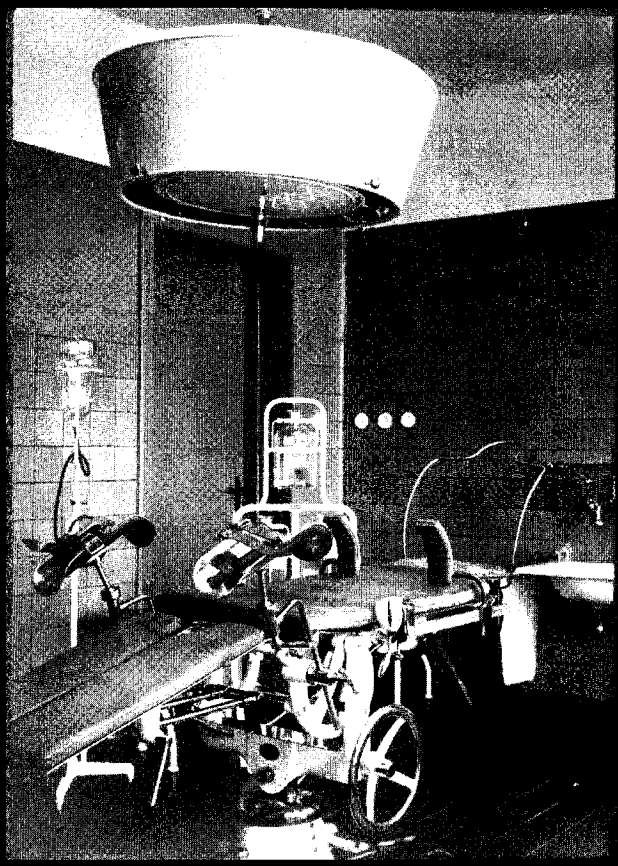
Dönüp toz maskeli suratlarımızı ve Emma'nın alevler içindeki elini görünce bağırarak yardım istediler ama seslerini duyacak kimse yoktu. Doktor kesici aletlerle dolu tezgâha doğru atılsa da Emma ondan önce davrandı ve kısa bir boğuşmanın ardından adam pes edip ellerini havaya kaldırdı. Yetişkinleri köşeye sıkıştırdık ve esirlerin nerede tutulduğunu söylemeleri için onları tehdit ettik ama tek kelime bile etmediler. Ben de elimdeki tozu, hepsi sırayla yere yığılana dek teker teker yüzlerine üfledim.

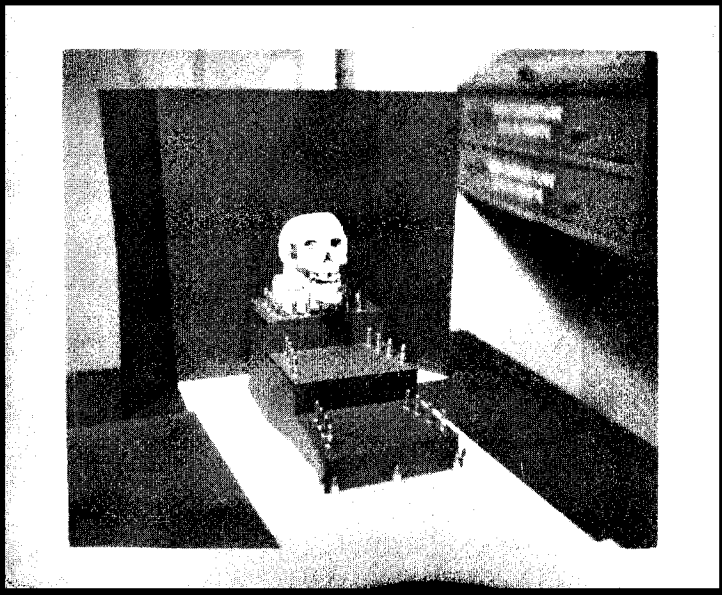
Çocuk baygındı ama zarar görmemişti. Alelacele sorduğumuz sorulara –İyi misin? Senin gibi başkaları da var mı? Neredeler?– karşılık olarak hafif iniltiler çıkarmaktan başka bir şey yapamayacağını fark edince en iyisinin onu saklamak olduğuna karar verdik. Çocuğu üşümemesi için battaniyeye sarıp geri döneceğimize dair tutabileceğimizi umduğum sözler vererek küçük bir dolabın içine gizledik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sonraki oda tıpkı bir hastane koğuşu gibi geniş ve ferahtı. Yirmi ya da daha fazla yatak duvarlara zincirlenmiş ve tuhaflar çocuk ya da yetişkin ayrımı yapılmadan kayışlarla yataklara bağlanmıştı. Hiçbirinin bilinci yerindeymiş gibi gözükmüyordu. Ayak tabanlarından çıkan iğnelerin ve hortumların yılan misali kıvrılarak bağlandığı torbalar yavaş yavaş siyah sıvıyla doluyordu.

Emma titrek bir sesle, "İçleri boşaltılıyor," dedi. "Ruhlarını söküp alıyorlar."

Yüzlerine bakmak istemiyordum ama bunu yapmak zorundaydık. Koşar adımlarla bir yataktan diğerine giderken, "Oradaki kim, oradaki kim, sen kimsin," diye mırıldandım.

Utana sıkıla da olsa perişan haldeki bu zavallıların arasında arkadaşlarımızla karşılaşmamayı umuyordum. Buradakilerden birkaçını tanıyorduk. Telekinetik kız Melina. Tahrip edici başka bir patlamayla daha karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmak için birbirlerinden ayrı yerlerde tutulan ikizler Joel-ve-Peter. Sanki ikisi de korkunç birer rüya görüyormuş gibi yüzleri çarpılmış, kasları taş kesilmişti; uykuda olmalarına rağmen ellerini yumruk yapmışlardı.

"Aman Tanrım," dedi Emma. "Bununla savaşmaya çalışıyorlar."

"O zaman onlara yardım edelim," dedim ve Melina'nın yatağının ayakucuna geçerek tabanına saplanmış iğneyi dikkatli bir şekilde çekip çıkardım. Siyah sıvının minicik bir damlası yaradan süzüldü. Bir an sonra Melina gevşedi.

Odanın başka bir yerinden, "Merhaba," dedi biri.

Hızla kendi etrafımızda döndük. Köşede, ayaklarına pranga vurulmuş bir adam oturuyordu. Dertop olmuş, öne arkaya sallanıyordu. Simsiyah birer buz parçasını anımsatan gözlerinin içi biraz olsun gülmeden kahkahalar atıyordu.

Odalarda yankılandığını duyduğumuz buz gibi kahkaha sesi ona aitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Diğerleri nerede tutuluyor?" dedi Emma adamın önünde diz çökerek.

"Neden soruyorsun ki? Hepsi burada işte!" dedi adam.

"Hayır, diğerleri," dedim. "Başkaları da olmalı."

Tekrar güldü. Nefesi küçük bir don bulutu halinde dudaklarının arasından çıkıverdi. Bu son derece garipti çünkü oda soğuk değildi. "Onların üstünde duruyorsunuz," dedi adam.

"Biraz mantıklı ol!" diye bağırdım öfkeye kapılarak. "Buna zamanımız yok!"

"Lütfen," diye yalvardı Emma. "Biz de tuhafız. Size yardım etmek için buradayız ama önce ymbrynemizi bulmamız gerek. Hangi binada tutuluyorlar?"

Adam söylediklerini ağır ağır tekrar etti. "Onların. Üstünde. Duruyorsunuz." Sözcükler dudaklarından dökülürken yüzümüze buz gibi bir hava çarptı.

Tam onu iki omuzundan tutup sarsmak üzereydim ki adam kolunu kaldırıp arkamızda bir şeye işaret etti. Arkamı döndüm ve yerdeki fayansların arasına gizlenmiş kapı kolunu gördüm. Ve bir de kare şeklindeki ambar kapağının dış hatlarını.

Kelimenin tam anlamıyla onların üstünde duruyorduk.

Koşarak adamın gösterdiği yere gidip kapı kolunu çevirdik ve yerdeki kapağı kaldırdık. Bir dizi metal basamak karanlığın derinliklerine doğru kıvrılarak iniyordu.

"Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz?" diye sordu Emma.

"Bilemezsiniz," dedi adam ki bu söylediği yeterince doğruydu.

"Şansımızı deneyelim," dedim. Sonuçta geldiğimiz yoldan dönmek dışında gidebileceğimiz hiçbir yer yoktu.

Emma son derece üzgün görünüyordu; bakışları, aşağı inen merdivenlerle etrafımızı saran yataklar arasında gidip gelirken aklından neler geçirdiğini tahmin edebiliyordum ama sormadım bile. Yataktan yatağa gidip teker teker herkesin iğnesini çıkarmaya zamanımız yoktu. Onlar için geri dönecektik. Geri döndüğümüzde bunu yaptığımıza değecek bir şeyin kalmış olacağını umuyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

* * *

Emma en üstteki metal basamağa adımını atıp yerdeki karanlık deliğin derinliklerine doğru inmeye koyuldu. Onu takip etmeden önce gözlerimi deli adamın gözlerine diktim ve işaretparmağımı dudaklarıma götürdüm. Sırıtarak beni taklit etti. Bu konuda ciddi olduğunu umdum. Kısa süre sonra muhafızlar burada olurdu ve dilini tutmayı becerirse ambarda peşimize düşmeyebilirlerdi. Başımı eğip basamaklara baktım ve kapağı çekerek ardımdan kapattım.

Spiral çizerek aşağı inen daracık merdivenlerin tepesinde Emma'yla buluşup birlikte aşağı baktık. Gözlerimizin yukarıdaki parlak odadan, dört yanı kayalarla çevrili bu karanlık zindana alışması biraz zamanımızı aldı.

Ama sonra Emma kolumu kavrayıp kulağıma fısıldadı.

"Hücreler."

Parmağıyla aşağı doğru işaret etti. Gözlerim karanlığa alışınca bir hapishane hücresinin demir parmaklıklarını seçebildim.

Temkinli adımlarla merdivenden inmeye koyulduk. Mekân yavaş yavaş kendini gözler önüne sermeye başlıyordu: İki yanında çok sayıda hücrenin sıralandığı uzun bir yeraltı koridorunun sonundaydık ve her ne kadar hücrelerde kimlerin olduğunu göremesek de bir anlığına içim umutla doldu. Başarmıştık. Bulmayı umduğumuz yer burasıydı.

Ansızın koridorda bot sesleri yankılandı. Adrenalin tüm vücudumu esir aldı. Omzunda tüfeği ve belinde tabancasıyla bir muhafız devriye geziyordu. Henüz bizi fark etmemiş olsa da er ya da geç görecekti. Ambar kapağından, geldiğimiz yolu takip ederek kaçamayacak kadar uzaklaşmıştık. Aşağı atlayıp adamla dövüşemeyecek kadar da yerden yüksekteydik. Biz de başka çaremiz olmadığından çırpı gibi tırabzanların bizi yeterince gizlemesini umarak olduğumuz yere çömelip büzüştük.

Ama bizi görmemesi mümkün değildi. Neredeyse adamın göz hizasındaydık. Bizden en fazla yirmi adım uzaktaydı ve gittikçe yaklaşıyordu. Bir şeyler yapmalıydık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben de yaptım.

Ayağa kalktım ve yürüyerek merdivenlerden inmeye koyuldum. Elbette beni derhal fark etti ama bana dikkatlice bakmasına fırsat vermeden konuşmaya başladım. Patronluk taslayan yüksek bir sesle, "Alarmı duymadın mı? Neden şu anda duvarları savunmakla meşgul değilsin?" dedim.

Ona emir verecek türden biri olmadığımı fark ettiğinde çoktan yere ulaşmıştım ve o daha tabancasına uzanamadan aramızdaki mesafenin yarısını kat edip füze gibi ona doğru koşmaya başladım. Omzumla ona çarptığım anda tetiğe bastı. Silah kükreyerek ateş aldı ve kurşun arkamda bir yerden sekti. Birlikte yere devrildik. Sağ cebimin derinliklerine kaçan parmağı çıkarmaya uğraşırken –parmak artık bende duruyordu– tetiğe tekrar basmasına mani olmaya çalışarak hata yaptım. Gücüm ikisini aynı anda yapmaya yetmedi ve adam beni üzerinden atıp ayağa kalktı. Elleri alev alev yanar halde ona doğru koşan Emma'yı görüp benim yerime ona ateş etmek için arkasını dönmeseydi bunun kesinlikle sonum olacağından eminim.

Tek el ateş etti ama kötü bir atış yapmıştı. Bu da bana ayağa kalkıp tekrar adamın üstüne atılmak için ihtiyacım olan fırsatı verdi. Onu sıkıca yakaladım ve birlikte koridorun öteki tarafına devrildik. Sırtı hücrelerden birinin parmaklıklarına çaptı. Dirseğiyle suratımın ortasına sertçe vurunca geriye savrulup düştüm. İşte o anda beni vurmak için silahını kaldırdı. Ne Emma ne de ben adama onu durduracak kadar yakındık.

Ansızın karanlığın içindeki parmaklıklarının arasından bir çift tombul el uzandı ve muhafızı saçlarından yakaladı. Adamın kafası parmaklıklara öylesine sert çarptı ki çınlayan demirin sesi bütün koridorda yankılandı.

Muhafız hareketsiz kaldı ve yana devrildi. Ve Bronwyn hücrenin içinde öne çıkıp suratını parmaklıklara yaslayarak gülümsedi.

"Bay Jacob! Bay Emma!"

Daha önce birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. O iri ve nazik gözleri, güçlü çenesi, cansız ve kahverengi saçlarıyla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bronwyn karşımda dikiliyordu! Kollarımızı parmaklıkların arasından geçirip mümkün olduğunca sarıldık. O kadar heyecanlıydık ve öylesine ferahlamıştık ki saçma sapan şeyler gevelemeye başladık. "Bronwyn, Bronwyn," dedi Emma soluk soluğa, "bu gerçekten sen misin?"

"Asıl gerçekten *siz* misiniz?" dedi Bronwyn. "Durmadan dua ediyorduk ve umuyorduk ki... ah, hortlakların sizi de ele geçirdiğinden çok korktum..."

Bronwyn bizi parmaklıkla öylesine bastırıyordu ki az kalsın diğer taraftan çıkacaktım. Parmaklıklar tuğla kalınlığındaydı ve demirden daha güçlü bir malzemeden yapılmışlardı. Daha sonra fark ettim ki Bronwyn'in hücresinden kaçamamasının tek nedeni buydu.

Emma, "Nefes... alamıyorum," diye inleyince Bronwyn özür dileyip ikimizi de bıraktı.

Bronwyn'e doğru düzgün bakma fırsatını bulunca yanağındaki morluğu ve bluzunun yan tarafına yayılmış kana benzer koyu renkli lekeyi fark ettim. "Ne yaptılar sana?" diye sordum.

"Ciddi bir şey değil," diye yanıtladı, "ama korkunç tehditler savurdular."

"Ya diğerleri?" diye sordu Emma tekrar paniğe kapılarak. "Diğerleri nerede?"

"Buradayım!" dedi koridorun aşağılarından gelen bir ses. "Ben de buradayım!" dedi bir diğeri.

O yana döndüğümüzde, koridorun iki yanına dizilmiş hücrelerin parmaklıklarının arasından arkadaşlarımızın yüzlerini gördük. İşte buradaydılar: Horace ve Enoch, Hugh ve Claire, sırtı tavana yaslanmış halde hücresinin tepesindeki parmaklıkların ardından bize bakan Olive. Hepsi buradaydı, hepsi hayattaydı. Zavallı Fiona hariç. Onu Bayan Wren'in hayvan meskenindeki uçurumdan düştüğünde kaybetmiştik. Ama şu anda yas tutmak, sahip olmadığımız bir lükstü.

"Ah, kuşlara şükürler olsun, lanet olası her mucizeye kadir kuşlara şükürler olsun!" diye bağırdı Emma, Olive'in elini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutmak için koşarken. "Ne kadar endişelendiğimizi hayal bile edemezsiniz!"

"Bizim endişelendiğimizin yarısı kadar bile endişelenmiş olamazsınız!" dedi Hugh koridorun ilerisinden.

"Onlara bizi kurtarmaya geleceğinizi söyledim!" dedi Olive. Gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Onlara söyledim, söyledim işte! Ama Enoch buna inanmak için çıldırmış olmam gerektiğini söyleyip durdu..."

"Boş ver, artık buradalar!" dedi Enoch. "Neden bu kadar geç kaldınız?"

"Perplexus aşkına, bizi nasıl buldunuz?" dedi Millard. Hortlakların mahkûm kıyafeti giydirmeye zahmet ettiği tek kişi oydu; çizgili tulum sayesinde kolaylıkla görülebiliyordu.

"Bütün hikâyeyi anlatırız," dedi Emma, "ama önce ymbryneleri bulup sizi buradan çıkarmamız gerek!"

"Koridorun sonundalar!" diye bağırdı Hugh. "Büyük kapının arkasındalar!"

Koridorun sonunda kocaman, metal bir kapı vardı. Tek başına bir banka kasasını güvenceye almaya yetecek kadar ağır görünüyordu... ya da gölgeleri uzak tutmaya.

"Anahtara ihtiyacınız olacak," dedi Bronwyn ve baygın yatan muhafızın kemerindeki anahtar halkasına işaret etti. "Altın rengi, büyük anahtar. Onu takip ediyordum!"

Muhafızın yanına gidip anahtarları kemerinden söküp aldım. Ama anahtarlar elimde, gözlerim hücre kapılarıyla Emma arasında gidip gelir halde orada öylece donakaldım.

"Acele et! Bizi buradan çıkar!" dedi Enoch.

"Hangi anahtarla?" dedim. Halkada düzinelerce anahtar takılıydı ve altın rengi, büyük anahtar dışında hepsi birbirinin tıpatıp aynısıydı.

Emma'nın yüzü asıldı. "Ah, hayır."

İçeri daha fazla muhafızın doluşması an meselesiydi ve bütün hücreleri teker teker açmak bize kıymetli zamana mal olacaktı. Biz de koridorun sonuna koşup kapının kilidini açtık ve anah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tarları bize en yakın hücredeki Hugh'ya verdik. "Önce kendini kurtar, sonra da diğerlerini!" dedim.

"Ve sonra biz sizi almaya gelene dek burada bekleyin," diye ekledi Emma.

"Hayatta olmaz!" dedi Hugh. "Peşinizden geleceğiz."

Tartışmaya zamanımız yoktu. Ayrıca bunu duyduğuma gizliden gizliye de olsa sevinmiştim. Bunca zamandır tek başımıza debelenip durduktan sonra biraz destek görmeyi iple çekiyordum.

Emma'yla birlikte hangarlarınkini andıran o koca kapıyı açtık, arkadaşlarımıza son defa baktık ve sessizce içeri süzüldük.

* * *

Kapının öteki tarafında kullanışlı mobilyalarla döşenmiş, yeşilimsi floresanlarla yukarıdan aydınlatılan uzun ve dikdörtgen bir oda vardı. İlk bakışta ofis izlenimi yaratıyordu ama beni aptal yerine koymalarına izin verecek değildim. Duvar ses yalıtım köpüğü yüzünden sünger gibi görünüyordu ve kapı nükleer bir patlamaya bile dayanacak kalınlıktaydı. Burası ofis falan olamazdı.

Odanın karşı köşesinde birilerinin hareket ettiğini duyabiliyorduk ama koca bir dosya dolabı görüş açımızı kısıtlıyordu. Emma'nın koluna dokunup başımla işaret ettim –*hadi, gidelim*– ve odadaki her kimse onu gafil avlamayı umut ederek sessizce ilerlemeye başladık.

Göz ucuyla beyaz bir önlük ve adamın tekinin kelleşmekte olan başını gördüm. Kesinlikle bir ymbryne değildi. Kapının açıldığını duymamışlar mıydı? Hayır, duymamışlardı. Bunun nedenini az sonra anladım: Müzik dinliyorlardı. Bir kadın yaylı çalgıların öne çıktığı, yavaş tempolu, eski bir rock şarkısı söylüyordu. Şarkıyı daha önce dinlediğime emindim ama adını çıkaramadım. Bu şarkıyı şu anda, burada duymak benim için hem garip hem de sarsıcıydı.

Kâğıt tomarlarıyla ve haritalarla dolu masaların yanından geçerek sessizce ilerlemeye devam ettik; neyse ki şarkının sesi ayak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seslerimizi maskelemeye yetecek kadar yüksekti. Duvara monte edilmiş bir rafın üstünde, gümüş rengi minik zerreciklerle bezeli siyah sıvının içlerinde dönüp durduğu, camdan yapılmış yüzlerce beher kabı duruyordu. Orada oyalanırken her birine etiket yapıştırılmış olduğunu gördüm; etiketlerin üstünde de beherin içindeki ruhun ait olduğu kurbanın adı yazıyordu.

Dosya dolabının kenarından bakınca laboratuvar önlüklü adamın sırtı bize dönük vaziyette masasına oturmuş, önündeki kâğıtları karıştırmakta olduğunu gördük. Adamın etrafı rasgele vücut parçalarının sergilendiği bir korku gösterisini andırıyordu. Derisi yüzülerek kasları gözler önüne serilmiş bir kol. Süs niyetine duvara asılmış bir omurilik. Kanı iyice akıtıldıktan sonra kayıp yapboz parçaları gibi masanın üstüne saçılmış birkaç organ. Adam bir şeyler yazıyor, başını aşağı yukarı sallıyor ve çalan şarkıya mırıldanarak eşlik ediyordu. İşin garibi, şarkı aşkla ve mucizelerle ilgiliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Açık alana çıkıp odayı boylu boyunca geçerek adama doğru yöneldik. O sırada şarkıyı en son nerede duyduğumu hatırladım: diş etlerimin yumuşak, pembemsi kısmına metal bir çubuk saplanmış halde dişçide otururken.

"*You Make Loving Fun.*"*

Artık ondan sadece birkaç metre uzaktaydık. Emma alev topu yapmaya hazırlanarak ellerinden birini öne doğru uzattı. Ama adama dokunabileceğimiz kadar yaklaştığımız anda bizimle konuştu.

"Merhaba oradakiler. Ben de sizi bekliyordum."

Bu asla unutamayacağım kaypak, yılan gibi bir sesti. Caul.

Emma ellerini açtı ve kamçı sesini andıran bir sesle avuçlarının içinden alevler püskürdü. "Bize ymbrynelerin nerede olduğunu söyle. Belki o zaman hayatını bağışlarım!"

Adam dehşet içinde sandalyesinde döndü. Gördüğümüz şey bizi de dehşete düşürdü: İri gözlerinin altından başlayarak bütün suratı erimiş bir et yığınından ibaretti. Bu adam Caul değildi. Hatta hortlak bile değildi ve az önce konuşan o olamazdı. Adamın dudakları birbirine kaynamıştı. İki elinde mekanik bir kalem ve küçük bir uzaktan kumanda tutuyordu. Önlüğüne bir isim etiketi iliştirilmişti.

Warren.

"Yüce İsa, ihtiyar Warren'ın canını yakmazsınız, değil mi?" Bir kez daha müzikle aynı yerden, duvardaki bir hoparlörden gelen Caul'ün sesi. "Öte yandan ona zarar verseniz bile pek umurumda olmaz. En nihayetinde o yalnızca bir stajyer."

Warren, korku dolu gözlerini Emma'nın elindeki alevlerden ayırmadan döner sandalyesine çöktü.

"Neredesin?" diye bağırdı Emma etrafına bakınarak.

"Orasını hiç dert etmeyin!" dedi Caul hoparlörden. "Asıl önemli olan, beni görmeye gelmiş olmanız. Çok sevindim! Bu sizi avlamaktan çok daha kolay oldu."

"Şu anda buraya yaklaşmakta olan tuhaflardan oluşan koca bir ordumuz var!" diye blöf yaptı Emma. "Kapıların önünde-

* (İng.) *Sevmek Seninle Güzel. –çn*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki kalabalık buzdağının yalnızca görünen kısmı. Ymbrynelerin nerede olduğunu söylersen belki aramızdaki anlaşmazlığı barış içinde çözebiliriz!"

"Orduymuş!" dedi Caul gülerek. "Ordu şöyle dursun, Londra'da küçük bir itfaiye ekibi kurmaya yetecek kadar bile tuhaf kalmadı. Zavallı ymbrynelerinize gelince... boş tehditlerinizi kendinize saklayın. Size nerede olduklarını memnuniyetle göstereceğim. Warren, ev sahipliğini sen yapar mısın?"

Warren elindeki uzaktan kumandanın üstündeki düğmelerden birine bastı ve yan tarafımızda kalan duvarlardan birindeki gizli bir panel *fışşş* sesiyle yana doğru kayarak açıldı. Arkasında karanlık tarafından yutulmuş genişçe bir odaya bakan, camdan yapılmış ikinci bir duvar vardı.

Diğer yanı görebilme umuduyla ellerimizi gözlerimize siper ederek suratlarımızı cama yapıştırdık. İhmal edilmiş bir bodrum katını andıran mekân yavaş yavaş netlik kazandı. Mobilyalarla, ağır perdelerle ve vücutları garip şekillere bürünmüş yüzlerce insan siluetiyle darmadağın haldeydi. Çoğunun tıpkı Warren'ın masasındaki yedek parçalar gibi derisi yüzülmüştü.

Ah, Tanrım, onlara ne yapmış...

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerim telaş içinde karanlığı tarıyordu.

"Bu Bayan Glassbill!" diye bağırdı Emma. Sonra ben de onu gördüm. Erkeksi bir tavırla ve yüzünde donuk bir ifadeyle sandalyesinde yanlamasına oturuyor, birbirinin tıpatıp aynısı bilekleri başının iki yanından aşağı sallanıyordu. Cama vurup adını seslendik ama zihni öylesine kalın bir sis perdesinin ardındaydı ki bağrışlarımızı duymuyormuş gibi boş boş bakmaya devam etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ona ne yaptın?" diye bağırdım. "Neden bize cevap vermiyor?"

"Ruhunun birazı alındı," dedi Caul. "Zihni uyuşturmakta işimize yarıyor."

"Seni pislik!" diye bağırdı Emma ve cama bir yumruk savurdu. Warren döner sandalyesini köşeye kadar çekti. "Seni kötü kalpli, iğrenç, ödlek..."

"Ah, sakin ol," dedi Caul. "Ruhunun yalnızca *birazını* aldım. Bakıcılarınızın, ruhları değilse bile en azından sağlıkları yerinde."

Darmadağın odada aniden göz kamaştırıcı bir tepe lambası yandı ve o anda, siluetlerin çoğunun cansız mankenlere ya da yuvarlak hatlı gergin tendonları ve kaslarıyla heykelleri andıran, farklı türlerde anatomik eğitim modellerine ait olduğunu fark ettim. Ama onların arasında ağızları tıkalı, sandalyelere ya da ahşap direklere bağlanmış, aniden yanan ışık karşısında irkilen ya da gözlerini sımsıkı yuman kanlı canlı insanlar da vardı. Hepsi kadındı. Sekiz, on kişiydiler. Hepsini saymaya zamanım olmamıştı. Çoğu eskisinden daha yaşlı ve perişan görünüyordu ama asaletlerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdi.

Ymbrynelerimiz.

"Jacob, bunlar onlar!" diye haykırdı Emma. "Bayan Peregrine'i göre..."

Biz henüz Bayan Peregrine'i bulamadan lamba titreşerek söndü ve ne yazık ki aydınlığa alışan gözlerim camın öte yanındaki karanlığın içinde hiçbir şey seçemez hale geldi.

"O da burada," dedi Caul bıkkınlıkla iç çekerek. "Saygıdeğer kuşunuz, sütanneniz..."

"Ayrıca senin *kız kardeşin*," dedim içindeki insanlık kırıntılarını uyandırmayı umarak.

"Onu öldürmek hiç hoşuma gitmez," dedi, "ve sanırım öldürmeyeceğim de... Tabii istediğimi verirseniz."

"O neymiş?" diye sordum camdan uzaklaşırken.

"Pek fazla bir şey değil," dedi lakayıt bir tavırla. "Sadece ruhunun birazını."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne!" diye bağırdı Emma.

Bense kahkahalara boğuldum.

"Durun, durun, beni dinleyin!" dedi Caul. "Ruhunun tamamını istemiyorum ki. Bir göz damlasını dolduracak kadarı yeter de artar. Bayan Glassbill'den aldığımdan bile daha az. Evet, seni bir süreliğine sersemletecek ama birkaç gün içinde bütün becerilerine tekrar kavuşacaksın."

"Ruhumu istiyorsun çünkü kütüphaneyi kullanmana yardımcı olacağını düşünüyorsun," dedim. "Ve tabii bir de tüm o gücü elde etmene."

"Görüyorum ki kardeşimle konuşmuşsunuz," diye yanıtladı Caul. "Sizin de bildiğiniz gibi başarıya ulaşmanın eşiğindeyim. Bir ömür boyu süren araştırmaların ardından nihayet Abaton'u buldum ve ymbryneler –özenle seçilmiş bu ymbryneler– kapıyı benim için açtılar. Ne yazık ki başka bir bileşene daha ihtiyacım olduğunu ancak o zaman öğrendim. Son yıllarda dünyada pek sık görülmeyen türden özel bir kabiliyete sahip bir tuhafa ihtiyacım vardı. Az kalsın böyle birini bulabileceğimden ümidi kesiyordum ki mevzu bahis tuhafın torununun da işimi görebileceğini ve aksi takdirde hiçbir işime yaramayacak ymbryneleri yem olarak kullanabileceğimi fark ettim. Ve düşündüğüm gibi de oldu! Bunun kader olduğuna inanıyorum, oğlum. Adlarımız tuhafların tarihine altın harflerle yazılacak. Hem de yan yana."

"Seninle yan yana hiçbir şey yapacak değilim," dedim. "O gücü ele geçirirsen dünyayı cehenneme çevirirsin."

"Beni yanlış anlıyorsun," diye konuşmayı sürdürdü. "Ama hiç şaşırmadım. Çoğu kişi beni yanlış anlıyor. Evet, yoluma çıkmak isteyenlerin hayatlarını cehenneme çevirmek zorunda kaldım ama artık hedefime ulaştığıma göre cömert davranabilirim. Büyüklük göstermeye ve affedici olmaya hazırım."

Caul'ün sesinin arkaplanında çalan şarkı enstrümantal, sakin bir melodiye dönüşmüştü. Öyle ki hissettiğim panik ve korkuyla o kadar büyük bir tezat oluşturuyordu ki sırtımdaki bütün tüyler diken diken oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nihayet huzur ve ahenk içinde yaşayacağız," dedi pürüzsüz ve güven verici bir sesle, "Ben de kralınız, tanrınız olacağım. Tuhafların dünyasının doğal hiyerarşisi budur. Böyle bölük pörçük ve acınacak halde yaşamayı kesinlikle hak etmiyoruz. Özellikle de kadınlar tarafından yönetilmeyi. Ben başa geldiğim zaman artık gizlenmek olmayacak. Zavallılar gibi ymbrynelerin eteklerinin altına saklanmayacağız. Tuhaflar olarak asıl hak ettiğimiz yer, insan piramidinin tepesidir. Dünyaya ve insanlarına hükmedeceğiz. Nihayet bize ait olanı geri alacağız!"

"Bunda herhangi bir rol oynayacağımızı sanıyorsan," dedi Emma, "aklını kaçırmışsın demektir."

"Senden zaten daha fazlasını beklemiyordum, kızım," dedi Caul. "Ymbryneler tarafından yetiştirilmiş tuhafların tipik bir örneğisin: Hırslı değilsin ve mantıklı olduğun bile söylenemez ama kendini herkesten üstün görüyorsun. Çeneni tut. Burada erkek erkeğe konuşuyoruz."

Emma'nın yüzü elindeki aleve taş çıkaracak kadar kıpkırmızı kesildi.

Büyük olasılıkla çoktan buraya doğru yola çıkmış olan muhafızları ve koridorda beceriksizce anahtarlarla boğuşmakta olan arkadaşlarımızı düşünerek, "Dilinin altındaki baklayı çıkar," dedim ters ters.

"İşte teklifim," dedi Caul. "Doktorlarımın senin üzerinde işlerini yapmalarına izin verirsen istediğim şeyi aldığımda seni ve arkadaşlarını serbest bırakırım. Ve tabii ymbrynelerinizi de. Ne de olsa benim için hiçbir tehdit teşkil etmiyorlar."

"Ya reddedersem?"

"Ruhunu kolay ve acısız yoldan almama izin vermezsen, gölgelerim bu işi üstlenmekten memnuniyet duyar. Fakat hastalarına karşı şefkatli bir tutum sergilemeleriyle meşhur olmadıklarını sen de biliyorsun. Seninle işleri bittiği zaman sıranın ymbrynelerinize geçmesine mani olabileceğimi pek sanmıyorum. Görüyorsun ki iki şekilde de istediğimi alacağım."

"Bu işe yaramaz," dedi Emma.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oğlanın küçük hilesini mi kastediyorsun? Bir gölgeye hükmedebildiğini duydum ama aynı anda iki gölgeye ne dersin? Ya üç tanesine? Ya da beşine?"

"İstediğim kadarına hükmedebilirim," dedim sesimin güçlü ve özgüvenli çıkmasına çalışarak.

"Bunu görmeyi çok isterim," dedi Caul. "O zaman bunu yanıtın olarak mı kabul etmeliyim?"

"Nasıl istersen öyle kabul et," dedim. "Sana yardım etmeyeceğim."

"Ah, seni şeker şey," dedi Caul. "Bu çok daha eğlenceli olacak!"

Caul'ün anons sisteminden yankılanan kahkahalarını duydum ama hemen ardından çalmaya başlayan ikaz zilinin tiz sesi olduğum yerden sıçramama neden oldu.

"Bu yaptığın da neydi?" dedi Emma.

Midemde keskin bir sızı hissettim ve Caul'ün herhangi bir açıklama yapmasına gerek kalmadan o sırada meydana gelmekte olan olay zihnimde en küçük detayına kadar canlanıverdi: Ymbrynelerin odasının altındaki tünelde, binanın en ücra köşelerinden birinden bir gölge salıverilmişti. Gittikçe yaklaşıyor, döşemelerin arasına gömülü mazgala doğru tırmanıyordu. Hatta mazgaldan gıcırtılar yükselmeye başlamıştı bile. Yakında ymbrynelerin arasında olacaktı.

"Bu kata bir gölge gönderiyor!" dedim. "Şu odaya gelecek!"

"Tek bir gölgeyle başlayacağız," dedi Caul. "Onu idare etmeyi başarırsan seni arkadaşlarıyla tanıştıracağım."

Cama vurdum. "İçeri girmemize izin ver!"

"Zevkle," dedi Caul. "Warren?"

Warren uzaktan kumandanın başka bir düğmesine bastı. Camın kapı kadar bir kısmı kayarak açıldı.

"İçeri giriyorum!" dedim Emma'ya. "Sen burada kal ve onu gözünün önünden ayırma!"

"Bayan Peregrine içerideyse ben de geliyorum."

Onu bundan konuşarak vazgeçiremeyeceğim ortadaydı.

"O halde onu da yanımızda götürürüz," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Warren koşarak uzaklaşmaya çalışsa da Emma onu önlüğünün arkasından yakaladı.

Kapıdan koşarak karanlık ve dağınık odaya daldım. Emma hemen arkamdaydı; kıvranıp duran dilsiz stajyeri tek eliyle yakasından tutuyordu.

Cam kapının ardımızdan çarparak kapandığını duydum.

O sırada Emma bir küfür savurdu.

Ona bakmak için arkamı döndüm.

Uzaktan kumanda kapının diğer tarafında, yerde yatıyordu. Buraya kısılıp kalmıştık.

* * *

Odaya gireli yalnızca birkaç saniye olmuştu ki stajyer kıvranarak Emma'nın elinden kurtulup karanlığın derinliklerine doğru yuvarlandı. Adamı kovalamaya kalkacağını fark edince Emma'yı durdurdum. Stajyerin hiçbir önemi yoktu. Asıl endişelenmemiz gereken, deliğinden çıkıp odaya girmesine ramak kalmış olan gölgeydi.

Açlıktan gözü dönmüştü. İçini kemirip duran açlığını, aç olan benmişim gibi hissedebiliyordum. Birkaç dakika içinde kendine ymbrynelerle ziyafet çekmeye başlayacaktı. Tabii onu durduramazsak. Onu *durduramazsam*. Ama önce onu bulmalıydım ama oda tıka basa ıvır zıvırla dolu olduğundan gölgeleri görebilme yeteneğimin pek faydası dokunmuyordu.

Emma'dan etrafı aydınlatmasını istedim. Avucunun içindeki alevleri elinden geldiğince güçlendirdi ama bu, siluetleri uzatmaktan başka hiçbir işe yaramadı.

Güvenliği için kapının yanından ayrılmamasını söyledim. Reddetti. "Birbirimizden ayrılmayacağız," dedi.

"O zaman arkamda kal. Epeyce arkamda."

Hiç değilse ona bunu kabul ettirebildim. Ben katatonik haldeki Bayan Glassbill'in yanından geçip odanın derinliklerine dalarken yolumuzu aydınlatmak için kollarından birini başının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üstüne kaldıran Emma birkaç adım gerimden geldi. Gözlerimizin seçebildiği kadarıyla oda, her yana saçılmış paramparça insan modelleriyle kansız bir harp meydanını andırıyordu.

Ayağım bir kola çarptı. Çıkan sese bakılırsa kendi etrafında dönerek savrulan kol alçıdan yapılmıştı. Masanın üstünde bir gövde duruyordu. Sıvıyla dolu bir kavanozun içinde gözleri ve ağzı açık vaziyette yüzen bir kafa vardı; neredeyse gerçek gibi görünse de yakın geçmişe ait olmadığı ortadaydı. Görünüşe göre burası Caul'ün hem laboratuvarı, hem işkence odası hem de depo alanıydı. O da tıpkı kardeşi gibi tuhaf ve iğrenç şeyleri istifliyordu ama Bentham son derece düzenliyken Caul'ün fena halde bir hizmetçiye ihtiyacı vardı.

"Gölgelerin oyun parkına hoşgeldiniz," dedi Caul hoparlörden yankılanan sesiyle. "Burada onların üstünde çeşitli deneyler yaparız; onları beslediğimiz ve yiyeceklerini parçalarken izlediğimiz yer de burasıdır. Yemeye nerenizden başlayacaklarını merak ediyorum. Bazı gölgeler ara sıcak niyetine gözlerden başlar..."

Bir bedene takılıp tökezledim ama bu kez ayağım çarptığı anda odada bir ciyaklama yükseldi. Başımı eğip yere bakınca, korkudan ödü patlamış orta yaşlı bir kadının fal taşı gibi irileşmiş gözlerle bana baktığını gördüm. Bu tanımadığım bir ymbryneydi. Hiç tereddüt etmeden eğilip, "Endişelenmeyin, sizi buradan çıkaracağız," diye fısıldadım ama aslında bunu başarabileceğimizi hiç sanmıyordum; şekillerden ve aklını kaçırmış siluetlerden meydana gelen bu karmaşa sonumuz olacaktı. Eski Jacob felaket senaryolarıyla yükselişe geçmişti; ne yaparsam yapayım onu çenesini kapatmaya zorlayamıyordum.

Odanın derinliklerinde bir şeyin kıpırdandığını duydum ve onu, gölge ağzını açarken yükselen salya sesi izledi. Burada bir yerlerdeydi. Ona doğru dönüp koşmaya başladım. Ayağım takılınca güçlükle dengemi sağladım. Emma da koşuyordu. "Jacob, acele et!" diye bağırdı.

Caul anons sisteminden bizimle dalga geçiyordu: "Jacob, acele et!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Müziğin sesini açmıştı: Artık canlı, hareketli ve aksak ritimli bir şarkı çalıyordu.

Bağlarından kurtulmaya çalışan üç ya da dört ymbrynenin yanından geçtik ve sonunda onu gördüm.

Soluk soluğa durdum; heybetli cüssesi karşısında zihnim allak bullak olmuştu. Karşımdaki gölge bir devdi. Ehlileştirdiğim gölgeden en az birkaç baş daha uzundu, iki büklüm duruyor olmasına rağmen kafatası neredeyse tavana değecekti. Sonuna kadar açtığı ağzı ve havayı kırbaçlayan dilleriyle yalnızca altı metre ötemde dikiliyordu. Emma birkaç adım önümde durup alevler içindeki elini öne doğru uzattı. Hem bir şey gösteriyor hem de onu aydınlatıyordu.

"İşte orada! Bak!"

Elbette gördüğü şey gölge değildi ama her neyse öne doğru hareket ediyordu: Sığır budu gibi tepetaklak asıldığı için eteği kafasına geçmiş, kendi etrafında dönüp duran bir kadın. O haldeyken bile, hatta karanlığa rağmen onu tanıdım. Karşımdaki Bayan Wren'di.

Addison hemen yanı başında havada sallanıyordu. Ağızları tıkalı halde mücadele ediyorlardı ve onlara doğru uzattığı dillerini Bayan Wren'in omuzlarına dolayarak kadını dişlerinin arasına doğru çeken gölgeden en fazla bir metre uzaktaydılar.

"DUR!" diye bağırdım. Önce İngilizce, sonra da gölgenin anlayabileceği o hırıltılı dilde. Tekrar bağırdım. Sonra bir kez daha. Ta ki durana kadar. Fakat durmasının nedeni ona hükmetmiş olmam değildi. Durmuştu çünkü aniden onun için daha ilgi çekici bir av haline gelmiştim.

Ymbryneyi sarkaç gibi sallayarak bıraktı ve dillerini bana çevirdi.

"Ben gölgeyi buradan uzağa çekerken Bayan Wren'in bağlarını çöz," dedim.

Dur durak bilmeden gölgeyle konuşarak Bayan Wren'den uzaklaşırken tek umudum dikkatinin benim üstümden başka bir yere kaymamasıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağzını kapat. Otur. Yat.

Ben hareketlenince Bayan Wren'e arkasını döndü –*güzel, güzel*– ve geriye doğru adım attığım anda öne çıktı.

Evet. Tamam. Şimdi ne yapacaktım?

Ellerim ceplerime gitti. Ceplerimden birinde Toz Ana'nın parmağından geriye kalanlar vardı. Diğerindeyse Emma'ya çaktırmadan az önceki odadan aşırdığım nektar şişesi. Şişeyi anlık bir özgüven düşüşü sırasında cebime atmıştım. Ya bunu tek başıma yapamazsam? Ya yardıma ihtiyacım olursa?

Otur, dedim. *Dur.*

Gölge dillerinden birini bana doğru savurdu ama ben cansız mankenlerden birinin ardına sığınınca dili benim yerime tıpkı bir kement gibi onun beline dolandı. Cansız mankeni havaya kaldırdı ve duvara fırlatarak paramparça etti.

İkinci dili savuşturmak için kendimi yere attım. Kaval kemiklerimi devrilmiş bir sandalyeye çarptım. Dil az önce durduğum yere sillesini indirdi. O sırada gölge benimle çocuk oyuncağı gibi oynuyordu ama kısa süre sonra ölümcül hamlesini yapacaktı. Bir şeyler yapmalıydım ve yapabileceğim iki şey vardı.

Şişe ya da parmak.

Yeteneklerimi bir şişe dolusu nektarla pekiştirmeden bu gölgeye hükmetmem mümkün değildi. Öte yandan Toz Ana'nın öğüterek toz haline getirdiğim parmağı saldırı sırasında gölgeye doğru fırlatabileceğim türden bir şey değildi. Ayrıca maskemi de kaybetmiştim. Şayet tozu kullanmaya kalkarsam uykuya dalan yalnızca ben olurdum; bu da işe yaramamasından bile daha beterdi.

Başka bir dil ayaklarımın dibine inerken yan taraftaki masanın altına süzülüp şişeyi cebimden çıkardım. Tir tir titreyen ellerimle beceriksizce tapasını çıkarmaya çalıştım. Bu beni bir kahraman mı yapacaktı, yoksa bir köle mi? Tek bir şişe hayatım boyunca nektara bağımlı kalmama neden olabilir miydi? Ayrıca hangisi daha kötü bir akıbetti? Müptela bir köle olarak hayatımı sürdürmek mi, yoksa son nefesimi bu gölgenin midesinde vermek mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Masa lime lime olarak beni savunmasız bıraktı. Ayağa fırladım. Gölgenin kırbaç misali savurduğu dilleri beni kıl payı ıskalarken, *dur*, *dur*, diye bağırdım geriye doğru sıçrayarak.

Sonunda sırtım duvara çarptı. Artık kaçacak yerim kalmamıştı.

Mideme bir darbe aldım ve sonra, bana vuran dilin ucu hafifçe kıvrılıp boynuma dolanmaya başladı. Kaçmam gerektiğini biliyordum ama sersemlemiş ve iki büklüm haldeydim, ciğerlerimde hava kalmamıştı. Sonra öfke dolu bir hırlama duydum, gölgeden gelmediğinden emin olduğum bir hırlama. Derken oda korkusuz havlamalarla inledi.

Addison.

Boynuma uzanan dil acı içindeymiş gibi aniden kaskatı kesildi ve odanın diğer tarafına çekildi. Addison, o küçük cesur boxer onu ısırmıştı. En az yirmi katı boyutundaki görünmez yaratıkla mücadele etmeye giriştiğinden hırlayıp ciyakladığını duyabiliyordum.

Yerde sürünüp sırtımı duvara yasladım. Bir kez daha ciğerlerim havayla dolmuştu. Bu defa son derece kararlı bir şekilde şişeyi havaya kaldırdım. Onsuz hiçbir şansım olmadığına ikna olmuştum. Tapayı çekip çıkardım, şişenin ağzını göz hizama kaldırdım ve başımı arkaya yatırdım.

Ama sonra birinin adımı seslendiğini duydum. Sadece birkaç metre ötemde biri usulca, "Jacob," demişti.

Sesin geldiği yöne dönüp baktım ve vücut parçalarından oluşan yığının ortasında öylece yatan Bayan Peregrine'i gördüm. Yüzü gözü morarmıştı, elleri ve ayakları bağlıydı ama acının ya da ilaçların yarattığı sis perdesine rağmen konuşmaya çalışıyor ve o delici yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

"Yapma," dedi usulca. "Bunu yapma." Sesi güçlükle duyulabiliyordu, sanki orada değil gibiydi.

"Bayan Peregrine!"

Şişeyi indirip tapasını taktım ve ellerimin üstünde sürünerek yattığı yere gittim. İkinci annem, tuhafların azizi. Bozguna uğramış, yaralı. Belki de ölümün eşiğinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana iyi olduğunuzu söyleyin," dedim.

"Bırak şunu," dedi. "Ona ihtiyacın yok."

"Hayır, var. Ben onun kadar güçlü değilim."

İkimiz de kimi kastettiğimi biliyorduk: büyükbabamı.

"Evet, güçlüsün," dedi. "İhtiyacın olan her şey zaten senin içinde. Elindekini bırak ve onun yerine şunu al." Başıyla, aramızda yatan bir şeye işaret etti: kırık bir sandalyeden kopmuş, kazığa benzeyen, girintili çıkıntılı bir odun parçasına.

"Yapamam. Bu yeterli değil."

"Yeterli," diyerek beni cesaretlendirmeye çalıştı. "Sadece gözlerine nişan almayı unutma."

"Yapamam," dedim ama Bayan Peregrine'in söylediğini harfiyen uyguladım. Şişeyi bırakıp kazığı aldım.

"Akıllı çocuk," diye fısıldadı. "Şimdi git ve o elindekiyle tüyler ürpertici bir şeyler yap."

"Yapacağım," dediğim anda gülümsedi ve başı yavaşça yere düştü.

Elimde sımsıkı kavradığım kazıkla kararlı bir şekilde ayağa kalktım. Odanın öteki tarafında, Addison dişlerini gölgenin dillerinden birine köküne dek geçirmiş, yaratık onu ileri geri savururken değme rodeo kovboylarına taş çıkaracak şekilde yiğitçe tutunarak hırlıyordu. Emma, iplerini keserek Bayan Wren'i bağlı olduğu yerden kurtarmıştı ve alevler içindeki ellerini körlemesine savurarak kadını korumaya çalışıyordu.

Gölge, Addison'ı direklerden birine çarpınca köpek odanın ilerisine doğru savruldu.

Oraya buraya saçılmış uzuvlara rağmen olabildiğince hızlı koşarak gölgeye doğru fırladım. Ama yaratık büyülenmiş gibi cazibesine kapıldığı Emma'yla daha çok ilgileniyordu. Aralarındaki mesafeyi kapatmak üzereydi ki ona bağırdım. Önce İngilizce –"Hey! Buradayım!"– sonra gölge dilinde: *Kolaysa gel de beni yakala, pis yaratık!*

Önüme çıkan ilk nesneye elimi attım –ki bu bir eldi– ve göl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geye fırlattım. Yaratık sırtından seken el karşısında benimle yüzleşmek için olduğu yerde döndü.

Gel de beni yakala, gel de beni yakala.

Bir anlığına gölgenin aklı karıştı. Dillerine yakalanmadan ona yaklaşmam için ihtiyacım olan fırsat tam olarak buydu. Kazığı bir, iki kere göğsüne sapladım. Tepkisi sanki arı tarafından sokulmuş gibi oldu –kesinlikle daha fazla tepki vermedi– ve sonra diliyle beni yere serdi.

Çaresizce onunla bağlantı kurmaya çalışarak, *Dur, dur, dur,* diye bağırdım gölge dilinde ama canavar kurşungeçirmezdi. Sanki dudaklarımdan dökülen tüm kelimelere bağışıklığı vardı. Sonra parmağı, cebimdeki küçük tebeşir parçasını hatırladım. Ben elimi cebime atarken bir dil birkaç kez gövdeme dolanıp beni havaya kaldırdı. Emma'nın beni yere indirmesi için yaratığa bağırdığını duyabiliyordum. Ve tabii Caul'ün de. "Sakın onu yeme!" diye bağırıyordu anons sisteminden. "O benim!"

Toz Ana'nın parmağını cebimden çıkarırken gölge beni açık vaziyetteki ağzının içine bırakıverdi.

Dizlerimden göğsüme kadar ağzının içinde sıkışıp kalmıştım; hareket etmemi engelleyen dişleri tenimi kesmeye başlamıştı ve çenesi beni yutabilmek için ardına kadar açıldı.

Bu son hareketim olacaktı. Son ânım. Parmağı avucumda ezerek gölgenin boğazı olduğunu umduğum yerden içeri bıraktım. Emma dur durak bilmeden yaratığı yumrukluyor, yakıyordu. Tam o sırada, ağzını kapatıp da beni sivri dişleriyle ortadan ikiye bölemeden öksürmeye başladı. Sendeleyerek Emma'dan uzaklaşıp, sinsice odaya süzülmek için kullandığı mazgala doğru öğüre öğüre birkaç adım attı. Beni midesine indirmek için istediği kadar zamanı olacağı yuvasına çekiliyordu.

Onu durdurmaya çalıştım, bağırmayı denedim (*Bırak beni!*) ama artık dişlerini geçirmeye başlamıştı ve acı öylesine yoğundu ki başka hiçbir şey düşünemiyordum. Göz açıp kapayıncaya dek mazgala varmış, delikten içeri süzülüyorduk. Ağzını tıka basa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benimle doldurduğundan duvara gömülü basamaklara tutunamadı ve düşmeye başladı. Düşüyor, düşüyorduk. Ben ise her nasılsa hâlâ hayattaydım.

Ciğerlerimizi dümdüz eden ve gölgenin gırtlağından aşağı boca ettiğim tüm tozun havaya karışmasına neden olan muazzam, kemiklerimizi kıracak sertlikte bir çatırtıyla dibe çarptık.

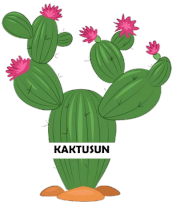
Toz kar misali üzerimize yağarken işe yaradığını hissedebiliyordum; acımı dindiriyor, zihnimi uyuşturuyordu. Gölgeye de aynı şeyi yapıyor olacak ki çenesi gevşemeye başladığından beni ısırmayı kesti.

Gölge ve ben koşarcasına uykunun kollarına atılan sersem ve sakin birer külçe halinde orada öylece yatarken havada uçuşan beyaz zerreciklerin ardında kemik öbekleriyle dolu, rutubetli ve ışıksız bir tünel belirdi. Toz benliğimi ele geçirmeden önce son gördüğüm şey iki büklüm halde, yüzlerinde meraklı birer ifadeyle bize doğru gelen gölge sürüsüydü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM SEKİZ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Uyandım. Şartlar göz önüne alındığında sanırım bu bile başlı başına bir zaferdi.

Gölgelerin yuvasındaydım ve dört bir yanım, yere yığılmış gölgelerin bedenleriyle çevriliydi. Ölü olabilirlerdi ama Toz Ana'nın serçeparmağından geriye kalanları solumuş olma ihtimalleri daha yüksekti. Sonuç olarak karşımda iğrenç kokulu, horuldayan ve çoğu bilincini yitirmiş durumdaki gölgelerden oluşan koca bir yığın duruyordu.

Sessizce Toz Ana'ya dua ettim ve ardından içimde yükselen ani bir panik dalgasıyla ne kadar zamandır burada olduğumu merak ettim. Bir saat? Bir gün? Yukarıdakilere ne olmuştu?

Harekete geçmek zorundaydım. Gölgelerden birkaçı benim gibi uyanmaya başlamıştı ama hâlâ uyku sersemiydiler. Büyük gayret göstererek ayağa kalktım. Görüşüne göre yaralarım o kadar da ciddi değildi, kemiklerim de kırılmamıştı. Başım dönünce olduğum yerde sallandım ama sonra dengemi kurup ağ gibi birbirine dolanmış gölgelerin arasından ilerlemeye koyuldum.

Ayağımı yanlışlıkla birinin kafasına çarptım. Homurdanarak uyanıp gözlerini açtı. Kaçmaya kalkarsam peşime düşeceğini bildiğimden orada öylece donakaldım. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra gözlerini tekrar kapattı. Anlaşılan onun için ne tehdit ne de potansiyel yemektim.

Gölgelerden oluşan halıyı ardımda bırakıp duvara ulaşana

BELONGS TO KAKTUS TEAM

dek her adımımı dikkatle atarak yola devam ettim. Tünel burada sona eriyordu. Çıkış yolu tepemdeydi: Bir kanal otuz metre kadar yukarı tırmandıktan sonra açık vaziyetteki ızgarayla dağınık odaya açılıyordu. Kanal boyunca tutunacak yerler vardı ama insanların ellerine ve ayaklarına göre değil de gölgelerin akrobatik dillerine göre yapıldıklarından aralarındaki mesafe çok fazlaydı. Dost canlısı bir surat görme umuduyla başımı kaldırıp tepemdeki loş ışık halkasına bakarak orada öylece dikildim ama bağırarak yardım istemeye cesaret edemedim.

Çaresizlik içinde zıplayıp sert duvarı tırmalayarak ilk girintiye tutunmaya çalıştım ve her nasılsa ona ulaşıp kendimi yukarı çektim. Göz açıp kapayıncaya dek yerden üç metre yükselmiştim. *Bunu nasıl becermiştim?* Bir kez daha sıçradım ve elimi sonraki girintiye attım. Ardından diğerine. Kanal boyunca tırmanıyordum; bacaklarım beni yukarı fırlatıyor, kollarımsa aklımın almayacağı yüksekliklere ulaşıyordu. *Bu deliceydi.* Derken tepeye ulaştım ve başımı delikten çıkarıp kendimi odaya çektim.

Nefes nefese bile kalmamıştım.

Etrafıma bakındım ve Emma'nın ellerinden yayılan alevlerin ışığını görünce darmadağın odada ona doğru koşmaya başladım. Seslenmeye çalıştıysam da ağzımdan tek bir kelime çıkmadı ama bunun önemi yoktu. İşte Emma orada, açık vaziyetteki cam kapının öte tarafındaki ofisteydi. Warren, Bayan Glassbill'in oturduğu sandalyeye bağlanmış halde Emma'nın yanında duruyordu ve ben onlara yaklaşırken korku içinde inleyip kendinden geçti. Artık herkes yüzünü kapıya dönmüştü. Hepsinin yüzünde temkinli ve şüpheci birer ifade vardı. Emma, Bayan Peregrine, Horace ve arkalarında da diğer ymbryneler ve arkadaşlarımız. Hepsi oradaydı, hayattaydı, ışık saçıyordu. Hücrelerinden kurtulmayı becermiş ama bu kez de burada mahsur kalmışlardı. Caul'ün bomba geçirmez hangar kapısının ardında –şimdilik– hortlaklardan uzakta ve güvende olsalar da yine de tutsaktılar.

Yüzlerindeki ifade korku doluydu ve ben cam kapıya yaklaştıkça daha da korkunç bir hal aldı. *Benim*, demeye çalıştım ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kelimeler ağzımdan doğru çıkmıyordu. Arkadaşlarım o anda geriye doğru sıçradılar.

Benim, Jacob!

Ben konuşmaya çabalarken boğazımdan İngilizce sözcükler yerine hırıltılıyla karışık bir homurdanma ve havayı kırbaçlayan üç uzun ve dolgun dil çıktı. Sonra arkadaşlarımdan birinin –Enoch, konuşan Enoch'tu– henüz fark ettiğim o korkunç şeyi yüksek sesle dile getirdiğini duydum.

"Bu bir gölge!"

Değilim, demeye çalıştım, *değilim*. Fakat kanıtlar aksini iddia ediyordu. Her nasılsa *onlardan birine dönüşmüştüm*. Tıpkı bir vampir gibi ısırılmış ya da öldürülmüş, yenilmiş, yeniden hayata dönmüş ve kendimi yepyeni bir bedende bulmuştum. *Ah Tanrım, ah Tanrım, bu gerçek olamaz...*

Dilim beni yarı yolda bıraktığı için ellerimi onlara doğru uzatmaya, insan olduğumu anlamalarını sağlayacak bir işaret vermeye çalıştım ama onlara doğru uzanan şey dillerimden başkası değildi.

Üzgünüm, üzgünüm, bu şeyi nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

Emma elini körlemesine bana doğru savurdu ve... isabet ettirdi. O anda hiç beklenmedik ve yakıcı bir acı vücudumu esir aldı.

Ve nihayet uyandım.

Bir kez daha.

Ya da ani acının etkisiyle sarsılarak kendi bedenime döndüm. Uykudaki gölgenin gevşek dişlerinin arasında karanlıkta yatmakta olan yaralı, insan bedenime. Buna rağmen aynı zamanda yukarıdaki gölgeydim; acıyla sızlayan dilimi ağzımın içine sokuşturmuş, yalpalayarak kapının önünden uzaklaşıyordum. Her nasılsa hem kendi zihnimde hem de gölgenin zihninde varlığımı sürdürüyordum ve o anda fark ettim ki ikisinin kontrolü de benim ellerimdeydi. Hem kendi kolumu hem de gölgeninkini kaldırabiliyordum, hem kendi başımı hem de gölgeninkini çevirebiliyordum ve bunları tek kelime bile etmeden, yalnızca aklımdan geçirerek yapıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bilinçli bir şekilde denemeden, hatta fark bile etmeden gölgeye hükmetmek konusunda öylesine uzmanlaşmıştım ki –onun gözleriyle görüyor, onun teniyle hissediyordum– kısa süreliğine dahi olsa gölgenin ta kendisi *olduğumu* sanmıştım. Ama artık aradaki farkı ayırt edebiliyordum. Ben etrafı uyku sersemi canavarlar tarafından sarılmış bir deliğin derinliklerinde yatan o toy ve yaralı çocuktum. Beni buraya ağzının içinde getiren yaratık dışında –metabolizmasına o kadar çok toz karışmıştı ki yıllar boyunca uyuyabilirdi– hepsi birer birer uyanıyor ve uyuşukluk hissinden kurtulmak için kollarını ve bacaklarını sallayarak oldukları yerde doğruluyorlardı.

Ama beni öldürmekle ilgilenmiyor gibi görünüyorlardı. Sessizce ve ilgiyle beni izliyorlardı. Masal saatinde uslu uslu yarım daire şeklinde oturan çocuklar gibiydiler. Bir işaret bekliyorlardı.

Yuvarlanarak gölgenin ağzından kurtulup kendimi yere attım. Oturabilirdim ama ayağa kalkamayacak kadar acı içindeydim. Ama *onlar* ayağa kalkabilirdi.

Ayağa kalkın.

Bunu söylemedim, hatta doğru düzgün düşünmedim bile. Yalnızca *yaptığımı* hayal ettim. Tek fark, bunu yapanın ben olmamasıydı. Onlar yaptı. Tam on bir gölge kusursuz bir uyum içinde önümde ayağa kalktı. Bu, elbette, şoke ediciydi ama yine de bilgece bir dinginliğin bütün bedenime yayıldığını hissettim. Gevşeyerek kabiliyetimin en saf derinliklerine ulaşıyordum. Hepimizin zihinlerinin aynı anda kapanıp ardından aynı anda çevrimiçi olmasıyla –yani sistemlerin topluca geri yüklenmesiyle– ilgili bir şey, bize ahenk kazandırmış ve yeteneğimin derinlerindeki bilinçsiz güç kaynağına ve savunmaları düşen gölgelerin zihinlerine erişmemi sağlamıştı.

Artık hepsi benimdi. Görünmez iplerle kontrol edebildiğim kuklalardı. Ama daha ne kadarını yapabilirdim? Sınır neydi? Bir keresinde en fazla kaç tanesine hükmedebilirdim?

Sorularımın cevaplarını öğrenmek için oynamaya başladım.

Yukarıdaki odada gölgeyi yere yatırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yere yattı.

Bu arada hepsinin *erkek* olduğuna karar verdim.

Önümdekileri havaya zıplattım.

Zıpladılar.

Artık iki ayrı grup vardı: Yukarıda tek başına olan gölge ve karşımdakiler. Diğerleri yapmadan, yalnızca birinin kolunu kaldırmasını sağlayarak hepsine teker teker hükmetmeyi denedim. Bu, karşınızdaki insandan diğerlerini kımıldatmadan ayak parmaklarından yalnızca birini oynatmasını istemek gibiydi. Zordu ama imkânsız değildi. Kısa süre içinde bunu da becerdim. Yapmaya çalıştığım şeyin ne kadar az farkında olursam işim o denli kolaylaşıyordu. Bir hareketi yapılırken gözümün önüne getirdiğim anda kontrol kendiliğinden geliyor gibiydi.

Onları tünelin ilerisindeki kemik yığınlarına gönderdim ve yerden dilleriyle topladıkları kemikleri birbirlerine atıp tutmaya zorladım: başta teker teker, sonra ikişer, ardından üçer ve dörder... ta ki altışar kemiğe erişene dek hareketi tekrarlattım. Ancak yukarıdaki gölgeyi ayağa kaldırıp zıplattığım sırada aşağıdaki kemik atıcıları hedefi ıskalamaya başladı.

Bu işte ne kadar iyi olduğumu söylemenin hiç de palavraya kaçan bir yanı olduğunu sanmıyorum. Hatta doğal bir yetenektim. Alıştırma yapmaya biraz daha zamanım olsaydı bu konuda ustalaşabileceğimden bile emindim. Bütün oyuncuları gölgelerden oluşan bir basketbol maçının iki tarafını da yönetebilirdim. Her birine *Kuğu Gölü Balesi'nde* bambaşka bir rol verip hepsini aynı anda dans ettirebilirdim. Ama alıştırma yapmaya zamanım yoktu; bu kadarı yetmek zorundaydı. Böylece, hepsini etrafımda topladım, en güçlüsünün beni yerden alıp belime doladığı diliyle sırtına oturtmasını sağladım ve nihayet, canavarlardan oluşan küçük ordum teker teker kanalı tırmanıp yukarıdaki odaya çıkmaya başladı.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dağınık odadaki tepe lambaları yanıyordu ve onların göz kamaştırıcı parlaklığında oradaki bedenlerin yalnızca cansız mankenlerle modellere ait olduğunu gördüm. Bütün ymbryneler odadan çıkarılmıştı. Caul'ün gözlem odasına açılan cam kapı kapalıydı. Üstüne bindiğim gölge dışında diğerlerine geride kalmalarını söyleyerek kapıya yanaştım ve arkadaşlarıma seslendim. Bu defa kendi sesimle ve dilimde.

"Benim! Jacob!"

Kapıya hücum ettiler; Emma'nın suratını diğerlerinin yüzleri çevreliyordu.

"Jacob!" Camın arkasında olduğundan sesi boğuk geliyordu. "Hayattasın!" Ama beni süzerken suratında sanki gördüğü şeyi anlamlandıramıyormuş gibi garip bir ifade belirdi. O sırada fark ettim ki gölgenin sırtında oturduğumdan Emma'ya havada süzülüyormuşum gibi görünüyor olmalıydım.

"Sorun yok," dedim. "Bir gölgeye biniyorum!" Altımda sert ve etli bir şeyin olduğunu kanıtlamak için gölgenin omzuna vurdum. "Tamamen kontrolüm altında. Diğerleri gibi."

Varlıklarını ispat etmeleri için ayaklarını yere vurmalarını sağlayarak on bir gölgeyi teker teker öne çıkardım. Arkadaşlarımın şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

"Bu gerçekten sen misin Jacob?" diye sordu Olive.

"Kontrolüm altında derken neyi kastediyorsun?" dedi Enoch.

"Gömleğinde kan var!" dedi Bronwyn.

Cam kapıyı birbirimizin sesini duymamıza yetecek kadar araladılar. Nasıl olup da kendimi gölgelerin kuyusunda bulduğumu, gölgenin dişleri arasında ortadan ikiye ayrılma tehlikesi geçirdiğimi, uyuşup uykuya daldığımı ve en az bir düzine gölgeye hükmedebilir halde uyandığımı anlattım. Söylediklerimi kanıtlamak için gölgelere, Warren'ı bağlı olduğu sandalyeyle birlikte yerden almalarını ve havada sandalyeye taklalar attırarak adamı birkaç defa karşılıklı atıp tutmalarını söyledim. Gösterim bittiğinde çocuklar sevinç çığlıklarına boğuldu. Warren ise kusması an meselesiymiş gibi inliyordu. Sonunda komutum üzerine adamı yere bıraktılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kendi gözlerimle görmüş olmasaydım hayatta inanmazdım," dedi Enoch. "İmkânı yok!"

"Olağanüstüsün!" dediğini duydum incecik bir sesin. Döndüğümde Claire oradaydı.

"Gel de sana şöyle bir bakayım!" dedim ama açık vaziyetteki kapıya yaklaştığımı görünce korkuyla büzüldü. Yeteneğimden etkilenmelerine rağmen tuhafların gölgelere karşı beslediği o doğal korkunun üstesinden gelmeleri o kadar da kolay değildi ve büyük olasılıkla kokunun da pek faydası olmuyordu.

"Güvendesiniz," dedim, "Söz veriyorum."

Olive kapının önüne geldi. "*Ben* korkmuyorum."

"Ben de," dedi Emma, "ve içeri ilk ben gireceğim."

Kapının eşiğinden adımını atıp benimle buluşmaya geldi. Gölgeye diz çöktürdüm, oturduğum yerden Emma'ya uzandım ve garip bir şekilde de olsa kollarımı Emma'nın vücuduna dolamayı başardım. "Üzgünüm, kendi başıma ayakta durmayı pek beceremiyorum," dedim. Yüzümü yanağına yaslayıp yumduğum gözlerimi saçlarına gömdüm. Bu yeterli değildi ama şimdilik yeterli olmak zorundaydı.

"Yaralanmışsın." Bana bakmak için geri çekildi. "Her yerin kesik içinde... ve kesikler de epeyce derin."

"Onları hissedemiyorum. Toz her yanıma bulaştı..."

"Bu yalnızca vücudunun uyuştuğunu gösterir, iyileştiğini değil."

"Buna daha sonra kafa yorarım. Ne kadar zamandır aşağıdaydım?"

"Saatlerdir," diye fısıldadı. "Öldüğünü sandık."

Alnımı onunkine sürttüm. "Sana söz vermiştim, yoksa unuttun mu?"

"Bana başka bir söz daha vermen gerek. Korkudan ödümü patlatmayı kes."

"Elimden geleni yapacağım."

"Hayır. *Söz ver.*"

"Tüm bunlar sona erdiğinde sana istediğin sözü veririm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu sana hatırlatacağım," dedi.

Bayan Peregrine kapıda göründü. "İkiniz artık içeri gelseniz iyi edersiniz. Ama şu canavarı dışarıda bırakın lütfen!"

"Bayan P," dedim, "ayaklanmışsınız!"

"Evet, iyileşiyorum," diye yanıtladı. "Hayatımı, buraya geç gelmeme ve kardeşimin ailevi nedenlerden ötürü bana iltimas geçmesine borçluyum. Ama diğer ymbryne dostlarım benim kadar şanslı değildi."

"Canını bağışlayacak değildim, sevgili kız kardeşim," dedi odada yankılanan güçlü bir ses. Caul yine anons siteminden konuşmaya başlamıştı. "Tatlıyı sona saklıyordum!"

"Kapat çeneni!" diye bağırdı Emma. "Seni bulduğumuz zaman Jacob'ın gölgeleri seni kahvaltı niyetine mideye indirecek!"

Caul güldü. "Bundan kuşkuluyum," dedi. "Sandığımdan çok daha güçlüsün, oğlum, ama sakın kendini kandırmaya kalkma. Bir çıkmazın ortasındasın. Sadece kaçınılmaz sonu geciktiriyorsun. Eğer şimdi teslim olursan bazılarınızın hayatını bağışlamayı düşünebilirim..."

Gölgelerin, dillerinin tek bir hareketiyle tavandaki hoparlörleri söküp yere çarparak kırmalarını sağladım. Kablolar ve ufak tefek parçalar her yere saçılırken Caul'ün sesi kesildi.

"Onu bulduğumuzda," dedi Enoch, "onu öldürmeden önce tırnaklarını teker teker sökmek istiyorum. Bununla ilgili herhangi bir sorunu olan var mı?"

"Burnundan içeri koca bir arı sürüsü göndermeme engel olmadığın sürece yok," dedi Hugh.

"Biz öyle şeyler yapmayız," dedi Bayan Peregrine. "Her şey sona erdiğinde ymbryne kanunları tarafından tuhaf ömrünün geri kalanını bir ceza döngüsünde geçirmeye mahkûm edilecek."

"Bunun eğlencesi nerede?" dedi Enoch.

Bayan Peregrine, Enoch'a öyle bir baktı ki çocuk suspus kesildi.

Gölgenin sırtından inip Emma'nın yardımıyla topallayarak kapıdan geçtim ve gözlem odasına girdim. Arkadaşlarımın hepsi oradaydı. Tabii Fiona dışında. O sırada, duvarların dibine çökmüş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya da ofis sandalyelerinin üstünde dinlenmeye çalışan solgun ve korku içindeki yüzlerin beni izlediğini fark ettim. Ymbryneler.

Ama ben onların yanına gidemeden arkadaşlarım yolumu kesti. Kollarını boynuma dolayıp sarsak vücudumu kucaklayarak beni ayakta tuttular. Onlara boyun eğdim. Uzun süredir böylesine tatlı bir his yaşamamıştım. Ama Addison'ın yaralı haldeki iki patisi elverdiğince asil bir tavırla yürüyerek yanıma geldiğini görünce onu karşılamak için arkadaşlarımın kollarından kurtuldum.

"İkidir hayatımı kurtarıyorsun," dedim elimi tüylü kafasına koyarak. "Sana olan borcumu nasıl öderim, bilmiyorum."

"Bizi bu lanet olasıca döngüden çıkarmakla işe başlayabilirsin," diye hırladı. "O köprüyü geçtiğim için bile çok pişmanım!"

Söylediğini duyanlar güldü. Belki de köpek tabiatından kaynaklanıyordu ama Addison'ın dilinin kemiği yoktu; aklından geçen her şeyi pat diye söylerdi.

"Kamyonun altına tutunarak yaptığın numara şimdiye dek gördüğüm en cesurca şeylerden biriydi," dedim.

"Ama tesisin içine girdiğim anda yakalandım. Korkarım hepinizi hayal kırıklığına uğrattım."

Ağır kapının diğer yanından ani, sağır edici bir patlama sesi yükseldi. Oda zangır zangır titredi. Raflara dizilmiş küçük nesneler yere düştü.

"Hortlaklar kapıyı patlatmaya çalışıyorlar," diye açıkladı Bayan Peregrine. "Bir süredir uğraşıyorlar."

"Onlara gününü göstereceğiz," dedim. "Ama önce kimlerin kayıp olduğunu öğrenmek istiyorum. Kapıyı açtığımız anda işler çığırından çıkacak. Bu nedenle, tesisin başka bir köşesinde kurtarılmayı bekleyen tuhaflar varsa savaşa giriştiğimiz sırada onların da aklımda olmasını istiyorum."

O kadar karanlık ve kalabalıktık ki yoklama yapmaya karar verdik. Arkadaşlarımızın isimlerini iki kere seslenerek hepsinin burada olduğundan bir kez daha emin oldum. Sonra Bayan Wren'in buz evinden kaçırılan diğer tuhafları sordum: palyaço (Olive hıçkıra hıçkıra, hortlaklardan emir almayı reddettiği için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yarığa atıldığını anlattı), katlanan adam (onu yeraltı istasyonunda bıraktığımızda ölümün eşiğindeydi), telekinetik Melina (ruhunun bir kısmı alınmış halde üst katta baygın yatıyordu) ve solgun kardeşler (onlar da Melina'yla aynı durumdaydı). Sonra sıra, Bayan Wren'in kurtardığı çocuklara geldi: acayip şapkalı, sıradan görünüşlü oğlan ve kabarık saçlı, yılan oynatıcısı kız. Bronwyn kızın diğer tuhafların tutulduğu başka bir binaya götürüldüğünü gördüğünü söyledi.

Son olarak ymbryneleri saydık. Kavuştukları andan beri çocukların yanından bir an olsun ayrılmadığı Bayan Peregrine aklıma gelen ilk isim oldu. Onunla konuşmak istediğim çok fazla konu vardı. Onu son görüşümüzden beri başımıza gelmeyen kalmamıştı. Onun yaşadıklarının da bizimkilerden aşağı kalır yanı yoktu. Her ne kadar bunlardan bahsetmeye zamanımız olmasa da gözlerimizin buluştuğu kısacık anlarda bakışlarımızın birbirine çok şey anlattığı kesindi. Bana ve Emma'ya yüzünde su götürmez bir gurur ve hayranlıkla bakıyordu. *Size güveniyorum*, diyordu gözleri.

Fakat ilgilenmemiz gereken tek ymbryne, kavuşmamıza en az bizim kadar mutlu olan Bayan Peregrine değildi. Toplamda on iki kişiydiler. Bayan Peregrine bizi arkadaşlarıyla tanıştırdı: Emma'nın onu tavana bağlayan ipi keserek kurtardığı Bayan Wren yaralı olsa da iyi durumdaydı. Bayan Glassbill yüzünde hâlâ o dalgın ve sersemlemiş ifadeyle boş boş bakmaya devam ediyordu. Bayan Peregrine'le birlikte Cairnholm'den kaçırıldığından beri kendisinden haber alınamayan Bayan Avocet, yani en yaşlı ymbryne kapının yanındaki sandalyede oturuyordu. Bayan Bunting, Bayan Treecreeper ve diğerleri kadının başına toplanmış, omuzlarındaki battaniyeyi düzeltiyorlardı.

Neredeyse hepsi korkmuş görünüyordu ve bu hiç de ymbrynelere yakışan bir tavır değildi. Bizi koruyan, bize liderlik eden onlar olmalıydı ama haftalardır burada esaret altındaydılar; tüm bu zaman boyunca tüyler ürpertici şeylere tanık olmuş ve korkunç işkencelere maruz kalmışlardı. (Ayrıca bir düzine gölgeye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hükmedebilme becerime arkadaşlarım kadar güvenmiyorlardı ve odanın boyutları izin verdiği ölçüde yaratıklarımdan uzak durmayı tercih ediyorlardı.)

Yoklamanın sonuna geldiğimizde aramızda adı söylenmemiş tek bir kişi kalmıştı: sessizce ymbrynelerin yanında otururken koyu camlı gözlüklerinin ardında gizlenen gözlerini üstümüzden ayırmayan sakallı ve ufak tefek bir adam.

"Peki, bu kim?" dedim. "Bir hortlak mı?"

Adam öfkeden kudurdu. "*Hayır!*" Bizlere fena halde şaşı gözlerini göstermek için hiddetle gözlüğünü çıkardı. "Ben *oyum*!" dedi ağır İtalyan aksanıyla. Yanındaki masanın üstünde deri ciltli, büyük bir kitap duruyordu. Adam sanki kim olduğunu açıklıyormuşçasına parmağıyla kitaba işaret etti.

Omzumda bir el hissettim. Bu çizgili hapishane üniformasından kurtulduğundan tekrar görünmez olan Millard'dı. "Seni tarihin en önemli zaman haritacısıyla tanıştırmama izin ver," dedi coşkulu bir ses tonuyla. "Jacob, işte karşında Perplexus Anomalous."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"*Buongiorno*," dedi Perplexus. "Nasılsınız?"

"Sizinle tanışmak benim için bir şeref," dedim.

"Evet," dedi burnunu havaya kaldırarak. "Öyle."

"Burada ne işi var?" diye fısıldadım Millard'a. "Ve nasıl oluyor da hâlâ hayatta?"

"Caul onu Venedik'te, kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir on dördüncü yüzyıl döngüsünde yaşarken bulmuş. Buraya getirilmesinin üzerinden iki gün geçti, yani kısa süre sonra hızla yaşlanmaya başlayacaktır."

Şu âna kadar duyduklarımdan anladığım kadarıyla Perplexus süratle yaşlanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı çünkü yaşadığı döngü, şu anda içinde olduğumuz döngüden çok daha eskiydi ve aradaki yıl farkı er ya da geç Perplexus'un yakasına yapışacaktı.

"Çok büyük hayranınızım!" dedi Millard, Perplexus'a. "Bütün haritalarınız..."

"Evet, evet, daha önce de söyledin," dedi Perplexus. "*Grazie.*"

"Ama bunların hiçbiri burada ne işi olduğunu açıklamıyor," dedi Emma.

"Perplexus günlüklerinde Ruhlar Kütüphanesi'ni bulduğundan bahsetmişti," dedi Millard, "Caul de izini takip etti, onu kaçırdı ve Ruhlar Kütüphanesi'nin yerini söylemeye zorladı."

"Hiçbir şey söylemeyeceğime dair kan yemini etmiştim," dedi Perplexus sefil bir halde. "Artık sonsuza dek lanetlendim!"

"Yaşlanmaya başlamadan önce Perplexus'u döngüsüne ulaştırmak istiyorum," dedi Millard. "Tuhafların dünyasının yaşayan en büyük hazinesinin kaybına göz yumamam!"

Kapının dışından bir patlama sesi daha geldi ama bu seferki, bir öncekinden daha büyük ve gürültülüydü. Oda zangırdadı ve tavandan çakıl taşı boyutunda kaya parçaları döküldü.

"Elimizden geleni yapacağız, sevgili oğlum," dedi Bayan Peregrine. "Ama önce icabına bakmamız gereken başka şeyler var."

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çabucak bir eylem planı hazırladık: büyük kapıyı savurarak açıp yolu boşaltmaları için gölgelerimi kullanacaktık. Gözden çıkarılabilirlerdi, iyi iş görüyorlardı ve onlarla aramdaki bağlantı gitgide güçleniyordu. Ters gidebilecek şeyler konusunda düşünmeye bile cüret edemiyordum. Eğer becerebilirsek Caul'ü bulmayı istiyorduk ama asıl önceliğimiz tesisi canlı terk etmekti.

Gölgelerimi küçük odaya getirdim. Yaratıklar sallana sallana yürüyerek ağır kapının etrafında toplaşırken herkes onlardan köşe bucak kaçtı. Çoğu sırtlarını duvara verip elleriyle burunlarını tıkamıştı. Gölgelerin en irisi diz çöktü ve bir kez daha sırtına bindim. Yerden o kadar yükselmiştim ki kafamın tavana sürtmemesi için öne doğru kamburlaşmak zorundaydım.

Koridordaki hortlakların seslerini duyabiliyorduk. Başka bir bomba daha yerleştirdiklerine şüphe yoktu. Dışarı çıkmadan önce bombayı patlatmalarını beklemeye karar verdik ve odaya çöken gergin sessizliğe rağmen kapının yanında öylece dikildik.

Nihayet Bronwyn gerginliği böldü. "Bence Bay Jacob hepimize bir şeyler söylemeli."

"Ne gibi?" dedim herkesin yüzüne bakabilmek için gölgemi döndürürken.

"Bize savaşta liderlik etmek üzeresin," dedi Bronwyn. "Liderlerin söyleyeceği türden şeyler."

"İlham verici bir şeyler," dedi Hugh.

"Korkumuzu biraz olsun dindirecek türden şeyler," dedi Horace.

"Bu çok büyük bir baskı," dedim utana sıkıla. "Bunun korkunuzu biraz olsun dindirmeye yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama bir süredir bunu düşünüp duruyorum. Sizi sadece birkaç haftadır tanıyorum ama sanki kendimi bildim bileli tanıyor gibiyim. Şu âna kadar sahip olduğum en iyi dostlarsınız. Ve sadece birkaç ay önce, büyükbabam hâlâ hayattayken gerçek olduğunuzu bilmeden öylece evimde oturduğumu düşünmek artık bana son derece garip geliyor."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Dışarıdaki koridordan yükselen gürültüleri önce boğuk konuşma sesleri, sonra da metal bir şeyin yere düşme sesi takip etti.

Sesimi yükselterek konuşmayı sürdürdüm. "Büyükbabamı her geçen gün daha çok özlüyorum ama bir keresinde, çok zeki bir arkadaşım bana yaşanan her şeyin bir nedeninin olduğunu söylemişti. Eğer büyükbabamı kaybetmiş olmasaydım sizi asla bulamayacaktım. Yani sanırım kendime başka bir aile bulmak için ailemin bir parçasını kaybetmek zorundaydım. Neyse, işte bana böyle hissettiriyorsunuz. Ailemmişsiniz gibi. Sizden biriymişim gibi."

"Bizden *birisin*," dedi Emma. "Sen bizim ailemizin bir parçasısın."

"Seni seviyoruz, Jacob," dedi Olive.

"Sizi tanımak olağanüstüydü, Bay Jacob," dedi Bayan Peregrine. "Büyükbabanız sizinle gurur duyardı."

"Teşekkürler," dedim hem biraz duygusallaşarak hem de utanarak.

"Jacob?" dedi Horace. "Sana bir şey verebilir miyim?"

"Tabii ki," dedim.

Aramızda gizli bir şeyler döndüğünü anlayan diğerleri kendi aralarında mırıldanmaya başladı.

Horace tahammül sınırlarının izin verdiği ölçüde gölgeye yaklaştı ve hafifçe titreyerek, kare şeklinde katlanmış bir bez parçası uzattı. Gölgenin sırtında oturduğum yüksek yerden aşağı eğilerek bezi aldım.

"Bu bir atkı," dedi Horace. "Bayan P benim için içeri gizlice bir çift şiş sokmayı başardı. Bunu hücremde ördüm. Sanıyorum burada aklımı kaçırmama engel olan tek şey buydu."

Teşekkür edip atkıyı açtım. İki ucuna püsküller takılmış, oldukça sade ve gri renkli bir atkıydı ama özenle dokunmuştu. Hatta köşesine adımın ve soyadımın baş harfleri bile işlenmişti. *JP*.

"Vay canına Horace, bu çok..."

"Bir sanat eseri sayılmaz. Eğer desen kitabım yanımda olsaydı çok daha güzelini örebilirdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu harika," dedim. "Ama beni tekrar göreceğini nereden biliyordun ki?"

"Bir rüya gördüm," dedi ürkekçe gülümseyerek. "Onu takar mısın? Havanın soğuk olmadığını biliyorum ama... şans getirmesi için?"

"Elbette," dedim ve gevşekçe boynuma doladım.

"Hayır, öyle takarsan kayıp düşer. Şöyle yapmalısın." Atkıyı ortadan ikiye katlayıp ilmek gibi boynumdan geçirdi. Böylece hem boynumda kusursuz bir düğüm olmuştu hem de atkının uçları düzgün bir şekilde gömleğimden aşağı sarkıyordu. Savaşa giderken giyilecek türden bir şey olmasa da atkıyı takmamın kimseye zararının olmayacağını düşündüm.

Emma yanımıza yanaştı. "Rüyanda erkek modası dışında gördüğün bir şey oldu mu?" diye sordu Horace'a. "Caul'ün nerede saklandığı gibi?"

Horace başını iki yana salladı ama tam yanıt vermeye başlamıştı ki –"Hayır ama posta pulları hakkında büyüleyici bir rüya gördüm,"– koridordan bir çöp kamyonu duvara çarpmış gibi kemiklerimizi zangır zangır titreten sonik bir patlama sesi duyuldu. Odanın ucundaki büyük hangar kapısı her yana menteşeler ve şarapnel parçaları saçarak patlarcasına açıldı. (Neyse ki şarapneller kimseye isabet etmedi.) Bunu, dumanın gitgide etkisini yitirip herkesin eğildiği yerden yavaşça kalktığı bomboş bir an takip etti. Sonra kulaklarımdaki çınlamaya rağmen gürleyen bir sesin, "Oğlanı yalnız gönderirseniz kimsenin canı yanmaz!" dediğini duydum.

"Nedense onlara inanmıyorum," dedi Emma.

"Ben de öyle," dedi Horace.

"Bunu aklınıza bile getirmeyin Bay Portman," dedi Bayan Peregrine.

"Getirmiyordum," diye yanıtladım. "Herkes hazır mı?"

Onaylayan mırıltılar yükseldi. Gölgeleri kapının iki yanına yerleştirdim; devasa çeneleri açık, dilleri saldırıya hazırdı. Tam sürpriz saldırımı başlatmak üzereydim ki koridordaki anons

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sisteminden Caul'ün sesini duydum: "Gölgeler kontrolleri altında! Geri çekilin! Savunma yerlerinize dönün!"

"Lanet olsun!" diye bağırdı Emma.

Geri çekilen botların sesleri koridoru doldurdu. Sürpriz saldırımız mahvolmuştu.

"Sorun değil," dedim. "On iki gölgeniz olduğu zaman kimseyi gafil avlamak zorunda değilsiniz."

Gizli silahımı kullanma zamanı gelmişti. Saldırıdan önce artan gerginliğe rağmen gitgide dinginleşiyordum; bilincim gevşeyip gölgeler arasında bölünürken asıl benliğimin rahatladığını hissettim. Ve sonra, arkadaşlarım ve ben geride beklerken yaratıklar patlama sonucunda tahrip olmuş kapıdan koridora akın etmeye başladılar; koşuyor, hırlıyor, çenelerini açıp kapatıyor, bomba patladıktan sonra ortalığa yayılan dumanların içinde görünmez bedenleriyle irili ufaklı tüneller kazıyorlardı. Hortlaklar silahlarının parıldayıp sönen namlularıyla onlara ateş ederek geri çekilmeye devam ettiler. Kurşunlar vızıldayarak açık vaziyetteki kapıdan geçip benim ve diğerlerinin siper almaya çalıştığı odaya girerek arkamızdaki duvardan sekiyordu.

"Ne zaman olduğunu söyle!" diye bağırdı Emma. "Senin talimatını bekliyoruz!"

Zihnim aynı anda düzinelerce yerde olduğundan güç bela İngilizce bir yanıt verebildim. Ben onlardım, koridordaki gölgelerdim; onların tenini dağlayarak geçen her kurşun bedenimin acıyla sızlamasına neden oluyordu.

Bizim dillerimiz onlara önce ulaştı: yeterince hızlı koşamayan hortlaklara ve savaşmak için geride kalan cesur ama ahmak olanlara. Onlara vurduk, kafalarını duvara çarptık ve çok azımız –bu noktada kendi duyularımı kapatmaya çalıştım– geride kalarak dişlerini onların etlerine geçirdi, silahlarını yutup çığlıklarını bastırdı ve nihayet onları boğazlarında koca birer yarıkla öylece ortada bıraktı.

Daralan merdivenlerde sıkışan muhafızlar tekrar ateş açtı. Kurşunlar bir kez daha yağmur olup üstümüze yağdı; bu son

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

derece acı vericiydi ama yine de sağa sola savrulan dillerimizle koşmaya devam ettik.

Hortlaklardan bazıları ambar kapağından kaçsa da diğerleri o kadar şanslı değildi. Çığlık atmayı kestikleri zaman cesetlerini merdiven boşluğundan attık. Zihnimdeki sinyalleri yitip gittiğinden ve aramızdaki bağlantı koptuğundan gölgelerimden ikisinin öldüğünü hissettim. Ama nihayet koridor düşmandan temizlenmişti.

"Şimdi!" dedim Emma'ya. O sırada kurabildiğim en uzun ve karmaşık cümle buydu.

"Şimdi!" diye bağırdı Emma grubumuzun geri kalanına dönerek. "Bu taraftan!"

Sırtından düşmemek için boynuna tutunduğum gölgemi koridora soktum. Emma diğerleriyle birlikte peşim sıra koridora daldı; yanan ellerini dumanın içinde birer sinyal olarak kullanıyordu. Canavarlar taburum önde, tuhaflar ordum arkada olduğu halde hep birlikte koridor boyunca ilerledik. Tuhaflar ordumun ön saflarında en güçlüleri ve en cesurları yürüyordu: Emma, Bronwyn ve Hugh. Sonra ymbryneler ve ağır Günler Haritası cildini de yanına almakta ısrar eden ve cildi taşırken homurdanıp duran Perplexus. En küçük çocuklar, ürkekler ve yaralılar en arkadan geliyordu.

Koridor barut ve kan kokuyordu.

Ölü hortlakların cesetlerinin yanından geçmeye başladığımız sırada, "Bakmayın!" dediğini duydum Bronwyn'in.

Koşarken cesetleri saydım: iki gölgeme karşılık onlar beş, altı, yedi kayıp vermişti. Bu oran son derece ümit vericiydi ama toplamda kaç hortlak vardı? Kırk? Elli? Onların sayısı hepsini öldüremeyeceğimiz kadar çokken bizim herkesi koruyamayacağımız kadar kalabalık olduğumuzdan ve yüzeye çıktığımızda kolaylıkla etrafımızı sarıp bizi mağlup edeceklerinden endişeleniyordum. Açık alana çıkmadan önce mümkün olduğunca çok sayıda hortlak öldürmeliydim; aksi takdirde bu mücadele asla kazanamayacağımız bir şeye dönüşürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bilincim tekrar gölgelere kaydı. Spiral basamakları tırmananlardan ilki ambar kapısından çıktı. Ama ardından hissettiğim tek şey yakıcı bir acı ve boşluktu.

Dışarı çıktığı anda pusuya düşürülmüştü.

Ambar kapağından çıkan ikinci hortlağa, ölü olanın cesedini kalkan gibi kullanmasını söyledim. O yaylım ateşini kendi üstüne çekip odada hızla ilerlerken diğer gölgeler onu takip ederek ambar kapağından çıktı. Hortlakları çabucak püskürtmeli, hastane yataklarında yatan tuhaflardan uzaklaştırmalıydım. Dillerimizi birkaç defa daha savurmamızla bize en yakın hortlağı alt ettik ama diğerleri kaçtı.

Tuhaflar ambar kapağından çıkarken gölgelerimi hortlakların peşinden gönderdim. Artık sayıca o kadar kalabalıktık ki yatağa çakılmış arkadaşlarımızın ruhlarını emen iğneleri sökmek çok kolay olacaktı. Dağılıp çabucak hallediverdik. Prangaya vurulmuş adam ve dolaba sakladığımız oğlan ise burada daha güvende olacaktı. Nasıl olsa onlar için geri dönecektik.

Bu sırada gölgelerim hortlakları binanın çıkışına doğru kovalıyorlardı. Hortlaklar kaçarken arkalarından çılgınca ateş ediyordu. Dillerimizle topuklarına vurarak iki ya da üç tanesini yere devirmeyi başardık. Zaten sadece birkaç saniye sonra gölgelerim onlara yetiştiğinde dehşet verici sonlarıyla karşılaştılar. Hortlaklardan biri tezgâhın ardına saklanmış, elindeki bombayı yerleştiriyordu ama gölgem dilini adamın beline dolayıp onu da bombasını da yandaki odalardan birine fırlattı. Birkaç saniye sonra bomba patladı. Bu sırada, gölgelerimden biri daha bir çırpıda bilincimden kopup gitti.

Hortlaklar etrafa dağılmış ve yarısından fazlası pencerelerden ya da yan kapılardan dışarı fırlayarak kaçmıştı. Onları elimizden kaçırıyorduk; dengeler değişiyordu. Yataklara çivilenmiş tuhafların iğnelerini çıkarmayı bitirdik ve sırtına bindiğim gölgeyle birlikte sayıları sekize düşen gölgelerime yetişmek üzere harekete geçtik. Korkunç aletlerle dolu odaya girip kapıya yaklaştığımız anda bir seçeneğimiz daha olduğunu fark ettim ve bunu en

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakınımdakilere, yani Emma'ya, Bayan Peregrine'e, Enoch'a ve Bronwyn'e sordum.

"Gölgeleri kalkan gibi kullanıp kuleye ulaşmaya mı çalışacağız?" dedim. Hükmetmem gereken gölgelerin sayısı azaldığından kendi dilimde konuşmak daha kolay olmuştu. "Yoksa savaşmaya devam mı edeceğiz?"

Şaşırtıcı bir şekilde hepsi benimle aynı fikirdeydi. "Şimdi vazgeçemeyiz," dedi Enoch ellerindeki kanı silerken.

"Eğer şimdi kaçarsak sonsuza dek bizi kovalamayı bırakmazlar," dedi Bronwyn.

"Hayır, peşinize düşmeyeceğiz!" diye bağırdı hemen yanımızdaki döşemelerin az ilerisine sinmiş yaralı bir hortlak. "Barış anlaşması imzalayacağız!"

"Bunu 1945 yılında denemiştik," dedi Bayan Peregrine. "Üzerine yazıldığı tuvalet kâğıdı kadar bile kıymeti olmadı. Savaşmaya devam etmeliyiz, çocuklar. Bir daha elimize böyle bir fırsat geçmeyebilir."

Emma alevler içindeki elini havaya kaldırdı. "Hadi burayı yakıp kül edelim."

* * *

Gölgelerimi laboratuvar binasından kaçan hortlakların peşinden avluya gönderdim. Bir kez daha pusuya düşürülen gölgelerden biri daha öldü ve yaratık son nefesini verirken zihnimde ona ayırdığım yer karardı. Üzerine bindiğim gölge dışında şimdiye dek bütün gölgelerime en az bir kurşun isabet etmişti ama aldıkları yaralara rağmen çoğu güçlerinden hiçbir şey kaybetmeden savaşmaya devam ediyordu. Birkaç defa zor yoldan öğrendiğim üzere gölgeler alt edilmesi güç tiplerdi. Öte yandan hortlaklar korku içinde kaçışıyor gibi görünüyorlardı ama bu onları göz ardı edebileceğim anlamına gelmiyordu. Nerede olduklarını tam olarak bilememek onları daha da tehlikeli kılmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gölgeleri keşfe gönderirken arkadaşlarımı binanın içinde tutmaya çalıştım ama tuhaflar öfkeli ve galeyana gelmiş haldeydiler. Savaşma isteğiyle yerlerinde duramıyorlardı.

"Yolumdan çekilin!" dedi Hugh kapının önünde duran Emma'yı ve beni itip geçmeye çalışarak.

"Her şeyi Jacob'ın yapması hiç de adil değil!" dedi Olive. "Şimdiye dek hortlakların neredeyse yarısını öldürdün ama ben de onlardan en az senin kadar nefret ediyorum! Tek farkımız benim onlardan daha uzun süredir, neredeyse yüz yıldır nefret ediyor olmam! Çekilin hadi!"

Haklıydı. Bu çocuklar yüzyıldır hortlaklardan nefret ediyorlardı ve bu nefreti bünyelerinden atmalıydılar. Oysa ben açgözlü davranarak tüm zafere sahip çıkıyordum. Bu onların da savaşıydı ve onları bundan sakınmak bana düşmezdi. "Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan," dedim Olive'e, "o zaman şöyle yapabilirsin..."

Otuz saniye sonra avludaydık. Horace ve Hugh kızın beline doladıkları bir halat yardımıyla Olive'i havaya yükseltiyorlardı. Daha o anda, gökyüzündeki gözümüz haline geldi ve toprağa mahkûm gölgelerimin asla toplayamayacağı istihbaratı avazı çıktığınca bize iletmeye koyuldu.

"Sağdaki küçük beyaz barakanın az ötesinde birkaç tane var! Bir tane de çatıda! Birkaç tanesi de büyük duvara doğru koşuyor!"

Dört bir yana dağılmamışlardı ama çoğu avludan uzaklaşmıştı. Şansımız yaver giderse hâlâ onları yakalayabilirdik. Altı gölgemi yanıma çağırdım. Saflar halinde ilerleyebilmemiz için dördünü en öne sıralarken, arkadan gelecek saldırılara karşı bizi korumaları için ikisini en arkaya gönderdim. Gölgelerin arasında kalan alana yayılmak ve gölgelerden oluşan duvarımızı aşan hortlaklarla baş etmek de arkadaşlarımla bana kaldı.

Uygun adım avlunun kenarına doğru yürümeye koyulduk. Ata biner gibi sırtına bindiğim gölgemin tepesinde, kendimi ordularını at sırtından komuta eden bir general gibi hissediyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum. Emma yanımdaydı; diğer tuhaflarsa hemen arkamızda. Bronwyn fırlatmak için sağa sola saçılmış tuğlaları topluyordu; Horace ve Hugh, ucunda Olive'in bağlı olduğu halata asılıyorlardı; Millard, Günler Haritası'nı kalkan olarak kullanırken nefes almadan birbiri ardına İtalyanca küfürler sıralayan Perplexus'un yanından bir an olsun ayrılmıyordu. Arkada ymbryneler ıslık çalıp kuş sesleri çıkararak kanatlı arkadaşlarını bize yardım etmeye çağırıyordu ama Şeytanın Arka Bahçesi öylesine ölü bir bölgeydi ki birkaç yabani kuş dışında seslerini duyan kimse yokmuş gibi görünüyordu. Bayan Peregrine, yaşlı Bayan Avocet ile hâlâ kendine gelemeyen birkaç ymbryneyle ilgilenmeyi üstlenmişti. Onları bırakabileceğimiz hiçbir yer yoktu; savaşta bize eşlik etmek zorunda kalmışlardı.

Avlunun sınırına geldik; sınırın ötesinde yaklaşık elli metre uzunluğunda açık bir arazi vardı. Bizimle dış duvar arasındaki o bomboş arazide küçücük bir binadan başka bir şey yoktu. Budist tapınaklarını andıran çatısı ve uzun, süslemeli kapılarıyla ilginç bir mimarisi vardı. Birkaç hortlağın o kapılardan girdiğine tanık oldum. Olive'in söylediklerine bakılırsa geride kalan hortlaklar o küçük binanın içinde siper almışlardı. Öyle ya da böyle onları dışarı çıkmaya zorlayacaktık.

Tesise sessizlik çökmüştü. Ortalıkta göze çarpan tek bir hortlak bile yoktu. Sonraki hamlemizi kararlaştırmak için bizi koruyacağını düşündüğümüz bir duvarın ardına sığındık.

"Orada ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Bizi açık arazide pusuya düşürmeye çalışıyorlar," dedi Emma.

"Sorun yok. Gölgeleri gönderirim."

"O halde korumasız kalmaz mıyız?"

"Başka seçeneğimizin olup olmadığından emin değilim. Olive içeri giren en az yirmi hortlak saydı. Onlara baskın çıkmaya yetecek sayıda gölge göndermeliyim. Yoksa oracıkta katledilirler."

Derin bir nefes aldım ve çevremdeki gergin, beklenti dolu yüzlere baktım. Gölgeleri teker teker gönderdim; eğer açık alanı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parmak uçlarında kat ederlerse belki kimseye fark ettirmeden binayı kuşatmayı başarabilirdik.

İşe yarıyor gibiydi: binanın üç kapısı vardı ve tek bir hortlak bile yüzünü göstermeden her kapının yanına iki gölge yerleştirmeyi becerdim. Ben onların kulaklarıyla dinlerken gölgeler kapıların dışında nöbet tutuyorlardı. İçeride tiz sesli birinin konuştuğunu duyabiliyordum ama sözcükleri seçemedim. Sonra bir kuş öttü. Ve o anda kanım buz kesti.

İçeride ymbryneler vardı. Dahası burada olduklarını bile bilmediğimiz ymbryneler.

Rehineler.

Ama eğer bu doğruysa hortlaklar neden pazarlık yapmaya çalışmıyordu?

Asıl planım birdenbire kapıları kırıp içeri dalmaktı. Ama eğer ellerinde rehineler varsa –ve bunlar ymbryneyse– böylesine aceleci bir hamleyi göze alamazdım.

İçeri bakmak için gölgelerden birini kullanmaya karar verdim. Fakat tüm panjurlar kapalı olduğundan gölgeyi kapıdan göndermem gerekiyordu.

Gölgelerin en ufağını seçtim. En güçlü dili makaradan çözülürcesine açıldı ve önce kapı kolunu yalayıp sonra kavradı.

"Birini içeri gönderiyorum," dedim. "Sadece birini, etrafı kolaçan etmesi için."

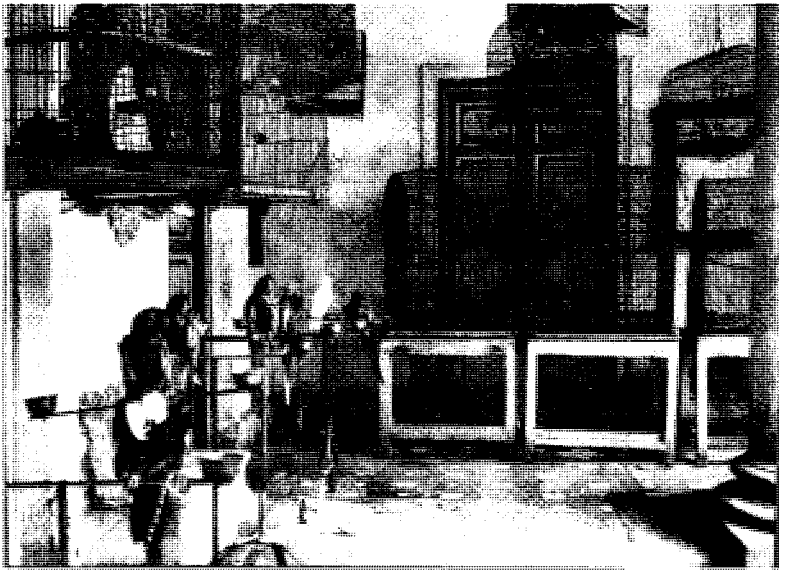
Gölge yavaşça kapının kolunu çevirdi. Sessizce üçe kadar saymamı bekledikten sonra kapıyı yavaşça iterek açtı.

Öne doğru eğildi ve kapkara gözünü kapının aralığına dayadı.

"İçeri bakıyorum."

Gölgenin gözüyle, duvarlardan birinin önüne dizili kafesleri gördüm. Farklı şekillerdeki ve boyutlardaki ağır, siyah kuş kafeslerini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Gölge kapıyı biraz daha aralayınca daha fazla kafesle karşılaştım. Ayrıca kafeslerin içinde ve dışında, tüneklere zincirlermiş vaziyette kuşlar da vardı.

Ama ortalıkta tek bir hortlak gözükmüyordu.

Açıklama yapmaya zaman olmadığından doğrudan harekete geçtim. Gölgelerim aniden kapıları kırarak içeri daldılar.

Her yerde korku içinde ciyak ciyak öten kuşlar vardı.

"Kuşlar!" dedim. "Oda ymbrynelerle dolu!"

"Ne?" dedi Emma. "Hortlaklar nerede?"

"Bilmiyorum."

Gölgeler dikildikleri yerde dönüyor, havayı kokluyor, her yeri didik didik arıyordu.

"Bu olamaz!" dedi Bayan Peregrine. "Kaçırılan ymbrynelerin hepsi burada."

"O zaman bu kuşlar da ne?" dedim.

Ama sonra, kuşlardan birinin tiz bir papağan sesiyle, "Kaç tavşan, kaç! Kaç tavşan, kaç!" dediğini duydum. Bunlar ymbryne değildi. Bunlar papağandı. Ve hepsinden *tik tak* sesleri geliyordu.

"YERE YATIN!" diye bağırdım ve hepimiz kendimizi avlunun duvarının ardına attık. Gölge geriye doğru sıçrarken beni de kendisiyle birlikte yere serdi.

Gölgelerime kendilerini kapıdan dışarı atmalarını söylesem de onlar henüz dediğimi yapamadan papağan bombaların onu birden aynı anda infilak etti. Korkunç bir gümbürtüyle hem bina hem de gölgelerim yeryüzünden silindi. Enkaz parçaları, tuğlalar ve topraklar avluyu aşıp üzerimize yağarken gölgelerimin sinyallerinin yitip gittiğini hissettim. Bir tanesi dışında hepsi zihnimde karanlığa boğulmuştu.

Duvarın üzerinden koca bir duman bulutuyla tüyler savruldu. Tuhaflar ve ymbryneler tepeden tırnağa toz toprak içinde öksüre öksüre ayaklanıp birbirlerinin yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmeye koyuldular. Ben şoktaydım; gözlerim gölgelerimin püreye dönmüş ya da seğiren uzuvlarıyla benek benek olmuş toprak parçasına kilitlenmişti. Son bir saattir zihnim on ikisine birden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yetebilmek için esneyip genişliyordu ve ani ölümleri zihnimde öylesine akıl karıştırıcı bir boşluk yaratmıştı ki başım dönüyor ve kendimi garip bir şekilde terk edilmiş hissediyordum. Ama kriz anlarının zihnin odaklanmasını sağlayan kendine özgü bir etkisi vardı ve az sonra olanlar, son gölgemle birlikte hızla olduğumuz yerde doğrulmamıza neden oldu.

Duvarın epeyce ötesinden tıpkı tüyleri diken diken eden ve gittikçe yükselen bir savaş çığlığına benzeyen sesler geldi. Arka planda da uygun adım yürüyen botların sesi duyuluyordu. Herkes olduğu yerde donakalıp yüzlerinde dehşet ifadesiyle bana baktı.

"*Bu* da ne?" dedi Emma.

"Bir bakayım," dedim ve emeklercesine gölgemden uzaklaşıp duvarın kenarından öteki tarafa şöyle bir göz attım.

Bir hortlak sürüsü dumanı tüten toprakları aşıp hızla üstümüze geliyordu. Tabancalarını ve tüfeklerini havaya kaldırmış vaziyette koşarken yirmisinin de bembeyaz gözleri ve bembeyaz dişleri parıldıyordu. Zamanında kaçıp yeraltındaki sığınaklarına gizlendikleri için patlamadan yara almadan kurtulduklarını düşündüm. Pusuya düşürülmüştük ve papağan bombalar da bizim için kurdukları tuzağın ilk aşamasıydı. En iyi silahımızı kaybedip iyiden iyiye savunmasız kaldığımız için de nihai saldırıya geçmişlerdi.

Hortlak sürüsünün koşturarak üstümüze geldiğini görüp paniğe kapılan tuhafların arasında bir kargaşa patlak verdi.

"Ne yapacağız?" dedi Horace.

"Savaşacağız!" dedi Bronwyn. "Neyimiz var, neyimiz yoksa onlara karşı kullanacağız."

"Hayır, hâlâ şansımız varken arkamıza bakmadan kaçmalıyız!" dedi Bayan Avocet ama derin çizgilerle kaplı yüzü ve iki büklüm haldeki beli, kadını herhangi bir şeyden kaçarken hayal etmeyi güçleştiriyordu. "Bir tuhafın daha hayatını kaybetmesini göze alamayız!"

"Affedersiniz ama ben Jacob'a soruyordum," dedi Horace. "En nihayetinde bizi buraya kadar getiren o oldu..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçgüdüsel olarak, otorite konularında en yetkin kişi olduğunu düşündüğüm Bayan Peregrine'e baktım. Bakışlarıma karşılık verip başıyla onayladı. "Evet," dedi, "Bence Bay Portman karar vermeli. Ama elini çabuk tutsa iyi eder, yoksa hortlaklar bizim yerimize karar verecekler."

Az kalsın karşı çıkıyordum. Bir tanesi hariç bütün gölgelerim ölmüştü ama sanırım bu, Bayan Peregrine'in gölgeler olsa da olmasa da bana inandığını gösterme şekliydi. Her neyse. Yapmamız gereken şey apaçık ortadaydı. Yüzyıldır tuhaflar hortlak tehdidini yok etmeye hiç bu kadar yaklaşmamışlardı ve eğer şimdi vazgeçersek elimize bir kez daha böyle bir şans geçmeyeceğinden neredeyse emindim. Arkadaşlarımın suratlarında korku dolu ama kararlı bir ifade vardı; hortlak belasının kökünü sonsuza dek kazımak için hayatlarını tehlikeye atmaya hazır olduklarını düşündüm.

"Savaşacağız," dedim. "Çoktan geri dönemeyeceğimiz kadar yol kat ettik."

Şayet aramızda kaçmayı tercih edecek biri varsa bile sessizliğini bozmadı. Bizi tüm tehlikelerden sakınacaklarına dair ant içen ymbryneler bile benimle tartışmadı. Eğer bir kez daha hortlakların eline düşersek bizi ne gibi işkencelerin beklediğini biliyorlardı.

"Talimatı sen ver," dedi Emma.

Boynumu uzatarak duvarın kenarından baktım. Hortlaklar hızla arayı kapatıyorlardı; artık aramızda yüz metre bile yoktu. Ama biraz daha yaklaşmalarını istiyordum. O kadar ki silahlarını kolaylıkla ellerinden alabilmeliydik.

Silah sesleri duyuldu ve gökyüzünde kulakları sağır eden bir çığlık sesi yankılandı.

"Olive!" diye bağırdı Emma. "Olive'e ateş ediyorlar!"

Zavallı kızı havada asılı bırakmıştık. Olive ciyak ciyak bağırarak tıpkı bir denizyıldızı gibi kolunu bacağını savururken hortlaklar ona rasgele ateş ediyorlardı. Kızı yere indirmeye zamanımız yoktu ama atış talimi için orada bırakacak da değildik.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onlara ateş edecekleri daha iyi bir şey verelim," dedim. "Hazır mısınız?"

Kulaklarımda çınlayan cevapları beni onaylar yöndeydi. Yalpalayarak yere çömelmiş gölgemin sırtına döndüm. "GİDELİM!" diye bağırdım.

Gölge öyle bir hışımla ayağa kalktı ki az kalsın beni sırtından atıyordu ama sonra silah sesini duymuş bir yarış atı gibi ileriye doğru fırladı. Duvarın arkasında saklandığımız yerden hortlaklara doğru hücum ettik; gölge ve ben en önden giderken arkadaşlarım ve ymbryneler peşimiz sıra bizi takip ediyorlardı. Bir savaş çığlığı attım. Fakat amacım hortlakları korkutmak değil, beni pençesine alan korkuyu alaşağı etmekti. Arkadaşlarım da aynısını yaptı. Hortlaklar zorunlu olarak durdular. Bir anlığına koşmaya devam mı etsinler, yoksa bize ateş etmeye mi başlasınlar karar veremiyor gibiydiler. Bu da gölgeye ve bana aramızdaki mesafeyi olabildiğince kapatmak için yeterince zaman tanıdı.

Hortlakların karar vermesi pek uzun sürmedi. Durdular, bir idam mangası gibi silahlarını bize doğrulttular ve yaylım ateşine başladılar. Kurşunlar vızıldayarak sağımdan solumdan geçiyor, toprağa saplanıyor ve gölgeye isabet ettikçe acı reseptörlerimin alev almışçasına yanmasına neden oluyordu. Kurşunun hayati bir yere isabet etmediğini umarak gölgenin bedeninin ardına siper aldım ve onu, dillerini tıpkı birer bacak gibi kullanarak hızlanmaya zorladım.

Gölge sayesinde hortlaklarla aramızdaki mesafeyi yalnızca birkaç saniye içinde kapattık. Arkadaşlarım hemen arkamızdaydı. Göz açıp kapatıncaya kadar hortlakların arasına dalmış yumruk yumruğa çatışmaya başlamıştık ama şartlar bizim lehimizeydi. Ben hortlakların silahlarını düşürmeye odaklanırken arkadaşlarım tuhaf becerilerinden faydalanmaya başladılar. Emma hortlakların saflarına dalmış, ellerini meşale gibi sağa sola savuruyordu. Bronwyn topladığı tuğlaları hortlakların üstüne yağdırdıktan sonra önüne çıkan her hortlağı çıplak elleriyle yumruklamaya başladı. Hugh'nun yapayalnız kalan arısı son günlerde birkaç arkadaş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

edinmişti; Hugh onları cesaretlendirirken ("Gözlerine saldırın dostlarım!") havada daireler çizip düşmanın her yerini bombardımana tutuyorlardı. Tıpkı ilk silah seslerinin ardından kuş suretine bürünen ymbryneler gibi. Aralarında en çok korku saçanı, hortlakların arkasına bakmadan kaçmasına neden olan koca gagası ve sivri pençeleriyle Bayan Peregrine'di ama küçücük ve rengârenk bir kuş olmasına rağmen Bayan Bunting bile hortlaklardan birinin saçını yolup kafasını sertçe gagalayarak adamın yapmaya hazırlandığı atışı kaçırmasını sağladı. Bu da Claire'in havaya sıçrayarak başının arkasındaki geniş ağzını süsleyen sivri dişleriyle adamın omuzunu ısırmasına imkân tanıdı. Gömleğinin içinden çıkardığı ve kol yerine bıçak, bacak yerine de çatal taktığı üç kil askeri hortlakların ayak bileklerini doğramaları için gönderen Enoch da üstüne düşeni yaptı. Tüm bu zaman boyunca olan biteni kuşbakışı izleyen Olive ise avazı çıktığı kadar bağırarak bize talimatlar yağdırıyordu. "Emma, arkanda! Hugh, adam silahına uzanıyor!"

Oysa tuhaf maharetlerimize rağmen sayıca bizden üstünlerdi ve hortlaklar sanki hayatları buna bağlıymışçasına –ki muhtemelen öyleydi– dövüşüyorlardı.

Başıma sert bir şey çarpınca –bir silahın dipçiği– kısa süreliğine afallamış bir halde gölgenin sırtında asılı kaldım; etrafımdaki dünya fıldır fıldır dönüyordu. Bayan Bunting'i yakalayıp yere fırlatmışlardı. Tam bir kaostu, lanet olasıca bir kaos. Ve hortlaklar ivme kazanarak bizi püskürtmeye başlamışlardı.

Derken, arkamda tanıdık bir kükreme duydum. Yavaş yavaş yetilerimi tekrar kazanırken başımı kaldırdım ve kediayısının sırtında dörtnala savaş alanına yaklaşan Bentham'ı gördüm. Panoptidön'ü kullanarak Emma ve benimle aynı yoldan gelmiş olacaklar ki ikisi de tepeden tırnağa sırılsıklamdı.

"Merhaba delikanlı!" diye seslendi yanıma vardığı sırada. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Ben henüz yanıt veremeden gölgem bir kez daha vuruldu. Kurşun boynunun yan tarafından geçip lime lime olmuş pantolonumda kanlı bir iz bırakarak uyluk kemiğimi sıyırmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, lütfen!" diye bağırdım.

"PT, delikanlıyı duydun!" dedi Bentham. "ÖLDÜR!"

Ayı devasa pençelerini savurup hortlakları lobut gibi sağa sola devirerek kargaşanın tam ortasına daldı. Hortlaklardan biri koşup PT'yi küçük bir tabancayla yakın mesafeden göğsünden vurdu. Bu ayıyı birazcık sinirlendirmiş olacak ki hortlağı tuttuğu gibi havaya kaldırıp fırlattı. Gölgem ve Bentham'ın kediayısı birlikte çalışmaya başlayınca kısa süre içinde hortlaklar savunmaya geçti. Yeterince hortlağın icabına baktığımız zaman sayıca onlardan üstün olduğumuzu ve saflarında en fazla on kişinin kaldığını fark edip canlarını kurtarmak için koşmaya koyuldular.

"Kaçmalarına izin vermeyin!" diye bağırdı Emma.

Koşarak, uçarak, ayı sırtında ve gölge sırtında hortlakların peşine düştük. Papağanhanenin dumanı tüten yıkıntılarının arasında, Sharon'ın ayaklanması sırasında mancınıkla fırlatılan kemirgenler yüzünden benek benek olmuş topraklar boyunca, kalenin heybetli dış duvarına oyulmuş kemerli kapıya doğru uzanan yolda onları takip ettik.

Bayan Peregrine tepemizde çığlıklar atıyor, kaçan hortlakları bombardımana tutuyordu. Ensesinden yakaladığı hortlaklardan birinin ayaklarını yerden kesmeyi başardı ama Bayan Peregrine'in ve Hugh'nun arılarının saldırıları geriye kalan on hortlağı hızlandırmaktan başka işe yaramadı. Arayı açıyorlardı ve gölgem siyah sıvının oluk oluk aktığı yarım düzine yarasından ötürü güçsüz düşmüştü.

Hortlaklar can havliyle koşarak kapıya yaklaştıkça demir kale kapısı da peyderpey yükselmeye başladı.

"Durdurun onları!" diye bağırdım kapının öte yanındaki Sharon'ın ve azılı kalabalığın sesimi duymasını umarak.

Ama sonra kafama dank etti: köprü! Geriye tek bir gölge kalmıştı. Köprünün içindeki. Eğer ona zamanında hükmedebilirsem belki de hortlakların kaçmasına mani olabilirdim.

Ama hayır. Çoktan kapıdan geçmiş ve koşarak köprüyü tırmanmaya başlamışlardı. Ümitsiz bir şekilde gerideydim. Ben

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapıdan geçene dek köprünün içindeki gölge çoktan beş tanesini alıp köprünün Dumanlı Sokak tarafında kalan kısmına geçirmişti. Köprünün başında oyalanıp duran nektar bağımlılarından oluşan kalabalık da epeyce seyrelmiş, sayıları onları durdurmaya yetmeyecek kadar azalmıştı. Henüz öte yana geçememiş olan dört hortlak köprüdeki boşluğun kenarında kapana kısılmıştı ve panik içinde sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Gölgemle birlikte köprüye adımımızı attığımız anda köprünün içindeki gölgenin zihnimde çevrimiçi olduğunu hissettim. O sırada dört hortlaktan üçünü havaya kaldırmıştı.

Dur, dedim gölge dilinde olabildiğince yüksek sesle.

Daha doğrusu söylediğimi sandığım şey buydu; ya dudaklarımdan dökülen kelime çeviride kaybolmuştu ya da *dur* gölge dilinde ***bırak*** anlamına geliyordu çünkü ne dilleri havada asılı kaldı ne de korku içinde boşluğa tekmeler savuran hortlakları köprünün bizim olduğumuz tarafına koydu. Tek yaptığı onları öylece uçurumdan aşağı bırakıvermekti. (Ne garip!)

Bizim tarafımızdaki tuhaflar ve diğer taraftaki müptelaları hortlakların düşüşünü seyretmek için boşluğun kenarında toplaştı ve kükürt yeşili pus tabakasını yararcasına uluyup çırpınarak düşen hortlakların cuuup diye fokurdayan nehre dalıp gözden kayboluşunu izledi.

İki yakadan da sevinç çığlıkları yükselirken yakından tanıdığım hırıltılı bir ses, "Hak ettikleri cezayı buldular. Zaten rezil tiplerdi!" dedi.

Bu ses, kargısından çıkarılmamış iki köprü kafasından birine aitti. "Daha önce hiç annen tok karnına yüzmemeni söylemedi mi?" dedi diğeri. "YİRMİ DAKİKA BEKLEMELİSİN!"

Bizim tarafımızda kalan yegâne hortlak silahını yere atıp teslim olurcasına ellerini havaya kaldırırken karşıya geçmeyi beceren beş hortlak rüzgârın savurduğu kül bulutunun içinde çabucak gözden kayboldu.

Orada öylece dikilip gidişlerini izledik. Artık onları yakalamamız mümkün değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şansımıza küselim," dedi Bentham. "Bir avuç dolusu hortlak bile önümüzdeki yıllarda ortalığı kasıp kavurabilir."

"Katılıyorum, kardeşim. Ama şunu da söylemeliyim ki geri kalanımızın başına gelenleri bir baştankara kadar bile umursamadığını sanıyordum." Arkamıza döndüğümüzde, insan suretine geri dönen Bayan Peregrine'in mütevazı bir şekilde omuzlarına örttüğü şalıyla bize doğru yürüdüğünü gördük. Gözleri Bentham'a kilitlenmişti. Yüzünde son derece nahoş ve düşmanca bir ifade vardı.

"Merhaba Alma! Seni görmek olağanüstü!" dedi Bentham abartılı bir neşeyle. "Ve tabii ki geri kalanımızın başına gelenleri bir..." Beceriksizce boğazını temizledi. "Neden öyle diyorsun? Şu anda hapishane parmaklıklarının ardında değilseniz bunu bana borçlusunuz! Hadi çocuklar, anlatın onlara!"

Kardeşler arasındaki ağız dalaşına müdahale etmeyi hiç istemesem de, "Bay Bentham bize çok yardımcı oldu," diye itiraf ettim.

"O halde her şey için teşekkürler," dedi Bayan Peregrine soğuk bir tavırla. "Ymbryneler Konseyi'nin burada oynadığın önemli rolle ilgili bilgilendirilmesini sağlayacağımdan emin olabilirsin. Büyük olasılıkla cezanı hafifletmeyi uygun göreceklerdir."

"Ceza mı?" dedi Emma sertçe Bentham'a bakarak. "Ne cezası?"

Adamın dudakları çarpıldı. "Sürgün. Başka bir yerde hoş karşılansam bu çukurda yaşamaya devam edeceğimi mi sanıyordunuz? Bana komplo kuruldu, haksız yere suçlandım hem de..."

"İhtilafla," dedi Bayan Peregrine. "Düşmanla işbirliği yapmakla. İhanet üstüne ihanetle."

"Casusluk yapıyordum, Alma, kardeşimden bilgi almaya çalışıyordum. Bunu daha önce sana açıkladım!" Avuçlarını dilenci gibi açmış halde mızmızlanıyordu. "Jack'ten nefret etmek için bir sürü nedenim olduğunu biliyorsun!"

Bayan Peregrine adamı durdurmak için elini havaya kaldırdı. Bu hikâyeyi daha önce dinlemişti ve bir kez daha dinlemeye istekli değildi. "Büyükbabana ihaneti," dedi bana dönüp, "bardağı taşıran son damlaydı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O bir *kazaydı*," dedi Bentham gücenmişçesine geri çekilerek.

"Peki ondan aldığın ruha ne oldu?" dedi Bayan Peregrine.

"Deneklere enjekte edildi!"

Bayan Peregrine başını iki yana salladı. "Deneyinin aşamalarını geriye doğru takip ettik. Onlara enjekte ettiğin ruh, çiftlik hayvanlarına aitmiş. Bunun da tek bir anlamı olabilir. Abe'inkini kendine sakladın."

"Ne ipe sapa gelmez bir iddia!" diye feryat etti. "Konseye de böyle mi söyledin? Beni bu yüzden mi burada çürümeye terk ettiniz?" Gerçekten şaşırıp şaşırmadığını ya da rol yapıp yapmadığını anlayamıyordum. "Zihin gücüm ve üstün liderlik becerimden ötürü kendini tehdit altında hissettiğini biliyorum. Fakat beni yolundan çekmek için böyle yalanlar uydurmana inanamıyorum... Nektar belasının kullanımına kökten son vermek için kaç yıldır mücadele ettiğimi biliyor musun? O zavallı adamın ruhundan ne istemiş olabilirim ki?"

"Kardeşimizin genç Bay Portman'dan istediği şeyin aynısını," dedi Bayan Peregrine.

"Bu suçlamayı reddetmek bile onu onurlandırmak anlamına gelir. Tek dileğim gözünü kör eden önyargılardan kurtulup hakikati görmen: ben sizin tarafınızdayım Alma ve her zaman da öyle oldum."

"Sen o sırada çıkarlarına kim hizmet ediyorsa onun yanında olursun."

Bentham iç geçirdi ve Emma'yla bana halinden perişan bir bakış attı. "Hoşçakalın, çocuklar. Sizinle tanışmak büyük zevkti. Şimdi eve geri döneceğim; hepinizin hayatını kurtarmak bu yaşlı adamın vücudunu çok yordu. Ama umarım günün birinde, müdireniz hatasını anladığında tekrar görüşürüz."

Şapkasını hafifçe öne eğdikten sonra ayısıyla birlikte kalabalığın içinden geçip kuleye doğru yürümeye koyuldu.

"Kendini acındırmakta üstüne yok," diye mırıldandım ama haline biraz olsun acımadığımı söyleyemezdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ymbryneler!" diye seslendi Bayan Peregrine. "Gözünüzü onun üzerinden ayırmayın!"

"Abe'in ruhunu gerçekten çaldı mı?" diye sordu Emma.

"Kanıt olmadan emin olamayız," diye yanıtladı Bayan Peregrine. "Ama diğer suçları bile onun ömür boyu sürgüne gönderilmesine yeter de artardı." Bentham'ın gidişini izlerken Bayan Peregrine'in yüzündeki sert ifade azar azar yumuşadı. "Erkek kardeşlerim bana iyi bir ders verdi. Kimse sevdiğiniz insanlar kadar canınızı yakamaz."

* * *

Rüzgâr yön değiştirdi ve hortlakların kaçmasına yardım eden kül bulutunu üzerimize savurdu. Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki tepki bile veremedik. Etrafımızdaki hava uğulduyor, tenimize iğnelerin batmasına neden oluyor ve gün ışığını zayıflatıyordu. Ymbryneler suret değiştirip fırtınanın üstünden uçmaya başladığı sırada tiz bir kanat çırpma sesi duyuldu. Gölgem dizlerinin üstüne çöküp başını öne eğerek serbest haldeki iki dilini yüzüne siper etti. O kül fırtınalarına alışkındı ama arkadaşlarımız değildi. Karanlığın içinde paniğe kapıldıklarını duyabiliyordum.

"Olduğunuz yerde kalın!" diye bağırdım. "Az sonra dinecek!"

"Hepiniz gömleklerinizin içinden nefes alıp verin!" dedi Emma.

Fırtına yavaştan dinmeye başlayınca köprünün öte yanından ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir ses duydum. Üç bariton, her dizesi pat küt sesleriyle ve inlemelerle son bulan bir şarkı tutturmuştu.

"Çekiçlerin tıngırtısına kulak ver..."

Pat!

"Çivilerin çınlamasına kulak ver!"

"Aaah, bacaklarım!"

"Darağacı kurmak ne güzeldir..."

"Bırakın gideyim, bırakın gideyim!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"...hastalıklı her şeye son verecektir!"

"Lütfen durun! Teslim oluyorum!"

Ve ardından, havadaki küller çökmeye başladığında Sharon ve çam yarması kuzenlerinden üçü göründü. Her biri suspus olmuş birer hortlağı beraberinde sürüklüyordu. "Hepinize günaydın!" diye seslendi Sharon. "Bir şey mi kaybetmiştiniz?"

Gözlerindeki külleri ovuşturan arkadaşlarımız adamların yaptığı şeyi görünce sevinç çığlıklarına boğuldu.

"Sharon, seni muhteşem adam!" diye bağırdı Emma.

Dört bir yanımızda ymbryneler yere konuyor ve insan suretine bürünüyorlardı. Yere bıraktıkları giysilerini çabucak üstlerine geçirirken onlara duyduğumuz saygıdan hepimiz gözlerimizi hortlaklara diktik.

Aniden hortlaklardan biri onu esir alan darağacı ustasının elinden kurtuldu ve kaçmaya başladı. Fakat adam hortlağın peşine düşmek yerine istifini hiç bozmadan alet kemerinden küçük bir çekiç seçti, ayaklarını yere sağlamca bastı ve çekici fırlatıverdi. Çekiç havada taklalar atarak hortlağın kafasına doğru ilerlerken kusursuz bir tuşla sonuçlanabilecek hamlesi hortlağın aniden eğilmesiyle heba oldu. Hortlak yolun kenarındaki keşmekeşin içine doğru hızla koştu. Fakat iki gecekondunun arasında gözden kaybolmak üzereydi ki yolda aniden bir çatlak belirdi ve hortlak çatlaktan püsküren sarı alevlerin ortasında kaldı.

Her ne kadar tüyler ürpertici bir manzara olsa da herkes tezahüratlara boğulup sevinç çığlıkları attı.

"Görüyorsunuz ya!" dedi Sharon. "Arka Bahçe'nin kendisi bile onlardan kurtulmak istiyor."

"Bu harika," dedim, "ama Caul'den haber var mı?"

"Katılıyorum," dedi Emma. "Eğer onu yakalayamazsak küçük zaferlerimiz hiçbir anlam ifade etmeyecek. Haksız mıyım, Bayan P?"

Etrafıma bakındım ama onu göremedim. Emma da aynısını yapıyor, gözleriyle kalabalığı tarıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Peregrine?" dedi. Panik sinsice sesini ele geçiriyordu.

Etrafı iyice kolaçan edebilmek için gölgemi ayağa kaldırdım. "Bayan Peregrine'i gören var mı?" diye bağırdım. Artık herkes sağına soluna bakınıyordu. Kuş suretinden çıkmamış olması ihtimaline karşı gökyüzünü, yere konmuş ama henüz insan suretine bürünmemiş olması ihtimali karşı da yerleri kontrol ediyorduk.

Ama ansızın arkamızdan gelen tiz ve neşeli ses kendi aramızdaki aptalca konuşmalarımıza son verdi.

"Daha fazla aramayın, çocuklar!" Bir anlığına sesi tanıyamadım. O sırada aynı ses bir kez daha duyuldu. "Dediğimi yaparsanız ona zarar vermem!"

İşte o anda, hortlakların kapısının iç tarafında kalan ve küller yüzünden kapkara kesilmiş küçük ağacın dallarının ardından tanıdık bir siluetin çıktığını gördüm.

Caul. Ne elinde silahı ne de yanında koruması olan dal gibi bir adam. Suratı solgundu ve çarpık yüz hatlarına yapmacık bir sırıtış yerleşmiş, gözleri şişe dibi gibi güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti. Kabanının, pelerininin, altın halkalarıyla bezeli mücevherlerinin ve kabarık ipek kravatının içinde jilet gibi görünüyordu. Havalı bir çılgınlığı vardı; tıpkı gotik kurgulardan fırlamış, kendisi üstünde deney yapmayı biraz abartmış çılgın bir doktor gibi görünüyordu. Ve sanırım bizi adamın üstüne atılıp onu parçalarına ayırmaktan alıkoyan tek şey bariz deliliği ve belki de kötülüğün en saf halini yapmaya kadir olduğunu adımız gibi bilmemizdi. Caul gibi biri asla göründüğü kadar savunmasız olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bayan Peregrine nerede?" diye bağırdım arkamdaki ymbrynelerin ve tuhafların da koro halinde aynı soruyu sormasına neden olarak.

"Ait olduğu yerde," dedi Caul. "Ailesinin yanında."

Son kül bulutu da kuvvetli bir rüzgârla adamın arkasındaki tesisi terk ederken Bentham'ı ve Bentham'ın ayısının kollarının arasında tutsak alınmış insan suretindeki Bayan Peregrine'i gördük. Bayan Peregrine gözlerinde öfke dolu şimşekler çakıyor olduğu halde sivri pençeli ve asabi kediayıyla mücadele etmemesi gerektiğinin farkındaydı.

Bu, lanetlenerek tekrar tekrar görmeye mahkûm edildiğimiz bir kâbus gibiydi: Bayan Peregrine kaçırılmıştı ama bu defa Bentham tarafından. Adam, sanki bakışlarımıza karşılık vermekten utanırcasına gözlerini yere dikmiş halde ayının biraz arkasında duruyordu.

Tuhaflarla ymbrynelerden şaşkınlık nidaları ve öfke dolu haykırışlar yükseldi.

"Bentham!" diye bağırdım. "Bırak onu, gitsin!"

"Seni hain pislik!" diye haykırdı Emma.

Bentham bize bakmak için başını kaldırdı. "Henüz on dakika önce," dedi tiz ve buyurgan bir ses tonuyla, "sizin tarafınızdaydım. Erkek kardeşime günler önce ihanet edebilirdim ama yapmadım." Gözlerini kısarak Bayan Peregrine'e baktı. "*Seni* seçtim, Alma çünkü sana ve vesayetin altındaki çocuklara yardım edersem beni ne kadar haksız yere yargıladığını göreceğine, geçmişteki fikir ayrılıklarını mazide bırakacağına ve geçmişe sünger çekeceğine inandım ama görünüşe bakılırsa aptallık etmişim."

"Bu yaptığın için Merhametsiz Topraklar'a gönderileceksin!" diye bağırdı Bayan Peregrine.

"Artık o küçük konseyinizden korkmuyorum!" dedi Bentham. "Bana daha fazla zulüm edemeyeceksiniz!" Bastonunu yere vurdu. "PT, sustur şunu!"

Ayı, pençesini Bayan Peregrine'in yüzüne bastırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Caul kollarını iki yana açmış halde uzun adımlarla kız kardeşiyle erkek kardeşine doğru yürüdü. Gülümsemesi gitgide bütün yüzüne yayılıyordu. "Benny nihayet kendini savunmayı tercih etti ve onu bilhassa bu seçiminden ötürü kutluyorum! Ailenin yeniden bir araya gelmesi gibisi yok!"

Bentham aniden görünmeyen bir güç tarafından geriye doğru çekildi. Boğazında bir bıçak parıldadı. "Ayıya Bayan Peregrine'i bırakmasını söyle yoksa..." diye bağırdı tanıdık bir ses.

"Millard!" dedi biri soluk soluğa. Onu diğerlerinden yükselen fısıltılar izledi.

Bu, elbiselerinden kurtulup görünmez olan Millard'dı. Bentham'ın ödü kopsa da Caul yalnızca biraz rahatsız olmuş görünüyordu. Kabanının derin ceplerinden birinden antika bir cep tabancası çıkarıp Bentham'ın başına doğrulttu. "Alma'yı bırak, yoksa seni *ben* öldürürüm kardeşim."

"Bir anlaşma yapmıştık!" diye karşı çıktı Bentham.

"Ama elinde kör bir bıçak tutan çıplak bir oğlanın taleplerine boyun eğmen de anlaşmanın bozulması anlamına gelecek." Caul silahı kaldırdı ve silahın namlusu Bentham'ın şakağına dayanana dek ileri doğru yürüdü. Ardından Millard'a döndü. "Eğer beni kardeşimi öldürmek zorunda bırakırsan ymbryneni öldü bil."

Millard bir an için tereddüt etti, sonra bıçağı bırakıp koşmaya başladı. Caul onu yakalamak için öne doğru atılsa da ıskaladı ve Millard'ın ayak izleri çukurların etrafından dolaşarak az ileride yitip gitti.

Bentham kendini toparlayıp buruşan gömleğine çekidüzen verdi. Espri anlayışını yitirmişe benzeyen Caul ise elindeki silahı Bayan Peregrine'e doğrulttu.

"Şimdi beni dinleyin!" diye bağırdı havlarcasına. "Siz, köprünün diğer tarafındakiler! Muhafızları serbest bırakın!"

Kendilerinden isteneni yapmak dışında pek bir seçenekleri yoktu. Sharon ve kuzenleri yakasına yapıştıkları hortlakları serbest bırakıp geri çekildi. Köprünün bizim olduğumuz tarafında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalan hortlak ise ellerini indirdi ve silahını yerden aldı. Sadece birkaç saniye içinde güç dengeleri tamamen tersine dönmüştü; artık bize ve Bayan Peregrine'e doğrultulmuş dört silah vardı. Caul canı ne isterse yapabilirdi.

"Oğlan!" dedi bana işaret ederek. "O hortlağı yarığa at!" Kulak tırmalayıcı sesi kulak zarıma iğneler batırılmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Gölgemi yarığın kenarına dek getirdim.

"Şimdi aşağı!"

Görünüşe göre başka seçeneğim yoktu. Bu feci bir kayıp olacaktı ama belki de doğrusu buydu: gölge ıstırap içindeydi ve yaralarından akan siyah kan ayaklarının dibinde birikiyordu. Hayatta kalması mümkün değil gibi görünüyordu.

Belimdeki dilini çözüp sırtından indim. Gücümün kendi başıma ayakta durmama yetecek kadarını yeniden kazanmıştım ama gölgeninki hızla tükeniyordu. Sırtından indiğim anda usulca böğürdü, dillerini ağzının içine çekti ve kurban edilmeye istekli bir halde dizlerinin üstüne çöktü.

"Her kimdiysen sana teşekkür ederim," dedim. "Eğer günün birinde hortlağa dönüşme şansın olsaydı diğerleri kadar şeytani olmazdın."

Ayağımı sırtına dayayıp ittirdim. Gölge öne doğru takla atıp sessizce puslu boşluğa yuvarlandı. Birkaç saniye sonra gölgenin bilincinin zihnimden silinip gittiğini hissettim.

Müdahale edersem Bayan Peregrine'i öldüreceklerini söyleyerek beni tehdit ettikten sonra köprünün öte yakasındaki hortlaklar gölgenin dilleri üzerinde bizim tarafımıza geçtiler. Olive bir hışımla gökyüzünden indirildi. Muhafızlar bizi hayvan sürüsü misali güderek kolaylıkla kontrol edebilecekleri, sıkışık bir küme halinde toplanmaya zorladılar. Sonra Caul benim adımı bağırdı ve muhafızlardan biri aramıza dalıp beni sürükleyerek kalabalıktan çıkardı.

"Canlı ihtiyacımız olan tek kişi o," dedi Caul muhafızlarına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Onu vurmak zorunda kalırsanız dizlerine nişan alın. Geri kalanına gelince..." Caul silahını sıkışık haldeki kalabalığa doğru savurup tetiğe bastı. Kalabalık dalgalanırken arkadaşlarımdan çığlıklar yükseldi. "Onları canınızın istediği yerden vurabilirsiniz!"

Güldü ve kollarını çömelmiş bir balerinin bacakları gibi açarak kendi etrafında döndü. Sonrasında başıma gelecekleri umursamadan koşarak üstüne atlayıp gözlerini çıplak ellerimle oymaya hazırlanıyordum ki görüş alanımın orta yerinde uzun namlulu bir tabanca belirdi.

"Sakın," diye homurdandı geniş omuzlu ve parlak kel kafalı bir hortlak.

Caul silahını gökyüzüne doğru ateşleyip, "Sessizlik!" diye bağırınca vurduğu kişi her kimse onun inlemeleri dışında bütün sesler kesildi.

"Ağlamayın, sizin için bir sürprizim var," dedi kalabalığa hitap ederek. "Bugün tarihi bir gün. Erkek kardeşim ve ben tuhafların dünyasının ikiz kralları olarak taç giyip hayatımız boyunca verdiğimiz mücadeleyi ve yaptığımız yenilikleri doruk noktasına taşıyacağız. Ama taç giyme töreni seyircisiz olmaz. Bu yüzden sizi de yanımızda götüreceğiz. Eğer uslu olursanız bin yıldır kimsenin görmediği bir şeye şahit olacaksınız: Ruhlar Kütüphanesi'ne hükmedildiğine!"

"Bana bir söz vermek zorundasın, yoksa sana yardım etmem," dedim Caul'e. Elimde pazarlık yapmaya yetecek pek bir koz yoktu ama bana ihtiyacı olduğuna inanıyordu ve bu kesinlikle hiç yoktan iyiydi. "İstediğin şeyi elde ettikten sonra Bayan Peregrine'i serbest bırakacaksın."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi Caul, "ama yaşamasına izin vereceğim. Tuhafların dünyası kız kardeşime de hükmedebileceğim haliyle çok daha eğlenceli olacak. Kanatlarını kestikten sonra seni özel kölem yapacağım, Alma. Buna ne dersin?"

Bayan Peregrine yanıt vermeye çalıştı ama sözcükler ayının etli pençesinin altında kayboldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Caul duyamıyormuş gibi elini kulağının arkasına dayayıp güldü. "Ne dedin? Seni duyamıyorum!" Sonra döndü ve kuleye doğru yürümeye başladı.

"Hadi gidelim!" diye bağırdı muhafızlardan biri. Böylece ayaklarımızı sürüye sürüye adamın peşi sıra yürümeye koyulduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BÖLÜM DOKUZ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yorucu bir hızla solgun renkli kuleye doğru götürüldük. Hortlaklar tutsaklarını itip kakarak sürünün geri kalanına ayak uydurmaya zorluyordu. Gölgem olmadan kimi zaman topallayarak kimi zaman aksayarak yürüyen bir et yığınından ibarettim: Gövdemin çeşitli yerlerinde feci ısırık yaraları vardı ve onların acısını hissetmemi önleyen tozun etkisi geçmeye başlamıştı. Ama kendimi yola devam etmeye zorladım; zihnim her biri bir öncekinden mantıksız kaçış yolları üretmeye çalışıyordu. Gölgelerim olmadan ne yaparsak yapalım, hortlaklar ve silahları tuhaf güçlerimize baskın çıkacaktı.

Gölgelerimin öldüğü viran haldeki binanın yanından, papağanların ve hortlakların kanıyla benek benek olmuş tuğlaların üzerinden geçtik. Etrafı duvarlarla çevrili avluyu boylu boyunca arşınladıktan sonra kulenin kapısından girip birbirinin aynı siyah kapıları birer birer arkamızda bırakarak kıvrıla kıvrıla yükselen koridoru tırmanmaya koyulduk. Caul geçit törenine katılmış meczup bir bando lideri gibi önümüzden gidiyordu; kâh kollarını savurarak koca koca adımlar atıyor kâh bize korkunç hakaretler yağdırmak için arkasını dönüyordu. Hemen arkasından, kollarından birinin altına aldığı Bentham ve diğer omuzundan sarkan Bayan Peregrine'le sarsak sarsak yürüyen kediayı geliyordu.

Bayan Peregrine yaptıkları şeyi yeniden düşünmeleri için erkek kardeşlerine yalvardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Abaton'a ve kütüphanenin ruhlarını çalan tuhafları bekleyen korkunç sona dair anlatılan eski masalları hatırlayın! Kütüphanenin gücü lanetlidir!"

"Artık çocuk değilim, Alma. Ayrıca ymbrynelerin anlatıp durduğu o eski masallardan da korkmuyorum," diye çıkıştı Caul. "Şimdi dilini tut. Tabii dilin yerinde kalsın istiyorsan!"

Kısa süre sonra onları ikna etmeye çalışmaktan vazgeçti ve ayının omuzunun üzerinden sessizce bize bakmaya koyuldu; yüzü metanetini yansıtıyordu. *Korkmayın*, diyordu sanki. *Bunu da atlatacağız.*

Aramızda, kulenin tepesine doğru uzanan yolculuğumuzu bile atlatamayacaklar olduğundan endişeleniyordum. Arkama dönüp vurulanın kim olduğunu görmeye çalıştım. Peşim sıra gelen sıkış tepiş grubun ortasında yürüyen Bronwyn'in kollarının arasında hareketsiz yatan biri –sanırım Bayan Avocet– vardı. Ama o anda etli bir el enseme tokadı yapıştırıverdi.

"Önüne bak, yoksa diz kapaklarından birine veda etmek zorunda kalırsın," diye hırladı.

Nihayet kulenin tepesine ve son kapısına vardık. Koridorun ötesinde solgun gün ışığı kıvrımlı duvara vuruyordu. Tepemizde açık bir güverte vardı; gelecekte bize faydası dokunabileceği düşüncesiyle bunu zihnimin bir köşesine not ettim.

Caul sevinçle parlayan yüzüyle kapının önünde durdu. "Perplexus!" diye seslendi. "*Signor* Anomalous, evet, sen! Arkadaki! Bu keşfimi kısmen de olsa senin keşif gezilerine ve sıkı çalışmana borçlu olduğum için –şimdi hakkını vermek lazım!– bence kapıyı açma şerefine de sen nail olmalısın."

"Hadi ama, merasime zamanımız yok," dedi Bentham. "Tesisini savunmasız halde bıraktık..."

"O kadar da mızmızlanma," dedi Caul. "Uzun sürmeyecek."

Muhafızlardan biri Perplexus'u sürükleyerek kalabalıktan ayırdı ve kapının önüne getirdi. Onu son gördüğümden beri saçları ve sakalı bembeyaz olmuş, omurgası kamburlaşmış ve yüzünde derin kırışıklıklar belirmişti. Çok uzun süredir dön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güsünden uzaktaydı ve gerçek yaşı aradaki yılları kapatmaya başlamıştı. Perplexus tam kapıyı açacaktı ki öksürüğe boğuldu. Tekrar nefes almayı becerdiğinde Caul'e döndü, burnundan aldığı havayla ciğerlerini doldurdu ve adamın kabanına pırıl pırıl parlayan, koca bir ağız dolusu balgam attı.

"Cahil domuzun tekisin!" diye bağırdı Perplexus.

Caul tabancasını Perplexus'un kafasına doğrulttu ve tetiğe bastı. O anda çığlıklar duyuldu. "Jack, yapma!" diye bağırdı Bentham. Ve Perplexus ellerini havaya kaldırarak yana doğru savruldu ama silahtan gelen tek ses kuru bir tetik sesiydi.

Caul silahının içini açtı, mermi yatağına baktı ve sonra omuzlarını silkti. "Bu da senin gibi antikanın teki," dedi Perplexus'a. Ardından silahın kabzasıyla ceketindeki salyaya hafifçe vurdu. "Sanırım kader senin namına dizginleri eline almış. Öyle olsun. Kan kaybından öldüğünü görmek yerine yavaş yavaş toza dönüşmeni izlemeyi tercih ederim."

Perplexus'u alıp götürmeleri için muhafızlara işaret etti. Caul'e İtalyanca hakaretler yağdıran Perplexus bir kez daha sürüklenerek gruba katıldı.

Caul kapıya doğru döndü. "Ah, canı cehenneme," diye mırıldandı ve kapıyı açtı. "İçeri girin, hepiniz!"

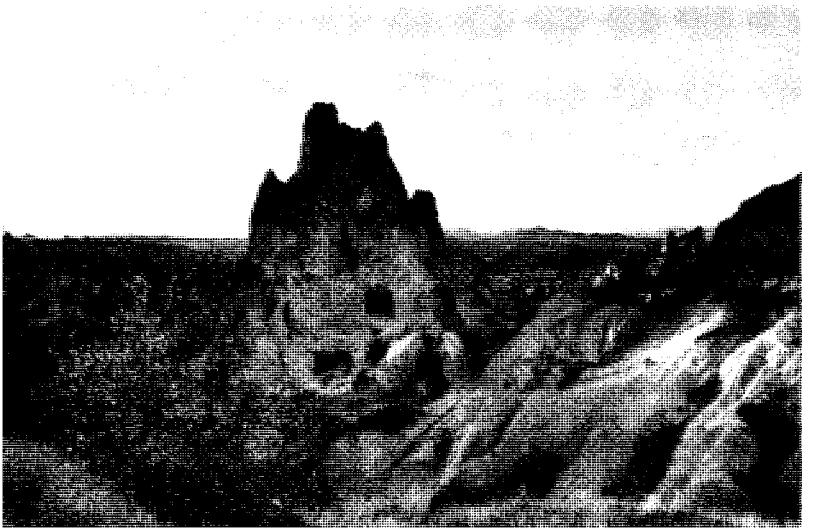
Burası gri duvarlı o tanıdık odalardan biriydi fakat bu defa, yerinde yeller esen dördüncü duvar yerine uzun ve karanlık bir koridor uzanıyordu. Muhafızların itip kakmalarıyla hızla koridorda yürümeye koyulduk. Pürüzsüz duvarlar kaba saba ve engebeli bir hal aldı ve ardından genişleyerek güneş ışığıyla aydınlanan ilkel bir odaya dönüştü. Oda kayadan ve kilden yapılmıştı. Dikdörtgen şeklindeki kapısı ve iki penceresi olmasaydı, buraya rahatlıkla mağara diyebilirdim. Biri o kapıyı ve pencereleri, hatta odanın kendisini yumuşak kayadan oymuştu.

Sürü misali güdülerek dışarıya, sıcak ve kuru bir güne adım attık. Manzara baş döndürücü bir şekilde gözlerimizin önüne serildi. Yabancı bir dünyaya ait olabilecek türden bir coğrafyaya tepeden bakıyorduk: Bir yanımızda yükselen ve diğer yanımızda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vadiye doğru inen alan boyunca etrafımız, hepsinin üzerine göz göz ilkel pencere ve kapıların oyulmuş olduğu, acayip kırmızımsı taş tümsekleriyle ve çıkıntılarla çepeçevre sarılıydı. Bunların arasından dur durak bilmeyen bir rüzgâr esiyor, kulağa insana aitmiş gibi gelse de kolaylıkla toprağın kendisinden yayıldığını zannedebileceğiniz türden iniltiler çıkarıyordu. Güneşin batmasına daha epeyce zaman olsa da gökyüzü, kıyamet ufkun diğer tarafında mayalanıyormuş da az sonra kopacakmış gibi turuncuya boyanmıştı. Vadi boyunca uzanan medeniyetin izlerine rağmen ortalıkta bizden başka kimse görünmüyordu. Sanki bulunmamamız gereken bir yere izinsiz girmişiz gibi izlendiğimize dair boğucu bir his vardı üzerimde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bentham ayısından indi ve huşu içinde şapkasını çıkardı. "Demek burasıymış," dedi bakışlarını tepelerde dolaştırarak.

Caul bir ağabey şefkatiyle kolunu kardeşinin omuzuna attı. "Bugünün geleceğini sana söylemiştim. Fakat şu noktaya gelene dek birbirimize çektirmediğimiz cehennem azabı kalmadı, öyle değil mi?"

"Öyle," diyerek ona katıldı Bentham.

"Ama sonu iyi bittiğinden benim için sorun yok çünkü nihayet şunu yapabiliyorum." Caul bize bakmak için döndü. "Dostlar! Ymbryneler! Tuhaf çocuklar!" Sesinin rüzgârla inleyen o garip kanyonlarda yankılanmasına izin verdi. "Bugün adımız tarihe altın harflerle yazılacak. Abaton'a hoşgeldiniz!"

Alkışları duymayı bekleyerek durdu ama hiçbirimizden çıt çıkmadı.

"Bir zamanlar Ruhlar Kütüphanesi'ne ev sahipliği yapmış olan o kadim şehrin topraklarındasınız. Ne dört yüz yıldır onu gören oldu ne de bin yıldır fetheden. Ta ki benim tarafımdan keşfedilene dek! Şimdi sizlerin huzurunda..."

Durdu, bir anlığına bakışlarını yere kaydırdı ve ardından kahkahalara boğuldu. "Neden nefesimi boşa harcıyorum ki? Siz kör cahiller asla başarımın önemini takdir etmeyeceksiniz. Şu halinize bakın. Sistine Şapeli'ni seyre dalan eşekler gibisiniz!" Hafifçe Bentham'ın omuzuna vurdu. "Hadi kardeşim. Gidip bize ait olanı alalım."

"Bizimkileri de!" dedi arkamdan gelen bir ses. Konuşan, muhafızlardan biriydi. "Bizi unutmayacaksınız, öyle değil mi efendim?"

"Elbette unutmayacağım," dedi Caul, kendini zorlasa da gülümsemeyi beceremedi. Herkesin önünde kendisine meydan okunmuş olması karşısında hissettiği rahatsızlığı gizleyemiyordu. "Sadakatinizin karşılığını ziyadesiyle alacaksınız."

Bentham'la birlikte döndü ve muhafızlar bizi onların arkasından iteklerken patikadan inmeye koyuldu.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Güneşin yakıp kavurduğu patika, sivri tepelere doğru uzanıp diğer patikalarla birleşen kollara ayrılarak sayısız kez çatallandı. Hiç şüphesiz Perplexus'u tehdit ederek yerini öğrendiği ve son zamanlarda defalarca arşınladığı o yolu takip eden Caul, attığı her adımda etrafına sömürgecilere özgü bir küstahlık saçarak kendinden emin bir şekilde bizi böğürtlen çalılarının istila ettiği, gözlerden uzak keçi yollarından geçiriyordu. Üzerime çöken, izlendiğimize dair o his gittikçe güçlenmişti. Kayaya açılmış eğri büğrü delikler taşın içine hapsolmuş kadim bir varlığın bin yıllık uykusundan yavaşça uyanırken araladığı gözleri gibiydi.

Birbirine çelme takıp duran düşüncelerim yüzünden kaygıdan aklımı kaçıracak haldeydim. Bundan sonra olacaklar bana bağlıydı. Sonuçta hortlakların bana ihtiyacı vardı. Onlar adına ruhlara el sürmeyi reddedersem ne olurdu? Peki ya onları kandırmanın bir yolunu bulursam?

Aslında ne olacağını biliyordum. Caul, Bayan Peregrine'i öldürürdü. Sonra sıra diğer ymbrynelere gelirdi ve ben ona istediğini verene dek onları teker teker öldürmeye devam ederdi. Ona istediğini vermezsem sonunda Emma'yı öldürürdü.

Yeterince güçlü değildim. Ona zarar vermelerine mani olmak için her şeyi göze alacağımın farkındaydım. O muazzam gücün anahtarlarını Caul'e kendi ellerimle bile teslim ederdim.

Sonra korkudan ödümü patlatan bir düşünce geçti aklımdan: ya *beceremezsem*? Ya Caul yanılıyorsa? Ya ruh kavanozlarını göremez ya da görsem bile onlara el süremezsem? Bana inanmazdı. Yalan söylediğimi düşünürdü. Teker teker arkadaşlarımı katletmeye başlardı. Ve onu söylediklerimin doğruluğuna bir şekilde ikna etmeye başarsam bile öylesine aklını kaçırırdı ki önüne çıkaran herkesi öldürürdü.

Sessizce büyükbabama dua ettim. Ölü insanlara dua edebilir miydik? Her neyse. Ben ettim. Ve ondan, beni izliyorsa, bunu başarmama yardım etmesini ve beni tıpkı bir zamanlar onun olduğu kadar dirayetli ve güçlü kılmasını istedim. *Büyükbaba Portman,* dedim, *bunun kulağa delice geldiğini biliyorum ama*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma ve arkadaşlarım benim için dünyalar kadar değerli ve onların hayatlarını kurtarmak pahasına o dünyaları seve seve Caul'ün ayakları altına sererim. Bu beni kötü biri mi yapar? Bilmiyorum ama beni anlayabileceğini sanıyorum. Ne olur.

Başımı kaldırdığımda Bayan Peregrine'in ayının omzundan beni izlemekte olduğunu görüp şaşırdım. Bakışlarımız buluştuğu anda gözlerini kaçırdı. Solgun yanaklarına bulaşan kiri yarıp geçen gözyaşlarını fark etmemek elde değildi. Sanki duamı işitmişti.

Yolumuz hilal şeklinde yıpranmış basamaklarıyla tepelere tırmanan merdivenlerden ve dolambaçlı patikalardan oluşan kadim bir labirentin içinden geçiyordu sanki. Bazı yerlerde patika otlar tarafından yutulup hepten gözden kayboluyordu. Perplexus'un Ruhlar Kütüphanesi'ne giden yolu çözmesinin yıllar sürdüğünü ve şimdi de bu nankör hırsızın saygısızca onu ayaklar altına aldığını –ne korkunç bir hakaretti bu böyle!– söyleyerek şikâyet ettiğini duydum.

Ama sonra Olive, "Neden kimse bize kütüphanenin gerçek olduğunu söylemedi?" diye sordu.

"Çünkü tatlım," diye yanıtladı ymbrynelerden biri, "buna izin yoktu. Kütüphanenin yalnızca..."

Ymbryne soluklanmak için duraksadı.

"...bir masaldan ibaret olduğunu söylemek daha güvenliydi."

Yalnızca bir masal. Onları kâğıt ve mürekkepten ibaret yassı ve iki boyutlu hapishanelerinde zapt etmek için elimden geleni yapsam da kitapların içinde kısılıp kalmayı reddeden masalların hep var olacağını anladığım an, hayatımın dönüm noktalarından biri oldu. Bu hiçbir zaman yalnızca bir masaldan ibaret olmamıştı. Bunu en iyi ben bilirdim: Bütün hayatımı yutan yine bir masaldı.

Caul elini kaldırıp durmamız için bağırdığında, uzun süredir rüzgârın kâh alçalıp kâh yükselen o tekinsiz iniltisi eşliğinde alelade görünümlü bir duvarın dibinden yürüyorduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok mu gittik?" dedi. "Mağaranın girişinin buralarda bir yerlerde olduğuna yemin edebilirim. Haritacı nerede?"

Perplexus bir kez daha sürüklenerek kalabalıktan koparıldı.

"Onu vurmadığına memnun değil misin?" diye mırıldandı Bentham.

Caul onu duymazdan geldi. Perplexus'un karşısına dikilip, "Mağaranın girişi nerede?" diye sordu buyurgan bir tavırla.

"Belki de kendisini sizden gizlemiştir," diye alay etti Perplexus.

"Beni sınamaya kalkma," diye yanıtladı Caul. "O pek övündüğün Günler Haritası'nın bütün nüshalarını yakarım. Önümüzdeki seneye dek adın çoktan unutulmuş olur."

Perplexus parmaklarını birbiriyle kavuşturup iç geçirdi. "Şurada," dedi arkamıza işaret ederek.

Girişi geçmiştik.

Caul ayaklarını yere vura vura duvarın sarmaşıklarla kaplı olduğu yere doğru yürüdü. Açıklık o kadar mütevazıydı ve o kadar iyi gizlenmişti ki kim olsa onu kolaylıkla gözünden kaçırabilirdi; kapı şöyle dursun, deliğe bile benzemiyordu. Sarmaşıkları kenara itip başını içeri soktu. "Evet!" dediğini duydum ve sonra başını tekrar dışarı çıkarıp emirler yağdırmaya başladı.

"Bu noktadan sonra yalnızca gerekli kişiler yola devam edecek. Kardeşlerim." Bentham'a ve Bayan Peregrine'e işaret etti. "Oğlan." Bana işaret etti. "İki muhafız. Ve..." Gözleriyle kalabalığı taradı. "İçerisi pek karanlık. Fenere ihtiyacımız olacak. Hey sen! Kız!" Emma'ya işaret etti.

Midem düğümlenirken Emma'yı yakasından tutup çekerek gruptan ayırdılar.

"Diğerleri canınızı sıkarsa," dedi Caul muhafızlara, "ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz." Caul silahını kalabalığa doğrulttu. Hepsinin çığlık atıp başlarını öne eğdiğini görünce Caul ulurcasına bir kahkaha attı.

Emma'nın muhafızı kızı delikten içeri itti. Oysa Bentham'ın ayısının delikten sığması mümkün değildi. Böylece Bayan Pere-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

grine yere indirildi ve benim muhafızıma hem ona hem de bana göz kulak olma görevi verildi.

En küçük çocuklar ağlamaya başladı. Bayan Peregrine'i tekrar görüp göremeyeceklerini kim bilebilirdi ki? "Cesur olun, çocuklar!" diye seslendi Bayan Peregrine onlara. "Geri döneceğim!"

"Doğruyu söylüyor, çocuklar!" diye şakıdı Caul alay edercesine. "Müdirenizi dinleyin! Ymbryneler her şeyin en iyisini bilir!"

Bayan Peregrine ve beni aynı anda delikten içeri itekledi ler ve her nasılsa sarmaşıklara dolandığımız sırada kimseye fark ettirmeden ona fısıldayabilme fırsatını yakaladım.

"İçeri girdiğimizde ne yapmalıyım?"

"Ne isterse onu," diye fısıldadı. "Onu öfkelendirmezsek hayatta kalabiliriz."

Hayatta kalmak, evet. Ama ne pahasına?

Ve sonra sarmaşıkları aralayıp tökezleyerek acayip bir yere girdik: gökyüzüne açılan taştan bir odaya. Karşıdaki duvardan bize bakan o devasa, o şekilsiz surat yüzünden öylesine dehşete düşmüştüm ki, bir anlığına nefesim kesildi. Bu bir duvardı –altı üstü bir duvardı– ama ağız yerine geçen açık kapısı, göze benzeyen çarpık pencereleri, burun deliklerini anımsatan bir çift deliği ve karman çorman bir sakal misali uzamış çimleriyle tıpkı bir yüzü andırıyordu. İnleyen rüzgâr burada diğer yerlerden daha kuvvetliydi. Ağız şeklindeki kapı, bir hafta boyunca yankılanacak sesli harflerden oluşan kadim bir dilde bizi uyararak buradan uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Caul kapıya işaret etti. "Kütüphane bizi bekliyor."

Bentham şapkasını çıkardı. "Fevkalade," dedi boğuk ve saygılı bir ses tonuyla. "Bizim için şarkı söylüyor gibi görünüyor. Sanki burada dinlenen tüm ruhlar bizi hoşça karşılamak için yavaş yavaş uyanıyor."

"Hoşça karşılamak," dedi Emma. "Bundan şüpheliyim."

Muhafızlar bizi kapıya doğru itekledi. Eğilerek alçak eşikten geçip mağarayı andıran başka bir odaya girdik. Abaton'da gördüklerimiz gibi bu da çok uzun yıllar önce yumuşak kayaya elle oyulmuştu. Tavanı alçak ve çıplaktı; içeride yerlere saçılmış saman ve kırık çömlek parçalarından başka bir şey yoktu. En benzersiz yanı, içlerine onlarca küçük kovuk oyulmuş duvarlarıydı. Üst kısımları oval, alt kısımları ise dümdüz olan kovuklar bir şişe ya da mum koyulabilecek büyüklükteydi. Odanın arka tarafında karanlığa doğru çatallanan birkaç kapı vardı.

"Evet, çocuk?" dedi Caul. "Görebiliyor musun?"

Etrafıma bakındım. "Neyi görebiliyor muyum?"

"Beni hafife almaya kalkma. Ruh kavanozlarından bahsediyorum." Duvarın yanına gitti ve elini kovuklardan birinin içine soktu. "Gidip kavanozlardan birini al."

Gözlerimle duvarları tarayarak yavaşça kendi etrafımda döndüm. Bütün kovuklar boş gibi görünüyordu. "Hiçbir şey görmüyorum," dedim. "Belki de hiç kavanoz yoktur."

"Yalan söylüyorsun."

Caul başıyla muhafızıma işaret etti ve muhafız mideme sert bir yumruk geçirdi.

Ben inleyerek dizlerimin üstüne çökerken Emma ve Bayan Peregrine bağırdılar. Başımı öne eğip göğsüme bakınca gömleğimden süzülen kan damlalarını gördüm. Yumruğun değil, gölgenin ısırığının neden olduğu kan damlalarını.

"Lütfen Jack!" diye yalvardı Bayan Peregrine. "O sadece bir çocuk!"

"Bir çocuk, bir çocuk!" dedi Caul alay edercesine. "Sorunun can alıcı noktası da bu! Onları erkek gibi cezalandırmalı ve biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kanla sulamalısın. Bir de bakmışsın ki sürgünler kıvrıla kıvrıla uzamaya, bitki de büyümeye başlamış." Garip görünüşlü antika tabancasının kabzasını havada döndürerek uzun adımlarla bana doğru yürüdü. "Bacağını uzat. Dizine temiz bir atış yapmak istiyorum."

Muhafızım beni yere itekledi ve baldırımı sıkıca kavradı. Yanağımı toprağa bastırıp yüzümü duvara çevirdi.

Silahın horozunun çekildiğini duydum. Ve ardından, kadınlar Caul'den merhamet dilenirken duvardaki kovuklardan birinde bir şey gördüm. Daha önce farkına varmadığım bir şekil...

"Bekle!" diye bağırdım. "Bir şey görüyorum!"

Muhafız beni döndürdü.

"Aklın başına geldi, değil mi?" Caul gözlerini bana dikmiş, tepemde dikiliyordu. "Ne görüyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar baktım. Kendimi sakinleşmeye, gözlerimi ise odaklanmaya zorladım.

Duvarın içinde, taştan bir kavanozun tıpkı Polaroid bir fotoğraf gibi yavaş yavaş ortaya çıkan belli belirsiz imgesi gözüküyordu. Alelade ve süssüzdü. Boyun kısmına doğru daralan bir silindir şeklindeydi, ağzı bir mantarla kapatılmıştı ve oyulduğu taş, Abaton'un garip tepeleriyle aynı kırmızımsı renkteydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bu bir kavanoz," dedim. "Yalnızca bir tane. Yan devrilmiş. O yüzden şimdiye dek fark etmemişim."

"Ayağa kalk," dedi Caul. "Onu aldığını görmek istiyorum."

Dizlerimi göğsüme çektim, hafifçe öne arkaya sallanarak ayağa kalktım ve karnıma yayılan acıya rağmen ayakta durmaya çalıştım. Ayaklarımı yere sürüye sürüye odanın diğer tarafına dek yürüdüm ve elimi yavaşça kovuğun içine uzattım. Parmaklarımı kavanozun etrafına doladığım anda şaşkınlık içinde elimi çekiverdim.

"Ne oldu?" dedi Caul.

"*Dondurucu*," diye yanıtladım. "Bunu beklemiyordum."

"Büyüleyici," diye mırıldandı Bentham. Tüm bu hummalı uğraşları son kez gözden geçiriyormuşçasına kapının yanında dolanıp duruyordu ama şimdi bize bir adım daha yaklaşmıştı.

Bu defa kendimi soğuğa hazırlayarak elimi tekrar kovuğa uzattım ve kavanozu aldım.

"Bu yanlış," dedi Bayan Peregrine. "Onun içinde bir tuhafın ruhu var ve saygılı bir muamele görmeyi hak ediyor."

"Benim tarafımdan yenmek, bir ruha bahşedilebilecek en büyük onurdur," dedi Caul. Gelip yanımda durdu. "Kavanozu tarif et."

"Çok sade bir şey. Taştan yapılmış." Sağ elim donmaya başlayınca kavanozu sol elime geçirdim ve tam o esnada, kavanozun arkasına uzun ve zarif harflerle bir kelimenin yazılmış olduğunu gördüm.

Aswindan.

Bundan bahsetmeye niyetli değildim ama Caul beni göz hapsinde tutuyordu ve bir şeyleri fark ettiğimi görmüştü. "Ne var?" diye sordu buyurgan bir tavırla. "Benden hiçbir şey saklamamanı tavsiye ederim."

"Bu bir sözcük," dedim. "Aswindan."

"Harflerini teker teker söyle."

"A-s-w-i-n-d-a-n."

"Aswindan," dedi Caul kaşlarını büzüştürerek. "Bu Kadim Tuhaf dilinde, öyle değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Görünüşe göre öyle," dedi Bentham. "Derste öğrendiklerini hatırlamıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum! Senden daha çalışkandım, unuttun mu? Aswindan. Kelimenin kökü *wind*, yani rüzgâr. Ama havayla hiçbir ilgisi yok; zindeliği temsil ediyor. Hızlanmadaki, güçlenmedeki, dirilişteki gibi."

"Bundan o kadar da emin değilim, kardeşim."

"Ah, *değil* misin," dedi Caul alaycı bir tavırla. "Bence bunu kendine saklamak istiyorsun."

Caul uzandı ve elimdeki kavanozu kapmaya çalıştı. Parmaklarını ona dolamayı başardı ama kavanoz benim elimden çıkar çıkmaz parmakları sanki elindeki şey aniden yok olmuşçasına kapanıverdi ve kavanoz yere düşüp kırıldı.

Pırıl pırıl parlayan mavi renkli sıvı ayaklarımızın dibinde küçücük bir birikinti halini alırken Caul küfredip şaşkına dönmüş halde yere baktı.

"Artık onu görebiliyorum!" dedi heyecan içinde mavi renkli birikintiye işaret ederek. "Bunu görebiliyorum!"

"Evet... evet, ben de," dedi Bentham. Muhafızlar da onlarla aynı durumdaydı. Hepsi sıvıyı görebiliyordu ama kimse sıvının içinde durduğu, onu koruyan kavanozları görmüyordu.

Muhafızlardan biri parmağını mavi renkli sıvıya daldırmak için öne eğildi. Fakat sıvıya dokunduğu anda haykırıp o maddeden kurtulmak için elini sallayarak geriye doğru sıçradı. Kavanoz o denli dondurucuysa mavi zımbırtının ne kadar soğuk olduğunu tahmin bile edemiyordum.

"Ne yazık," dedi Caul. "Bunu seçeceğim diğer ruhlarla karıştırmak çok hoşuma giderdi."

"Aswindan," diye tekrarladı Bentham. "Kelimenin kökü *swind*. Yani *büzüşmek*. Onu kullanmadığına sevinmelisin, kardeşim."

Caul kaşlarını çattı. "Hayır. Hayır, haklı olduğumdan eminim."

"Yanılıyordun," dedi Bayan Peregrine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın paranoyak bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Kendisine karşı birlik olup olmadıklarını tartıyor gibiydi. Ama sonra gevşedi. "Bu yalnızca ilk odaydı," dedi. "Daha iyi ruhların kütüphanenin derinliklerinde olduğundan eminim."

"Katılıyorum," dedi Bentham. "Kütüphanede ilerledikçe daha yaşlı ruhlarla karşılaşacağız ve ruhlar yaşlandıkça daha güçlü olacaklar."

"O zaman bu dağın kalbine inelim," dedi Caul, "ve onu yiyelim."

* * *

Silahlarının namlularını kaburgalarımıza dayayıp bizi siyah kapılardan birinden geçirdiler. Sonraki oda, duvarlarını bal peteği misali kaplayan kovukları ve karanlığa açılan kapılarıyla ilkine çok benziyordu. Ama burada pencere yoktu. Akşamüstü güneşi tek bir ışık huzmesi halinde tozlu zemine düşüyordu. Gün ışığını arkamızda bırakıyorduk.

Caul, Emma'ya ateş yakmasını emretti. Bana ise duvardaki kavanozların envanterini çıkarmamı buyurdu. Tüm dürüstlüğümle üç kavanoz gördüğümü söyledim ama benim sözüme güvenecek değildi; tırnağımla kavanozlara teker teker vurmaya ve boş olduğunu söylediğim düzinelerce kovuğa tek tek elimi sokarak gerçekten de boş olduklarını kanıtlamaya zorladı beni.

Sonra bana kavanozların üstünde yazan sözcükleri okuttu. *Heolstor. Unge-sewen. Meagan-wundor.* Sözcükler benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu, Caul ise tatmin olmamış gibi görünüyordu. "Önemsiz kölelerin ruhları," diye şikâyet etti Bentham'a. "Kral olacaksak kralların ruhuna ihtiyacımız olacak."

"O zaman yola devam edelim," dedi Bentham.

Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen şaşırtıcı mağaralardan oluşmuş labirentin içlerine doğru ilerledik; sürekli aşağı doğru inen zemini takip ettikçe gün ışığı bizim için sadece bir anıya dönüştü. Hava gitgide soğuyordu. Karanlık geçitler damar gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dallandı. Caul yolunu altıncı hissiyle buluyormuş gibi görünüyor, kendinden emin bir şekilde sağa sola dönüyordu. O delinin tekiydi, deli olduğu açıkça belliydi ve bize yönümüzü kaybettirmekte o kadar başarılıydı ki ondan kaçmayı becersek bile sonsuza kadar bu mağaralarda kısılıp kalacağımızdan emindim.

Abaton'un tepeleriyle vadileri arasında çarpışıp duran o kadim ve muazzam ruhlar uğruna verilmiş savaşları hayal etmeye çalıştım ama akıl alacak gibi değildi. Tek düşünebildiğim, burada hiçbir ışık olmaksızın kapana kısılmanın ne kadar korkutucu olacağıydı.

Derinlere indikçe duvarlardaki kavanozların sayısı da arttı; sanki soyguncular uzun zaman önce dıştaki odaları yağmalamış ama bir şey –belki de akıllıca bir hayatta kalma içgüdüsü– onları daha da ileri gitmekten alıkoymuştu. Caul gördüklerimi ona anlatmam için bağırdı ama sonra durup hangi kovukların dolu, hangilerinin boş olduğunu kanıtlamamı istedi ve ara sıra da birkaç kavanozun üstündeki yazıyı yüksek sesle okuttu. Daha büyük bir avın peşinde olduğundan kütüphanenin bu bölümüyle uğraşmamaya karar vermiş gibiydi.

Sessizce ilerlemeye devam ettik. Üstünkörü oyulmuş odalar gitgide büyüyüp haşmetli bir hal aldı; tavanları yükseldi ve duvarları genişledi. Artık kavanozlar her yerdeydi; her kovuğun içi doluydu. Totemleri andıran sütunlar halinde odaların köşelerinde istiflenmiş, çatlaklara ve yarıklara sıkıştırılmışlardı. Sızdırdıkları hava odayı soğutuyordu. Titreyerek kollarımı bedenime yaklaştırdım. Nefesim dudaklarımı terk ettiği anda bembeyaz bir buluta dönüşüyor ve daha önce de bana musallat olan o izlenme hissi geri dönüyordu. Bu kütüphane denen yer aslında koca bir ölüler diyarı, bir yeraltı mezarlığı ve geçtiğimiz yüzyılın başına dek yaşamış tüm tuhafların –hem de yüz binlercesinin– ikinci ruhlarının saklandığı yerdi. Etrafımdaki ruh sayısının aniden artışı, sanki suyun derinliklerine batıyormuşum gibi başımdaki ve ciğerlerimdeki hava basıncını acayip bir şekilde artırdı.

Böyle hisseden yalnızca ben değildim. Muhafızlar bile ürkek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leşmişti; en ufak bir seste irkiliyorlar ve durmadan omuzlarının üstünden bakarak arkalarını kolluyorlardı.

"Şunu duydun mu?" dedi benimki.

"Sesleri mi?" dedi diğeri.

"Hayır, su sesi gibi, akarsu sesi..."

Onlar konuşurken göz ucuyla Bayan Peregrine'e baktım. Korkuyor muydu? Hayır. Etrafında olup biteni izleyerek bekliyor, doğru zamanı kolluyor gibi görünüyordu. Biraz olsun bununla avundum çünkü uzun zaman önce kuş suretine bürünüp muhafızların elinden kaçıp kurtulabilirdi ama yapmamıştı. Emma ve ben tutsak olduğumuz sürece o da esarete boyun eğecekti. Belki de bunun nedeni yalnızca koruma içgüdüsü değildi. Belki de bir planı vardı.

Hava iyiden iyiye serinledi; ensemdeki ter damlacıkları buz kesmeye başlamıştı. Ağır ağır geçtiğimiz oda o kadar çok kavanozla doluydu ki hiçbirini devirmemek için sek sek oynar gibi ilerlemek zorunda kaldım; gerçi diğerlerinin ayakları onların içinden geçip gidiyordu. Adeta ölüm tarafından boğuluyordum. Sanki bir metro istasyonunun iş çıkış saatindeki ya da Times Meydanı'nın yılbaşı kutlaması esnasındaki hali gibi yalnızca ayakta durmaya yetecek kadar yer vardı ve alandaki hiç kimse bizi gördüğüne memnun olmamıştı. (Onları göremesem de asık suratlarını hissedebiliyordum.) Nihayet Bentham bile cesaretini yitirdi.

Caul'ü durdurmak için, "Kardeşim, bekle biraz," dedi soluk soluğa. "Sence de yeterince ilerlemedik mi?"

Caul yavaşça dönerek ona baktı. Yüzünün yarısı alevlerin ışığında, diğer yarısıysa karanlıkta kalıyordu. "Hayır," dedi.

"Ama buradaki ruhların yeterince..."

"Onu henüz bulmadık." Sesi bıçak gibi keskindi.

"Neyi bulamadık, efendim?" diye sormaya cesaret etti muhafızlardan biri.

"Onu gördüğümde anlayacağım!" diye çıkıştı Caul.

Sonra duyduğu heyecanın etkisiyle gerildi ve koşturarak karanlığa daldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Efendim! Bekleyin!" diye bağırdı muhafızlar bizi Caul'ün ardından iteklerken.

Caul kısacık bir anlığına gözden kaybolarak mavi renkli, solgun bir ışıkla aydınlanan odanın diğer ucunda yeniden belirdi. Gözleri bir şeye takılmış, hipnotize olmuş gibiydi. Onu yakalayıp köşeyi döndüğümüzde nereye baktığını gördük: gök mavisi ışıkla parıldayan uzun bir tünele. Tünelin diğer ucundaki kare şeklindeki açıklık masmavi ışıltılar saçıyordu. Akan suyun sesini andıran belli belirsiz bir ses de duyuyordum.

Caul ellerini çırpıp sevinçten bağırdı. "Yaklaştık! Tanrı'ya şükürler olsun!"

Çılgına dönmüş halde koşarak koridora daldı. Biz de düşe kalka peşinden koşmaya zorlandık. Koridorun sonuna vardığımızda bizi sarıp sarmalayan ışık öylesine baş döndürücüydü ki hepimiz bocalayarak durmak zorunda kaldık. Işık nereye gittiğimizi göremeyeceğimiz kadar kör ediciydi.

Emma elindeki alevleri söndürdü. Burada onlara ihtiyacımız yoktu. Parmaklarımın arasından baktığımda karşımdaki mekân yavaş yavaş gözlerimin önüne serildi. Dalgalanan perdeleri andıran puslu mavi ışıkla yıkanmış alan, şimdiye dek gördüğümüz en büyük mağaraydı; otuz metre çapındaki yuvarlak zemini ve birkaç kat üstümüzdeki tek bir noktada birleşen duvarlarıyla burası kocaman bir arı kovanına benziyordu. Her yüzeyi, her kovuk ve sayıları binleri bulan her kavanoz buz kristalleriyle kaplanmıştı. Kavanozlar duvarları süsleyen çiçekler gibi inanılmaz yüksekliklere tırmanıyordu.

Kırağıya rağmen buradaki su serbestçe akıyordu; doğan kafası şeklinde bir kaynaktan doğuyor, duvarların dibini takip ederek bütün odayı çepeçevre dolaşan küçük bir kanala akıyor ve odanın karşı tarafında pürüzsüz siyah taşların etrafını sardığı, sığ bir havuza boşalıyordu. Mağaradaki tanrısal ışığın kaynağı da bu suydu. Ruh kavanozlarının içindeki madde gibi o da mavi ışıltılar saçıyor ve soluk alıyormuşçasına düzenli aralıklarla parlayıp solgunlaşıyordu. Suyun huzur verici şırıltılarının bastırmayı be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceremediği ve insana ait olduğundan neredeyse emin olduğum iniltileri duymasaydım bunu son derece yatıştırıcı bulabilirdim. Bu dışarıda duyduğumuz, rüzgârın kapılardan geçerken çıkardığını düşünerek önemsemediğim iniltinin aynısıydı ama burada ne rüzgâr vardı ne de rüzgârın sesini duyma ihtimalimiz. Bu bambaşka bir şeydi.

Topallayarak yürüdüğünden mağaraya son giren Bentham oldu; o şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş halde ellerini gözlerine siper etmeye çalışırken Caul uzun adımlarla odanın ortasına dek yürüdü. "ZAFER!" diye haykırdı. Görünüşe göre sesinin dört bir yanımızda heybetle yükselen duvarların arasında yankılanmasından çok hoşlanmıştı. "İşte bu! Hazine evimiz! Taht odamız!"

Kardeşine katılmak için aksayarak yürürken, "Bu olağanüstü," dedi Bentham halsizce. "Neden pek çoklarının bu uğurda savaşırken canlarını vermeye istekli olduğunu şimdi anlıyorum..."

"Korkunç bir hata yapıyorsunuz," dedi Bayan Peregrine. "Bu kutsal mekâna saygısızlık etmemelisiniz."

Caul abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Her ânımızı ahlak konusunda nutuk atıp duran ilkokul öğretmenleri gibi berbat etmek zorunda mısın? Yoksa kıskanıyor musun? Daha kabiliyetli kız kardeş olarak saltanatının sona ermesinin yasını mı tutuyorsun? *Bana bakın, uçabiliyorum, zaman döngüleri yapabiliyorum!* Bir sonraki nesilde kimse ymbryne denen aptal yaratığın varlığını bile hatırlamayacak!"

"Yanılıyorsun!" diye bağırdı dilini daha fazla tutamayan Emma. "Asıl unutulacak olan sizlersiniz! Siz ikiniz!"

Emma'nın muhafızı ona vurmak için hareketlendiyse de Caul onu rahat bırakmasını söyledi. "Bırak konuşsun," dedi. "Bu konuşmak için son fırsatı olabilir."

"Aslında unutulmayacaksınız," dedi Emma. "*Masallar*'a sizin hakkınızda yeni bir bölüm ekleyeceğiz. Adını da Açgözlü Kardeşler koyacağız ya da Hak Ettiklerini Bulan Korkunç Rezil Hainler."

"Hmm, kulağa biraz tekdüze geliyor," dedi Caul. "Bence Önyargıları Yıkarak Tuhafların Dünyasının Tanrı-Kralları Olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Muhteşem Kardeşler ya da benzer etkiye sahip bir şey olabilir. Ve şu anda neşem yerinde olduğu için pek şanslısın, kız."

Dikkati bana yöneldi. "Çocuk! Hemen bana buradaki kavanozlardan bahset ve ne kadar önemsiz görünürse görünsün hiçbir detayı atlama." Teferruatlı bir tarif istedi. Ben de istediğini yapıp uzun ve zarif bir el yazısıyla etiketlerin üzerine yazılmış düzinelerce kelimeyi yüksek sesle okudum. Kadim Tuhaf dilini konuşabiliyor olsaydım etiketlerin üzerinde yazanlar konusunda yalan söyleyerek Caul'ü oyuna getirebilirdim. Onu zayıf ve gülünç bir ruhu alması için kandırabilirdim. Ama kusursuz bir maşaydım: Beceriyle kutsanmış, cehaletle lanetlenmiştim. Yapabileceğim tek şey, dikkatini dağıtarak onu en ümit verici kavanozlardan uzaklaştırmaya çalışmaktı.

Her ne kadar çoğu düz ve sade olsa da bazıları büyük ve süslüydü, ağırdı. Kimi kum saati şeklindeydi, kiminin iki tane sapı vardı, kiminin yüzeyine değerli taşların renginde kanatlar işlenmişti; bunların güçlü ve önemli (ya da kendini beğenmiş) tuhafların ruhlarına ev sahipliği yaptığı ortadaydı. Gerçi yerleştirildikleri kovukların büyüklüğü onları ele veriyordu ve Caul işaretparmağımın eklem yeriyle onlara tıklatmamı istediğinde diğerlerine kıyasla daha derin ve yüksek sesler çıkarıyorlardı.

Başka numaram kalmamıştı. Caul istediğini alacaktı ve benim ona mani olmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama sonra herkesi şaşırtan bir şey yaptı. Hiç değilse başlangıçta garip bir biçimde cömert görünen bir şey. Muhafızlarına döndü ve, "Şimdi! Bunun tadına ilk kim bakmak ister?" dedi.

Muhafızlar akılları karışmış halde birbirlerine baktılar.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Bentham panik içinde kardeşine doğru topallayarak. "Ruhların tadına ilk bakanlar sen ve ben olmayacak mıyız? O kadar uzun zamandır uğraşıyoruz ki..."

"Açgözlü olma, kardeşim. Onlara sadakatlerinin karşılığını alacaklarını söylemedim mi?" Bir yarışma programı sunucusu gibi sırıtarak tekrar muhafızlara baktı. "Eee, hanginiz tadacaksınız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkisinin de elleri havaya kalktı.

"Ben, efendim! Ben!"

"Ben de isterim!"

Caul benim başımda dikilen muhafıza işaret etti. "Sen!" dedi. "Gayretin çok hoşuma gidiyor. Gel buraya!"

"Teşekkür ederim, efendim. Teşekkür ederim!"

Caul silahını bana doğrultup muhafızı ona verdiği görevden azat etti. "Şimdi, sence şu ruhlardan hangisi tam sana göre?" Ona tarif ettiğim belirli kavanozların yerlerini hatırladı ve sırasıyla onlara işaret etmeye koyuldu. "*Yeth-Faru.* Suyla, akışkanlıkla ilgili bir şey. Daha önce sualtında yaşamanın hayalini kurduysan hoşuna gidecektir. *Wolsenwyrsend.* Yanılmıyorsam bulutları kontrol eden, sentor benzeri, yarı at yarı insan bir yaratık olmalı. Ben, kulağına tanıdık geliyor mu?"

Bentham yanıt olarak bir şeyler mırıldandı ama Caul'ün ona kulak astığı yoktu.

"*Styl-hyde.* Bu en iyilerden biriydi. Metal deri. Kendini yağlamak zorunda kalıp kalmayacağını bilmiyorum ama kavga sırasında faydalı olabilir..."

"Efendim, umarım sormamın sakıncası yoktur," dedi muhafız süklüm püklüm, "daha büyük küplerden birine ne dersiniz?"

Caul parmağını salladı. "Hırslı insanları severim ama onlar kardeşim ve benim için."

"Elbette, efendim. Elbette," dedi muhafız. "O zaman... şey... başka seçeneğim var mı?"

"Sana en iyi seçenekleri sundum," dedi Caul sabrının taşmak üzere olduğunu gösteren bir ses tonuyla. "Şimdi *seç*."

"Evet, evet, üzgünüm efendim..." Muhafız ıstırap çekiyordu. "*Yeth-faru*'yu seçiyorum."

"Harika!" diye gürledi Caul. "Oğlan, kavanozu getir."

Caul'ün gösterdiği kovuğa uzanıp kavanozu aldım. O kadar soğuktu ki ceketimin kolunu çekiştirip eldiven gibi kullanmama rağmen sanki kavanoz vücudumdaki bütün sıcaklığı çalıyor gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Muhafız boş gözlerle elime baktı. "Bununla ne yapacağım?" dedi. "Nektar gibi mi kullanacağım?"

"Emin değilim," dedi Caul. "Sen ne diyorsun, kardeşim?"

"Ben de pek emin değilim," dedi Bentham. "Eski metinlerin hiçbirinde bundan bahsedilmiyor."

Caul çenesini kaşıdı. "Bence... evet, sanırım nektar gibi kullanacaksın." Aniden kendinden emin bir tavra bürünerek başını aşağı yukarı salladı. "Evet, tam da ihtiyacın olan şey! Tıpkı nektar gibi."

"Emin misiniz?" diye sordu muhafız.

"Kesinlikle yüzde yüz eminim," dedi Caul. "Kaygılanmana gerek yok. Adın tarihe altın harflerle yazılacak. Çığır açacaksın!"

Muhafız gözlerini benimkilere dikti. "Numara yapmak yok," dedi.

"Numaraya yapmak yok," dedim.

Kavanozun tapasını açtığım anda içindeki sıvı etrafa mavi ışıltılar saçmaya başladı. Muhafız elini benimkinin üstüne koydu ve kavanozu elimle birlikte başının üstüne götürüp kafasını arkaya yatırdı.

Uzun ve titrek bir nefesin ardından, "Hadi bakalım," diye mırıldandı ve elimdeki kavanozu yüzüne doğru eğdi.

Sıvı kavanozdan yavaşça akmaya başladı. Gözlerine ulaştığı anda adamın eli benimkilere öylesine sertçe kenetlendi ki parmaklarımın kırılacağını sandım. Elimi kurtarıp geriye doğru sıçradım ve kavanoz yere düşüp paramparça oldu.

Muhafızın yüzünden dumanlar çıkıyor, teni masmavi kesiliyordu. Feryat figan dizlerinin üstüne düştü; vücudu tir tir titriyordu. Sonra öne doğru devrildi. Kafası yere çarptığı anda sanki camdan yapılmış gibi tuzla buz oldu. Donuk kafatasının parçaları ayaklarımın etrafına saçıldı. Ve bir daha da sesi çıkmadı; ölmüştü.

"Ah, aman Tanrım!" diye haykırdı Bentham.

Caul sanki biri kadehindeki pahalı şarabı dökmüş gibi dilini şaklattı. "Pekâlâ, lanet olsun," dedi. "Anlaşılan nektar kullanma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya benzemiyormuş." Bakışları odada dolaştı. "Şimdi başka birinin denemesi gerekecek..."

"Ben oldukça meşgulüm, lordum!" diye ciyakladı silahını hem Emma'ya hem de Bayan Peregrine'e doğrultmuş olan diğer muhafız.

"Evet, elinin epey dolu olduğunu görüyorum Jones. Şu halde belki konuklarımızdan biri şansını denemek ister, ne dersin?" Emma'ya baktı. "Kız, bunu benim için yaparsan seni kralın soytarısı yaparım!"

"Canın cehenneme!" diye hırladı Emma.

"Bu ayarlanabilir," dedi Caul benzer şekilde hırlayarak.

Derken yüksek sesli bir tıslama ve odanın köşesinde bir ışık parlaması oldu. Herkes neler olduğuna bakmak için o yana döndü. Kırılan vazonun içindeki sıvı duvardan süzülerek kanala damlıyor ve suyla mavi renkli sıvının karıştığı yerde bir tepkime meydana geliyordu. Köpüren suda baloncuklar oluşuyor ve her zamankinden fazla parlıyordu.

Caul'ün neşesi yerine gelmişti. "Şuna bakın!" diye bağırdı topuklarının üstüne ileri geri sallanarak.

Hızla akan kanal, köpüren parlak suyu odanın kenarları boyunca taşıdı. Suyun hareketini izleyerek onunla birlikte döndük; ta ki odanın karşı köşesindeki sığ, etrafı taşlarla çevrili havuza ulaşana dek. Sonra havuzun içindeki su da köpürüp ışıltılar saçmaya başladı ve nihayet havuzun ortasından, tavana dek ulaşan güçlü bir mavi ışık sütunu yükseldi.

"Bunun ne olduğunu biliyorum!" dedi Bentham titrek bir sesle. "Buna ruh havuzu denir. Çok eski zamanlarda ölüleri çağırıp onlarla iletişim kurmak için kullanılırdı."

Işık sütununun içinde kalan suyun yüzeyinde hayaleti andıran beyaz bir su buharı dans ediyor, yavaş yavaş bir erkek suretine bürünüyordu.

"Ama ruh çağırma seansı sırasında yaşayan biri havuza girecek olursa..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çağrılan ruhu özümser," dedi Caul. "Aradığımız yanıtı nihayet bulduğumuza inanıyorum!"

Ruh hareketsiz bir şekilde havada asılı kalmış haldeydi. Pullarla kaplı tenini ve sırt yüzgecini gözler önüne seren alelade bir tunik giyiyordu. Bu *Yeth-faru*'nun, yani muhafız tarafından seçilen denizadamının ruhuydu. Işık sütunu, ruhun kaçmasının mümkün olmadığı bir tür hapishane görevini görüyor gibiydi.

"Evet?" dedi Bentham başıyla havuza işaret ederek. "Gidiyor musun?"

"Başka birinin artıklarıyla ilgilenmiyorum," dedi Caul. "Ben şunu istiyorum." Az önce onun isteği üzerine hafifçe vurduğum kavanoza, daha doğrusu kavanozların en büyüğüne işaret etti. "Onu suya dök, oğlan." Silahını kafama doğrulttu. "Şimdi."

Bana söyleneni yaptım. Büyük kovuğa uzanıp küpü iki sapından tuttum ve sıçrayıp yüzümü mahvetmemesi için dikkatle kendime doğru devirdim.

Parlak mavi sıvı duvardan süzülerek kanala aktı. O anda su çılgına döndü; tıslıyor ve kabarcıklar çıkarıyordu. Etrafa saçtığı ışık o kadar parlaktı ki gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Küpün içindeki sıvı ruh havuzuna doğru odayı boylu boyunca kat ederken bakışlarım Bayan Peregrine'e ve Emma'ya kaydı. Bu, Caul'ü durdurmak için son şansımızdı. Geriye tek bir muhafız kalmıştı ama ne gözlerini ne de silahını kadınların üstünden ayırıyordu. Caul'ün silahıysa hâlâ başıma doğrultulmuş vaziyetteydi. Onların merhametine kalmıştık.

Büyük küpün içindeki sıvı ruh havuzuna ulaştı. Havuz deniz yaratıklarından biri yüzeye çıkacakmış gibi köpürüp kabardı. Suyun yüzeyinden yükselen ışık sütununun parıltısı gittikçe kuvvetlenirken *Yeth-faru* buharlaşarak hiçliğe karıştı.

Gözlerimizin önünde, az öncekinden çok daha büyük bir su buharı oluşmaya başladı. Eğer bu bir erkeğin şeklini alacaksa bile bürüneceği suret, en az iki katımız uzunluğunda ve iriliğinde bir dev olmalıydı. Ellerinin yerinde birer pençe vardı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

muazzam ama korkunç bir gücü yansıtmak istercesine avuçları yukarı bakacak şekilde havaya kaldırılmıştı.

Caul karşımızdaki şeye baktı ve gülümsedi. "Ve işte beklediğim işaret." Boş elini kabanının cebine daldırdı, katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve kâğıdı sallayarak açtı. "Fakat sosyal statümü resmi olarak değiştirmeden önce söylemek istediğim bir iki şey var."

Bentham topallayarak Caul'e doğru yürüdü. "Kardeşim, daha fazla oyalanmasak..."

"İnanamıyorum!" diye bağırdı Caul. "Kimse zaferimin tadını çıkarmama izin vermeyecek mi?"

"*Dinle!*" dedi Bentham dişlerinin arasından.

Hepimiz kulak kesildik. Bir anlığına kulağıma hiçbir şey çalınmadı ama sonra, uzaklardan gelen o tiz ve yüksek sesi işittim. Emma'nın gerildiğini ve gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark ettim.

Caul kaşlarını çattı. "Bu bir... *köpek mi*?"

Evet! Bir köpek! Bu uzaklardan gelen ve yankıların içinde kaybolan bir köpek havlamasıydı.

"Tuhafların yanında bir de köpek vardı," dedi Bentham. "Kokumuzu takip ediyorsa yalnız olduğunu hiç sanmıyorum."

Bunun tek bir anlamı olabilirdi: Arkadaşlarımız muhafızları tepelemiş ve Addison'ın öncülüğünde izimizi takip etmişlerdi. Evet! Lanet olasıca *süvariler* sonunda geliyordu! Ama Caul'ün peşinde olduğu gücü ele geçirmesi yalnızca an meselesiydi ve bu mağaralarda yankılanan seslerin ne kadar uzaktan duyulduğunu kim bilebilirdi ki? Bizden hâlâ dakikalarca uzakta olabilirlerdi ve o zamana kadar iş işten geçmiş olurdu.

"Pekâlâ o zaman," dedi Caul, "sanırım açıklamalarımın beklemesi gerekecek." Kâğıdı tekrar kabanının cebine tıkıştırdı. Pek acelesi varmış gibi görünmüyordu ve ağırdan alan hali Bentham'ı deliye döndürüyordu.

"Hadi Jack! Ruhunu al. Sonra ben de benimkini alacağım!"

Caul iç çekti. "O konuya gelince. Biliyorsun. Biraz düşündüm de böylesi bir güçle başa çıkabileceğinden emin değilim. Zayıfsın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Söylemek istediğim şey zeki olmadığın değil. Aksine benden daha zekisin! Ama zayıf bir insan gibi *düşünüyorsun.* İraden zayıf. Senin de kabul edeceğin üzere zeki olmak yeterli değildir. Tehlikeli olmalısın!"

"Hayır, kardeşim! Bunu yapma!" diye yalvardı Bentham. "İkinci adamın, sağ kolun... ne olmamı istiyorsan o olurum..."

Hak ettiğinizi bulacaksınız, diye düşündüm. *Konuşmaya devam edin...*

"İşte tam olarak bu rezilliği kastediyorum," dedi Caul başını iki yana sallayarak. "Bu yalnızca senin gibi iradesiz insanların fikrini değiştirecek türden bir davranış. Böylesi duygusal yakarışlara kanacak biri olduğumu sanıyorsan yanılıyorsun."

"Hayır, hâlâ benden intikam alıyorsun," dedi Bentham kederli bir halde. "Sanki bacaklarımı kırıp beni yıllarca tutsak ettiğin yetmemiş gibi."

"Ah, aslına bakarsan yetti," dedi Caul. "Haklısın, hepimizi gölgelere çevirdiğin için sana dargındım ama sonraları, canımın istediğini yaptırabileceğim canavarlardan oluşan bir ordunun epey işime yaradığını fark ettim. Doğruyu söylemek gerekirse bunun senin zayıf karakterinle bile bir nebze olsun ilgisi yok. Asıl sorun... sanırım benim bir kardeş olarak başarısız olmam. Alma da benimle hemfikir olacaktır. Paylaşmaktan hiç hoşlanmam."

"O zaman yap hadi," dedi Bentham tükürürcesine. "Beni vur da bitir şu işi!"

"Dediğini yapabilirdim," dedi Caul. "Ama sanırım en etkili çözüm seni değil... onu vurmak olacak."

Ve silahını göğsüme doğrultup tetiği çekti.

* * *

Silahın kükremesini duymadan önce kurşunun tesirini hissettim. Bu devasa, görünmez bir yumruk gibiydi. Ayaklarım yerden kesildi ve arkaya doğru devrildim. Ondan sonrası hayal meyaldi. Gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rüşüm toplu iğne başı kadar olurken gözlerimi tavana diktim. Biri adımı haykırıyordu. Silah bir kez daha patladı, sonra bir kez daha.

Çığlıklar.

Vücudumun korkunç bir acıyla kıvrandığının belli belirsiz de olsa farkındaydım. Ölüyordum.

Sonra Emma ve Bayan Peregrine acı içinde bağrışarak yanı başıma diz çöktüler; muhafız görüş alanımdan tamamen çıkmıştı. Sanki kulaklarım suyun altında kalmışçasına dediklerini anlayamıyordum. Beni hareket ettirmeye, omuzlarımdan kapıya doğru sürüklemeye çalışıyorlardı ama vücudum hem hareketsiz hem de külçe gibi ağırdı. Derken ruh havuzunun olduğu taraftan kasırga rüzgârlarını andıran bir uluma yükseldi. Öyle ki bedenimi esir alan dayanılmaz acıya rağmen başımı çevirip bakmayı becerdim.

Caul baldırlarına dek gelen suya girmiş, kollarını iki yana açıp başını geriye atmıştı. Su buharı, onu ele geçirirken sanki felç geçirmiş gibi duruyordu. Su buharı yüzündeki tüm açıklıklardan içeri doluyor; ağaç kökünü andıran filizler boğazından aşağı kayıyor, iplik iplik burnundan giriyor, bulutlar halinde gözlerine ve kulaklarına yerleşiyordu. Sonra, yalnızca birkaç saniye içinde yok oldu. Mağaranın dört bir yanında parlayan mavi ışık, sanki gücünün yarısı Caul tarafından emilmiş gibi solgunlaştı.

Bayan Peregrine'in bağırdığını duyabiliyordum. Emma muhafızlardan birinin silahını aldı ve Caul'ün üzerine boşalttı. Adam uzakta değildi, Emma da iyi bir nişancıydı. Onu vurmuş olmalıydı ama Caul irkilmedi bile. Yere serilmek yerine tam tersini yapıyor gibi görünüyordu: Büyüyordu. Çarçabuk büyüyor, sadece birkaç saniye içinde eni de boyu da ikiye katlanıyordu. Teni sayısız kez yırtılıp iyileşirken vahşi hayvanlarınkini andıran çığlıklar attı. Uzun zamandır beslediği o eski boşluğu nihayet çalıntı bir ruhla doldurarak kısa sürede açık yarayı andıran pembe etleri, yırtık pırtık elbiseleri ve meneviş mavisi kocaman gözleri olan bir deve dönüştü. Ama en kötüsü elleriydi. Devasa, yamru yumru şeyler haline gelmişlerdi; ağaç kökü gibi kalın ve budaklıydılar. Her birinde de onar parmağı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma ve Bayan Peregrine beni kapıya doğru sürüklemeyi denediler ama artık Caul peşimizdeydi. Ruh havuzundan çıkıp kemiklerimizin titremesine neden olacak kadar gür bir sesle, *"ALMA, ÇABUK BURAYA GEL!"* diye bağırdı.

Caul o korkunç ellerini havaya kaldırdı ve görünmez bir güç, Bayan Peregrine ile Emma'yı benden koparıp aldı. Ansızın havalanıp Caul yeniden ellerini indirene dek yerden üç metre yüksekte asılı kaldılar ve ardından, zıplayan bir top hızıyla yere çarptılar.

"SENİ DİŞLERİMİN ARASINDA EZECEĞİM!" diye kükredi Caul ve mağarayı onlara doğru arşınlamaya koyuldu. Her adımı depremler yaratıyordu.

Sanırım adrenalin sayesinde görüşüm netleşmeye ve işitme kabiliyetim geri gelmeye başlamıştı. Bundan daha acımasız bir ölüm cezasına çarptırılmayı hayal edemiyordum: Son anlarımda sevdiğim kadınların parçalarına ayrıldığına tanıklık edecektim. Derken bir köpeğin havladığını duydum ve o anda aklıma çok daha korkunç bir şey geldi: Arkadaşlarımın ölümüne de şahit olacaktım.

Emma ve Bayan Peregrine kaçmaya çalıştı. Başka seçenekleri yoktu. Benim için geri dönmeleri artık mümkün değildi.

Diğerleri koridordan odaya akın etmeye başladılar. Çocuklar ve ymbryneler. Hatta Sharon ve darağacı ustaları da. Addison onları buraya dek getirmiş olmalıydı. Onlara önderlik ederken dişlerinin arasında tuttuğu fener sağa sola sallanıyordu.

Neyle karşı karşıya olduklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Onları uyarabilmiş olmayı diledim –*onunla mücadele etmeye kalkışmayın, sadece kaçın*– ama beni dinlemezlerdi. Devasa canavarı gördüler ve varlarını yoklarını ortaya koyarak onunla savaşmaya giriştiler. Darağacı ustaları çekiçlerini fırlatıyorlardı. Bronwyn yanında getirdiği duvar parçasını gerinerek güç alıp gülle misali savurdu. Çocuklardan bazılarının ellerinde, hortlaklardan aldıkları silahlar vardı. Hiç düşünmeden Caul'e ateş etmeye başladılar. Ymbryneler kuş suretine bürünüp canavarın kafasına üşüşerek bulabildikleri her yeri gagaladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hiçbirinin Caul üstünde azıcık bile etkisi olmadı. Kurşunlar göğsünden sekti. Tek bir hamlede duvar parçasını savuşturdu. Devasa dişleriyle yakaladığı çekiçleri tükürüverdi. Tatarcık sürüsü muamelesi yaptığı ymbryneler onu biraz daha kızdırmaktan başka hiçbir işe yaramadı. Sonra kollarını ve boğum boğum parmaklarını açtı. Parmaklarından sarkan küçük kökler, elektrik yüklü teller gibi dans ediyordu. Ve nihayet, yavaşça avuçlarını birleştirdi. O anda, başının etrafında uçup duran ymbryneler sağa sola savrulurken bütün tuhaflar tarumar halde yere yığıldılar.

Avuçlarını birleştirdi ve sanki bir kâğıt parçasını buruşturmak istercesine ellerini ovuşturdu. Ymbryneler ve tuhaflar, uzuvlardan ve kanatlardan oluşan koskoca bir düğüm halinde yerden kalktılar. Tek başıma kalmıştım (Bentham dışında; sahi, Bentham neredeydi?) ve doğrulmaya, ayağa kalkıp bir şeyler yapmaya çalıştım ama tek becerebildiğim başımı kaldırmaktı. Tanrım, onları un ufak edecekti. Korku dolu çığlıkları duvarların arasında yankılanıyordu. Sonumuzun geldiğini düşündüm. Bana kalırsa kanlarının sıkılmış bir meyve suyu misali akması an meselesiydi ama sonra, Caul ellerinden birini havaya kaldırdı ve bir şeyi savuşturmak istercesine suratının önünde sallamaya başladı.

Onu rahatsız eden arılardı. Hugh'nun arılarından birkaçı düğümden kurtulmayı başarmıştı ve şimdi de Caul'ün gözlerine saldırıyor, canavar sağır edici bir kükremeyle onlara karşı koymaya çalışırken onu sokuyorlardı. Ymbryneler ve tuhaflar yere düştü; bir araya gelerek oluşturdukları düğüm açılıverdi ve her biri başka yana savruldu. Tanrı'ya şükürler olsun ki un ufak edilmemişlerdi.

Kuş suretinde ciyaklayıp kanat çırpan Bayan Peregrine, herkesi tekrar ayağa kaldırıp koridora doğru sürdü. *Koşun. Koşun. Gidin!*

Sonra Caul'e saldırmak için geri döndü. Canavar arılarla başa çıkmayı becermişti ve bu defa herkesi havaya kaldırıp duvara çarpmak için kollarını yeniden iki yana açıyordu. Ama henüz ellerini birleştirmeyi başaramadan Bayan Peregrine pençeleriyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onu bombardımana tuttu ve yüzünde derin kesikler açtı. Caul kendi etrafında dönüp Bayan Peregrine'e öylesine sert bir darbe vurdu ki kadın odanın öte yanına dek savrulup duvardan sektikten sonra yere düştü ve orada öylece hareketsiz kaldı.

Caul diğerlerinin icabına bakmak için arkasını dönene dek çoktan koridorda gözden kaybolmuşlardı. Caul avucunu onlara doğru uzattı, elini yumruk yaptı ve kendine doğru çekti ama görünüşe göre canavarın telekinezi gücünün erişemeyeceği kadar uzaklaşmışlardı. Canavar hüsran içinde haykırarak onların arkasından koşturdu, sonra yüzüstü yatıp peşleri sıra koridora sığışmaya çalıştı. Nihayet zar zor da olsa koridora sığmayı becerdi.

İşte, nihayet Bentham'ı gördüğüm an o andı. Gizlenmek için su kanalına yuvarlanmıştı ve şimdi kanaldan çıkıyordu. Tepe tırnağa sırılsıklam olsa da az önceki arbededen etkilenmemişti. Arkası bana dönük vaziyette eğilmiş, göremediğim bir şeyle uğraşıyordu.

Yeniden hayata dönüyormuşum gibi hissettim. Göğsümdeki acı diniyordu. Kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ve ikisini de oynatabildiğimi keşfettim, oysa bu yalnızca bir denemeydi. Birkaç kurşun deliği ve çokça kan bulmayı bekleyerek ellerimi vücudumda, göğsümün üstünde gezdirdim. Ama kupkuruydum. Ellerim delikler yerine, bozuk para gibi dümdüz olmuş bir metal parçasına denk geldi. Parmaklarımı ona dolayıp ne olduğuna bakmak için havaya kaldırdım.

Bu bir kurşundu. Vücudumu delip geçmemişti. Ölmüyordum. Kurşun atkıma gömülmüştü.

Horace'ın benim için ördüğü atkıya.

Her nasılsa bunların olacağını önceden görmüş ve tuhaf koyunların yününden bana bu atkıyı örmüştü. Tanrı Horace'tan razı olsun...

Odanın karşı tarafında bir şeyin parlayıp söndüğünü fark edince başımı kaldırdım –artık daha rahat hareket edebiliyordum– ve Bentham'ın alev saçan gözleriyle orada dikildiğini gördüm. Gözlerinden kor gibi beyaz ışık huzmeleri fışkırıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Elindeki şeyi düşürdüğü anda yere çarpan camın tıngırtısını duydum.

Bir şişe dolusu nektar kullanmıştı.

Yan dönüp iki büklüm olduktan sonra olduğum yerde doğrulmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bentham çabuk adımlarla duvar boyunca ilerliyor, kavanozlara bakıyordu. Her birini teker teker dikkatle inceliyordu.

Sanki onları görebiliyormuş gibi.

İşte o anda Bentham'ın ne yaptığını, az önce gözlerine boca ettiği şeyin ne olduğunu anladım. Büyükbabamdan çaldığı ruhu onca yıldır saklamış ve az önce kullanmıştı.

Kavanozları *görebiliyordu*. Benim yaptığımı yapabiliyordu.

Dizlerimin üstündeydim. Avuçlarım yerdeydi. Ayaklarımdan birini altıma çekip kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Ölümden geri dönmüştüm.

O âna dek Caul koridorda solucan gibi kıvrıla kıvrıla yolu yarılamıştı. Arkadaşlarımın koridorun diğer ucundan yankılanan seslerini duyabiliyordum. Henüz kaçmayı başaramamışlardı. Muhtemelen Bayan Peregrine'i (ya da beni) arkada bırakmayı reddetmişlerdi. Devle savaşmaya devam ediyorlardı.

Bentham artık bacaklarının durumu el verdiğince koşuyordu. Diğer büyük küpü gözüne kestirmiş, ona doğru ilerliyordu. Topallayarak Bentham'a doğru birkaç adım attım. Ama küpe ulaştı ve onu devirdi. Küpün içindeki mavi sıvı tıslamalar eşliğinde kanaldaki suya karışıp ruh havuzuna doğru yol almaya başladı.

Bentham o sırada arkasını döndü ve beni gördü.

O topallaya topallaya havuza doğru ilerliyor, bense ağır aksak adımlarla ona yetişmeye çalışıyordum. Küpün içindeki sıvı havuza ulaşır ulaşmaz havuzun suyu köpürmeye başladı ve kör edici bir ışık sütunu tavana dek yükseldi.

"RUHLARIMI KİM ALIYOR!" diye kükredi Caul koridordan. Solucan gibi kıvrıla kıvrıla odaya dönmeye uğraşıyordu.

Bentham'ı alaşağı ettim. Ya da üstüne düştüm; artık siz hangisini tercih ederseniz. Zayıf düşmüştüm ve başım dönüyordu;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bentham ise yaşlı ve kırılgandı. Anlayacağınız birbirimize pek uygunduk. Biraz boğuştuk ve onu yere mıhladığım belli olunca mücadele etmekten vazgeçti.

"Beni dinle," dedi. "Bunu yapmak zorundayım. Tek umudunuz benim."

"Kapat çeneni!" dedim sağa sola savurduğu ellerini yakalayarak. "Yalanlarını daha fazla dinleyecek değilim."

"Gitmeme izin vermezsen hepimizi öldürecek!"

"Sen aklını mı kaçırdın? Gitmene izin verirsem ona yardım edersin!" Nihayet bileklerini kavradım. Cebinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu.

"Hayır, etmeyeceğim!" diye haykırdı. "Çok sayıda hata yaptım... ama sana yardım etmeme izin verirsen her şeyi düzeltebilirim."

"Bana *yardım* etmene mi?"

"Cebime bak!"

Caul ruhları hakkında kükremekten bir an olsun vazgeçmeden yavaşça koridordan geri geri çıkıyordu.

"Yeleğimin cebine!" diye bağırdı Bentham. "Orada bir kâğıt bulacaksın. Her ihtimale karşı yanımdan hiç ayırmam."

Ellerinden yalnızca birini bırakıp cebine uzandım. Elime gelen katlanmış küçük kâğıt parçasını yırtarcasına açtım.

"Bu da ne?" dedim. Kadim Tuhaf dilinde yazılmış olduğundan tek kelimesini bile okuyamıyordum.

"Bu bir formül. Bunu ymbrynelere göster. Onlar ne yapacaklarını bilirler."

Omzumun üzerinden bir el uzandı ve kâğıdı parmaklarımın arasından kaptı. Bir hışımla arkamı döndüğümde feci halde olsa da insan suretine bürünmüş olan Bayan Peregrine'le karşılaştım.

Kâğıtta yazanları okudu. Gözleri Bentham'a bakarken ışık saçıyordu. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Bir keresinde işe yaramıştı," dedi. "Bir kez daha işe yaramaması için hiçbir neden göremiyorum. Ve elimizde daha fazla ymbryne olduğu düşünüldüğünde..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine, "Bırak onu," dedi bana.

Az kalsın şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. "Ne? Ama o..."

Elini omuzuma koydu. "Biliyorum."

"Büyükbabamın ruhunu çaldı! Onu kullandı... şu anda içinde!"

"Biliyorum Jacob." Başını eğip yüzüme baktı; suratında nazik ama kararlı bir ifade vardı. "Söylediklerinin hepsi doğru, hatta durum bundan da kötü. Ve onu yakalaman da çok iyi oldu. Ama şimdi onu bırakmalısın."

Böylece elini serbest bırakıp Bayan Peregrine'in yardımıyla ayağa kalktım. Sonra Bentham da ayaklandı; büyükbabamın ruhundan aldığı o ışıltılı siyah sıvıyı damarlarında taşıyan kederli ve sırtı kamburlaşmış yaşlı bir adamdan ibaretti. Bir anlığına gözlerinde Abe'i gördüğümü sandım; ruhunun minicik bir parçası karşımda dikilmiş, bana bakıyordu.

Bentham döndü ve ışık sütunuyla ruh havuzuna doğru koşturdu. Su buharı, Caul boyutlarında ama kanatlı bir devin suretine bürünüyordu. Bentham havuza zamanında ulaşmayı başarırsa Caul karşısında dişine göre bir rakip bulacaktı.

Caul hemen hemen koridordan çıkmayı başarmıştı ve öfkeden köpürüyordu. "*SEN NE YAPTIN!*" diye haykırdı. "*SENİ GEBERTECEĞİM!*"

Bayan Peregrine beni itekleyerek yere yüzüstü yatırdı ve kendisi de yanıma uzandı. "Saklanmaya zamanımız yok," dedi. "Ölü taklidi yap."

Bentham düşe kalka havuza girer girmez su buharı adamın içine akmaya başladı. Caul sonunda koridordan çıkmayı başarmıştı. Ağır hareketlerle ayağa kalktı ve ardından Bentham'a doğru koşturdu. Az kalsın başlarımızdan pek de uzağa inmeyen devasa ayaklarından birinin altında kalıyorduk ama Caul havuza vardığında, Bentham çoktan o küpün içindeki kadim ve kudretli ruh her neyse onunla kaynaşmıştı. Bayan Peregrine'in zayıf ve küçük erkek kardeşinin boyu daha şimdiden iki misline çıkmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine'le birbirimize yardım ettik. Arkamızda Caul ve Bentham çarpışmaya başlamıştı. Çıkardıkları sesler patlayan bombaları andırıyordu. Kimsenin bana kaçmamı söylemesine gerek yoktu.

Emma ve Bronwyn koşarak bizi karşıladıklarında koridoru yarılamıştık. Bizi kollarımızdan yakalayıp zayıf düşmüş, viran haldeki bedenlerimizin tek başına kaldıramayacağı bir hızla kurtuluşa doğru sürüklediler. Konuşmadık. Koşmak dışında hiçbir şeye zamanımız yoktu. Duyulabilecek kadar yüksek sesle bağırmam da mümkün değildi. Fakat hâlâ hayatta olduğumu görünce Emma'nın yüzünde beliren hem hayret hem de rahatlama yüklü ifade her şeyi anlatıyordu.

Karanlık tünel bizi sarıp sarmaladı. Başarmıştık. Arkamızda patlak veren kargaşaya son defa bakmak için arkamı döndüm. Tozdan ve su buharından oluşan sis perdesinin ardında birbirlerini öldürmeye çalışan, apartman yüksekliğinde iki yaratık gördüm: Caul pençeye benzeyen ellerinden biriyle Bentham'ın boğazını sıkıyor, diğeriyle de adamın gözlerini oyuyordu. Daha oyulacak binlerce gözü olan böcek kafalı Bentham ise uzun ve esnek çenesiyle Caul'ün boynundan besleniyor ve kayış gibi kanatlarıyla kardeşini pataklıyordu. Kördüğüm olmuş halde birbirlerini duvardan duvara çarparak çevrelerindeki her şeyi yıktılar ve kırdıkları sayısız ruh kavanozunun içindekilerin parlak bir yağmur gibi etrafa saçılmasına neden oldular.

Böylelikle beynime kazınan yepyeni kâbuslarla Emma'nın beni karanlığa çekmesine izin verdim.

* * *

Addison'un ağzındaki fenerin gitgide zayıflayan parıltısından başka ışık kaynağı olmayan arkadaşlarımızı, karanlık tarafından yutulmuş sonraki odada bulduk. Emma ateşini yakınca, bitap düşmüş halde olsak da onlara doğru koşturduğumuzu gören arkadaşlarımızdan sevinç çığlıkları yükseldi. Emma'nın elinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yayılan ışıkta onları gördüğüm anda irkildim. Caul tarafından duvardan duvara çarpıldıkları için onlar da pek iyi durumda sayılmazdı; çoğu kan içindeydi, vücutlarının her yerinde morluklar vardı ve birkaç tanesi incinmiş ya da kırık bacaklarına rağmen ayakta durmaya çalışıyordu.

Mağaradan gelen patlama sesleri yüzünden anlık bir sessizlik yaşandı ama ardından Emma beni kollarının arasına aldı. "Seni vurduğunu gördüm! Hâlâ hayatta olman bir mucize!"

"Tuhaf koyunların yününün ve Horace'ın rüyalarının mucizesi!" dedim ve ardından Emma'yı öpüp Horace'ı bulmak için kalabalığın içine daldım. Onu bulduğumda ona öylesine sıkı sarıldım ki rugan ayakkabıların içindeki ayakları yerden kesildi. "Umarım günün birinde sana olan borcumu ödeyebilirim," dedim atkımı çekiştirerek.

"İşe yaradığına çok sevindim," dedi yüzünde ışıltılar saçan bir gülümsemeyle.

Muazzam, hatta inanılmaz sesler eşliğinde yıkım devam ediyordu. Kara parçaları koridor boyunca yuvarlanarak üzerimize doğru geldi. Caul ve Bentham bulundukları yerden bize ulaşamayacak olsalar bile kütüphaneyi tepemize yıkabilirlerdi. Önce kütüphaneden, sonra da bu *döngüden* bir an evvel çıkmalıydık.

Geldiğimiz yolu takip ederek koşturduk; yarımız fena halde topallıyordu, diğerleri ise koltuk değneği vazifesi görüyordu. Addison burnuyla bize önderlik ederek labirentten çıkıp geldiğimiz yolu bulmamızı sağladı. Caul ile Bentham'ın savaşının sesleri peşimizi bırakmıyor gibi görünüyordu; sanki büyümeye devam ediyorlarmış gibi her adımımızda sesleri de yükseliyordu. Daha ne kadar büyüyüp ne denli güçlenebilirlerdi ki? Tahminimce kırdıkları kavanozlardaki ruhlar yağmur misali havuza yağmış ve onları besleyerek çok daha korkunç yaratıklara dönüşmelerine neden olmuştu.

Ruhlar Kütüphanesi onları gömecek miydi? Burası hem mezarları hem de hapishaneleri mi olacaktı? Yoksa yumurta kabuğu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

misali kırılacak ve içinde barındırdığı kötülükleri dünyaya mı saçacaktı?

Yeraltı odasındaki çıkışa ulaştık ve kendimizi bir kez daha turuncu gün ışığının altına attık. Arkamızda bıraktığımız gümbürtü tepelerde yankılanan biteviye bir sarsıntıya dönüşmüştü.

"Yola devam etmeliyiz!" diye bağırdı Bayan Peregrine. "Döngünün çıkışına doğru!"

Düşe kalka bir açıklıktan geçerek yolu yarıladığımız sırada altımızdaki toprak öylesine şiddetli sarsıldı ki hepimizin ayakları yerden kesildi. Daha önce hiç volkan patlamasına şahit olmamıştım ama arkamızdaki alçak tepelerden yankılanan ve gök gürültüsünü andıran bu gümbürtüden daha korkutucu olabileceğini sanmıyordum. Dehşete kapılmış halde arkamıza döndüğümüzde dönümlerce kayanın un ufak olarak havaya uçtuğunu gördük ve nihayet, Caul'ün ve Bentham'ın gün gibi aşikâr çığlıklarını duyduk.

Kütüphaneden kurtulmayı becermişlerdi. Mağaranın tavanını ve sayısız taş katmanını yarıp geçerek gün ışığına çıkıyorlardı.

"Daha fazla bekleyemeyiz!" dedi Bayan Peregrine. Kendini toparladı ve Bentham'ın cebinde bulduğum buruşuk kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Kız kardeşlerim, bu döngüyü kapatma zamanı geldi!"

Bize verdiği şeyin ne olduğunu ve Bayan Peregrine'in neden gitmesine izin verdiğini işte o anda anladım. *Bu bir formül*, demişti. *Bir keresinde işe yaramıştı...*

Bu Caul'ü ve takipçilerini onlarca yıl önce, yani 1908'de kandırmakta kullandığı prosedürün ta kendisiydi. Umduklarının aksine biyolojik saatlerini sıfırlamak yerine içinde bulundukları döngüyü kapatan formüldü. Bu defa yıkım kasıtlı olacaktı. Yalnızca tek bir sorun vardı...

"Bu onları gölgelere çevirmez mi?" diye sordu Bayan Wren.

"Gölgelerle başa çıkarız," dedim, "ama en son birileri döngünün tekini böyle kapattığında Sibirya'nın yarısını havaya uçurmaya yetecek kadar büyük bir patlama meydana gelmemiş miydi?"

"Kardeşimin kendisine yardım etmeye ikna ettiği ymbryneler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

genç ve deneyimsizdi," dedi Bayan Peregrine. "Biz daha iyi bir iş çıkaracağız."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Bayan Wren.

Tepenin ardından, ufkun öte yanını gizlice gözetlemek isteyen ikinci bir güneş misali devasa bir surat belirdi. Bu Caul'dü ve en az on ev yüksekliğindeydi. Tepelerden yankılanan borazan gibi sesiyle, "*ALMAAAAAAAAA!*" diye bağırdı.

"Sizin peşinizden geliyor, hanımefendi!" diye feryat etti Olive. "Güvenli bir yere gitmeliyiz!"

"Az sonra, tatlım."

Bayan Peregrine bütün tuhaf çocukları (hatta Sharon'ı ve kuzenlerini bile) kışkışladı ve ardından ymbryneleri etrafına topladı. Kadim ayinlerinden birini gerçekleştirmek üzere olan mistik ve gizli bir cemiyet gibi görünüyorlardı. Oysa sanırım yaptıkları tam olarak buydu. Kâğıtta yazanları okuyan Bayan Peregrine, "Burada yazılana göre tepkimeyi başlattığımız an itibariyle döngüden kaçmak için yalnızca bir dakikamız olacak," dedi.

"Bu yeterli olacak mı?" dedi Bayan Avocet.

"Olmak zorunda," dedi Bayan Wren acımasızca.

"Belki de denemeden önce çıkışa yaklaşsak daha iyi ederiz," diye öneride bulundu nihayet kendine gelen Bayan Glassbill.

"Zamanımız yok," dedi Bayan Peregrine. "Bunu yapmak zo..."

Caul'ün uzaktan gelen ama gök gürültülerine taş çıkaracak türden bağrışı, kadının cümlesinin geri kalanını bastırdı. Hızlı büyümenin yarattığı sıradışı baskı yüzünden beyni erimiş olacak ki artık anlaşılmaz sesler çıkarıyordu. Havanın süt misali kesilmesine neden olan iğrenç kokulu, sapsarı bir rüzgârdan ibaret nefesi bize sesinden birkaç saniye daha önce ulaştı.

Birkaç dakikadır Bentham'ın sesini duymuyorduk. Ölüp ölmediğini merak ettim.

"Büyüklerinize şans dileyin!" diye seslendi Bayan Peregrine bize.

"İyi şanslar!" diye bağırdık hepimiz.

"Sakın bizi havaya uçurmayın!" diye ekledi Enoch.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Peregrine kız kardeşlerine döndü. On iki ymbryne el ele tutuşup omuz omuza vererek daire şeklinde dizildiler. Bayan Peregrine, Kadim Tuhaf dilinde konuşmaya başladı. Diğerleri hep bir ağızdan ona karşılık verdi. Sesleri tekinsiz ama hareketli bir ezgiyle yükseliyordu. Bu otuz saniye kadar sürdü. O sırada Caul mağaradan tırmanarak çıkmaya koyulmuştu; tutunacak yer arayan devasa elleri tepelerden kaya parçaları koparıyordu.

"Pekâlâ, bu harikaydı," dedi Sharon, "ve hepiniz burada kalıp olan biteni izlemekte özgürsünüz ama sanırım kuzenlerim ve ben buradan ayrılıyoruz." Yürümeye başladı ama önümüzdeki patikanın beşe ayrıldığını fark edip sertleşmiş toprakların ayak izlerimizi belli etmediğini görünce durdu. "Şey," dedi bize dönerek, "aranızda yolu hatırlayan var mı?"

"Biraz beklemen gerekecek," diye homurdandı Addison. "Ymbrynelerin işi bitene dek kimse buradan ayrılmayacak."

Sonunda ellerini bırakıp daireyi bozdular.

"Bu kadarcık mıydı?" dedi Emma.

"Bu kadardı!" diye yanıtladı Bayan Peregrine hızla bize doğru yürürken. "Hemen yola çıkalım. Elli dört saniye sonra burada olmak istemeyeceğiz."

Ymbrynelerin az önce dikildiği yer aniden yarıldı ve toprak gürültülü, hatta mekanik bir vızıltı çıkararak hızla genişleyen obruğa doğru akmaya başladı. Çöküş başlamıştı.

Tüm yorgunluğumuza, viran haldeki bedenlerimize ve sürekli tökezleyen adımlarımıza rağmen duyduğumuz korku ve arkamızdan gelen o korkunç, kıyametvari gürültüler –ve tabii bir de hantal gölgesi yürüdüğümüz patikaya düşen dev– adımlarımızı hızlandırmamız için bize epeyce teşvik oldu. Yarılan topraklardan geçip ayaklarımızın altında ufalanan eski merdivenlerden inerek, un ufak olmalarına ramak kalmış duvarlardan etrafa yayılan kırmızı tozlar yüzünden öksüre öksüre de olsa daha önce çıktığımız eve girdik ve nihayet Caul'ün kulesine açılan geçide adımımızı attık.

Bayan Peregrine bizi tepemize yıkılmak üzere olan geçitten geçirdi ve diğer taraftan çıkarıp kuleye soktu. Neler olup bittiği-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne bakmak için döndüğümde arkamızdaki geçidin içe göçtüğünü ve tavanını tarumar eden devin yumruğu gördüm.

Bayan Peregrine panik içinde, "Kapı nereye gitti? Kapıyı kapatmalıyız, yoksa çöküntü döngünün ötesine yayılabilir!" dedi.

Enoch, "Bronwyn onu tekmeledi!" dedi. "Kırıldı!"

Kapıya ilk ulaşan Bronwyn olmuştu ve onun için kapıyı kırmak kolunu çevirmekten daha kolaydı. "Özür dilerim!" diye inledi. "Yoksa hepimizi ölüme mi mahkûm ettim?"

Döngüdeki sarsıntı kuleye yayılmaya başlamıştı. Bizi koridorun bir yanından öteki yanına savurarak sallanıyordu.

"Kuleden kaçmayı becerebilirsek hayır," dedi Bayan Peregrine.

"Çok yüksekteyiz!" diye bağırdı Bayan Wren acı içinde. "Zemine asla zamanında ulaşamayız!"

"Hemen üstümüzde açık bir güverte var," dedim. Bunu neden söylediğimden emin değildim çünkü kulenin tepesinden atlayarak ölüme gitmek, yıkılan kulenin altında ezilerek ölmekten daha iyi görünmüyordu.

"Evet!" diye haykırdı Olive. "Oradan atlayabiliriz!"

"Kesinlikle olmaz!" dedi Bayan Wren. "Biz ymbryneler uçabiliriz ama siz çocuklar..."

"Herkesi taşıyabilirim!" dedi Olive. "Yeterince güçlüyüm!"

"Hayatta olmaz!" dedi Enoch. "Çok küçüksün ve biz de çok kalabalığız!"

Kule mide bulandırıcı bir şekilde sallandı. Tavandaki fayanslar dökülmeye, zeminde çatlaklar belirmeye başladı.

"Pekâlâ o zaman!" dedi Olive. "Arkada kalın!"

Üst kata doğru hareketlendi. Geri kalanımızın, Olive'in tek umudumuz olduğuna karar vermesi için kulenin bir kez daha yalpalaması yetti.

Hayatlarımız artık en küçüğümüzün narin ellerindeydi. Kuşlar yardımcımız olsun.

Yukarı doğru tırmanan koridor boyunca koşarak açık havaya ve günden geriye her ne kaldıysa ona adım attık. Şeytanın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arka Bahçesi'nin buyurgan manzarası ayaklarımızın altında uzanıyordu: Tesis ve renksiz duvarları, puslu yarık ve gedikli köprü, Dumanlı Sokak'ın simsiyah kavları ve dip dibe inşa edilmiş gecekonduları, arkasında da döngünün sınırı boyunca yılan gibi kıvrılarak uzanan Hendek. Bundan sonra başımıza ne gelecek olursa olsun, hayatta kalmayı becersek de ölsek de bu manzarayı son defa görmek beni mutlu etmişti.

Hepimiz kulenin tepesini çevreleyen parmaklıklara koşturduk. Emma elimi tuttu. "Aşağıya bakmayalım, ne dersin?"

Ymbryneler birer birer kuş suretine bürünüp yardım etmek için ellerinden geleni yapmaya hazır bir halde parmaklıklara kondu. Olive iki eliyle parmaklıklara tutunup ayakkabılarından kurtulduğu anda ayakları havalanmaya başladı. Sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi parmaklıkların üstünde tepetaklak duruyordu; topukları gökyüzüne bakıyordu.

"Bronwyn, ayaklarımdan tut!" dedi. "Zincir yapacağız. Emma, Bronwyn'in bacaklarını tutacak, Jacob da Emma'nınkileri. Hugh, sen Jacob'ın bacaklarına tutun; Horace da seninkilere tutunsun..."

"Ama sol bacağım acıyor!" dedi Hugh.

"O zaman Horace sağ bacağına tutunur!" dedi Olive.

"Bu çılgınlık!" dedi Sharon. "Çok ağır olacağız!"

Olive karşı çıkmaya yeltenmişti ki kule öylesine sarsıldı ki aşağı düşmemek için parmaklıklara tutunmak zorunda kaldık.

Ya hep ya hiçti. Ya Olive'in dediğini yapacaktık ya da ölecektik.

"Ne yapacağınızı anladınız!" diye bağırdı Bayan Peregrine. "Olive'in dediğini yapın ve daha da önemlisi yere ulaşana kadar sakın ellerinizi bırakmayın!"

Küçük Olive dizlerini kırıp ayaklarından birini Bronwyn'e doğru uzattı. Bronwyn, Olive'in ayağını sıkıca kavradıktan sonra kolunu kaldırıp diğerini de tuttu. Olive parmaklıkları bıraktı ve Bronwyn'in elleri arasında doğrulurken havuzun içindeki duvardan güç alarak ileriye atılan bir yüzücü edasıyla kendini göğe doğru ittirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göz açıp kapatıncaya kadar Bronwyn'in ayakları yerden kesilmişti. Emma çabucak Bronwyn'in bacaklarına tutundu ve Olive dişlerini birbirine bastırarak güç bela yükselmeye çalışırken o da havalandı. Sıra bana gelmişti ama görünüşe göre Olive'in gücü tükeniyordu. Çırpındı, inledi, ellerini kollarını sallayarak gökyüzüne yükselmeye çalıştı ama enerjisi bitmişti. Tam o anda Bayan Peregrine kuş suretine büründü, gökyüzüne doğru kanat çırpıp pençelerini Olive'in elbisesinin ensesine geçirdi ve kaldırdı.

Ayaklarım yerden kesildi. Hugh benim bacaklarıma tutundu, Horace da onunkilere. Enoch da Horace'ın bacaklarına tutunduktan sonra Perplexus, Addison, Sharon ve hatta kuzenleri bile uçmaya başlayana dek bu böylece devam etti. Garip, kımıl kımıl bir uçurtma misali birbirimizin ardına dizilmiş, gökyüzünde süzülüyorduk. Millard ise uçurtmamızın görünmez kuyruğuydu. Nispeten daha küçük olan diğer ymbryneler de pençelerini kıyafetlerimize geçirip çılgınca kanat çırpmaya koyuldular; güçlerinin yettiğince ağırlığımızı taşımaya çabalıyorlardı.

Sonuncumuz da kuleden ayrıldığı anda koca bina ufalanmaya başladı. Yıkılışını görmek için tam zamanında aşağı baktım. Kulenin üst tarafı, çöken döngünün girdabına yakalanmışçasına içe göçerken bina kendi üstüne katlanarak süratle yıkıldı. Sonrasında yana devrilip orta yerinden kırılarak milyonlarca tuğla taşocağına dökülüyormuş gibi korkunç bir sesle koca bir toz ve moloz yığını haline geldi. Fakat Bayan Peregrine'in gücü tükenmeye başlamıştı. Böylece, enkazdan uzağa yumuşak bir iniş yapabilmemiz için bizi tüm güçleriyle yana çeken ymbrynelerin eşliğinde yavaşça yere doğru alçalmaya koyulduk.

Avluya indik. Önce Millard ve nihayet Olive. O kadar bitkin haldeydi ki ayakları yere değer değmez ilk yaptığı, az önce maraton koşmuş bir atlet edasıyla kesik kesik soluk alarak sırtüstü uzanıp orada öylece yatmaktı. Olive'in etrafında toplanıp neşe içinde onu alkışladık.

Ama o anda gözleri fal taşı gibi açıldı ve gökyüzüne işaret etti. "Bakın!"

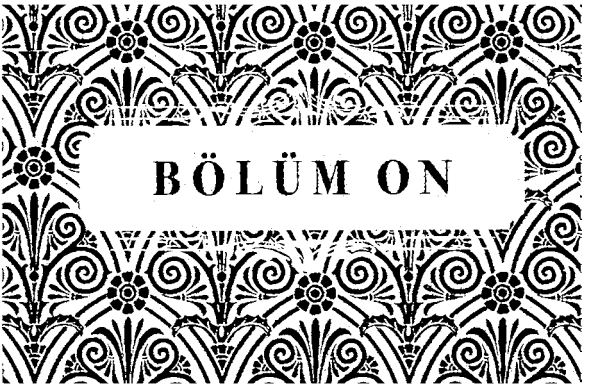
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sadece birkaç dakika önce kulenin tepesinin olduğu yerde gümüş rengi ışıltılar eşliğinde minyatür bir hortum misali dönüp duran küçük bir burgaç vardı. Çöken döngüden geriye kalan son parça buydu. Dönüş hızı anbean artarken gitgide küçülmesini hipnotize olmuş gibi izledik. Artık görülmeyecek kadar ufaldığında burgacın diğer tarafından sonik patlamaları andıran korkunç bir ses geldi:

"*ALMAAAAAAAAAA!*"

Ve burgaç, Caul'ün sesini de beraberinde götürerek aniden yok oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Döngü çöküp kule yıkıldıktan sonra ağızlarımız birer karış açık vaziyette öylece dikilme lüksümüz olmadı, en azından uzun süreliğine. Her ne kadar en büyük tehlikeler geride kalmış ve en korkunç düşmanlarımız mağlubiyete uğramış ya da yakalanmış gibi görünse de etrafımızda kargaşa hüküm sürüyordu ve yapılması gereken bir sürü iş vardı. Tüm o yorgunluğumuza, morluklarımıza ve ağrıyan kemiklerimize rağmen ymbryneler en iyi yaptıkları işe düzen yaratmaya koyuldular. İnsan suretine bürünüp idareyi ele aldılar. Tesis hortlakların birkaçının gizlenmiş olması ihtimaline karşı didik didik arandı. İki tanesi hemen teslim oldu. Addison da üçüncü bir hortlağın yerini tespit etti; perişan görünümlü kadın yerdeki deliklerden birine gizlenmişti.

Ellerini havaya kaldırıp merhamet dilenerek deliğinden çıktı. Sharon'ın kuzenlerinden, sayıları gittikçe artan tutuklularımızı zapt edebilecek türden geçici bir hapishane inşa etme istenince adamlar çekiç seslerine şarkılarıyla eşlik ederek güle oynaya işe koyuldular. Sharon, Bayan Peregrine ve Bayan Avocet tarafından sorgulandı ama yalnızca birkaç dakika süren sorgulamanın ardından Sharon'ın gizli ajan ya da hain değil de yalnızca bir paralı asker olduğundan emin oldular. Sharon, Bentham'ın ihanetine en az geri kalanımız kadar şaşırmış görünüyordu.

Hortlakların hapishaneleri ve laboratuvarlar çabucak boşaltıldı ve tüyler ürpertici makineleri paramparça edildi. Korkunç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

deneylerinde denek olarak kullanılanlar dışarı çıkarılıp gözetim altına alındı. Diğer binaların altındaki hücrelerden daha düzinelercesi kurtarıldı. Tutuldukları yeraltı hücrelerinden bir deri bir kemik kalmış halde ve öfkeyle burunlarından soluyarak çıktılar. Sersem sersem ortalıkta dolananlar toplanıp gözlem altına alınırken diğerleri yürüyüp giderek gözden kayboldu. Diğerleri bize öylesine minnettardı ki teşekkür etmeden duramıyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Küçük bir kız en az yarım saatini bir tuhaftan diğerine gidip hepsini teker teker kucaklayarak şaşırtmaya harcadı. "Bize nasıl bir iyilik yaptığınızı anlatamam," deyip duruyordu. "Nasıl bir iyilik yaptığınızı anlatamam."

Bundan etkilenmemek mümkün değildi ve biz onları elimizden geldiğince rahat ettirmeye çalıştıkça burun çekme sesleriyle ve iç çekişlerle kuşatılıyorduk. Arkadaşlarımın başından geçenleri tahmin bile edemezken, Caul'ün elinde haftalar ya da aylar geçirenlerin neler hissettiğini hayal dahi edemiyordum. Bunlarla kıyaslandığında benim morluklarım ve yaşadığım travmalar önemsiz kalıyordu.

Kurtardığımız tuhaflar arasında üç erkek kardeşi sonsuza dek unutmayacaktım. Sağlıkları yerinde gibi görünse de yaşadıkları şeylerden ötürü öyle büyük bir şok geçirmişlerdi ki konuşamıyorlardı. Ellerine geçen ilk fırsatta kalabalıktan ayrıldılar, üstüne oturabilecekleri bir moloz yığını buldular ve en büyüklerinin aralarına oturup küçük kardeşlerini kollarının altına almasıyla boş gözlerle etrafı seyre koyuldular. Sanki karşılarındaki sahneyi, yeni dünyaları olarak kabul ettikleri cehennemin içine oturtamıyorlardı.

Emma'yla birlikte oturdukları yere gittik. "Artık güvendesiniz," dedi Emma nazikçe.

Kelimenin anlamını bilmiyormuş gibi Emma'nın suratına baktılar.

Enoch onlarla konuşmaya çalıştığımızı görünce Bronwyn'le birlikte yanımıza geldi. Bronwyn elleri bağlanmış, beyaz laboratuvar önlüklü, baygın bir hortlağı peşi sıra sürüklüyordu. Oğlanlar hortlağı görünce korkuyla oldukları yere sindiler.

"Artık canınızı yakamaz," dedi Bronwyn. "Hiçbiri yakamaz."

"Belki kısa süreliğine de olsa onu burada sizinle bırakmalıyız," dedi Enoch yüzünde şeytani bir sırıtışla. "Onunla konuşmak isteyeceğiniz pek çok şey olduğundan eminim."

Hortlak başını kaldırdı. Oğlanları gördüğü zaman morarmış gözleri fal taşı gibi açıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kes şunu," dedim. "Onlara işkence etme."

Oğlanların en ufağı ellerini yumruk yapıp ayağa kalkmaya yeltenirken en büyükleri onu durdurup kulağına bir şeyler fısıldadı. Ufaklık gözlerini yumup ağabeyinin dediği her neyse başıyla onayladı ve yumruklarını koltukaltlarına sıkıştırdı.

"Hayır, teşekkürler," dedi nazikçe.

"Hadi," dedim ve Bronwyn'in hortlağı peşi sıra sürükleyerek bize katılmasıyla oğlanları kendi haline bıraktık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

* * *

Ymbrynelerin talimatlarını bekleyerek tesiste boş boş dolandık. Bir defaya mahsus olsa da her şeye karar veren kişi olmamak rahatlatıcıydı. Bitkin düşmüştük ama içimiz enerji doluydu; inanılamayacak kadar yorgunduk ama hayatta kalmayı becerdiğimizi düşünmek bizi ayakta tutuyordu.

Kalabalıktan yer yer neşeli bağrışlar, kahkahalar, şarkılar yükseliyordu. Millard ve Bronwyn çatlamış toprağın üstünde dans ettiler. Olive ve Claire, Bayan Peregrine'e yapışmışlardı; kadın işlerin ne durumda olduğunu kontrol etmek için ortalıkta vızır vızır dolanırken kızları kollarının arasında taşımak zorunda kalmıştı. Horace bunun rüyalarından biri, hatta henüz gerçekleşmemiş güzel bir geleceğin hayali olduğundan şüphelenerek kendini çimdikleyip duruyordu. Hugh yalnız başına dolanıyordu. Hiç şüphesiz, yokluğu içimizde derin bir boşluk bırakan Fiona'yı özlüyordu. Millard, Abaton'a girdiğimiz anda yaşlanması duran ve her nasıl olduysa henüz yeniden başlamayan kahramanı Perplexus'un etrafında dört dönüyordu. Ama adam, Millard'ın söylediğine göre er ya da geç yaşlanmaya başlayacaktı ve Caul'ün kulesinin de yok olduğu düşünüldüğünde Perplexus'un eski döngüsüne nasıl ulaşacağı belirsizdi. (Bentham'ın Panoptidön'ü yerli yerinde duruyordu, tabii. Ama yüzlerce kapısından hangisinin doğru döngüye açıldığını kim bilebilirdi?)

Bir de Emma ve ben konusu vardı. Yapışık ikizler gibi birlikte geziyor ama neredeyse tek kelime bile etmiyorduk. Sanırım açıklığa kavuşturmak zorunda olduğumuz mevzudan ötürü birbirimizle konuşmaya korkuyorduk.

Şimdi ne olacaktı? Biz ne olacaktık? Emma'nın tuhafların dünyasını terk edemeyeceğini biliyordum. İster Şeytanın Arka Bahçesi olsun ister buradan daha güzel bir yer olsun, hayatının geri kalanı boyunca bir döngünün içinde yaşamak zorundaydı. Ama ben gitmekte özgürdüm. Beni bekleyen bir evim ve ailem vardı. Bir de hayatım; ya da onun soluk bir sureti. Ama burada da bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ailem vardı. Emma vardı. Ve bir de dönüştüğüm, hâlâ dönüşmekte olduğum yeni Jacob. Yeni Jacob Florida'da yaşayabilir miydi?

Bunların hepsine birden ihtiyaç duyuyordum. İki aileye de, iki Jacob'a da. Ve Emma'ya. Seçim yapmak zorunda kalacağımı biliyordum ve bunun beni ortadan ikiye ayırmasından ölesiye korkuyordum.

Tüm bunlar, göğüs gerdiğimiz onca zorluğun hemen akabinde yüzleşemeyeceğim kadar ağırdı. Bahanelerin ardına sığınacağım birkaç saate, belki de en azından bir güne ihtiyacım vardı. Bu nedenle Emma'yla omuz omuza verip bizden başka her şeyle ilgileniyor, var gücümüzle ymbrynelerin isteklerini yerine getirmeye çalışıyorduk.

Tabiatları gereğince fazlasıyla korumacı olan ymbryneler başımızdan yeterince şey geçtiğine karar verdiler. Dinlenmemiz gerekiyordu. Ayrıca tuhaf çocukların harcı olmayan birtakım şeyler yapmaları gerektiğini söylediler. Kule çevresindeki küçük binaların üstüne çökmüştü ama hayatta kalan kimse olup olmadığına dair enkazı aramamızı istemiyorlardı. Tesisin neredeyse her köşesinden, yanına bile yaklaşmamızı istemedikleri nektar şişeleri toplanacaktı. Bunlarla ne yapacaklarını, o çalıntı ruhların gerçek sahiplerine iade edilip edilmeyeceğini merak ettim.

Büyükbabamın ruhundan yapılan nektarı düşündüm. Bentham'ın onu gözlerine döktüğünü gördüğüm anda özelime girilmiş gibi hissetmiştim ama yine de eğer onu kullanmamış olsaydı Ruhlar Kütüphanesi'nden kaçmayı asla başaramazdık. Eninde sonunda bizi kurtaran yine büyükbabamın ruhu olmuştu. Ruhunun boşa harcanmadığını bilmek sevindiriciydi.

Hortlakların tesisinin dışında da yapılacak işler vardı. Gölgeli Yol'da ve Şeytanın Arka Bahçesi'nin diğer köşelerinde esir tutulan tuhafların en kısa zamanda özgürlüklerine kavuşturulması gerekiyordu ama ymbryneler bunu, yetişkin birkaç tuhafla birlikte kendi başlarına yapmaları gerektiği konusunda ısrar ettiler. Fakat tutsakları birer birer kurtarırken hiçbir direnişle karşılaşmadılar: Onları esir alanlar ve diğer dönekler, hortlakların kalesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düştüğü anda Arka Bahçe'yi terk etmişti. Çocuklar toplanacak ve güvenli bir eve götürülecekti. Hainler avlanacak ve mahkemeye çıkarılacaktı. Bunların hiçbirinin bizi ilgilendirmediğini söylediler. Şimdilik eski sıhhatimizi yeniden kazanacağımız bir yere ve tuhafların dünyasının yeniden yapılanma çalışmalarının yönetileceği bir harekât merkezine ihtiyacımız vardı. Ayrıca hiçbirimiz hortlakların korkunun musallat olduğu kalesinde gereğinden fazla kalmak istemiyordu.

Bentham'ın evini kullanmayı önerdim. Bir sürü boş yeri, yatakları, elektriği, suyu, yatılı bir doktoru ve bir de Panoptidön'ü vardı ki özellikle sonuncunun ne zaman işinize yarayacağını önceden kestiremezdiniz. Karanlık çökerken harekete geçtik ve yürüyemeyecek halde olanlarımızı hortlakların nakil araçlarından birine yükledikten sonra geride kalanlarla birlikte kamyonun peşinden yürümeye koyulduk. Önce kamyonu, sonra da üçlü gruplar halinde bizi karşıya geçiren köprüdeki gölgenin yardımı sayesinde kaleyi arkamızda bıraktık. Gölgeden korkan çocuklardan bazılarını tatlılıkla kandırmak zorunda kalmıştık. Heyecandan yerlerinde duramayan diğerleri ise karşıya geçtikleri anda bir kez daha gölgenin diline binmek için yaygara kopardılar. Onları bundan mahrum edecek değildim. Gölgeler üzerinde hâkimiyet kurmak biraz acı verici olsa da tatmin edici bir alışkanlık haline gelmişti. Oysa gölgelerin soyunun tükenmek üzere olduğu düşünülünce kısa zaman içinde becerimin modası geçecek gibi görünüyordu. Ama bununla ilgili hiçbir sorunum yoktu. Gövde gösterisi yapmak umurumda değildi; bu artık yalnızca bir parti hilesinden ibaretti. Keşke gölgeler hiç var olmasalardı. O zaman daha mutlu olurdum.

Yaya olanlarımız geçit törenine katılmış bir kalabalık edasıyla aracın etrafından yürürken diğerleri kâh kamyonun tamponuna kâh tepesine oturmuş halde yavaş yavaş Şeytanın Arka Bahçesi'nde ilerledik. Bu bir zafer turunu andırıyordu ve Arka Bahçe'nin tuhaf sakinleri geçişimizi izlemek için evlerinden ve barakalarından dışarı akın ediyordu. Kulenin yıkılışını görmüş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerdi. Bir şeylerin değiştiğinin farkındaydılar. Çoğu bizi alkışladı. Bazıları selam çaktı. Diğerleriyse şimdiye dek oynadıkları rolden duydukları utanç yüzünden gölgelerin içine saklandı.

Bentham'ın evine vardığımız zaman Toz Ana ve Reynaldo bizi kapıda karşıladı. Bu sıcak ve hoş bir karşılamaydı. Bize evi istediğimiz gibi kullanabileceğimizi söylediler. Toz Ana derhal yaralıları tedavi etmeye koyuldu; hepsini yataklarına yerleştirip rahat etmelerini sağladıktan sonra tozunu yaralarına sürdü. Önce karnımdaki ısırık yaralarıyla morluklarımı tedavi etmeyi önerdiyse de bekleyebileceğimi söyledim. Diğerleri daha kötü durumdaydı.

Ona parmağı nasıl kullandığımı anlattım. Benim ve diğerlerinin hayatlarını nasıl kurtardığından bahsettim. Omuzlarını silkip işinin başına döndü.

Fakat ısrarcı davrandım. "Bir madalyayı hak ediyorsunuz," dedim. "Tuhafların madalya verip vermediğini bilmiyorum ama veriyorlarsa kesinlikle o madalyalardan biri size ait olmalı."

Her nedense söylediklerimden rahatsız olmuşa benziyordu ve koşturarak yanımdan uzaklaşmadan önce hıçkırıklara boğuldu.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum Reynaldo'ya.

"Bilmiyorum," dedi yüzünde endişeli bir ifadeyle ve kadının peşinden gitti.

Nim şaşkın şaşkın evin içinde dolanıyor, Bentham'ın yaptıklarına inanamıyordu. "Bir hata olmuş olmalı," deyip duruyordu kendi kendine. "Bay Bentham bize *asla* ihanet etmez."

"Kes artık şunu!" dedi Emma ona. "Patronun pisliğin tekiydi."

Bence asıl gerçek biraz daha farklıydı ama Bentham'ın ahlaki yönünün karmaşıklığı üzerine tartışma çıkarmak beni pek sevilen biri yapmayacaktı. Bentham o formülü bize vermek ya da canavar kardeşiyle boy ölçüşmek zorunda değildi. O bir tercih yapmıştı. Sonunda da geri kalanımızı kurtarmak için kendini korkunç bir sona mahkûm etmişti.

"Sadece biraz zamana ihtiyacı var," dedi Sharon, Nim'den bahsederken. "Bunlar sindirilmesi güç şeyler. Bentham birçoğumuzu kandırdı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni bile mi?" dedim.

"Özellikle beni." Omuzlarını silkti ve başını iki yana salladı. Hem kendisiyle çatışıyor gibi hem de üzgün görünüyordu. "Nektardan uzak durmama yardımcı oldu. Beni bağımlılıktan kurtardı. Hayatımı ona borçluydum. Özünde iyi bir insandı. Sanırım gözlerimi kör edip yaptığı kötülükleri görmemi engelleyen de bu oldu."

"Güvenip sırlarını paylaştığı *biri* olmalı," dedi Emma. "Sağ kolu gibi biri. Bir Igor'u."

"Yardımcısı!" dedim. "Onu gören oldu mu?"

Kimse görmemişti. Evin her yerinde onu aradık ama Bentham'ın soğuk mizaçlı sağ kolu çoktan ortadan kaybolmuştu. Bayan Peregrine herkesi bir araya topladı ve geri dönmesi ihtimaline karşı Emma'yla benden onu ayrıntılı bir şekilde tarif etmemizi istedi. "Tehlikeli olduğunu düşünmekte fayda var," dedi. "Onu görürseniz sakın müdahale etmeyin. Koşup karşınıza çıkan ilk ymbryneye söyleyin."

"Ymbryneye söyleyecekmişiz," diye mırıldandı Enoch. "*Onları* kurtaranın *biz* olduğumuzu göremiyor mu?"

Bayan Peregrine, Enoch'un söylediklerini duymuştu. "Evet Enoch. Harikaydınız. Hem de her biriniz. Ve dikkat çekecek ölçüde büyüdünüz. Ama yetişkinlerin bile bazı şeyleri kendilerinden daha iyi bilen büyükleri vardır."

"Evet, hanımefendi," dedi Enoch azarlanmış halde.

Sonrasında Bayan Peregrine'e Bentham'ın bize ihanet etmeyi en başından beri planladığını düşünüp düşünmediğini sordum.

"Kardeşim her şeyin ötesinde bir fırsatçıydı," dedi. "Bence bir parçası doğru şeyi yapmak istiyordu ve size ve Bayan Bloom'a yardım ettiği zaman bunu gerçekten tüm samimiyetiyle yaptı. Ama aynı zamanda onun lehine sonuçlanacak olması ihtimaline karşı bize ihanet etmek için gerekli hazırlıkları da yapıyordu. Ve ona haddini bildirdiğim anda ihanetin onun lehine sonuçlanacağına karar verdi."

"Bu sizin hatanız değildi, Bayan P," dedi Emma. "Abe'e yaptıklarından sonra ben de onu asla affetmezdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yine de daha nazik davranabilirdim." Yüzünü buruşturdu; gözleri odada dolanıyordu. "Kardeş ilişkileri karmaşık olabilir. Bazen attığım adımların kardeşlerimin seçtiği yol üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını düşünüyorum. Daha iyi bir kız kardeş olabilir miydim? Belki de genç bir ymbryne olarak gözüm kendimden başka kimseyi görmüyordu."

"Bayan Peregrine, bu çok..." dedim ama sonra kendimi *saçma* kelimesini kullanmaktan alıkoydum çünkü ne erkek kardeşim ne de kız kardeşim vardı ve belki de Bayan Peregrine'in söyledikleri hiç saçma değildi.

* * *

Daha sonra Bentham'ın Panoptidön makinesinin kalbini göstermek için Bayan Peregrine'i ve ymbrynelerden bazılarını bodrum katına götürdük. Batarya haznesinin içindeki gölgemin varlığını hissedebiliyordum; zayıftı ama yaşıyordu. Kendimi o konuda berbat hissediyordum ve onu oradan çıkarıp çıkaramayacağımı sordum ama Bayan Peregrine makinenin çalışmaya devam etmesi gerektiğini söyledi. Tek bir çatının altından çok sayıda döngüye ulaşabilirlerse zaferimizi tuhafların dünyasına çabucak duyurabilecek, hortlaklar tarafından verilen zararın boyutunu tespit edebilecek ve yeniden yapılandırma çalışmalarına başlayabileceklerdi.

"Umarım anlıyorsunuzdur, Bay Portman," dedi Bayan Peregrine.

"Anlıyorum..."

"Jacob'ın o gölgeye karşı zaafı var," dedi Emma.

"Ne yapabilirim ki," dedim biraz utanarak. "İlkler önemlidir."

Bayan Peregrine yüzünde garip bir ifadeyle bana baktı ama elinden geleni yapacağına söz verdi.

Karnımdaki ısırık yarası göz ardı edilemeyecek kadar dayanılmaz bir hal almıştı; böylece Emma ve ben de Toz Ana'yı görmek için bekleyenlerin arasına katıldık. Sıra, mutfaktaki geçici klinikten çıkıyor ve yılan misali kıvrıla kıvrıla koridor boyunca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

devam ediyordu. Birinin içeri kırık ayak parmağından ya da hafif bir sarsıntıdan –ya da konu Bayan Avocet olduğunda, Caul'ün antika silahından çıkıp omuzuna saplanan kurşundan– mustarip halde ya da her yeri morluklarla bezeli vaziyette odaya girmesinin ardından sadece birkaç dakika sonra eskisinden çok daha iyi görünerek odadan çıktığını görmek büyüleyiciydi. Hatta o kadar iyi görünüyorlardı ki Bayan Peregrine, Reynaldo'yu kenara çekip çocuktan Toz Ana'ya yenilenebilir bir kaynak olmadığını ve kendiliğinden iyileşebilecek önemsiz yaralar için kendini heba etmemesi gerektiğini hatırlatmasını rica etti.

"Bunu ona ben de anlatmaya çalıştım," diye yanıtladı, "ama o bir mükemmeliyetçi. Beni dinlemiyor."

Böylelikle Bayan Peregrine, Toz Ana'yla şahsen konuşmak için mutfağa gitti. Beş dakika kadar sonra odadan çıktığında son derece mahcup görünüyordu; yüzündeki kesiklerin çoğu yok olmuş, Caul onu mağaranın duvarına çarptığından beri aşağı sarkıtamadığı kolu yanında serbestçe sallanıyordu. "Ne kadar inatçı bir kadın!" diye ciyaklayıverdi.

İçeri girip tedavi olma sırası bana geldiğinde az kalsın tedaviyi reddedecektim. İyi durumdaki elinde yalnızca baş ve işaret parmakları kalmıştı. Ama karnımdaki kabuk bağlamış kesiklere şöyle bir göz attıktan sonra beni lavabonun yanına kurdukları karyolaya doğru itekledi. Reynaldo aracılığıyla, ısırığın enfeksiyon kaptığını söyledi. Gölgelerin dişlerinde iğrenç bakteriler yaşıyordu ve ısırık yaralarının tedavi edilmemesi halinde durumum kısa zaman içinde ağırlaşabilirdi. Boyun eğmek zorunda kaldım. Toz Ana tozunu gövdeme serpti. Birkaç dakika içinde kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım.

Odadan ayrılmadan önce ona, fedakârlığının ne kadar anlamlı olduğunu ve bize verdiği parçasının hayatlarımızı nasıl kurtardığını bir kez daha anlatmaya çalıştım. "Gerçekten, eğer o parmak olmasaydı ben asla..."

Ama konuşmaya başladığım anda bana arkasını döndü; sanki *teşekkür ederim* sözcükleri kulaklarını yakıyor gibi davranıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Reynaldo beni aceleyle dışarı çıkardı. "Üzgünüm ama Toz Ana'nın görmesi gereken çok sayıda hasta var."

Emma beni koridorda karşıladı. "Harika görünüyorsun!" dedi. "Kuşlara şükürler olsun, o ısırık konusunda gerçekten endişelenmeye başlamıştım..."

"Ona kulaklarından bahsetmeyi sakın unutma," dedim.

"Ne?"

"*Kulakların*," dedim onlara işaret ederek. Kütüphaneden beri Emma'nın kulaklarının çınlaması kesilmemişti. Kaçış yolumuzu aydınlatmaları için ellerindeki alevlere ihtiyacımız olduğundan, kelimenin tam anlamıyla sağır edici olduğunu düşündüğüm o korkunç gürültüden sakınmak için kulaklarını kapatamamıştı. "Sadece parmaktan bahsetme!"

"Neyden?"

"Parmaktan!" dedim kendiminkini havaya kaldırarak. "O konuda çok duygusal davranıyor. Kötü niyeti yok ama..."

"Neden?"

Omuzlarımı silktim. "Hiçbir fikrim yok."

Emma içeri girdi. Üç dakika kadar sonra, parmaklarını kulaklarının dibinde şıklatarak odadan çıktı. "İlk günkü gibi."

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedim. "Bağırmak hiç eğlenceli değil."

"Ah. Bu arada parmaktan da bahsettim."

"Ne! Neden?"

"Merak etmiştim."

"Ve?"

"Elleri titremeye başladı. Ardından Reynaldo'nun tercüme etmediği bir şeyler mırıldandı ve ardından çocuk beni kapı dışarı etti."

O kadar yorgun ve aç olmasaydık konunun üstüne biraz daha gidebilirdik ama tam o anda yemeğin kokusu burun deliklerimizi doldurdu.

"Gelip tabaklarınızı alın!" diye seslendi Bayan Wren koridorun ilerisinden ve konu kapandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

* * *

Gece çökerken yemeklerimizi yemek için Bentham'ın kütüphanesinde buluştuk. Burası hepimizin rahatça sığabileceği tek odaydı. Ateş yakıldı ve mahallenin minnettar sakinlerinden bazılarının getirdiği yiyecekler içeri taşındı. Bu bir ziyafetti: fırında tavuk ve patates, av hayvanı eti ve balık (ki sonuncudan, Hendek'ten yakalanmış olma ihtimaline karşı uzak durdum). Yemeklerimizi yedik, sohbet ettik ve son birkaç günde yaşadığımız maceraları bir kez daha anlattık. Bayan Peregrine, Cairnholm'den Londra'ya uzanan yolculuğumuz ve bombalarla tarumar olmuş Londra'yı sırf Bayan Wren'e ulaşmak için boylu boyunca geçişimiz hakkında çok az şey duymuştu ve her şeyi en küçük detayına kadar öğrenmek istiyordu. Harika bir dinleyiciydi; komik yerlerde gülüyor, abarttığımız yerlere nefesini tutarak tepki veriyordu.

"Sonra bomba pat diye gölgenin tepesine düştü ve onu *paramparça* etti!" diye bağırdı Olive o ânı yeniden canlandırmak için sandalyesinden fırlarken. "Ama üzerimizde Bayan Wren'in tuhaf kazakları vardı. Böylece şarapnel parçaları bize hiçbir şey yapmadı!"

"Ah, Aman Tanrım!" dedi Bayan Peregrine. "Ne kadar şanslıymışsınız!"

Hikâyelerimiz bittiğinde Bayan Peregrine bir süre sessizce oturdu; hüzün ve hayranlık karışımı bir duyguyla hepimizi teker teker süzdü. "Sizinle çok ama çok gurur duyuyorum," dedi, "ve başınıza gelen her şey için çok üzgünüm. Keşke yanınızdaki düzenbaz kardeşim değil de ben olabilseydim."

Herkes Fiona için bir dakikalığına sessizliğe büründü. Hugh kızın ölmediği, yalnızca kaybolduğu konusunda ısrarcıydı. Ağaçların düşüşünü yumuşattığını ve Bayan Wren'in hayvan meskeninin yakınlarındaki ormanın derinliklerinde dolanıp durduğunu söylüyordu. Düşerken kafasını çarpmış ve nereden geldiğini unutmuş olabilirdi. Saklanıyor olması da mümkündü...

Umut dolu bir şekilde bize baktı ama hepimiz gözlerimizi kaçırdık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ortaya çıkacağından eminim," dedi Bronwyn.

"Ona boşuna umut verme," dedi Enoch. "Bu çok acımasızca."

"Acımasızlık denince akla ilk sen gelirsin," diye yanıtladı Bronwyn küçümseyerek.

"Konuyu değiştirmeye ne dersiniz?" dedi Horace. "Köpeğin Jacob ile Emma'yı yeraltı istasyonunda nasıl kurtardığını öğrenmek istiyorum."

Addison oyuncu bir tavırla masanın üstüne zıplayıverdi ve hikâyeyi anlatmaya koyuldu ama başımıza gelenlerden ziyade kendi kahramanlığını anlatmaya başlayınca Emma araya girmek zorunda kaldı. İkimiz beraber, Şeytanın Arka Bahçesi'ne çıkan yolu nasıl bulduğumuzu ve Bentham'ın yardımlarıyla hortlakların tesisini nasıl istila ettiğimizi anlattık. Herkesin bana sormak istediği sorular vardı. Gölgeler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorlardı.

"Nasıl oldu da onların dillerini kendiliğinden öğrendin?" diye sordu Millard.

"Onlardan birine hükmetmek nasıl bir duygu?" diye sordu Hugh. "Arılarımı idare ederken yaptığım gibi onlardan biri olduğunu mu hayal ediyorsun?"

"Gıdıklıyor mu?" diye sordu Bronwyn.

"Onlardan birini evcil hayvanın olarak saklamayı ister miydin?" diye sordu Olive.

Sorularını elimden geldiğince yanıtlamaya çalışsam da dilim düğümlenmiş gibi hissediyordum çünkü bunu tarif etmesi çok zordu. Gölgelerle aramdaki bağı anlatmaya çalışmak önceki gördüğüm rüyanın parçalarını ertesi sabah birleştirmeye çalışmaya benziyordu. Üstelik Emma'yla konuşmamız gereken ama erteleyip durduğumuz konu yüzünden de dikkatim dağınıktı. Ama oradaki işim bittiğinde Emma'nın bakışlarını yakaladım ve başımla kapıya doğru işaret ettim. Herkesten özür dileyerek dışarı çıktık. Biz masadan uzaklaşırken odadaki tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yalnızca fener ışığıyla aydınlatılan ve kabanlarla, şapkalarla ve şemsiyelerle tıka basa dolu vestiyere girdik. Burası pek geniş ya da rahat sayılmazdı ama hiç değilse yalnızdık; kimse elini kolunu sallayarak içeri dalamaz ya da konuştuklarımızı duyamazdı. Ansızın ve son derece akıl almaz bir biçimde korkuya kapıldım. Şimdiye dek ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamadığım zor bir seçim yapmam gerekiyordu.

Birbirimize bakarak sessizliğimizi koruduk. Oda onu sarıp sarmalayan kumaşlar yüzünden öylesine sessizdi ki bir anlığına kalp atışlarımızı duyabildiğimi sandım.

"Evet," dedi Emma. Tabii ki konuşmaya ilk o başlayacaktı. Emma daima açık sözlü biri olmuştu; garip durumlarla yüzleşmekten asla korkmazdı. "Kalacak mısın?"

Kelimeler dudaklarımdan dökülene dek ne diyeceğimi bilmiyordum. Söyleyeceklerimi hiçbir süzgeçten geçirmeden otomatik pilotta konuşuyordum. "Annemle babamı görmeliyim."

Bu hiç şüphesiz doğruydu. Acı çekiyorlardı, korkuyorlardı ve daha da kötüsü bunların ikisini yaşamayı da hak etmiyorlardı. Uzun zamandır onları belirsizlik içinde bırakmıştım.

"Elbette," dedi Emma. "Anlıyorum. Tabii ki annenle babanı görmelisin."

Asıl soru sorulmadan havada asılı kalmıştı. *Annemle babamı görmeliyim* yarım yamalak verilmiş bir cevaptı. Onları *görmeliydim*, elbette. Ama sonra ne olacaktı? Onlara ne diyecektim?

Annemle babama gerçekleri anlattığımı hayal ettim. O halde, yeraltı istasyonundayken babamla yaptığım telefon konuşması olacakların habercisi sayılabilirdi. *Aklını kaçırmış. Oğlumuz deli ya da uyuşturucu kullanıyor. Belki de yeterince uyuşturucu kullanmıyordur.*

Hayır, gerçekler işe yaramazdı. O zaman ne yapacaktım? Onların karşısına geçip hâlâ hayatta ve sağlıklı olduğuma dair ikisini de temin ettikten sonra Londra'da biraz zaman geçirmek istediğimi söyleyip eve bensiz dönmelerini mi söyleyecektim? Hah. Peşime düşerlerdi. Buluşma yerindeki çalıların arkasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saklanmış polisler olurdu. Ve tabii, ellerinde içine sığabileceğim büyüklükte ağlar tutan beyaz önlüklü adamlar da. Kaçmak zorunda kalırdım. Onlara gerçeği söylemek işleri yalnızca kötüleştirirdi. Daha sonra kaçmak zorunda kalacağımı bile bile onları görmeye çalışmak da işkenceden farksız olurdu. Ama annemle babamı bir daha göremeyecek olma fikrine kendimi alıştırmam mümkün değildi çünkü Emma'yı, arkadaşlarımı ve bu dünyayı arkamda bıraktığımı düşünmek nasıl canımı yakıyorsa başka bir parçam da eve dönmek istiyordu. Ailem ve onların dünyası, tüm bu çılgınlıktan sonra özlemini çektiğim öngörülebilirliğe ve akıl sağlığına dönüşü temsil ediyordu. Bir süreliğine normal olmaya ihtiyacım vardı. Soluklanmaya. Yalnızca kısa bir süreliğine.

Tuhaflara ve Bayan Peregrine'e olan borcumu ödemiştim. Onlardan biri olmuştum. Ama *yalnızca* onlardan biri değildim. Annemle babamın oğluydum da. Ve tüm kusurlarına rağmen onları özlemiştim. Evimi özlemiştim. Aptal ve sıradan hayatımı bile özlediğim söylenebilirdi. Emma'yı bunların hepsinden daha çok özleyeceğimin de farkındaydım. Ama sorun şuydu ki çok fazla şey istiyordum. İki hayatı da istiyordum. Çifte vatandaşlık istiyordum. Hem tuhaf olmayı, tuhafların dünyası hakkında öğrenilecek ne varsa öğrenmeyi, Emma'yla birlikte olmayı ve Bentham'ın Panoptidön'ünde kataloglad ığı bütün döngüleri keşfetmeyi; hem de o aptal ve sıradan ergenlerin yaptıklarını da yapmayı, ehliyetimi almayı, kendi yaşımda arkadaşlar edinmeyi, liseyi bitirmeyi, on sekiz yaşıma basmayı ve ardından istediğim yere veya istediğim *zamana* gitmekte özgür olmayı. Buraya geri dönebilirdim.

Meselenin özü, kökü, belkemiği şuydu: Hayatımın geri kalanını bir zaman döngüsünde geçiremezdim. Sonsuza dek tuhaf bir çocuk olarak kalmayı istemiyordum. Ama günün birinde tuhaf bir yetişkin olabilirdim.

"Gitmek istemiyorum," dedim, "ama sanırım gitmek zorundayım. Hiç değilse bir süreliğine."

Emma'nın yüzünde ifade tatsızlaştı. "O zaman git," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yumruk yemişe döndüm. "Bir süreliğine" derken neyi kastettiğimi bile sormamıştı.

"Ama ziyarete gelirim," dedim çabucak. "Ne zaman istersem geri dönebilirim."

Bu teorik olarak doğruydu: Hortlak kâbusundan kurtulduğumuza göre kuşların takdirine kalmış olsa da geri dönebileceğim bir yer hep olacaktı. Ama ailemin yakın zamanda İngiltere seyahatine çıkmama izin vereceklerini pek sanmıyordum. Kendime, aslında ikimize birden yalan söylüyordum ve Emma bunun da farkındaydı.

"Hayır," dedi. "Bunu hiç istemem."

Kalbim sıkıştı. "Ne?" dedim usulca. "Neden?"

"Çünkü Abe'in yaptığı da buydu. Birkaç yılda bir bizi ziyarete gelirdi. Her defasında biraz daha yaşlanmış olurdu ama ben hep aynı kalırdım. Sonra biriyle tanışıp evlendi..."

"Ben öyle bir şey yapmam," dedim. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," dedi bakışlarını kaçırarak. "O da seviyordu."

"Ama biz... aynı yollardan geçmek..." Doğru kelimeleri bulmak için ne kadar çabalasam da aklım karışmış, konuşmayı yüzüme gözüme bulaştırmıştım.

"Fakat aynı yollardan geçeceğiz. Mümkün olsaydı seninle geleceğimi biliyorsun ama yapamam çünkü çabucak yaşlanırım. Ben de seni beklemekle yetineceğim. Kehribarın içinde donakalmış bir halde. Ama buna bir kez daha katlanamam."

"Ama çok uzun sürmeyecek! Sadece birkaç yıl. Ve sonra ne istersem yapabileceğim. Bir yerlerde üniversiteye gidebilirim. Belki de buraya, Londra'ya bile gelebilirim!"

"Belki," dedi. "Belki. Ama şu anda, ileride tutamayacağın sözler veriyorsun. Birbirini seven insanların canını asıl yakan da budur."

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Hem çaresiz hem de acınası hissediyordum. Lanet olsun, ailemi bir kez daha görmeyiverirdim. Ama Emma'yı kaybedemezdim.

"Az önce düzgün düşünemiyordum," dedim. "Öyle demek istemedim. Kalacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, bence son derece dürüst davranıyordun," dedi. "Burada kalırsan mutsuz olacaksın. Ve er ya da geç bunun için benden nefret edeceksin. En kötüsü de bu olur."

"Hayır. Hayır, senden asla..."

Ama niyetimi belli etmiştim ve az önce söylediklerimi geri alamazdım.

"Gitmelisin," dedi. "Bir hayatın ve ailen var. Bunun sonsuza dek sürmesini ikimiz de bekleyemeyiz."

Yere oturdum, sırtımı kabanlarla kaplı duvara yasladım ve beni yutmalarına izin verdim. Bana upuzun gelen birkaç saniye boyunca sanki bunların hiçbiri gerçek değilmiş, aslında orada değilmişim ve bütün dünyam yünlü, kapkara olmuş, naftalin kokulu bir şeyden ibaret değilmiş gibi orada öylece kalakaldım. Nefes almak için tekrar yüzeye çıktığımda Emma yanıma bağdaş kurup oturmuştu.

"Bunu da istemiyorum," dedi. "Ama sanırım neden böyle olması gerektiğini anlıyorum. Senin de benim de yeniden inşa etmemiz gereken dünyalarımız var."

"Ama burası artık benim de dünyam," dedim.

"Haklısın." Çenesini ovuşturarak bir anlığına düşündü. "Haklısın ve günün birinde bize döneceğini ümit ediyorum çünkü artık bizden birisin ve ailemiz sen olmadan hep eksik kalacak. Ama geri döndüğünde sanırım sen ve ben yalnızca birer arkadaş olsak iyi ederiz."

Bunu bir anlığına düşündüm. Arkadaş. Kulağa çok sönük ve ruhsuz geliyordu.

"Sanırım sonsuza dek küs kalmamızdan daha iyi."

"Katılıyorum," dedi. "Çünkü seninle küs kalmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Yanına doğru kaydım ve kolumu beline doladım. Kendini geriye çekeceğini sandım ama yapmadı. Bir süre sonra başını omuzuma yasladı.

Uzun bir süre boyunca öylece oturduk.

* * *

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma ve ben nihayet vestiyerden çıktığımızda neredeyse herkes uyuyordu. Kütüphanedeki şömine içindeki odunlar köze dönene kadar yanmıştı; tepeleme yiyecek dolu tabaklar dilip süpürülmüştü; odanın yüksek tavanlarında mutluluk dolu homurtular ve mırıltılar yankılanıyordu. Her ne kadar üst katta çok sayıda yatak odası olsa da çocuklar ve ymbryneler kucak kucağa kanepelere uzanmış, kilimlerin üstüne kıvrılmışlardı. Birbirlerini sonsuza dek kaybetmenin eşiğinden döndükleri düşünüldüğünde bir geceliğine bile olsa kimsenin bir diğerini gözünün önünden ayıracağı yoktu.

Sabah oradan ayrılacaktım. Emma'yla aramızdaki ilişkinin seyrini belirledikten sonra burada geçirdiğim her an ikimize de işkence gibi gelecekti. Ama şimdi uykuya ihtiyacımız vardı. Gözlerimizi bir ya da iki dakikadan daha uzun süreyle kapatabildiğimiz günlerin üstünden ne kadar zaman geçmişti? Daha önce hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyordum.

Kendimizi köşedeki minderlerin üstüne bırakıp sarılarak uyuduk. Bu birlikte geçireceğimiz son geceydi ve onu yeterince sıkarsam hafızama kazıyabilecekmişim gibi kolumu sıkıca bedenine dolamıştım. Teninin dokunuşunu, kokusunu. Gittikçe yavaşlayan soluklarının sesini. Ama o sırada uyku beni sertçe kollarının arasına çekti ve yüksek pencerelerden içeri süzülen parlak sarı gün ışığına karşı gözlerimi kısarak uyandığımda, bana kalırsa, gözlerimi yumalı daha birkaç dakika olmamıştı.

Herkes uyanmış, bizi rahatsız etmemek için fısıltıyla konuşarak odada dolanıyordu. Karanlığın mahremiyeti bizi terk edince mahcubiyet içinde birbirimizden ayrılıverdik. Ama kendimizi toparlama fırsatını bulamadan Bayan Peregrine elinde bir demlik dolusu kahveyle içeri girdi. Nim de elindeki tepsiye doldurduğu fincanlarla onu takip ediyordu. "Hepinize günaydın! Herkesin iyice dinlendiğini umuyorum çünkü yapacak bir sürü..."

Bayan Peregrine bizi gördü ve kaşlarını havaya kaldırarak cümlesinin ortasında duruverdi.

Emma suratını gizledi. "Ah, *hayır*."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dün geceki bitkinliğimiz ve duygusal yoğunluğumuzdan ötürü, Emma'yla aynı yatakta yatmamızın (yaptığımız tek şey uyumak olsa bile) Bayan Peregrine'in Viktorya dönemine özgü hassasiyetlerini rencide edeceğini düşünememiştim.

"Bay Portman, sizinle bir konuşalım." Bayan Peregrine kahve demliğini masaya bırakıp bana parmağıyla işaret etti.

Sanırım bu defa azarı ben işitecektim. Ayağa kalktım ve kırış kırış olmuş giysilerimi düzelttim. Yanaklarım kıpkırmızı kesilmişti. Yaptığım şeyden kesinlikle utanç duymuyordum ama biraz mahcubiyet hissetmemek de elde değildi.

"Bana şans dile," diye fısıldadım Emma'ya.

"Her şeyi inkâr et!" diye fısıldadı o da bana.

Ben odayı boylu boyunca geçerken kıkırdamalar duydum. Çocuklardan biri daha önce hiç duymadığım türden bir şarkı mırıldanıyordu. "Jacob ve Emma, oturuyorlar ağaçta, yakaladı onları... y-m-b-r-y-n-e!"

"Ah, büyü biraz Enoch," dedi Bronwyn. "Sadece kıskanıyorsun."

Bayan Peregrine'in peşinden koridora çıktım.

"Hiçbir şey olmadı," dedim, "bilin diye söylüyorum."

"Neler olup bittiğiyle ilgilenmediğimden eminim," dedi. "Bugün gidiyorsun, değil mi?"

"Bunu nereden bildiniz?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse yaşlı bir kadın olabilirim ama aklım hâlâ yerinde. Ailenle bizim aramızda kaldığının, eski evinle yeni evin arasında gidip geldiğinin farkındayım... ya da yeni evinden geriye ne kaldıysa. Taraf seçmeden ve sevdiğin insanları incitmeden ikisinin ortasını bulmak istiyorsun. Ama bu hiç kolay değil. Hatta imkânsız. Şimdiye dek söylediklerimde haklı mıyım?"

"Şey... evet. Hemen hemen benzer şeyler düşünüyorum."

"Bayan Bloom'la işleri hangi noktada bıraktınız?"

"Sadece arkadaşız," dedim kendimi o kelimeyi telaffuz etmeye zorlayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ve bu durumdan memnun değilsin."

"Şey, evet. Ama anlıyorum... yani sanırım."

Başını hafifçe yana eğdi. "Gerçekten anlıyor musun?"

"Kendisini koruyor."

"Aynı zamanda da seni," diye ekledi Bayan Peregrine.

"Anlayamadım?"

"Çok gençsin, Jacob. 'Anlamayacağın' çok şey olacak."

"Yaşımın bununla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"O kadar çok ilgisi var ki!" Tiz biz sesle çabucak gülüverdi. Sonra ne demek istediğini gerçekten anlamadığımı görünce biraz yumuşadı. "Bayan Bloom geçtiğimiz yüzyılın sonlarında doğdu," dedi. "Yaşlı ve sağlam bir kalbi var. Kısa zaman içinde senin yerine başka birini bulacağını düşünüyor olabilirsin. Tuhaf bir Romeo'nun çıkıp da başını döndüreceğini ya da ayaklarını yerden keseceğini sanıyor olabilirsin. Ama ben buna ihtimal bile vermem. Gözü senden başkasını görmüyor. Onu daha önce hiç kimseyle böylesine mutlu görmemiştim. Hatta Abe'le bile."

"Gerçekten mi?" dedim göğsümde biriken sıcaklık dalgasına rağmen.

"Gerçekten. Ama az önce de söylediğimiz gibi sen çok gençsin. Sadece on altı yaşındasın; on altını yaşını ilk defa yaşıyorsun. Kalbin henüz uyanıyor ve Bayan Bloom senin ilk aşkın. Öyle değil mi?"

Utana sıkıla başımla onayladım. Ama evet, buna şüphe yoktu. Bunu herkes görebilirdi.

"Başka aşkların da olabilir," dedi Bayan Peregrine. "Genç kalpler tıpkı genç beyinler gibi uzun süre aynı yere odaklanamaz."

"Hayır," dedim. "Ben öyle değilim."

Bunun düşünmeden konuşan bir ergenin söyleyeceği türden bir şey olduğunun farkındaydım ama o anda, hayatım boyunca hiçbir şeyden emin olmadığım kadar emindim Emma'ya karşı beslediğim duygulardan.

Bayan Peregrine başını yavaşça aşağı yukarı salladı. "Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi. "Bayan Bloom sana onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalbini kırma iznini vermiş olabilir ama ben vermedim. O benim için çok önemlidir ve dışarı yansıttığının yarısı kadar bile sert değildir. Normal ve çıtkırıldım bir kızın cazibesine kapıldın diye bir kez daha ağlanıp sızlanmasına ya da önüne çıkan her şeyi ateşe vermesine seyirci kalacak değilim. Bunu daha önce yaşadık ve artık yedek mobilyamız da kalmadı. Beni anlıyor musun?"

"Hmm," dedim savunmasız yakalanarak, "sanırım evet..."

Bana doğru bir adım attı ve sert ve soğuk bir sesle tekrar sordu. "Beni anlıyor musun?"

"Evet, Bayan Peregrine."

Başının tek bir hareketiyle söylediğimi onayladı, sonra gülümsedi ve hafifçe omuzuma vurdu. "Tamam o zaman. Güzel bir sohbet oldu." Ve ben daha yanıt bile veremeden arkasını dönüp, "Kahvaltı!" diye seslenerek kütüphaneye girdi.

* * *

Bir saat sonra oradan ayrılarak rıhtıma dek Emma'nın, Bayan Peregrine'in, tüm arkadaşlarımızın ve ymbrynelerin eşliğinde yürüdüm. Sharon, Şeytanın Arka Bahçesi'nden kaçan Hendek korsanlarından birinin arkasında bıraktığı yeni kayığıyla beni bekliyordu. Uzun kucaklaşmaların ve gözü yaşlı vedaların ardından geri dönüp herkesi tekrar göreceğime söz verdim ama onları ne zaman ziyaret edebileceğimden, uluslararası uçak biletini nasıl karşılayacağımdan ya da ailemi buna nasıl ikna edeceğimden emin değildim.

"Seni asla unutmayacağız Jacob!" dedi Olive burnunu çekerek.

"Gelecek nesiller için hikâyeni kâğıda dökmeliyim," diye söz verdi Millard. "Yeni projem bu olacak. Ve *Tuhaf Masallar*'ın yeni baskısına eklenmesini de sağlayacağım. Ünlü olacaksın!"

Addison peşinden ayrılmayan iki kediayı yavrusuyla yanıma geldi. Kimin kimi evlat edindiğinden pek emin değildim. "Şimdiye dek tanıdığım en cesur dördüncü insansın," dedi. "Umarım tekrar görüşürüz."

"Ben de öyle umarım," dedim ve söylediğimde ciddiydim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah, Jacob, gelip seni ziyaret edebilir miyiz?" diye yalvardı Claire. "Oldum olası Amerika'yı görmek istemişimdir."

Bunun neden mümkün olmadığını açıklamaya dilim varmadı. "Tabii ki gelebilirsiniz," dedim. "Çok hoşuma gider."

Sharon asasını kayığın kenarına vurdu. "Herkes güverteye!"

İstemeye istemeye de olsa bindim. Emma ve Bayan Peregrine de peşimden kayığa bindiler. Aileme kavuşana dek benimle kalmak konusunda ısrarcı davranmışlardı. Ben de onlarla mücadele etmemiştim. Adım adım veda etmek daha kolay olacaktı.

Sharon'ın kayığının ipini çözüp asasını suya daldırmasıyla kıyıdan uzaklaşmaya başladık. Biz suyun üstünde süzülerek yol alırken arkadaşlarımız el sallayıp bize seslendiler. Ben de onlara el salladım ama geride kaldıklarını görmek canımı o kadar yakıyordu ki gözlerimi yarı yarıya kapatıp akıntının bizi Hendek'in ileride kıvrıldığı noktaya taşımasını bekledim. Dönemeci aldığımız anda hepsi gözden kayboldular.

Hiçbirimizin canı konuşmak istemiyordu. Sessizce oturup bel vermiş binaları ve altından geçtiğimiz sarsak köprüleri seyrettik. Bir süre sonra döngü çıkışına geldik ve buraya girerken kullandığımız altgeçit tarafından kabaca yutulup diğer taraftan boğucu ve modern bir akşamüstüne tükürüldük. Şeytanın Arka Bahçesi'nin ufalanmak üzere olan evlerinden eser yoktu; onların yerinde cam cepheli, parlak ofis kuleleri yükseliyordu. Yanımızdan bir sürat teknesi geçti.

Kalabalık ve hareketli günün sesleri kulaklarımı doldurdu. Bir araba alarmı. Çalan bir cep telefonu. Gürültülü bir pop şarkısı. Kanalın kenarındaki pahalı restoranlardan birinin yanından geçtik ama Sharon'ın büyüsü sayesinde verandada yemekleri yiyen müşteriler bizi fark etmedi bile. Bizi fark etmiş olsalardı acaba ne düşünürlerdi: Siyah giysiler içinde iki genç, Viktorya dönemine özgü resmi kıyafetler içinde bir kadın ve ölüler diyarından yaşayanların topraklarına yolcu taşıyan, Azrail pelerini içindeki Sharon. Kim bilir. Belki de modern dünya öylesine bezgindi ki kimse istifini bile bozmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama annem ve babam bambaşka bir hikâyeydi. Artık şimdiki zamana da döndüğümüze göre o hikâyenin neye benzeyeceğinden endişe etmeye başlıyordum. Hâlihazırda aklımı kaçırdığımı ya da ağır uyuşturuculara bulaştığımı düşünüyorlardı. Eğer beni akıl hastanesinin tekine kapatmaya kalkışmazlarsa şanslı sayılırdım. Hastane konusunu açmasalar bile yıllar boyunca hasar kontrolü yapacaklar ve bana bir daha asla güvenmeyeceklerdi.

Ama bu benim mücadelemdi ve er ya da geç bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktım. *Benim* için en kolayı onlara gerçeği anlatmak olurdu ama yapamazdım. Ailem hayatımın bu kısmını asla anlayamazdı ve onları anlamaya zorlamak benim değil de *onların* akıl hastanesine kapatılmasıyla sonuçlanabilirdi.

Babam tuhaf çocuklar hakkında aslında bilmemesi gereken pek çok şey öğrenmişti. Her ne kadar hayal gördüğünü sansa da Cairnholm'de onlarla tanışmıştı. Sonra Emma ona bir mektup ve büyükbabamla çekilmiş fotoğraflarından birini bırakmıştı. Bunlar yeterince kötü değilmiş gibi o gün telefonda babama tuhaf olduğumu *söylemiştim*. Bunun bir hata olduğunu fark ettim. Bencilceydi. Şimdi de yanımda Emma ve Bayan Peregrine'le birlikte onları görmeye gidiyordum.

"Bir daha düşündüm de," dedim kayıkta onlara doğru dönerek. "Belki de benimle gelmemelisiniz."

"Nedenmiş?" dedi Emma. "*O kadar da* çabuk yaşlanmayız..."

"Ailemin sizi yanımda görmesinin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Şu halde bile olan biteni açıklamak yeterince güç."

"Bu konuda biraz düşündüm," dedi Bayan Peregrine.

"Hangi konuda? Ailem hakkında mı?"

"Evet. İstersen sana onlar konusunda yardım edebilirim."

"Nasıl?"

"Ymbrynelerin on binlerce görevinden biri, bize dair sorun çıkaracak ölçüde merak besleyen ya da sorun çıkaran sıradan insanlarla baş etmektir. Meraklarını gidermenin, gördükleri bazı şeyleri onlara unutturmanın yollarını biliriz."

"Bundan haberin var mıydı?" diye sordum Emma'ya.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elbette. Ymbrynelerin anıları silme kabiliyeti olmasaydı tuhafları her gün akşam haberlerinde görürdün."

"Yani... insanların hafızalarını mı siliyorsunuz?"

"Yalnızca özenle seçtiğimiz bazı sakıncalı anıları," dedi Bayan Peregrine. "Acısızdır ve hiç yan etkisi yoktur. Yine de sana aşırı gelebilir. Bunun kararını sana bırakıyorum."

"Tamam," dedim.

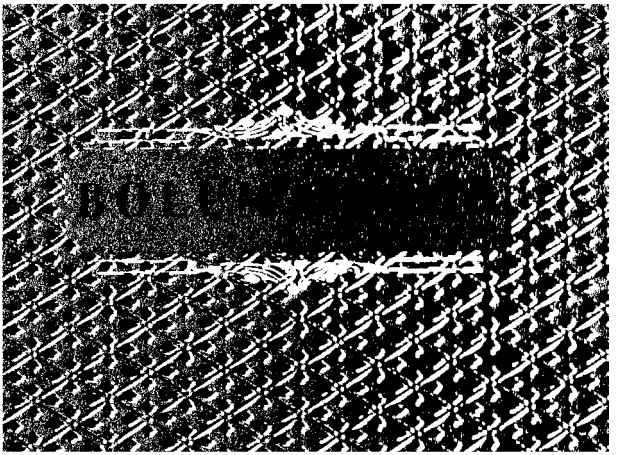
"Neye tamam?" diye sordu Emma.

"Tamam, lütfen annemle babamın hafızalarını silin. Bu kulağa harika geliyor. Ve hazır iş üstündeyken on iki yaşında annemin arabasını garajın kapısına çarptığımı da..."

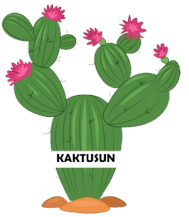
"Kendimizi fazla kaptırmayalım, Bay Portman."

"Sadece şaka yapıyordum," dedim ama pek şaka yaptığım söylenemezdi. Her halükârda rahatlamıştım. Ergenlik dönemimin geri kalanını kaçtığım, öldüğümü düşünmelerine yol açtığım ve hayatlarını mahvetmenin eşiğinden döndüğüm için annemle babamdan özür dileyerek geçirmek zorunda kalmayacaktım, ki bu bile kulağa yeterince iyi geliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Sharon bizi onunla tanıştığımız, sıçanlar tarafından istila edilmiş o karanlık iskeleye bıraktı. Kayığından inmek geçmişe acı tatlı bir özlem duymama neden oldu. Geride bıraktığımız birkaç günün her dakikasını onlarca çeşit egzotik acıyı tadarak, korkarak ve tepeden tırnağa kir pas içinde geçirmiş olabilirdim ama muhtemelen bir daha asla böyle bir macera yaşayamayacaktım. O sırada olduğum kişi olarak göğüs germek zorunda kaldığım tüm o zorlukları özlemeyecek olsam da bu hayatı özleyecektim. İçimde demirden bir irade vardı, artık bunun farkındaydım ve hayatım gittikçe yumuşarken bile ona tutunabilmeyi umuyordum.

"Şimdilik hoşça kal," dedi Sharon. "Başıma açtığın onca belaya rağmen seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Evet, ben de." El sıkıştık. "İlginç bir deneyimdi."

"Bizi burada bekle," dedi Bayan Peregrine ona. "Bayan Bloom ve ben en fazla bir ya da iki saat içinde dönmüş oluruz."

Ailemi bulmak beklediğimden çok daha kolay oldu. Telefonum hâlâ yanımda olsaydı daha da kolay olurdu ama şu haliyle bile tek yapmamız gereken bir karakola gitmekti. Kayıp kişi olarak bildirilmiştim ve polis memurlarından birine adımı söyledikten yarım saat sonra annemle babam karakola geldiler. Uyurken üstlerinden çıkarmadıkları aşikâr olan buruş buruş kıyafetler giyiyorlardı, annemin her zamanki kusursuz makyajı yüzüne gözüne bulaşmıştı, babam en az üç gündür sakallarını tıraş etmiyor

BELONGS TO KAKTUS TEAM

gibiydi ve ikisi de ellerinin arasında, üstünde benim yüzüm olan birer tomar KAYIP ilanı tutuyordu. Daha onları görür görmez ikisine de çektirdiğim cehennem azabından ötürü kendimi korkunç hissettim. Ama ben beceriksizce özür dilemeye çalışırken ellerindeki posterleri yere düşürüp beni iki yandan kollarının arasına aldılar ve dudaklarımdan dökülen sözcükler babamın hırkasının katları arasında yitip gitti.

"Jake, Jake, aman Tanrım, küçük Jake'im," diye bağırdı annem.

"Bu o, gerçekten o," dedi babam. "O kadar korktuk, *o kadar* korktuk ki..."

Ne kadar zamandır kayıptım? Bir hafta mı? Sonsuzluk gibi görünse de bir haftadan uzun olamazdı.

"*Neredeydin*?" dedi annem. "Ne *yapıyordun*?"

Kollarının arasından kurtulmayı başarmıştım ama hâlâ tek kelime edebilmiş değildim.

"Neden öyle kaçıp gittin?" diye sordu babam. "Aklından ne geçiyordu Jacob?"

"Senin yüzünden saçlarıma ak düştü!" dedi annem, sonra kollarını bir kez daha bana doladı.

Babam beni tepeden tırnağa süzdü. "Kıyafetlerin nerede? Bu üstündekiler de ne?"

Hâlâ siyah renkli macera kıyafetlerimin içindeydim. Tüh. Diğer yandan bunları açıklamak on dokuzuncu yüzyıla özgü giysileri açıklamaktan çok daha kolay olacaktı ve neyse ki Toz Ana yüzümdeki bütün kesikleri iyileştirmişti.

"Jacob, bir şeyler söyle!" dedi babam buyurgan bir tavırla.

"Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm," dedim. "Mecbur kalmamış olsaydım size bunları asla yaşatmazdım ama artık her şey geçti. Her şey yoluna girecek. Şu anda söylediklerimi anlamıyorsunuz ama o da sorun değil. İkinizi de çok seviyorum."

"Bir konuda haklısın," dedi babam. "Anlamıyoruz. Hem de söylediklerinin tek kelimesini bile."

"Ve bu kesinlikle büyük bir sorun," dedi annem. "Bize bir açıklama *yapacaksın*."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bizim de bir açıklamaya ihtiyacımız olacak," dedi yanımızda dikilen polis memuru. "Ve bir de uyuşturucu testine."

İşler kontrolümden çıkıyordu. Paraşüt ipine asılmanın zamanı gelmişti.

"Size her şeyi anlatacağım," dedim, "ama önce bir arkadaşımla tanışmanızı istiyorum. Anne, baba, bu Bayan Peregrine."

Babamın gözlerinin Bayan Peregrine'den Emma'ya kaydığını gördüm. Onu tanımış olacak ki hayalet görmüş gibi görünüyordu. Ama bunun hiçbir önemi yoktu. Nasıl olsa az sonra her şeyi unutacaktı.

"Sizinle tanışmaktan onur duydum," dedi Bayan Peregrine annemin de babamın da elini sıkarak. "Harika bir oğlunuz var, çok meziyetli bir çocuk. Jacob yalnızca nazik bir beyefendi olmakla kalmıyor, aynı zamanda büyükbabasından bile daha kabiliyetli."

"Büyükbabası mı?" dedi babam. "Onu nereden..."

"Bu garip kadın da kim?" dedi annem. "Oğlumuzu nereden tanıyorsunuz?"

Bayan Peregrine ikisini de ellerinden tuttu ve gözlerini onlarınkine dikti. "Alma Peregrine, Alma LeFay Peregrine. Şimdi, İngiliz Adaları'nda berbat günler geçirdiğinizi anlıyorum. Ne rezil bir yolculuk. Sanırım bu seyahate çıktığınızı hepten unutsanız herkes için en iyisi olacak. Siz de bana katılmıyor musunuz?"

"Evet," dedi annem. Gözleri uzaklara dalmış gibiydi.

"Katılıyorum," dedi babam. Sesi kulağa sanki hipnotize olmuş gibi geliyordu.

Bayan Peregrine geçici bir süre için ikisinin de zihinlerini durdurmuştu.

"Olağanüstü, harika," dedi. "Şimdi gözlerinizi lütfen şundan ayırmayın." Ellerini bıraktı ve cebinden uzun, mavi benekli bir doğan tüyü çıkardı. O anda vücuduma bir suçluluk dalgası yayıldı ve Bayan Peregrine'i durdurdum.

"Durun," dedim. "Sanırım bunu yapmanızı istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Emin misin?" Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. "İşler senin için fena halde sarpa sarabilir."

"Bunun onları aldatmaktan farkı yok," dedim.

"Peki onlara ne diyeceksin?" diye sordu Emma.

"Henüz bilmiyorum. Ama zihinlerini öylece silmek de bana hiç... doğru gelmiyor."

Doğruyu söylemek bencilceydi. Fakat onlara hiçbir açıklama yapmayıp, bir de üstüne zihinlerini silmek bencilliğin daniskasıydı. Ya polis ne olacaktı? Ailemin geri kalanı? Ailemin arkadaşları? Kayıp olduğumu bildiklerinden emindim ve annemle babamın neler olduğunu unutmaları... ortalığı iyice karıştırırdı.

"Bu sana kalmış," dedi Bayan Peregrine. "Ama en azından son birkaç dakikayı silmeme izin vermenin akıllıca olacağını düşünüyorum. Böylece Bayan Bloom'u ve beni gördüklerini unutabilirler..."

"Pekâlâ... olur," dedim. "Beraberinde İngilizceyi de unutmadıkları sürece benim açımdan sorun yok."

"Çok dikkatli davranacağım," dedi Bayan Peregrine.

"Zihin silmekle ilgili geveledığiniz tüm bu saçmalıklar da ne?" diye sordu polis memuru. "Siz de kimsiniz?"

"Alma Peregrine," dedi Bayan Peregrine aceleyle adamın elini sıkarak. "Alma Peregrine, Alma LeFay Peregrine."

Polis memurunun eli düştü ve aniden yerdeki bir beneğe adeta büyülenmiş gibi bakmaya başladı.

"Aklıma bunu yapabileceğiniz birkaç hortlak geliyor," dedi Emma.

"Ne yazık ki yalnızca sıradan insanların uysal zihinlerinde işe yarıyor," dedi Bayan Peregrine. "Hazır konusu açılmışken." Tüyü hafifçe yukarı kaldırdı.

"Bekleyin," dedim. "Öncesinde yapmak istediğim bir şey var." Elini sıkmak için kolumu ona doğru uzattım. "Her şey için teşekkür ederim. Sizi gerçekten özleyeceğim Bayan Peregrine."

Bayan Peregrine elime aldırış etmeyip bana sıkıca sarıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hislerimiz karşılıklı Bay Portman. Asıl teşekkür eden ben olmalıyım. Senin ve Bayan Bloom'un kahramanlığı olmasaydı..."

"Aslında," dedim. "Onca yıl önce büyükbabamı kurtarmış olmasaydınız..."

Gülümsedi. "O zaman berabere diyelim."

Geriye tek bir veda kalmıştı. Hem de en zoru. Emma'yı kucakladım. O da kollarını sımsıkı bana dolayarak hareketime karşılık verdi.

"Birbirimize mektup yazabilir miyiz?" dedi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Tabii. Arkadaşlar iletişimi kesmezler."

"Tamam," dedim rahatlamış bir halde. En azından...

Derken beni öptü. Dudaklarıma kondurduğu, başımın fıldır fıldır dönmesine neden olacak kadar derin bir öpücüktü.

"Sadece arkadaş olduğumuzu sanıyordum!" dedim şaşkınlıkla geri çekilerek.

"Evet," dedi utana sıkıla. "Şimdi öyleyiz. Sadece eski halimizi hatırlamak için bir öpücüğe ihtiyacım vardı."

İkimiz de kahkahalara boğulduk; kalplerimiz aynı anda hem uçuşuyor hem de kırılıp paramparça oluyordu.

"Çocuklar, kesin şunu!" dedi Bayan Peregrine dişlerinin arasından.

"Frank," dedi annem zayıf bir sesle, "Jake'in öptüğü kız kim?"

"En ufak bir fikrim yok," diye mırıldandı babam. "Jacob, o kız da kim ve onu neden öpüyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Şey, bu benim... arkadaşım. Emma. Vedalaşıyorduk."

Emma mahcup bir biçimde el salladı. "Beni hatırlamayacaksınız ama... selam!"

"Garip kızları öpmeyi bırak da yanımıza gel," dedi annem.

"Tamam," dedim Bayan Peregrine'e. "Sanırım işe koyulsak iyi olur."

"Bunun bir veda olduğunu düşünme," dedi Bayan Peregrine. "Artık bizden birisin. Bizden öyle kolay kurtulamayacaksın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Umarım öyle olur," dedim sıkışan kalbime rağmen sırıtarak.

"Sana yazacağım," dedi Emma gülümsemeye çalışarak ama sesi titriyordu. "Sıradan insanlar her ne yapıyorsa onda sana... bol şans."

"Hoşa kal Emma. Seni özleyeceğim." Kulağa ne kadar da yetersiz geliyordu ama böyle zamanlarda söylenecek her söz yetersiz kalırdı zaten.

Bayan Peregrine başladığı işi bitirmek için döndü. Doğan tüyünü havaya kaldırıp annemle babamın burunlarına sürttü.

"Affedersiniz!" dedi annem, "ama siz ne yaptığınızı sanı... HAAAAAAP-ŞUUUUUU!"

Derken annem de babam da hapşırık krizine tutuldular. Onlar hapşıradururken Bayan Peregrine tüyü polis memurunun burnuna da sürtünce adam da hapşırmaya başladı. Hepsi burunları aka aka kıpkırmızı kesilmiş bir halde normale dönene dek Bayan Peregrine ve Emma koşarak kapıdan çıkıp ortadan kayboldular.

"Diyordum ki," dedi babam sanki son birkaç dakika yaşanmamış gibi cümlesine devam etmeye çalışarak. "Bir dakika... ne *diyordum* ben?"

"Artık eve gitsek ve bunları konuşmayı daha sonraya bıraksak olmaz mı?" dedim umut içinde.

"Sen bazı sorulara cevap verene dek olmaz," dedi polis memuru.

Birkaç dakika boyunca polisle konuştum. Muğlak cevaplar verdim, her cümlemi bir özürle süsledim ve kaçırılmadığıma, tacize uğramadığıma ya da uyuşturucu kullanmadığıma dair yeminler ettim. (Bayan Peregrine'in zihin silme işlemi sayesinde polis memuru uyuşturucu testi hakkında söylediklerini unutmuştu.) Annem ve babam büyükbabamın ölümünden ve onun ardından yaşadığım "sorunlardan" bahsedince polis memuru, ilaçlarını almayı unutmuş sıradan bir kaçak olduğuma ikna oldu. Birkaç formu imzalamamı istedikten sonra bizi evimize gönderdiler.

"Evet, evet, lütfen artık eve gidelim," dedi annem. "Ama bu konuyu *konuşacağız*, delikanlı. Hem de *enine boyuna*."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ev. Bu kelimeye yabancılaşmıştım. Gözümde, hayal bile edemediğim ırak bir yere dönüşmüştü.

"Acele edersek," dedi babam, "belki de akşam uçuşunu yakalayabiliriz."

Beni bıraktığı anda kaçmamdan korkarcasına kolunu omuzuma attı. Annem bana bakmaktan vazgeçemiyor gibiydi. İrileşmiş gözlerinden minnettarlık okunuyor, gözlerini kırparak gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu.

"Ben iyiyim," dedim, "gerçekten."

Bana inanmadıklarını ve uzun zaman da inanmayacaklarını biliyordum.

Dışarı çıkıp siyah bir taksi durdurduk. Taksi yanımızda dururken sokağın öte tarafındaki parktan beni izleyen iki tanıdık yüz gördüm. Emma ve Bayan Peregrine bir meşe ağacının alacalı gölgesine sığınmışlardı. Göğsüm sıkışarak onlara son kez veda etmek için elimi kaldırdım.

"Jake?" Babam taksiye bineyim diye kapıyı tutuyordu. "Sorun nedir?"

Havadaki elimle hemen kafamı kaşımaya başladım. "Hiçbir şey, baba."

Taksiye bindim. Babam parka bakmak için döndü. Pencereden dışarı baktığımda meşe ağacının altında tek görebildiğim bir kuş ve uçuşan yapraklardı.

* * *

Eve dönüşüm ne zafer dolu ne de kolay oldu. Ailemin güvenini yıkmıştım ve güvenlerini yeniden kazanmak için yavaş ve zahmetli bir süreçten geçmeliydim. Her an kaçabileceğimi düşündüklerinden beni sürekli göz hapsinde tuttular. Yanımda biri olmadan hiçbir yere gidemiyor, hatta evin etrafında yürüyüşe bile çıkamıyordum. Eve karmaşık bir güvenlik sistemi takılmıştı ama asıl amaçları hırsızların eve girmesini önlemek değil, benim dışarı çıkmama mani olmaktı. Bir kez daha yaka paça terapiye

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

götürüldüm, sayısız psikolojik değerlendirmeye tabi tutuldum ve reçeteme yeni, daha güçlü ilaçlar yazıldı (ki bunlar dilimin altında tutup daha sonra tükürmekten hiç vazgeçmedim). Fakat o yaz çok daha korkunç mahrumiyetlere göğüs germek zorunda kalmıştım ve kurduğum arkadaşlıklar, kazandığım deneyimler ve artık bana ait olduğundan emin olduğum o olağanüstü hayat için ödemem gereken bedel özgürlüklerimin geçici olarak kısıtlanmasıysa onca harika şeyi sudan ucuza getirmişim demekti. Ailemle yaptığım tüm o acayip konuşmalara, Emma'yı ve tuhaf arkadaşlarımı düşleyerek yapayalnız geçirdiğim her geceye ve yeni psikiyatristimle her randevuma değerdi.

Yeni psikiyatristim soğukkanlı ve yaşlı bir kadın olan Doktor Spanger'dı. Haftada dört sabahım onun gerdirilmiş yüzündeki hiç bozulmayan gülümsemeye bakarak geçiyordu. Bana adadan neden kaçtığımla ve ondan sonraki günlerimi nasıl geçirdiğimle ilgili ardı arkası kesilmeyen sorular soruyordu yine yüzünde aynı gülümsemeyle. (Bu arada yeri gelmişken söyleyeyim: Gözleri bulaşık suyu kahverengisiydi, gözbebekleri normaldi, lens takmıyordu.) Uydurduğum hikâye, pastaların üstündeki şekerler misali hafıza kaybıyla süslenmiş geçici bir cinnet haliydi ve hiçbir şekilde teyit edilmesi mümkün değildi. Hikâyem şöyleydi: Cairnholm'de elini kolunu sallayarak gezen koyun katili manyakla karşılaşmamın ardından aklımı kaçırmış ve Galler'e giden bir sonraki gemiye atlayıvermiştim. Kısa süreliğine kim olduğumu da unutunca otostopla Londra'ya geçmiştim. Parklarda uyumuş, kimseyle konuşmamış, arkadaş edinmemiş, ruh halimi ya da zihnimi etkileyecek hiçbir uyuşturucuya bulaşmamış ve yolumu kaybetmiş halde günlerce şehirde dolanmıştım. Babamla yaptığım ve "tuhaf" olduğumu itiraf ettiğim telefon konuşmasına gelince... hangi telefon konuşması? Kimseyle telefonda konuştuğumu hatırlamıyordum.

Neticede Dr. Spanger her şeyi stres, yas ve büyükbabamla ilgili çözülmemiş mevzular tarafından tetiklenen ve hastanın sanrılar yaşamasına neden olan manik bir atağa indirgedi. Diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir deyişle: Biraz aklımı kaçırmıştım ancak büyük olasılıkla bir kereye mahsus bir şeydi ve şu anda kendimi çok daha iyi hissediyordum, teşekkürler. Yine de annem ve babam diken üstündeydi. Sinirsel bir çöküş yaşamamı, çılgınca bir şeyler yapmamı ve tekrar kaçıp gitmemi bekliyorlardı ama son derece uslu duruyordum. İyi çocuk ve yaptıklarından pişman oğlu o kadar iyi oynuyordum ki Oscar kazanabilirdim. Gönüllü olarak ev işlerine yardımcı oluyordum. Öğlen olmadan, erkenden uyanıyor ve sürekli tetikte olan annemle babamın gözünün önünden ayrılmıyordum. Onlarla birlikte televizyon izliyor, ev işlerini yapıyor ve akşam yemeğinden sonra masada oyalanarak pek hoşlandıkları banyoyu yeniden dekore etmek, ev sahipleri birliğinin politikaları, popüler beslenme şekilleri ve kuşlar hakkındaki o anlamsız tartışmalara katılıyordum. (Büyükbabama, adaya ya da "atağıma" dair imalı bir iki kelimeden daha fazlası edilmiyordu.) Keyifli, kibar, sabırlı ve hatırladıkları oğullarından yüzlerce açıdan farklıydım. Uzaylılar tarafından kaçırıldığımı ve klonumun yerime geçtiğini düşünüyor olabilirlerdi ama şikâyet etmiyorlardı. Birkaç hafta sonra ailenin geri kalanıyla görüşebilecek kadar iyi durumda olduğuma karar verildi ve o amca ya da şu hala sadece bir kahve içmek ve yapmacık birkaç laf etmek için bize uğramaya başladı; böylece aklımın ne denli yerinde olduğunu şahsen onlara kanıtlayabilecektim.

Garip bir biçimde babam, henüz adadayken Emma'nın onun için bıraktığı mektuptan ya da zarfın içine iliştirdiği Abe'le birlikte çekilmiş fotoğrafından hiç bahsetmedi. Belki tüm bunlar baş edebileceğinden çok daha fazlaydı ya da bu konu hakkında konuşmanın başka bir atağı tetiklemesinden endişeleniyordu. Nedeni her ne olursa olsun bunlar hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Emma'yla, Millard'la ve Olive'le gerçekten karşılaşmış olmasına rağmen tüm bunları uzun bir zaman önce garip bir rüya olarak rafa kaldırdığından emindim.

Birkaç hafta sonra annem ve babam rahatlamaya başladı. Hikâyeme ve Dr. Spanger'ın davranışlarım konusundaki açıkla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

malarına inanmışlardı. Bu konunun üstüne daha fazla gidebilir, bana daha fazla soru sorabilir, diğer psikiyatristlerden ikinci ya da üçüncü bir görüş alabilirlerdi ama durumumun düzeldiğine ve Dr. Spanger'ın bana verdiği ilaçların sihrini gösterdiğine gerçekten inanmak istiyorlardı. Ama asıl istedikleri, hayatlarımızın normale dönmesiydi ve evde kaldığım süre uzadıkça dilekleri gerçekleşiyor gibi görünüyordu.

Oysa gizliden gizliye ayak uydurmaya çabalıyordum. Hem sıkılıyordum hem de kendimi yalnız hissediyordum. Günler yavaş geçiyordu. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca karşılaştığım zorluklardan sonra evin sunacağı rahatlığın bana çok daha tatlı geleceğini düşünmüştüm ama kısa süre içinde temiz çarşaflar ve Çin yemekleri parıltısını kaybetti. Yatağım çok yumuşaktı. Yemekler çok çeşitliydi. Her şeyden çok fazla vardı ve tüm bunlar kendimi hem suçlu hem de şımartılmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Kimi zaman annem ve babamla birlikte alışveriş merkezlerinin koridorlarında dolaşırken Şeytanın Arka Bahçesi'nin sınırlarında yaşadığını gördüğüm insanları hatırlayıp öfkeleniyordum. Neden bizim ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok eşyamız varken onlarda hayatta kalmalarına yetecek kadarı bile yoktu?

Uyumakta güçlük çekiyordum. Acayip saatlerde uyanıyor, zihnimde tuhaflarla geçirdiğim zamandan sahneler dönüp duruyordu. Emma'ya adresimi vermiştim ve posta kutusunu günde birkaç kez kontrol ediyordum ama şimdiye dek ne ondan ne de diğerlerinden tek bir mektup gelmişti. Onlardan haber almadan geçirdiğim her gün –önce iki hafta, sonra da üç hafta oldu– tüm yaşadıklarım gözüme daha soyut ve gerçekdışı görünmeye başlamıştı. Bunlar gerçekten yaşanmış mıydı? Yoksa hepsi birer sanrıdan mı ibaretti? Karamsar anlarımda bunu düşünmeden edemiyordum. Ya *gerçekten* delirdiysem ne olacaktı?

Eve dönüşümden bir ay sonra nihayet Emma'nın mektubu elime ulaştığında ne kadar rahatladığımı anlatamam. Kısa ve tasasız bir mektuptu; beni yeniden yapılandırma süreci hakkında bilgilendiriyor ve hayatımın nasıl gittiğini soruyordu. Gönderenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

adresi, Londra'da bir posta kutusuydu. Emma'nın dediğine göre Şeytanın Arka Bahçesi döngüsüne o kadar yakındı ki sık sık şimdiki zamana geçip posta kutusunu kontrol edebiliyordu. Aynı gün ona cevap yazdım ve kısa zaman içinde ikimiz de haftada iki ya da üç mektup göndermeye başladık. Ev gitgide boğucu bir hal alırken beni hayata bağlayan o mektuplar oldu.

Annemle babamın o mektuplardan birini bulmasını göze alamazdım. Bu nedenle her gün postacının yolunu gözlüyor ve garaj yolumuzda belirdiği anda onu karşılamak için dışarı fırlıyordum. Emma'ya mektuptan çok daha güvenli ve hızlı olacağından e-posta göndermeyi önerdim ve internetin ne olduğunu, nasıl bir internet kafe bulup e-posta adresi alacağını açıklamaya çalışarak sayfalar dolusu yazı yazdım ama durum ümitsizdi; daha önce hiç klavye bile kullanmamıştı. Öte yandan, bu mektuplar aldığım riske değerdi ve el yazısıyla iletişim kurmaktan hoşlanmaya başlamıştım. Sevdiğim bir insanın dokunduğu ve izini bıraktığı somut bir şeye dokunmanın çok hoş bir yanı vardı.

Mektuplarından birine birkaç fotoğraf iliştirmişti. Mektubu şöyleydi:

Sevgili Jacob, nihayet burada işler tekrar ilginç bir hal alıyor. Bodrumdaki vitrinlerin içinde sergilenen, Bentham'ın balmumundan heykeller olduğunu iddia ettiği insanları hatırlıyor musun? Meğer yalan söylüyormuş. Onları farklı döngülerden kaçırmış ve onları bir tür komada tutmak için Toz Ana'nın tozunu kullanıyormuş. Farklı tuhafları batarya olarak kullanarak makinesini çalıştırmaya uğraştığını sanıyoruz ama senin gölgene dek hiçbiri işe yaramamış. En nihayetinde Toz Ana bundan haberi olduğunu itiraf etti ki bu da neden o kadar tuhaf davrandığını açıklıyor. Bence Bentham ya ona şantaj yapıyordu ya da istediğini yapmazsa Reynaldo'ya zarar vermekle tehdit ediyordu. Neyse, bir süredir herkesi uyandırmamıza ve onları ait oldukları döngülere götürmemize yardım ediyor. Sence de bu deliliğin daniskası değil mi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeni yerleri keşfetmek ve yeni insanlarla tanışmak için Panoptidön'ü kullanıyoruz. Bayan Peregrine, diğer tuhafların dünyanın farklı kesimlerde nasıl yaşadığını görmemizin bizim için iyi olduğunu söylüyor. Evde bir fotoğraf makinesi buldum ve son gezimizde onu yanımda gördüm. Zarfın içinde çektiğim fotoğraflardan birkaçını bulabilirsin. Bronwyn bu işte gitgide daha başarılı olduğumu söylüyor!

Seni deli gibi özlüyorum. Böyle konuşmamam gerektiğini biliyorum ama... bu her şeyi zorlaştırmaktan başka işe yaramıyor. Ama bazen kendime engel olamıyorum. Belki yakında bizi ziyaret etmek istersin? Bu çok hoşuma giderdi. ~~Ya da belki~~

Ya da belki ifadesinin üstünü çizip şöyle yazmıştı: *Ah, neyse. Sharon'un adımı seslendiğini duyuyorum. Şimdi yola çıkıyor ve bu mektubun bugün postaya verilmesini istiyorum. Yazmakta geç kalma! Sevgiler, Emma.*

Şu "ya da belki" ile neyi kastettiğini merak ediyordum.

Zarfın içine iliştirdiği fotoğraflara baktım. Hepsinin arkasına birkaç satır not düşülmüştü. Bunlardan ilki, üzerinde TUHAF ŞEYLER yazılı çizgili bir çadırın önünde dikilen ve Viktorya döneminden fırlamış gibi görünen iki kadına aitti. Emma fotoğrafın arkasına şöyle yazmıştı: *Bayan Bobolink ve Bayan Loon,* Bentham'ın eski ziynetlerinden bazılarını kullanarak seyyar bir sergi açtılar. Artık tuhaflar daha özgürce seyahat edebildiklerinden epey iyi iş yapıyorlar. Ne yazık ki çoğumuz tarihimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz...*

Sonraki fotoğraf, daracık basamaklardan sahile ve sahilde bekleyen kayığa doğru inen çok sayıda yetişkine aitti. *Hazar Denizi'nin kıyısında çok güzel bir döngü var*, diye yazmıştı Emma, *ve geçen hafta Nim ve ymbrynelerden bazıları orada bir tekne turuna çıktı. Hugh, Horace ve ben de peşlerine takıldık ama sahilde kaldık. Kayıklardan payımıza düşeni aldık, teşekkürler.*

* (İng.) Sırasıyla; Pirinçkuşu ve Dalgıçkuşu. –çn

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Son fotoğrafta kuzguni saçlarına kocaman beyaz kurdeleler bağlamış olan yapışık ikiz kızlar görülüyordu. Yan yana oturmuşlardı ve elbiselerinin üst kısmını hafifçe kenara doğru çekerek paylaştıkları gövdenin bir kısmını gösteriyorlardı. *Carlotta ve Carlita yapışık ikiz*, yazıyordu fotoğrafın arkasında, *ama en tuhaf özellikleri bu değil. Vücutları kuruduğu zaman betondan bile daha sert olan bir tür yapıştırıcı üretiyor. Enoch yanlışlıkla birazının üstüne oturdu ve poposu iki gün boyunca sandalyeye yapışık kaldı! O kadar öfkelendi ki kafasının patlayacağını sandım. Keşke burada olsaydın...*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

CURIOS

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hemen yanıt verdim. *"Ya da belki" diyerek neyi kastettin?*

Aradan on gün geçti ama Emma'dan ses soluk çıkmadı. Mektubunda çok ileri gittiğini ve arkadaşlık anlaşmamızı bozduğunu düşünerek geri adım atmasından kaygılanıyordum. Sonraki mektubunu *Sevgiler, Emma* diye bitirip bitirmeyeceğini merak ediyordum çünkü bu iki sözcüğe bel bağlamaya başlamıştım ama iki hafta sonra, *bir mektup daha* yazıp yazmayacağını düşünürken buldum kendimi.

Sonra postalar hepten kesildi. Takıntılı bir şekilde postacının yolunu gözlüyordum ve dört gün ortalıkta görünmeyince ters giden bir şeyler olduğunu anladım. Ailemin evine tonlarca katalog ve fatura gelirdi. Elimden geldiğince rahat bir tavır takınarak son günlerde postacının bize uğramamasını garip bulduğumu söyledim. Babam ulusal tatillerle ilgili bir şeyler geveledikten sonra konuyu değiştirdi. Sonra gerçekten endişelenmeye başladım.

Her zamankinin aksine annemle babamın da davet edildiği, Dr. Spanger'la ertesi sabahki randevumda gizem çözüldü. Gerginlerdi, yüzleri kül gibiydi. Hepimiz koltuklarımıza yerleşirken havadan sudan konuşmakta bile zorlanıyorlardı. Spanger her zamanki sorularıyla başladı. Kendimi nasıl hissediyordum? İlginç rüyalar gördüğüm oluyor muydu? Büyük bir şeyin peşinde olduğunun farkındaydım ve sonunda gerilime daha fazla dayanamadım.

"Neden ailem burada?" diye sordum. "Neden az önce bir cenazeden gelmiş gibi görünüyorlar?"

İlk defa, Dr. Spanger'ın yüzündeki kalıcı gülümseme silindi. Masasının üstünde duran klasörü açtı ve içinden üç zarf çıkardı.

Bunlar Emma'dan gelen mektuplardı. Hepsi açılmıştı. "Bunlar hakkında konuşmamız gerek," dedi.

"Aramızda gizli saklı hiçbir şeyin olmayacağı konusunda anlaşmıştık," dedi babam. "Bu kötü, Jake. Çok kötü."

Ellerim titremeye başladı. "Onlar kişiseldi," dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. "Onlar bana yazıldı. Mektuplarımı okumamalıydınız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mektupların içinde ne yazıyordu? Annem ve babamın gördüğü neydi? Bu bir felaketti. Hem de korkunç bir felaket.

"Emma kim?" dedi Dr. Spanger. "Bayan Peregrine kim?"

"Bu adil değil!" diye bağırdım. "Kişisel mektuplarımı çaldınız ve şimdi de onları beni tuzağa düşürmek için kullanıyorsunuz!"

"Sesini yükseltme!" dedi babam. "Artık her şey ortaya döküldü. Dürüst ol. Bu hepimiz için daha kolay olur."

Dr. Spanger, Emma'nın, mektuplarından birine iliştirmiş olduğu bir fotoğrafı havaya kaldırdı. "Kim bu insanlar?"

Fotoğrafa bakmak için öne eğildim. Bu, sallanan bir sandalyede oturan iki yaşlı kadının fotoğrafıydı. Kadınlardan biri diğerini adeta bir bebekmiş gibi kucağına almıştı.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ters ters.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Arkasında bir yazı var," dedi. "Şöyle diyor: Ruhlarının bir kısmı alınanlara yardım etmek için yeni yollar buluyoruz. Görünüşe göre yakın temas mucizeler yaratıyor. Bayan Hornbill sadece birkaç saat sonra adeta yepyeni bir ymbryneye dönüştü.'"

Yım-briyne, diye telaffuz etmişti.

"İmm-brinne," diye hatasını düzelttim kendime hâkim olamayarak. "'İ' sesini vurgulamanız gerek."

"Anlıyorum." Dr. Spanger fotoğrafı bırakıp parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Peki şu... *imm-brinne* nedir?"

Geriye dönüp bakıldığında belki de yaptığım aptalcaydı ama o anda köşeye sıkıştığımı hissediyordum ve doğruyu söylemekten başka seçeneğim yoktu. Mektuplar ellerindeydi, fotoğrafları görmüşlerdi ve böylece düzmece hikâyem suya düşmüştü.

"Bizi koruyorlar," dedim.

Dr. Spanger annemle babama baktı. "Hepimizi mi?"

"Hayır. Yalnızca tuhaf çocukları."

"Tuhaf çocukları," diye tekrar etti Dr. Spanger yavaşça. "Ve sen de onlardan biri olduğuna inanıyorsun."

Elimi uzattım. "Artık mektuplarımı istiyorum."

"Onları alacaksın. Ama önce konuşmamız gerek, tamam mı?"

Elimi çekip kollarımı kavuşturdum. Sanki karşısında IQ'su yetmiş olan biri varmış gibi konuşuyordu.

"Şimdi, sana tuhaf olduğunu düşündüren nedir?"

"Diğer insanların göremediği şeyleri görebiliyorum."

Göz ucuyla annemin ve babamın yüzlerinin gittikçe solgunlaştığını gördüm. Bunu iyi karşılamıyorlardı.

"Mektuplarda... Pan... optidön diye bir şeyden bahsediyorsun. Bana o konuda ne anlatabilirsin?"

"Mektupları *ben* yazmadım," dedim. "Emma yazdı."

"Elbette. O zaman konuyu değiştirelim. Bana Emma'dan bahset."

"Doktor," diye araya girdi annem, "onu bu konuda cesaretlendirmenin..."

"Lütfen, Bayan Portman." Dr. Spanger elini havaya kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jake, bana Emma'dan bahset. O senin kız arkadaşın mı?"

Babamın kaşlarının havaya kalktığını gördüm. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. Hatta kimseyle çıkmamıştım bile.

"Öyleydi. Yani sanırım. Ama şu anda... ilişkimize ara vermiş haldeyiz."

Dr. Spanger defterine not aldıktan sonra kalemiyle çenesine hafifçe vurdu. "Onu hayal ettiğinde neye benziyor?"

Adeta sandalyemde ufaldım. "Onu hayal ettiğinde derken neyi kastediyorsunuz?"

"Ah." Dr. Spanger dudaklarını büzüştürdü. İşi batırdığının farkındaydı. "Demek istiyordum ki..."

"Tamam, bu yeterince uzadı," dedi babam. "O mektupları senin yazdığını biliyoruz, Jake."

Az kalsın sandalyemden sıçrayacaktım. "*Ne* yaptığımı sanıyorsunuz? Bu el yazısı bana bile ait değil!"

Babam cebinden bir mektup çıkardı. Bu, Emma'nın onun için bıraktığı mektubun ta kendisiydi. "*Bunu* sen yazdın, öyle değil mi? Bu el yazıları aynı."

"Onu yazan da Emma'ydı! Bak, adı hemen şurada!" Mektubu yakalamak için ileri doğru atıldım ama babam onu benden kaçırdı.

"Bazen bazı şeyleri öyle çok isteriz ki gerçek olduklarını hayal ederiz," dedi Dr. Spanger.

"Deli olduğumu düşünüyorsunuz!" diye bağırdım.

"Bu ofiste o kelimeyi kullanmayız," dedi Dr. Spanger. "Lütfen biraz sakinleş, Jake."

"Zarfların üstündeki posta damgasına ne diyorsunuz?" dedim Spanger'ın masasında duran mektuplara işaret ederek. "Hepsi ta Londra'dan geldi!"

Babam iç geçirdi. "Geçen sömestr okulda Photoshop dersi almıştın, Jakey. Yaşlı olabilirim ama bunun gibi şeylerin ne kadar kolay taklit edilebildiğini biliyorum."

"Ya fotoğraflar? Onlar da mı sahte?"

"Bu fotoğraflar büyükbabana ait. Onları daha önce gördüğümden eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çoktan başım dönmeye başlamıştı. Kendimi çırılçıplak kalmış ve ihanete uğramış gibi hissediyordum; çok utanmıştım. Sonra konuşmayı kestim çünkü söyleyeceğim her şey onları aklımı kaçırdığıma dair biraz daha fazla ikna edecekti.

Onlar odada değilmişim gibi benim hakkımda konuşurlarken burnumdan soluyarak öylece oturdum. Dr. Spanger'ın yeni tanısı, "gerçeklikle bağlarımın", radikal bir şekilde kopmuş olduğuydu ve bu "tuhaflar" kendim için yaratıp hayalimdeki kız arkadaşla tamamladığım ayrıntılı sanrılar evreninin bir parçasıydı. Çok zeki olduğumdan haftalar boyunca herkesi aklımın yerinde olduğuna dair kandırabilmiştim ama mektuplar iyileşmenin yanına bile yaklaşmadığımı, hatta kendime zarar bile verebileceğimi kanıtlıyordu. Bir an önce "rehabilitasyon ve gözlem" için "yatılı bir kliniğe" sevk edilmemi önerdi ki anladığım kadarıyla bu, psikiyatrist dilinde "tımarhane" demekti.

Her şeyi en küçük detayına kadar planlamışlardı. "Sadece bir ya da iki haftalığına," dedi babam. "Gerçekten çok güzel bir yer; hem de inanılmaz pahalı. Bunu küçük bir tatil gibi düşün."

"Mektuplarımı istiyorum."

Dr. Spanger onları yeniden klasörünün içine koydu. "Üzgünüm Jake," dedi. "Şimdilik bende kalmalarının daha iyi olduğunu düşünüyoruz."

"Bana yalan söyledin!" dedim. Kadının masasına atılarak onları kapmaya çalıştım ama Spanger çevikti ve elindeki klasörle geriye doğru sıçradı. Babam bağırıp beni yakaladı ve göz açıp kapatıncaya kadar dayılarımdan ikisi kapıdan içeri daldı. En başından beri koridorda bekliyorlardı. Kaçma ihtimalime karşı kapının önünde nöbet tutuyorlardı.

Park yerine ve oradan da arabanın içine dek bana eşlik ettiler. Annemin gergin bir tavırla söylediğine göre klinikte benim için bir yer boşalana kadar dayılarım birkaç günlüğüne bizimle kalacaktı.

Benimle yalnız kalmaktan korkuyorlardı. Kendi ailem. Sonra beni başka birinin sorunu haline geleceğim bir yere göndereceklerdi. *Kliniğe.* Sanki yaralı dirseğime pansuman yapacaklarmış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi. Neden açıkça söylemiyorlardı ki? Ne kadar pahalı olursa olsun orası bir akıl hastanesiydi. İlaçlarımı içmiş gibi yapıp daha sonra tükürebileceğim türden bir yer değildi. Doktorları ruh hali değişiklikleriyle ve hafıza kaybıyla ilgili hikâyelerimle kandırabileceğim bir yer değildi. Tuhafların dünyasıyla ilgili en küçük detayı bile anlatana dek beni antipsikotik ilaçlara ve doğruluk serumlarına boğacaklardı ve bunları iflah olmaz bir deli olduğuma dair kanıt olarak göreceklerinden beni duvarları yastık kaplı bir hücreye kilitlemekten ve anahtarı klozete atıp sifonu çekmekten başka seçenekleri kalmayacaktı.

Hapı yutmuştum.

* * *

Sonraki birkaç gün boyunca tıpkı bir suçlu gibi gözetim altında tutuldum. Annem, babam ya da dayılarımdan biri sürekli benimle aynı odada oluyordu. Herkes klinikten telefon bekliyordu. Sanırım benim için seçtikleri yer rağbet gören bir mekândı ama yer açılır açılmaz –ki bu her an olabilirdi– beni sepetleyeceklerdi.

"Seni her gün ziyarete geleceğiz," diye söz verdi annem. "Sadece birkaç haftalığına Jakey, söz veriyorum."

Sadece birkaç haftalığına. Tabii, kesin öyledir.

Onlarla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım. Yalvardım. Mektupların bana ait olmadığını kanıtlayabilmek adına bir el yazısı uzmanı tutmaları için onlara dil döktüm. Bunun da işe yaramadığını görünce tamamen farklı bir yol izlemeye karar verdim. Mektupları yazanın ben olduğumu itiraf ettim (ama tabii ki onları yazan ben değildim). Artık her şeyin benim uydurmam olduğunu; tuhaf çocukların, ymbrynelerin ya da Emma'nın gerçek olmadığını fark ettiğimi söyledim. Bu onları memnun etse de fikirlerini değiştirmelerini sağlamadı. Sonrasında birbirleriyle fısıldaşırken bekleme listesindeki yerimi sağlama almak için klinikte –o pek pahalı klinikte– geçireceğim ilk haftanın ücretini peşin ödediklerini öğrendim. Artık bunun geri dönüşü yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaçmayı düşündüm. Arabanın anahtarlarını aşırıp oradan tüymeyi. Ama er ya da geç yakalanırdım ve sonra işler benim için çok daha kötü bir hal alırdı.

Emma'nın beni kurtarmaya geldiğini hayal ettim. Hatta ona başıma gelenleri anlatan bir mektup bile yazdım ama onu gönderme şansım yoktu. Kimseye görünmeden posta kutusuna ulaşabilsem bile postacı artık bizim evimize uğramıyordu. Hem Emma'ya ulaşabilsem bile ne değişecekti ki? Şimdiki zamanda, tüm döngülerden uzakta kapana kısılmıştım. Zaten gelemezdi.

Üçüncü gece çaresizlik içinde babamın telefonunu yürüttüm (artık benim telefon kullanmama izin vermiyorlardı) ve onu kullanarak Emma'ya bir e-posta gönderdim. Bilgisayarlar konusunda ne denli ümitsiz vaka olduğunu fark etmeden önce onun için bir e-posta adresi almıştım *–ateskiz1901@gmail.com–* ama hiçbir ilgi emaresi göstermediğinden ona oradan yazmaya kalkışmamıştım. Hatta şifresini bile söylemeye lüzum görmediğimi hatırladım. Bir mesaj yazıp şişenin içine koyduktan sonra denize atsaydım ona ulaşma ihtimalim daha yüksek olurdu ama tek şansım buydu.

Telefon ertesi akşam geldi: Benim için bir yer boşalmıştı. Çantalarım çoktan toplanmış, günlerdir öylece bekliyordu. Akşamın dokuzu olması ya da kliniğin iki saatlik mesafede olması önemli değildi. Hemen yola çıkacaktık.

Hep beraber arabamıza doluştuk. Annem ve babam önde oturuyordu; bense arkada dayılarımın arasında sıkışıp kalmıştım. Seyir halindeki arabadan atlamayı deneyeceğimi düşünüyor gibiydiler. Aslına bakarsanız yapabilirdim. Ama garaj kapısı gürültüyle açılıp babam arabayı çalıştırırken beslediğim umut kırıntıları da eriyip gitti. Bundan kaçmamın hiçbir yolu yoktu. Onlarla konuşmam işe yaramazdı; koşarak da kaçamazdım. Tabii Londra'ya kadar kaçmayı başaramazsam ki bunun için de pasaport ve para gibi bulma imkânım olmayan şeyler gerekiyordu. Hayır, buna göğüs germek zorundaydım. Ama tuhaflar çok daha beterlerine katlanmışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Garajdan geri geri çıktık. Babam önce farları, sonra da radyoyu açtı. Bir DJ'in hoşsohbet gevezelikleri arabanın içini doldurdu. Ay, bahçenin kenarındaki palmiye ağaçlarının ardından yükseliyordu. İçimi dolduran dehşeti bastırmaya çalışarak başımı eğip gözlerimi yumdum. Belki sadece dileyerek bambaşka bir yere gidebilirdim. Belki ortadan kaybolabilirdim.

Garaj yolumuza döşeli kırık deniz kabuklarını tekerleklerimiz altında ezerek harekete geçtik. Dayılarım ortamı yumuşatmaya çalışarak sporla ilgili bir şeylerden bahsetmeye koyuldu. Kulaklarımı seslerine kapattım.

Şu an b*urada değilim.*

Henüz garaj yolundan çıkmamıştık ki araba sarsılarak durdu. "Bu da ne?" dediğini duydum babamın.

Kornaya abandığı anda gözlerim açılıverdi ama gördüğüm şey beni, dileğimin gerçekleştiğine ikna etti. Görünüşe göre kendimi rüyalar âlemine göndermekte başarılı olmuştum. Arabamızın farlarının aydınlattığı garaj yolu boyunca tuhaf arkadaşlarım yan yana dizilmişti. Hem de hepsi. Emma, Horace, Enoch, Olive, Claire, Hugh ve hatta Millard. Ve hepsinin önünde, omuzlarına astığı kabanı ve elinde koca çantasıyla Bayan Peregrine duruyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor?" dedi dayılarımdan biri.

"Evet Frank, burada neler oluyor?" dedi diğeri.

"Bilmiyorum," dedi babam ve camını açtı. "Yolumdan çekilin!" diye bağırdı.

Bayan Peregrine uzun adımlarla babamın kapısının önüne geldi. "Çekilmeyeceğiz. Lütfen araçtan inin."

"Sen de kimsin?" dedi babam.

"Alma LeFay Peregrine, Ymbryne Konseyi'nin geçici başkanı ve bu tuhaf çocukların müdiresiyim. Daha önce de karşılaşmıştık ama bunu hatırlamanızı beklemiyorum. Çocuklar, merhaba deyin."

Babamın ağzı bir karış açılıp annemin soluğu kesilirken çocuklar el salladı, Olive havalandı, Claire başının arkasındaki ağzı açtı, vücudu olmayan bir takım elbise gibi görünen Millard kendi etrafında döndü ve Emma babamın açık vaziyetteki penceresi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne doğru yürürken elinde bir ateş yaktı. "Merhaba Frank!" dedi. "Benim adım Emma. Oğlunun yakın bir arkadaşıyım."

"Gördünüz mü?" dedim. "Size gerçek olduklarını *söylemiştim*!"

"Frank, bizi buradan götür!" diye ciyakladı annem ve babamın omuzuna vurdu.

O âna kadar donakalmış gibi görünen babam kornaya basıp gazı kökledi ve tekerleklerin arkasından deniz kabukları fırlarken araba öne doğru atıldı.

"DURUN!" diye bağırdım arabamız hızla arkadaşlarıma doğru yol alırken. Hepsi sıçrayarak yolumuzdan çekildi. Tabii ayaklarını sertçe yere basıp kollarını öne uzatarak çıplak elleriyle arabamızı tamponundan tutan Bronwyn hariç. Araba sarsılarak durdu. Annem ve dayılarım korku içinde bağrışırken tekerlekler boşa dönüyordu.

Araba durdu. Farlar söndü ve motorun sesi kesildi. Arkadaşlarım arabanın etrafını sararken ailemi güvende olduklarına dair temin etmeye çalıştım. "Sorun yok, onlar benim arkadaşlarım, size zarar vermeyecekler."

Amcalarım bayıldı ve ikisinin de başı omuzlarıma düştü. Annemin çığlıkları ise yavaş yavaş inlemeye dönüştü. Babam diken üstündeydi ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu delilik, bu delilik, bu tamamen *delilik*," diye mırıldanıp duruyordu.

"Arabada kalın," dedim. Baygın haldeki dayımın üzerinden uzanarak kapıyı açtım ve adeta emekleyerek arabadan indim.

Baş döndürücü bir kucaklaşmayla Emma'yla kördüğüm olduk. Konuşmakta zorlanıyordum. "Sen ne... nasıl..."

Bütün bedenim karıncalanırken hâlâ rüya gördüğümden emindim.

"Elektrikli mektubunu aldım!" dedi.

"Benim... e-postamı mı?"

"Evet, artık adına her ne diyorsan! Senden haber alamayınca endişelendim ve sonra benim için açtığını söylediğin makineli posta kutusu aklıma geldi. Horace şifreyi tahmin etmeyi başarınca biz de..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Duyar duymaz geldik," dedi Bayan Peregrine anneme ve babama bakarken başını iki yana sallayarak. "Çok büyük hayal kırıklığına uğrasam da tam olarak şaşırdığımı söyleyemeyeceğim."

"Seni kurtarmaya geldik!" diye şakıdı Olive. "Tıpkı senin bizi kurtardığın gibi!"

"Sizi gördüğüme o kadar mutlu oldum ki!" dedim. "Ama gitmeniz gerekmiyor mu? Hızla yaşlanmaya başlayacaksınız!"

"Yazdığım son birkaç mektubu okumadın mı?" dedi Emma. "Sana her şeyi açıklamıştım..."

"Ailem onları elimden aldı. Korkudan akıllarını kaçırmalarının nedeni de buydu."

"Ne? Ne korkunç!" Meydan okurcasına annemle babama baktı. "Buna hırsızlık denir! Her neyse, artık endişelenecek bir şey yok. Heyecan verici bir keşif yaptık!"

"Sanırım heyecan verici keşfi yapanın *ben* olduğumu söylemek istiyorsun," dediğini duydum Millard'ın. "Her şey Perplexus'un sayesinde. Bentham'ın karmaşık makinesini kullanarak onu döngüsüne nasıl geri götüreceğimi bulmak günlerimi aldı. Bu süre içinde Perplexus'un yaşlanması gerekiyordu ama yaşlanmadı. Dahası gri saçları bile yeniden simsiyah kesildi! İşte o anda, bizimle birlikte Abaton'dayken ona bir şeyler olduğunu fark ettim: Gerçek yaşı sıfırlanmıştı. Ymbryneler döngüyü kapattıkları sırada, deyim yerindeyse, saati geri alındı ve beş yüz yetmiş bir yaşında göstermek yerine göründüğü yaşa döndü."

"Ve geriye alınan yalnızca Perplexus'un saati değildi," dedi Emma heyecan içinde, "hepimizinki geri alındı! O gün Abaton'da olan herkesinki!"

"Görünüşe göre bu, döngüyü kapatmanın yan etkisiydi," dedi Bayan Peregrine. "Son derece tehlikeli bir Gençlik Pınarı."

"Yani demek oluyor ki... yaşlanmayacaksınız? Hem de hiç?"

"Senden daha hızlı değil!" dedi Emma gülerek. "Her defasında bir gün!"

"Bu... harika!" dedim her şeyi sindirmeye çalışarak ama ağzım kulaklarımdaydı. "Rüya görmediğimden emin misiniz?"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Oldukça eminiz," dedi Bayan Peregrine.

"Biraz kalabilir miyiz Jacob?" dedi Claire yanımda zıp zıp zıplarken. "Ne zaman istersek gelebileceğimizi söylemiştin."

"Biz de bunu küçük bir tatile çevirelim dedik," dedi Bayan Peregrine ben yanıt verme fırsatını bulamadan. "Çocuklar yirmi birinci yüzyıl hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlar ve ayrıca bu ev, Bentham'ın cereyanlı fare deliğinden çok daha rahat görünüyor. Kaç tane yatak odanız var?"

"Şey... sanırım beş?"

"Evet, bu işimizi görecektir. İşimizi pekâlâ görecektir."

"Ama ya annem ve babam? Ya dayılarım?"

Arabaya baktı ve elini havada şöyle bir savurdu. "Amcalarının zihinleri kolaylıkla silinebilir. Annenle babana gelince... Ne derler bilirsin. Sır perdesi aralandı bir kere! Bir süre yakından izlenecekler, çok sıkı bir gözetim altında tutulacaklar. İki sıradan insanı varlığımıza dair ikna edeceksek bu iki insan kahraman Jacob Portman'ın annesiyle babasından başka kimse olamaz."

"Ve Kahraman Abraham Portman'ın oğlundan ve gelininden başka kimse!" dedi Emma.

"Sen... sen babamı tanıyor muydun?" dedi babam ürkekçe. Pencerenin camından korku dolu gözlerle bizi izliyordu.

"Onu oğlum gibi severdim," dedi Bayan Peregrine. "Tıpkı Jacob'u sevdiğim gibi."

Babam gözlerini kırpıştırdı, sonra yavaşça başını aşağı yukarı salladı ama anladığını sanmıyordum.

"Bir süre bizimle kalacaklar," dedim. "Olur mu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve olduğu yerde büzüldü. "Bu... şey... sanırım annene sorsan daha iyi edersin..."

Annem ellerini gözlerine kapatmış halde yolcu koltuğunda oturuyordu.

"Anne?" dedim.

"Defolun," dedi. "Defolup gidin! Hem de hepiniz!"

Bayan Peregrine öne doğru eğildi. "Bayan Portman, bana bakın lütfen."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annem parmaklarının arasından baktı. "Aslında burada değilsin. Akşam yemeğinde şarabı biraz fazla kaçırdım, o kadar."

"Sizi temin ederim ki son derece gerçeğiz. Ve şu anda buna inanmak çok güç olabilir ama yakında hepimiz dost olacağız."

Annem başını hızla yana çevirdi. "Frank, kanalı değiştir. Bu programı hiç sevmedim."

"Tamam tatlım," dedi babam. "Oğlum, sanırım şey... şey..." ve ardından gözlerini yumup başını iki yana salladı ve camını kapattı.

"Bunun beyinlerini eritmeyeceğinden emin misiniz?" diye sordum Bayan Peregrine'e.

"Yelkenleri suya indirecekler," diye yanıtladı, "yalnızca bazılarının alışması diğerlerine göre daha uzun sürer."

* * *

Grup halinde yürüyerek evime girdik. Parlak ay gökyüzünde yükselmeye devam ediyordu. Sıcak gece, rüzgârla ve ağustosböcekleriyle hayat doluydu. Bronwyn bozulan arabamızı ailem hâlâ içinde olduğu halde itiyordu. Az önce olanlardan ötürü başım fıldır fıldır dönerken Emma'yla el ele bahçeye girdik.

"Anlamadığım bir şey var," dedim. "Buraya nasıl geldiniz? Ve nasıl bu kadar çabuk olabildiniz?"

Kafasının arkasında ağzı olan bir kızın ve etrafında arılar uçuşup duran bir oğlanın havaalanı güvenliğinden geçtiğini hayal etmeye çalıştım. Ya Millard? Onu kimseye görünmeden uçağa sokmayı nasıl başarmışlardı? Ayrıca pasaportu nereden bulmuşlardı?

"Şansımız yaver gitti," dedi Emma. "Bentham'ın odalarından biri buradan yalnızca birkaç yüz kilometre ötedeki bir döngüye açılıyordu."

"Ama döngü ürkütücü bir bataklıktan ibaretti," dedi Bayan Peregrine. "Timsahlar ve diz boyunda çamur. Kardeşimin böyle bir yeri neden istediğine dair hiçbir fikrim yok. Her neyse, oradan şimdiki zamana geçmeyi başardık ve ardından tek yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamız gereken iki otobüs değiştirmek ve bir buçuk kilometre kadar yürümekti. Yolculuğun tümü bir günden kısa sürdü. Aslında söylememe gerek yok ama yolculuk yüzünden bitap düşmüş haldeyiz."

Ön verandaya varmıştık. Bayan Peregrine beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Doğru! Dolapta soda var, sanırım..."

Anahtarı beceriksizce kilide sokup kapıyı açtım.

"Konukseverlik, Bay Portman! Konukseverlik!" dedi Bayan Peregrine rüzgâr gibi yanımdan geçip eve girerken. "Ayakkabılarınızı dışarıda bırakın çocuklar. Artık Şeytanın Arka Bahçesi'nde değilsiniz!"

Ben kapıyı onlar için açık tutarken çamurlu ayakkabılarını dışarıda bırakarak paldır küldür içeri doluştular.

"Evet, bu işimizi pekâlâ görür!" dediğini duydum Bayan Peregrine'in. "Mutfak ne tarafta?"

"Arabayı ne yapayım?" dedi Bronwyn arka tamponun başından ayrılmadan. "Ah, şey... bir de sıradanlar ne olacak?"

"Onları garaja koyabilir misin?" dedim. "Belki bir ya da iki dakikalığına da onlara göz kulak olursun?"

Emma'ya ve bana baktı, ardından gülümsedi. "Tabii ki."

Garaj kapısının kumandasını bulup düğmesine bastım. Bronwyn arabayı ve boş boş etrafa bakan annemle babamı iterek garaja soktu. Nihayet verandada Emma'yla baş başa kalabilmiştik.

"Kalmamızın sorun olmayacağından emin misin?" dedi Emma.

"Ailemle biraz zor olacak," dedim. "Ama görünüşe göre Bayan Peregrine bunu başarabileceğimize inanıyor."

"Yani demek istiyorum ki... *senin* için sorun olmayacağından emin misin? Seni en son gördüğümde..."

"Şaka mı yapıyorsun? Burada olduğun için o kadar mutluyum ki konuşamıyorum bile."

"Tamam. Gülümsüyorsun. Sanırım sana inanıyorum."

Gülümsüyor muydum? Yaptığım şey, soytarı gibi sırıtmaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Emma bana doğru bir adım attı. Kollarımı ona doladım. Yanağım alnına yaslanmış halde birbirimize sarıldık.

"Seni kaybetmeyi hiç istemedim," diye fısıldadı. "Ama başka bir yol bulamadım. Pat diye ayrılmak yavaş yavaş ayrılmaktan daha kolay göründü gözüme."

"Açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum."

"Neyse, belki de artık eskisi gibi olmayız. Arkadaş kalırız. Tabii istemiyorsan."

"Bu iyi bir fikir olabilir," dedim. "Yalnızca bir süreliğine."

"Ah," dedi hüsrana uğramış bir halde. "Tabii ki..."

"Hayır, demek istiyorum ki..." Nazikçe kollarının arasından kurtulup ona baktım. "Artık zamanımız olduğu için acele etmemize gerek yok. Sana sinemaya gitmeyi teklif edebilirim... yürüyüşe çıkabiliriz... biliyorsun işte, sıradan insanların yaptığı gibi."

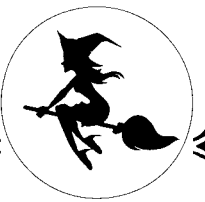
Omuzlarını silkti. "Sıradan insanların ne yaptığına dair pek fikrim yok."

"Pek karmaşık sayılmaz," dedim. "Sen bana nasıl tuhaf olunacağını öğrettin. Belki ben de sana nasıl sıradan olunacağını öğretebilirim. Hiç değilse olabildiğince sıradan."

Bir anlığına sessiz kaldı. Sonra güldü. "Elbette Jacob. Bence kulağa çok hoş geliyor." Elimi tuttu, bana doğru uzandı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Madem bolca zamanımız var..."

Onunla aynı havayı soluyup orada öylece dikildiğimiz sırada etrafımıza derin bir sessizlik çökerken bunların, şimdiye dek duyduğum en güzel üç kelime olduğunu fark ettim.

Bolca zamanımız var.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Fotoğraflar Hakkında

Bu kitaptaki tüm fotoğraflar da orijinaldir ve çok az rötuş yapılan birkaç fotoğrafın dışında üzerinde hiçbir oynama yapılmamış, eskicilerde bulunmuş fotoğraflardır. Güçlükle de olsa yıllar içinde toplanmışlardır: bitpazarlarında, antikacılarda ve benden çok daha başarılı olup bu kitabın yaratımına yardımcı olmak için en tuhaf hazinelerini benimle paylaşan fotoğraf koleksiyoncularının kişisel arşivlerinden ödünç alınmışlardır.

Aşağıdaki fotoğraflar kullanılmak üzere sahipleri tarafından büyük bir memnuniyetle ödünç verilmiştir:

SAYFA	BAŞLIK	KOLEKSİYONCU
38	Gaz deneyi yapan hortlaklar	Erin Waters
67	Korsanların yanındaki adam	John Van Noate
131	Havada süzülen kız	Jack Mord/Thanatos Arşivleri
206	Taksidermi kız	Adriana Müller
208	Myron Bentham	John Van Noate
213	Ymbryneler ve kediayıları	Jack Mord/Thanatos Arşivleri
232	Kanatlı oğlan	John Van Noate
256	Kanlı koridor	Jack Mord/Thanatos Arşivleri
300	Makinenin bağırsakları	John Van Noate
314	Kafesteki papağan	John Van Noate
327	Kulenin içinde	Peter J. Cohen
330	Su borusu	John Van Noate
339	Doktor ve hemşireler	John Van Noate
349	Kelleşen adam	John Van Noate
377	Koyu renkli gözlüklü adam	John Van Noate
515	Oğlan ve kız	John Van Noate

BELONGS TO KAKTÜS TEAM